VASILI ȘUKȘIN

Un șofer de elită

Colecția GLOBUS / Editura Univers

Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Grafica de Viorel Popescu; Ilustrația de George Leolea

Culegere din:

ВАСИЛИЙ ШУКШИН

„Там, вдали"
Советский писатель. Москва, 1 961

„Характеры"
Современник, Москва. 1973

„Беседы при ясной луне"
Советская Россия, Москва. 1974

„Рассказы"
Роман-газета, № 17 (783), 1975
„Наш современник", № 4/1973, № 1/1975

Toate drepturile asupra versiunii de față sînt rezervate
Editurii UNIVERS

GLOBUS

Vasili Şukşin

UN ŞOFER DE ELITĂ

Traducere
şi cuvînt înainte de
ALEXANDRU CALAIS

EDITURA UNIVERS
București
1979

...iar replica „...a trăit atît cît ţine un cîntec", pe care o rosteşte un personaj al lui Vasili Şukşin [1], stăpînit de amintirea lui Esenin, capătă astăzi tonalitatea unui pretimpuriu epitaf pe mormîntul prozatorului însuşi, stins în floarea vîrstei ca o făclie mistuită de propria ei incandescenţă...

Prozator, regizor, scenarist, dramaturg, actor — a fost considerat la scurtă vreme după debut drept un veritabil fenomen al vieţii culturale sovietice. Talentul, uimitoarea lui forţă de creaţie au făcut ca numeroase realizări ale sale — fie că era vorba de un film, de un roman sau de interpretarea unui rol — să fie distinse cu prestigioase premii, atît în ţară, cît şi peste hotare.

I s-a decernat, post-mortem, Premiul Lenin.

---

[1] S-a născut în anul 1929 în satul Srostki din munţii Altai, într-o familie de ţărani. Rămas de mic fără tată, pleacă la vîrsta de 14 ani din sat şi peregrinează prin ţară, lucrînd succesiv ca zugrav, lăcătuş, hamal, marinar, radiofonist, apoi se întoarce în ţinutul Altai, absolvind acolo, la cursul seral, şcoala medie. Rămîne la aceeaşi şcoală, mai întîi ca profesor, după aceea ca director, iar în anul 1954 pleacă la Moscova şi devine student al Institutului de teatru şi cinematografie, sub îndrumarea celebrului cineast Mihail Romm. Debutează ca actor în filmul *Cei doi Feodori* (1957), interpretează şi alte roluri şi îşi începe activitatea de scenarist şi regizor, scriind scenariul filmului *Trăieşte undeva un flăcău*, pe care îl montează şi în care joacă (1964). Filmul este distins cu Marele premiu „Leul de aur" la cel

Cît despre faima de care se bucură, la rîndul ei, proza sa scurtă — explicarea fenomenului necesită, firește, timp și studiu îndelungat; în nici un caz nu se pretează la o abordare unilaterală. Și atunci ce s-ar putea oferi, într-un cadru restrîns, cititorului care — avînd prilejul să cunoască în decursul anilor unele aspecte ale prodigioasei cariere artistice a lui Vasili Șukșin — și-ar dori o călăuză, înainte de a pătrunde în universul învolburat, divers, policrom, al prozei sale scurte ?

Poate doar cîteva scurte popasuri...

Aparținînd, ca și unii confrați ce s-au afirmat la începutul deceniului al șaptelea — V. Rasputin, V. Lipatov, E. Nosov, F. Abramov, V. Belov ș.a. — grupului „ruralilor noului val" și supunînd, ca și aceștia, unei scrupuloase analize realitățile satului contemporan, Șukșin se deosebește de ei, în afara atîtor valențe ale operei sale, și printr-un farmec

---

de-al XVI-lea Festival cinematografic de la Veneția. Următorului său film, *Fiul și fratele vostru* (1966), în realizarea căruia apare în aceeași triplă calitate, i se decernează Premiul de Stat al R.S.F.S.R. Pentru rolul interpretat în filmul *Pe malul lacului* (1971), este distins cu Premiul de Stat al U.R.S.S. Semnează și filmele *Oameni ciudați* (1971) și *Sfîrșitul Liubavinilor* (1972). Ca autor de proză scurtă debutează în 1959, colaborînd la diverse reviste literare. De-a lungul anilor văd lumina tiparului o serie de culegeri ale povestirilor sale: *Oameni de la țară* (1963), *Acolo, departe (1968)*, *Consătenii* (1970), *Caractere* (1973), *La taifas sub clar de lună* (1974), precum și două romane: *Liubavinii* (1965) și *Am venit să vă dau libertate* (1971), acesta din urmă evocînd figura lui Stepan Razin. Scrie, de asemenea, piesa de teatru *Oameni energici*, premiera căreia are loc în anul 1974, cîteva eseuri, și realizează, tot ca

de o factură aparte, ce a condus la apariţia conceptului de „lume şukşiniană" şi care îi colorează constant naraţiunea

...naraţiune — la prima vedere — de o simplitate dezarmantă...

„Era într-o zi de duminică. Maxim îşi puse costumul cel bun şi porni spre cea mai apropiată farmacie.

...La farmacie era lume puţină. Maxim zări la tejghea o fată drăguţă şi se duse într-acolo.

— Venin de şarpe aveţi ?

Fata număra nişte pachetele cu prafuri. Se opri o clipă, mai rosti o dată, în şoaptă, ultima cifră, ca să nu greşească, îi aruncă lui Maxim o privire, spuse «n-avem» şi continuă să numere.

...Trecu astfel din farmacie în farmacie, dar cei de acolo, deşi diferiţi unul de celălalt, n-aveau pentru el decît un mereu acelaşi răspuns : «nu», «n-avem»."

Fraze scurte, aproape telegrafice, lipsite de orice podoabă stilistică. O acţiune, nişte personaje şi un schimb de cuvinte din cele mai comune. Un crîmpei smuls parcă la întîmplare din realitatea cotidiană. Şi totuşi, cele cîteva pagini ale povestirii *Venin de şarpe*, pe care sînt înşirate aceste „bana-

---

scenarist, regizor şi actor, filmele *De-ale vieţii* (1973) şi *Călina roşie* (1974) ; ultimului — avînd la bază nuvela cinematografică omonimă, apărută în 1973 — i se conferă Marele premiu la cel de-al VII-lea Festival al filmului de la Baku. În toamna anului 1974, în timpul interpretării unui rol din filmul *Ei au luptat pentru patrie*, moare subit.

lităţi", se parcurg cu un interes crescînd, iar pe măsură ce lectura înaintează, începe să răsune, ca un glas ce se tînguie molcom, ca un ecou venit din depărtări, o melopee tristă despre nepăsarea omenească de care se izbeşte sufletul candid al unui tînăr de la ţară stabilit de curînd la oraş. E tocmai acel inefabil, acel cîntec în surdină ce însoţeşte lectura oricăreia din povestirile lui Şukşin

...şi pe care mulţi au fost înclinaţi să-l asemene cu o vrajă...

Temele lui preferate ?

...viaţa, moartea, dragostea, lupta dintre bine şi rău : temele majore ale literaturii tuturor timpurilor...

...şi gîndul niciodată uitat, cuprins şi în această mărturisire : „Satul nu este numai locul unde cu m-am născut. Dragostea pentru sat e dorul după natura Rusiei, după simţirea ei adîncă şi cuprinzătoare..."

Una din modalităţile prin care Şukşin îşi invită cititorul să participe la meditaţia sa gravă asupra marilor teme amintite o constituie abordarea motivului — frecvent întîlnit în opera sa — al înstrăinării omului de la ţară, mai ales a tineretului, ca urmare a acelui exod de la sat la oraş, pe care îl înregistrează societatea modernă. Noua ambianţă — constată scriitorul — nu-l întîmpină totdeauna pe proaspătul orăşean în modul cel mai favorabil, şi nici el nu-i asimilează de fiecare dată spiritul cu

prea multă uşurinţă. O situaţie-limită rezultată din această, uneori derutantă, schimbare de mediu, alcătuieşte subiectul celebrei nuvele *Călina roşie*...

... sau, legat de cel dintîi, — motivele la Şukşin se întrepătrund adeseori — motivul indiferenţei faţă de semeni, amplificat cîteodată de accente de-a dreptul dramatice. Conturîndu-se mai clar în povestirea *Venin de şarpe*, ecourile lui se fac simţite şi în *Ofensa, Vanka Tepleaşin, Cizmuliţele*...

...sau motivul agresivităţii „omului tare", personaj insolit, înzestrat cu o seamă de calităţi, dar a cărui mentalitate, în ultimă instanţă obtuză, a cărui rapacitate, aroganţă sau simplă răutate nu numai că anulează aceste calităţi, dar au şi un efect nociv asupra celor din jur. *Ginerele meu a furat un camion de lemne, Un om tare* şi chiar *Artificiu oratoric* vizează tocmai asemenea manifestări...

...sau motivul aspiraţiei spre cunoaştere a fiinţei umane. Ceea ce impresionează îndeosebi aici sînt figurile unor oameni simpli care abordează cu o admirabilă stăruinţă probleme ce par să le depăşească cu mult zestrea de cunoştinţe (*Microscopul, S-a împotmolit, Cred !* etc.)...

...sau motivul purităţii sufleteşti, generatoare de impulsuri nobile, străbătînd întreaga operă a lui Şukşin şi alcătuind prin ipostazele lui variate tot atîtea pledoarii în favoarea menţinerii şi ocrotirii acestei purităţi. Acordurile motivului amintit vor însoţi, aşadar, nu numai istorisiri pătrunse de un cald lirism, cum sînt *Suflete neîntinate, Un şofer*

de elită sau *Dragostea lui Stiopka*, ci şi povestiri consacrate altor teme — chiar istoria lui Egor Prokudin din *Călina roşie!* — fapt care nu vine decît să confirme constanţa motivului în proza lui Şukşin.

Alinierea fie şi a celor cîteva motive enunţate relevă cu pregnanţă o nouă şi dublă însuşire a acestei proze: pe de o parte, o luciditate nealterată de prejudecăţi (ideile, deşi cantonate în neostentativ, denotă o remarcabilă perspicacitate, scriitorul sondînd zonele cele mai absconse ale psihologiei umane), iar pe de altă parte — orientarea spre realitatea imediată, spre actualitate. Pe prozator îl atrage, într-adevăr, întîmplarea cotidiană cu aspectele ei grave şi, adeseori, cu o aură umoristică, faptul în aparenţă lipsit de însemnătate, dar sub această aparenţă comună ni se dezvăluie imprevizibile profunzimi şi astfel — într-un mod aproape paradoxal — faptul „minor" adus în prim plan capătă la Şukşin valori etice nebănuite şi atributul unei frapante autenticităţi...

...şi tot aici ar putea fi căutate izvoarele acelei unde satirice, care străbate multe din naraţiunile scriitorului. Umanismul lui Şukşin nu înseamnă o bunătate atotiertătoare. Conul de lumină al satirei sale scoate la iveală din umbra „nesemnificativului" mostre de cupiditate, grosolănie, parvenitism, prostie, tare ce-şi găsesc deseori adăpost sub un asemenea acoperămînt protector.

O scriere de o factură neobişnuită, modernă, în care satira şukşiniană atinge registrele cele mai înalte, este *Pînă la al treilea cîntat al cocoşilor*, operă cu o rezonanţă stranie, unde „se împletesc atît de

strîns basmul şi faptul real, ziua de azi şi cea demult apusă, literatura, folclorul şi viaţa" („*Naş sovremennik*", nr. 1/1975, p. 62) şi unde elementul folcloric contribuie, pe de o parte, la evidenţierea unor nepieritoare valori morale, iar pe de altă parte la accentuarea virulenţei satirice cu care sînt demascate vicii de caracter şi de comportare şi, în primul rînd, filistinismul agresiv „ce-şi ascunde «mutra» sub cele mai diverse măşti şi care se manifestă, printre altele, şi pe tărîmul literaturii şi artei" (ibidem).

Un critic de prestigiu, impresionat de arta lui Şukşin-prozatorul, nota într-un eseu că, spre deosebire de operele unor confraţi ai acestuia, care ar putea fi asemuite unor vitralii măiestrit colorate, prin geamul străveziu, lipsit de podoabe, al naraţiunii şukşiniene se vede... viaţa însăşi...

...cu umbre şi lumini, cu bucurii şi necazuri, cu împliniri şi eşecuri şi, în acelaşi timp, cu o nespus de nuanţată galerie tipologică.

Una din culegerile de proză scurtă Şukşin şi-a intitulat-o *Caractere*.

„Viaţa, după cum se ştie, ţi-o poţi trăi o singură dată şi ea zboară cu o iuţeală teribilă : cît ai clipi din ochi ai şi împlinit patruzeci... Ce bine ar fi să ţi-o iei de la capăt ! Dar... Vorba ceea : a vrea e una şi a putea e alta. Să ţi-o reiei nu e cu putinţă. E cu putinţă însă să n-o laşi să-ţi treacă pe alături..."

E o cugetare şi, deopotrivă, un crez al prozatorului însuşi, care, însoţindu-i existenţa, şi-a găsit ex-

presia şi în întreaga sa operă. Într-adevăr, nu numai temele, dar şi eroii scrierilor lui Şukşin, *caracterele* zugrăvite de el, reprezintă tot atîtea esenţe ale realităţii, cunoscută îndeaproape de scriitor în anii peregrinărilor prin ţară, în anii „universităţilor" sale, — întruchipări ale vieţii, pe care, pe drept cuvînt, el n-a lăsat-o să-i treacă pe alături.

...aceşti eroi sînt tractorişti, tineri şoferi de la ţară şi iubitele sau nevestele lor, bătrîni săteni trecuţi prin vîrtejul primului război mondial şi al revoluţiei, adolescenţi şi vîrstnici care au simţit din plin vitregiile celui de-al doilea. Deşi marea lor majoritate îşi au originea în mediul rural, totuşi nu sînt ignorate nici figurile citadine : medici, vînzători, portari, muncitori, farmacişti, ospătari etc. Într-adevăr, un şir nesfîrşit de personaje, doar enumerarea cărora ar putea ocupa cîteva pagini. Făcînd parte şi ele, ca şi protagoniştii povestirilor susmenţionate, dintr-o aceeaşi lume, a cotidianului...

...dar avînd fiecare o individualitate proprie, bine conturată, reprezentînd cu adevărat un *caracter.*

Cît despre farmecul amintit al prozei lui Şukşin, la zămislirea lui participă, fără îndoială, şi procedeele stilistice ale autorului, care fac parte în mod evident din arsenalul prozei moderne :

o maximă concizie în relatarea faptelor, fraza scurtă, sacadată, plină de nerv. O succesiune rapidă a episoadelor şi sugerarea prin gest sau detaliu de comportament — neînsoţite de comentariul autoru-

lui — a gîndului tainic sau a trăirii lăuntrice a personajului, procedeu ce ilustrează pregnant și experiența de cineast a lui Șukșin. Portretul și peisajul schițate cu parcimonie, dar avînd o uimitoare forță de sugestie. Replicile — laconice și ele, o vorbire pitorească, trăgîndu-și sevele din graiul popular (uneori cu durități de limbaj, cu expresii dialecticale sau argotice). Toate acestea conferind narațiunii o rară expresivitate.

Poate nu vom greși afirmînd că acest farmec al prozei șukșiniene, creat de raportul dintre fondul ei ideatic și ansamblul procedeelor stilistice angajate într-o permanentă alternare de conexiuni și întrepătrunderi, nu este altceva decît un nou și inedit aspect al binecunoscutului subtext al operei literare, căruia prozatorul îi acordă o importanță majoră.

Pornind de la modalitățile de expresie folosite de Șukșin, unii exegeți — de pildă, V. Saharov — le-au găsit corespondențe cu cele aparținînd prozei cehoviene.

Dacă s-ar admite punctul de vedere susținut de alți critici — I. Kașkin sau D. Zatonski — care, pe plan formal, îl consideră pe Cehov un precursor al lui Hemingway sau Saroyan — referindu-se cu precădere la atenția specială acordată și de către acești scriitori subtextului — logica unor asemenea înrudiri stilistice ar putea găsi puncte de contact și între stilul lui Șukșin și cel al prozatorilor menționați.

Și totuși, făcînd lectura povestirilor șukșiniene, în care prind viață plaiurile „cu o înfățișare frumoasă și aspră" ale Siberiei, în care se frămîntă, suferă, iubesc și se bucură oamenii ei înzestrați cu

virtuți și cu păcate — oameni obișnuiți, contemporanii noștri — și în care palpită o întreagă epocă străbătută de suflul unor necontenite prefaceri, cititorul înțelege limpede că Șukșin este și va rămîne totdeauna el însuși : un artist înzestrat cu un talent puțin obișnuit și cu o fizionomie inconfundabilă. Că marea majoritate a istorisirilor sale, a căror problematică o subliniază ansamblul unor mijloace de expresie de factură modernă, pot sta alături de cele mai bune creații de acest gen din literatura contemporană. Și că prozatorul a izbutit, într-adevăr, să creeze o lume. O lume vie, cu totul aparte — „lumea șukșiniană".

Definitivînd versiunea românească a unor reprezentative scrieri ale lui Vasili Șukșin, ne-am străduit să oferim cititorilor tentați să pătrundă în această lume învolburată, diversă, policromă...

...cîteva scurte popasuri.

ALEXANDRU CALAIS

Ciuntul

Toată lumea zicea că Serioga Bezmenov are o nevastă rea. Rea, mofturoasă şi proastă. Toţi îşi dădeau seama de asta. Toţi, în afară de Serioga. Lui îi era ciudă pe toată lumea şi se mira în sinea lui cum de n-o vede nimeni cît e de îndemînatică, de citită, cît e de... Dracu să-i înţeleagă pe oamenii ăştia: cînd se apucă să clevetească, nu-i mai poate astîmpăra nimeni. Dacă ar şti cum îi merge ei mintea cînd e vorba de glume şi de strengării! Pînă şi felul în care păşeşte!... Păi ăsta-i mers de crăiasă, fir-ar el să fie, e avînt înainte: îi joacă atunci fiecare fibră a trupului cel plin de viaţă. Uitîndu-se la ea cum merge, Serioga rămînea mut de încîntare, i se încleştau fălcile de atîta dragoste. Cînd venea acasă, rămînea cu ochii la ea, ca şi cînd abia atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Strîngea din dinţi şi transpira de emoţie.

— Ce-i? îl întreba Klara. Îm-m? Şi, alintîndu-se, îi arăta limba. Apoi se ducea în odaia de-alături, parcă să-i arate anume ce frumos îi este mersul. Serioga se repezea în urma ei.

...Şi mai îndrăzneau ăia să şuşotească cum că ea ar fi... Nişte ţărani scurţi la minte! Serioga se ruga de toţi sfinţii să nu-l lipsească vreodată de-acel dar nepreţuit pe care i-l hărăzise soarta. Cîteodată chiar se întreba cu teamă: cît o fi el de îndreptăţit să aibă parte de-atîta fericire, o fi meritat-o, oare, n-o fi la mijloc vreo neînţelegere, ca la un moment dat lucrurile să se limpezească şi lumea să-i

zică : „Ehei, drăguțule, nu prea-ți vezi tu lungul nasului ! Te-ai cam întins la caşcaval !"

Pe Klara o văzuse întîia oară în incinta spitalului (venise acolo de curînd, din alt oraş, să lucreze ca soră medicală). De cum dădu cu ochii de ea, simți că nu mai e într-ale lui. Întîi şi întîi, nu văzu decît nişte ochelari şi-un năsuc turtit. Şi pe loc îşi pierdu capul. Abia mai tîrziu avu bucuria să-i descopere mereu alte şi alte calități. Atunci însă n-a fost decît sclipătul ochelarilor, năsucul acela turtit, iar în rest — doar o coafură de culoarea aramei. Halatul alb i se desfăcuse şi-i flutura de-o parte şi de alta : trecînd cu pas grăbit pe culoar, ea se adresase scurt, din mers, celor ce şedeau, mohorîți, la rînd : „Cine-i pentru pansament, să intre". Şi dispăruse pe uşa cabinetului. Serioga s-a tulburat atunci atît de tare, că l-a apucat durerea de inimă. Pe urmă s-a pomenit cu ea atingîndu-l cu degetele ei calde, gingaşe. Şi-l tot întreba : „Nu te doare?" Parfumul ei îl ameți se şi, drept răspuns, doar scutura din cap : că, adică, nu-l doare. Şi-o spaimă atît de mare îi încleştase mădularele, că i-a fost teamă să se şi mişte.

— Ce-i cu dumneata ? l-a întrebat Klara.

Zăpăcit, Serioga a dat iar din cap, cum că nu-l doare. Klara a izbucnit în rîs chiar la urechea lui... Serioga a simțit atunci o arsură pe dinăuntru : undeva, mai sus de buric. Şi-a strîmbat obrazul şi... a început să plîngă. A plîns cu adevărat ! Nu înțelegea ce se petrece cu el şi nici nu se putea stăpîni. Şi-a strîmbat obrazul, şi-a aplecat capul pe-o parte şi-a scrîşnit din dinți. Şi lacrimile au pornit să-i picure pe brațul bolnav şi pe degetele ei mici şi albe. Klara s-a înfricoşat : „Te doare rău ?!"

— Da' mai lasă-mă-n pace ! a mîrîit anevoie Serioga. Fă-ţi treaba acolo. Şi-ar fi lipit chiar atunci obrazul de acele degete micuţe şi nimeni nu l-ar mai fi putut da la o parte. Spaima însă îl paralizase, iar acum îi era şi ruşine pentru plînsul lui nesăbuit.

— Poate că, totuşi, te doare ? l-a mai întrebat o dată Klara.

— Şi nici nu e cazul... să se fandosească cineva cum că noi, ăştialalţi, am fi cu capu-n traistă, o trînti, hodoronc-tronc, Serghei. La urma urmei, trăim cu toţii în acelaşi stat...

— Cum, cum ?

Ei, şi-aşa mai departe.

Optsprezece zile mai tîrziu, erau căsătoriţi.

Klara a început să-i zică „Tămîiosul". Rostea porecla cu drăgălăşenie. Serioga află apoi că ea a mai fost măritată, dar că nimerise un bărbat „cam bleg" şi divorţase curînd. Numai faptul că celălalt se dovedise a fi un „bleg" şi a fost de ajuns ca Serioga să se umfle în pene şi să simtă în el o forţă nebănuită. Klara îl lăuda la toată lumea.

Şi, poftim, în timp ce el nu mai ştia nici pe unde calcă de-atîta fericire, ăia se apucaseră să-i zică de ea că-i rea şi mofturoasă ! Serioga îşi dădu seama că le nutreşte un profund dispreţ. Doar ei nu ştiau cum face ea ca să... Ce oameni ! Se perpelesc, fir-ar al naibii, de invidie. De ce n-o fi suportînd lumea să vadă un om căruia i-a surîs norocul ?

— Ia exemplu de la regnul animal, îl sfătui Serioga pe unul din deştepţii aceia. Doar fiinţele alea nu se caţără pe pereţi cînd un căţel, de pildă, e luat la circ, s-o facă pe artistul. Nu se supără cîtuşi de puţin. Şi atunci de ce vă perpeliţi voi în halul ăsta ?

— Păi că ne pare rău de tine...

— Să vă pară rău de prostia voastră. Clar ?

Serioga se înfuria, își dădea seama că n-are nici un rost s-o facă, și tocmai de aceea se înfuria și mai tare.

— Lasă-i să bîrfească, nu-i băga în seamă, îi zicea Klara. Important e că ne simțim noi bine. Eu nici măcar nu mă uit la ăștia...

Serioga ajunse la cuțite cu toate rubedeniile și cu toți prietenii săi, văzîndu-i că nu pică jos nici unul de admirație pentru Klara. Se lăsă și de băutură, cumpără o mașină de spălat și în fiecare sîmbătă se apuca să spele rufe, ducîndu-se în baia de abur din ogradă, ca să nu fie văzut de nătărăii ăia. Maică-sa nu mai izbutea să priceapă : o fi făcînd bine feciorul ei, o fi făcînd rău ? Căci pe-o parte parcă nu se cădea să facă un bărbat treabă muierească, dar pe-altă parte... Dracu să-i mai descurce pe ăștia !

— Nu-l vezi că s-a lăsat de băutură ? îi spuse într-o zi Klara. Ce mai vrei și dumneata ? Face omul treabă în gospodărie.

— Păi tocmai d-aia : ar trebui să ai milă de el, să te-apuci tu să speli. Că el muncește toată săptămîna, trebuie să se mai și hodinească.

— Da' eu ce fac ? Nu muncesc și eu ?

— Apăi munca ta... Parcă poți s-asemuiești munca ta cu munca lu' bărbat-tu ? Ian încearcă să-nvîrtești la drăcia aia zi de zi (Serioga lucra ca tractorist) — păi îți trebuie mîini, nu glumă. Doar îi om și el.

— Eu știu și singură cum să mă port cu bărbatul meu, ripostă Klara. Dumneata ai vrea să se-apuce iar de băut ?

— De ce să vreau una ca asta ?

— Atunci nu mai avem ce discuta. Cauți să faci cum e mai bine și tot dumneaei e nemulțumită.

— Îmi pare rău, maică, de el, că doar mi-e fecior...

— Da' nu ți-ar părea rău să-l vezi cum se tăvălește, beat, pe sub garduri ? Ți-ar părea rău, așa-i ? Atunci nu mai avem ce discuta. Clar ?

— Doamne, Maică Precistă !... nu mai știu ce să-ndruge bătrîna. Nu pot să zic și eu o vorbă. Își bate joc de om și-ți mai bagă și pumnu-n gură.

— Bine, am să-i zic să se ducă la bufet și să se-mbete acolo cu prietenii. Asta-ți convine ?

— Cc-o ții, fato, una și bună ? se supără mama. Că nici pînă a te lua pe tine nu se prea omora cu băutura. O ții întruna : „să se-mbete, să se-mbete"...

— Bine, atunci am să-i spun că nu-i dai voie să spele rufe, zise Klara. Ba chiar se ridică în picioare și puse deoparte cărțulia aia de medicină. .

Bătrîna o cam bagă pe mînecă.

— Ei, nici așa ! Una, două : „mă duc să-i spun". Numa' ca să umbli cu pîra.

— Bine, și-atunci ce propui dumneata ? Klara își aținti soacra prin lentilele groase ale ochelarilor. Concret, adică.

— Nimic. Văd doar că nu ți-ai prea pus în gînd să duci viață lungă cu alde bărbatu-tău. De ți-ai fi pus asta în gînd, l-ai fi grijit cum se cuvine. Da' tu, parc-ai fi vo esplotatoare dintr-aia : scoți sufletu' din el. Oare ți-o fi greu s-aduci măcar o găleată, două, de apă-n casă ? Doară el și-așa își deznoadă brațele acolo unde-i pus să muncească, iar cînd vine acasă — treci din nou la corvoadă. Cînd să se mai hodinească, sărmanul ?

— Repet : grijă de el am. Și cînd trebuie să-l las în voia lui, o știu și singură. Numai voi, cele

de pe-aici, văd că... le căutați bărbaților în coarne și-apoi nu mai știți cum să-i domoliți.

— Doamne, Doamne, doar atît izbuti bătrîna să spună. Ce mai neveste s-au prăsit în ziua de azi. Vai-vai !

De-ar fi auzit Serioga aceste discuții ! Klara avea însă atîta minte să nu-i transmită nimic lui bărbatu-său.

Lui Serioga însă nu-i făcea decît plăcere s-aducă în casă niște găleți cu apă, să spele cîte-o albie de rufe... Doar intra în fugă, pentru cîteva clipe, în odaie, își săruta nevasta pe vîrful năsucului și se minuna din nou în sinea lui de rotunjimea plăcută vederii a șoldurilor ei vînjoase. Ba uneori o ruga să-și pună pe umeri halatul cel alb.

— Da' de ce-e ? se izmenea cu drăgălășenie Klara. Ce-o mai fi și cu ciudățeniile astea ?

— Hai, te rog, insista Serioga. Doar cu halatul ăsta pe tine te-am văzut atunci, întîiași dată. Haide, îmbracă-l : cînd te-oi vedea cu el, mi-o tresări din nou aici în piept. Și-și arăta cu degetul locul unde-i bătea inima. Te rog, Klarnetik. Așa-i zicea el : Klarnetik. Sau, dacă trebuia s-o strige de undeva — Klarnet.

Klara își punea halatul și se-apucau amîndoi de joacă.

— Unde te doare ? întreba Klara.

— Uite ici, arăta Serioga spre inimă.

— Demult ?

— Păi s-au și-mplinit... șaptezeci și cinci de zile.

— Îmi dai voie ? Klara își lipea urechea de pieptul lui Serioga. El inspira adînc mireasma părului ei vopsit... Și din nou simțea că amețește de emoție și bucurie. Îl strîngea pe „medic" în brațe

şi-i căuta cu buzele năsucul — îi plăcea nespus de mult s-o sărute pe năsuc.

— O-o ! se împotrivea Klara. Aşa te porţi dumneata cu un medic ? Pesemne că ajunseseră s-o cam plictisească mîngîierile, mereu aceleaşi, ale bărbatului.

„Doamne, cu ce-oi fi meritat eu o asemenea fericire ? se-ntreba din nou Serioga, ieşind în curte, unde-l aştepta maşina de spălat încărcată cu rufe. Într-o bună zi nici n-am s-o mai pot îndura. Am să mă scrîntesc naibii. Ori au să mă lase de tot puterile."

Nu se scrînti însă. Se petrecu altceva, cu totul şi cu totul neaşteptat.

Veni în sat, să-şi petreacă vacanţa, un văr de-al lui Serioga, pe nume Slavka. Slavka ăsta era student la un institut tehnic aflat într-un oraş mare, neamurile se fuduleau cu el, şi cînd venea acasă în vacanţă, unchiul Nikolai, tatăl lui Slavka, dădea de fiecare dată cîte-o petrecere. Asta se mai întîmplase pînă atunci de două ori, iar acum, trecînd Slavka în anul trei, se adunară din nou. Au fost invitaţi şi Serioga cu Klara.

Mai întîi, totul s-a desfăşurat cum nu se poate mai bine. Klara purta o rochie mov cu mîneci largi, la piept avea un medalion — un ceasornic micuţ, prins de-un lănţişor de aur — părul îi lucea ca arama, lentilele ochelarilor sclipeau de-ţi luau ochii... Cît de mult o iubea Serioga pentru ochelarii aceia, ai ei ! Arunca în răstimpuri cîte-o privire împrejur, îşi muta apoi ochii la nevastă-sa şi inima îi tresărea de bucurie : era singura care se deosebea de ceilalţi, adunaţi în jurul mesei : şedea mîndră pe scaunul ei — o femeie deşteaptă, binecrescută, deloc simplă ca altele. Îi plăcu lui Serioga şi faptul

că Slavka îi acorda, la rîndul lui, o atenție aparte : așezat de cealaltă parte a mesei, schimba mereu cîte-o vorbă cu Klara. Mai întîi vorbeau așa, la întîmplare, dar la un moment dat iscară o discuție atît de interesantă, încît toată lumea tăcu, ciulindu-și urechile.

— Bine, bine, zicea Slavka, dîndu-și seama că-l asculta lumea, să admitem că am fi, într-adevăr, niște tehnocrați, niște oameni... mai pedanți, după cum zic și scriu cîte unii. Aș preciza însă că nu sîntem cîtuși de puțin pedanți, sîntem doar partizanii lucrurilor concrete. Căci la baza tuturor lucrurilor considerăm că trebuie să se afle domnia sa Faptul concret.

— Bine, dar în spatele acestui fapt concret se află de obicei oamenii, care nu sînt nici ei mai puțin concreți, ripostă Klara, remarcînd la rîndul ei tăcerea care se lăsase la masă.

— Nu vă contrazice nimeni ! zîmbi subțire tehnocratul Slavka. Dar dacă ne-am gîndi mereu că în spatele faptelor concrete stau oameni concreți și-am face din această pricină infinite derogări de la regulă, știința și tehnica ar bate pasul pe loc. Nu ne-am mai putea urni în veci dintr-un punct mort.

La aceste cuvinte, Klara, împrăștiind sclipiri de sticlă, aramă și aur, avu următoarea replică :

— Reiese deci că, în principiu, medicina trebuie să culeagă în urma dumneavoastră cadavre ?

Îl luase tare pe Slavka : în odaie se lăsă liniște deplină.

Pentru cîteva clipe Slavka își pierdu cumpătul. Se reculese însă și trînti o năzdrăvănie.

— Dacă vreți : da ! zise el. Numai cu acest preț va izbuti omenirea să pună stăpînire pe toate bogățiile naturii.

— Bine, dar asta ar fi o *şarlatanie*, rosti în tăcerea care se lăsase Klara, vorbind cu glasul scăzut, dar acordînd parcă celor spuse o anume importanţă.

Slavka se-apucă să rîdă, însă rîsul îi sună fals şi simţi chiar el acest lucru. Deveni nervos.

— De ce, adică, şarlatanie ? întrebă el. Din cîte înţeleg, şarlatania e proprie medicinei în general. Şi numai medicinei.

— Aveţi în vedere avorturile clandestine ?

— Nu numai asta...

— Poate vrăjile şi descîntecele ? Ei bine, vorbi ea cu energie, pe-un ton povăţuitor, ba chiar cu indignare, v-aş ruga să vă întipăriţi în minte o dată şi pentru totdeauna că oricine se apucă să trateze fie chiar un simplu guturai, fără să aibă dreptul necesar de-a o face, nu este altceva decît un *criminal* potenţial. Cel mai limpede şi mai ameninţător rostise ea cuvîntul acela, „criminal". Şi cînd te gîndeşti că o spusese de faţă cu băbuţele care trebăluiau de mama focului prin sat cu tot soiul de ierburi, ceaiuri şi infuzii ; chiar de faţă cu ele se dezlănţuise... Toată lumea era cu ochii la Klara. Şi în clipa aceea Serioga îşi dădu seama că de-aci încolo lumea din sat îi va şti nevesti-si de frică şi-i va purta respect. Se simţi triumfînd. Îi venea să cadă la picioarele zeiţei sale cu ochelari, să le strige în gura mare tuturor celor din jur : „Ei, aţi înghiţit găluşca ? Să mai clevetiţi şi de-aci încolo !" Nu le strigă însă nimic, ci din nou îl podidiră lacrimile. Naiba ştie ce fel de nervi avea în el ! Una, două, îl apuca plînsul. Se şterse pe neobservate la ochi şi-şi aprinse o ţigară.

Cît despre Slavka, acesta încercă să mai spună ceva, dar meseniі căpătară acum glas şi ei, şi se văzu limpede că el pierduse partida. Toată lumea îşi în-

dreptă atenţia asupra nevestei lui Serioga : unii voiau s-o întrebe cîte ceva, alţii să ciocnească cu ea paharele lor de rachiu. Unchiul Egor, o namilă de bărbat, un neam şi el de-al lui Serioga, se aplecă spre urechea lui şi-l întrebă în şoaptă :

— Cum îi zice, bre, după tat-su ?

— Nikanorovna. Klavdia Nikanorovna.

— Klavdia Nikanorovna ! acoperi unchiul Egor cu basul său vocile celorlalţi. M-asculţi, Klavdia Nikanorovna ?

Klara se întoarse spre muntele acela înălţat la capătul mesei.

— Da, vă ascult. Vorbise clar, răspicat, pe un ton din cele mai politicoase.

— Văz că eşti măritată cu... mă rog, cu neamul ăsta al nostru. Da' nuntă n-aţi făcut. Cum vine treaba asta ? Nu ţineţi seama şi voi de datină ?...

Klara n-avea obiceiul să umble multă vreme după răspuns. Şi-n general, părea că tocmai atunci se află în elementul ei : cînd se ştia a fi în centrul atenţiei tuturor, cînd sta să împartă celor de faţă zîmbete cuceritoare şi vorbe de duh... Cînd toată lumea se minuna de deşteptăciunea ei, o admira, poate că o şi invidia într-ascuns, în timp ce ea continua să împrăştie în jur izul acela subtil de parfum, de farmec şi de cultură. Auzind întrebarea unchiului Egor, buzele ei purpurii tresăriră a zîmbet... îl privi în treacăt pe tehnocratul Slavka şi zise, înainte chiar ca unchiul Egor să-şi isprăvească întrebarea :

— Să ştiţi de la mine că nunta nu reprezintă neapărat un semn de calitate. Veriga asta — Klara ridică mîna, arătîndu-le tuturor verigheta ei de aur — veriga asta nu-i decît un simbol, nicidecum o ga-

ranție. Trăinicia vieții conjugale nu se bazează pe numărul de sticle băute...

Măi, ce le mai zicea în ziua aceea, draga de ea! Nici chiar Serioga n-o mai văzuse vreodată astfel. Era, pe drept cuvînt, într-o formă de zile mari. Peste unchiul Egor, ca peste un om lipsit de tact și ajuns acum de rîsul lumii, plouară exclamații batjocoritoare:

— Ai încasat-o, vericule? Așa-ți trebuie!

— Ce zici, Egor? Te-a luat dumneaei în răspăr, așa-i? He-he-he!

— S-a băgat, vezi doamne, cu datina lui! 'Mnealor îți trag un perdaf, că nu-ți mai trebuie nici o datină. Ia, mai bine, colea, o gustare...

Serioga — ajuns în al nouălea cer de fericit și mîndru ce era — bău pesemne un pahar mai mult. Umerii îi crescuseră într-atît, încît ar fi putut atinge cu ei pereții opuși ai încăperii, era nebun de bucurie: îi venea să-i sărute și să-i strîngă la piept pe toți de-a rîndul. Îl podidiră iar lacrimile, îi venea să cînte, se-apucase să rîdă... Se ridică în cele din urmă, ieși în curte și-și vîrî capul sub cișmea. Răcorit o leacă, se așeză după colțul casei, sub cerdac, să se zvînte și să fumeze în liniște o țigară. Începuse a se înserа, se abătea în răstimpuri cîte-o adiere. Trăgînd în piept aerul răcoros, Serioga își mai veni în fire și stătu nemișcat, dus pe gînduri. De fapt, nu se gîndea la nimic anume: nu încerca decît un plăcut sentiment de odihnă. O pace adîncă, nemaiîncercată pînă atunci, păru să-i coboare în suflet și el se lăsă cu totul în voia acelui simțămînt binefăcător, pluti lin, dus de fiorul acela plin și calm. Gîndul îi era și el un gînd simplu și limpede: „Îmi trăiesc viața. Și mi-e bine."

Deodată, auzi în cerdac două glasuri cunoscute ; inima îi tresări cu putere : unul din glasuri era al nevesti-si. Rămase încremenit. Într-adevăr, era glasul Klarei. Cel de-al doilea îi aparţinea lui Slavka. Cerdacul era prevăzut cu un paravan subţire, din scînduri. Cei doi se opriseră chiar în dreptul lui. Se făcu astfel că Serioga stătea de-o parte a paravanului, sprijinit de el cu spatele, iar *e i* — de cealaltă parte... Se aflau, cu alte cuvinte, atît de aproape, încît el le putea desluşi chiar bătăile inimilor, nu numai şoaptele sau mai ştiu eu ce vînzoleală. Tocmai acest fapt — că se aflau atît de aproape, încît ai fi zis că-i aude de undeva, din fundul subpatului — îl buimăci în aşa măsură, că nu mai fu în stare nici să se mişte.

— Greieraşul meu greieraş ! zicea Klara încet, cu glasul ei atît de cunoscut. De ce eşti, dragule, aşa de zorit ? Stai un pic să te... Ţoc-ţoc ! Totul era atît de bine cunoscut ! Atît de familiar ! Şi suna atît de aproape... Frumuşelul meu. Iubiţelul meu... Ţoc-ţoc. Dulceaţa mea...

Începuseră a se moşmondi acolo şi tot împingeau în paravan. Slavka se auzea murmurînd nedesluşit, parcă o tot întreba ceva, dar Serioga nici nu-i auzea vorbele. Klara rîse încet şi vorbi din nou :

— Dulceaţa mea... Ce faci, ce faci ? Vai, ce strengar eşti ! Hai, pupă-mă pe năsuc.

„Va să zică, aşa se petrec treburile astea, gîndi cu groază şi cu silă Serioga. Va să zică, aşa se întîmplă !" Şi tot ce i se afla în preajmă, tot ce avea un sens şi un nume se prăbuşi undeva într-o prăpastie şi nu mai lăsă în urmă decît o groapă neagră. Fără sens şi fără nume : doar o groapă neagră. „Ei,

acu' nu mai îmi pasă de nimic", îşi zise Serioga. Şi sări în adîncul gropii.

— Klarnetik, mă auzi ? Sînt eu, Tămîiosul, făcu el fără veste, cu un glas cîntător, ca şi cînd ar fi povestit cuiva un basm şi-ar fi ajuns la episodul cu vulpea care venise la căsuţa cocoşului să-i cînte la fel. U-u ! mai zise Serioga. Staţi aşa, că vin să vă omo-or !...

După aceea totul începu să se perinde ca într-un vis : ba una vedea Serioga înaintea ochilor, ba alta. Ba el fugea, neştiind încotro fuge, ba-i auzea pe alţii răcnind pe undeva, prin preajmă. Nu-şi mai simţea nici picioarele, nici trupul. Şi nu-şi putu aminti după aceea nici împrejurarea care-l făcu să se pomenească cu un topor în mînă. Ceea ce îşi aminti însă foarte bine fu săritura Klarei peste gard. Coafura îi lunecase într-o parte, părul i se ciufulise şi cînd făcu saltul acela peste gard, coama roşcată îi zburătăci sus, deasupra capului... Parcă ar fi săltat o flacără. Tocmai clipa aceea de zbor i se întipări lui adînc în minte. Şi multă vreme după aceea, cînd se ducea cu gîndul la nevastă-sa, îi apărea în faţa ochilor zborul acela neobişnuit şi-i venea să zîmbească, dar îşi simţea şi inima tresărind a durere.

În seara aceea însă totul se destrămă, rămase undeva în urmă... Cei din casă pieriseră şi ei cine ştie pe unde. Serioga rămase singur, cu toporul în mînă... Îşi revenise întrucîtva, simţi în piept o durere de neîndurat. Durerea se înteţi, aproape tăindu-i răsuflarea. „Ce-i asta, frate ? Ce se petrece ?" îi trecu prin minte... Puse mîna stîngă pe-o stinghie şi-şi croi una cu toporul peste degete. Două dintre ele — arătătorul şi mijlociul — căzură jos. Serioga azvîrli

toporul şi porni spre spital. Măcar avea acum unde să se ducă. Mîna şi-o înfăşurase cu poala cămăşii.

Din ziua aceea l-a şi poreclit lumea Ciuntul.

Klara a plecat din sat chiar atunci, noaptea; abia mai tîrziu i-au fost expediate acolo unde se stabilise toate actele pe care le lăsase la spital: cartea de muncă, buletinul de identitate... Slavka a plecat şi el, iar în vacanţele următoare n-a mai dat prin sat. Cît despre Serioga, acesta lucrează şi astăzi pe tractor şi se foloseşte de mîna lui ciuntită tot atît de bine ca şi-atunci cînd era sănătoasă. Despre Klara nu aduce vorba nicicînd. Doar o singură dată s-a luat din pricina ei la ceartă cu oamenii din sat.

— Toată lumea-ţi zicea, măi Serioga, că asta-i femeie rea...

— Cum să fie rea ?! se zborşi deodată Serioga. De ce, adică, să fie rea ?

— Păi cum e, bre ? Bună la inimă ?

— Da' ce legătură are bunătatea ori răutatea ? Parcă despre răutate-i vorba ?

— Da' despre ce ?

— Nu ştiu ! Naiba ştie... Oricum, nu-i vorba de răutate. Doar se poate spune şi altcumva... Ei nu, voi v-aţi băgat în cap una şi bună : că-i femeie rea. Poate că-i dimpotrivă, o femeie bună : o fi vrut să-l ajute pe văru-meu...

— Ia ascultă, Serioga, schimbă vorba unul dintre săteni. Tu... vorba ceea... ai iubit-o. Da' dacă s-ar întoarce la tine, ai ierta-o ?

Serioga nu-i răspunse la întrebare. Tăcu din gură.

Atunci, cei cu care stătuse de vorbă începură chiar ei cu presupunerile.

— Aşi ! Crezi c-o fi proastă să se mai întoarcă ?

— Păi de ce? Şi-o zice: stai, mă, doar ăsta m-a iubit...

— Ei şi ce dacă a iubit-o? El a iubit-o, da' ea nu l-a iubit. Că-i de-acu' femeie stricată — nu mai poate sta cu unu' singur. Cine porneşte de tînăr pe drumu' ăsta — s-a zis cu el. Fie că-i bărbat, fie că-i muiere. Chiar dacă nu vrea, şi tot o face.

— M-da, cînd ai putrezit pe dinăuntru, te doboară şi-o adiere.

— Au căpătat muierile libertate prea multă, asta e, zise cu ciudă Kostea Bibikov, un omuleţ sfrijit, dar foarte îndrăzneţ la vorbă. Cum zice şi moş Ivan: în ziua de azi muierea şi vaca o duc bine, iar bărbatu' şi calu' o duc rău. Aşa este, să ştiţi. Au căpătat prea multă libertate şi-şi fac de cap. Cum a fost şi cu muierea lu' Ignati Juravliov: s-a îmbătat, proasta, şi l-a făcut pe om de ruşine, a trebuit s-o ducă în halu' ăla prin tot satu'. Ca pe urmă tot ea să sară cu gura: „Da' tu de ce m-ai lăsat să beau?" Aşa că asta-i, fraţilor.

— Da' de alea tinere ce ziceţi? Cînd te uiţi cum merg cu fustele alea pe ele, îţi vine să... Ptiu!

Serioga se trăsese mai deoparte şi nu mai interveni în discuţie. Ronţăia un fir de iarbă, se uita undeva în zare. Gîndea că pesemne i-a fost sortit să treacă şi prin aşa ceva în viaţă. Dar dacă s-ar năpusti din nou peste el o furtună ca asta, zău că ar porni cu braţele larg deschise s-o întîmpine. Căci, cu toate cele întîmplate, ceea ce a fost a însemnat pentru el o sărbătoare. Firește, după o sărbătoare vine şi ceasul cînd te trezeşti mahmur şi vezi totul cu alţi ochi... Dar te-ai bucurat de sărbătoarea aceea? Te-ai bucurat. Şi cu asta, basta.

Un șofer de elită

În primăvară, pe la începutul campaniei de însămînțări, la Bîstrianka își făcu apariția un tînăr: șoferul Paşka Holmanski. Un tip uscățiv, vînos, iute de picior. Ochii îi avea rotunzi, galben-verzui, cu o privire îndrăzneață, nasul drept și subțire, obrazul ciupit ușor de vărsat, iar sprîncenele într-un arc frînt, încît cu greu îți puteai da seama de-i chip de om afurisit ori de flăcău chipeș.

Paşka era dintr-un neam de kerjaci [1], aciuați prin satele resfirate în susul rîului Katun, dar se dovedise a nu fi moștenit nimic din firea greoaie, de modă veche, a strămoșilor săi.

La Bîstrianka ajunsese în felul următor:

Într-o zi, Ermolai Prohorov, președintele colhozului de acolo, se întorcea acasă cu un GAZ al gospodăriei. Pe la jumătatea drumului, mașinii îi plesni un arc. După ce se sfădi pe săturate cu șoferul, Prohorov ieși în drum, încercînd să oprească una din mașinile care mergeau în aceeași direcție. Două din ele nici gînd să oprească. A treia, o camionetă, frînă ceva mai încolo, iar cel de la volan deschise portiera.

— Încotro?

— Pîn' la Bîstrianka.

— Comuna Salton îi mai departe ori mai aproape?

— Nițel mai încoace. Da' de ce mă-ntrebi?

---

[1] În trecut, sectanți cunoscuți prin viața lor austeră.

— Urcă. Te duc pînă la Salton. Îmi arăți și drumul.

— Haidem.

Șoferul sta lăsat pe spătar, cu o mînă pe volan, cu cotul celeilalte sprijinit de portieră. Privea înainte, își mijea gînditor ochii.

Camioneta zbura cu viteză maximă, ocolind ca prin minune hîrtoapele. Una din mașinile ce veneau din partea opusă trecu pe lîngă ei atît de aproape, încît președintelui i se tăie răsuflarea. Trase cu coada ochiului la șofer: acesta ședea ca și pînă atunci, nepăsător, cu ochii mijiți.

— Dumneata nu ți-ai spart pînă acuma capul niciodată ? îl întrebă Prohorov.

— Cum ?... N-are nimic. Nu te teme, tataie. În aviație știi care-i lucrul ăl mai de seamă ? Șoferul zîmbi. Surîsul îi era de om cumsecade, lipsit de fasoane.

— Cred că acolo nu trebuie să faci niciodată pe grozavul.

— N-ai ghicit. Flăcăul își luă cu totul mîna de pe volan și se căută de țigări prin buzunarul hainei. Îl înveselise, pesemne, spaima celuilalt.

Prohorov strînse din dinți și întoarse capul.

În clipa următoare, camioneta săltă zdravăn de tot. Prohorov se prinse instinctiv de portieră. Îi aruncă șoferului o uitătură fioroasă.

— Mă !... Aviatorule !

Flăcăul zîmbi din nou.

— Ador viteza, mărturisi el.

De astă dată, Prohorov îl privi cu mai multă luare-aminte. Pe neașteptate, flăcăul începu să-i placă.

— Ce cauți dumneata la Salton ?

— Sînt detașat acolo.

— Pentru campania de însămînțări ?

— Da... am venit să-i ajut pe oamenii voştri.

Vicleanul de Prohorov tăcu o vreme. Îşi aprinse şi el o ţigară. Se gîndi că n-ar fi rău să-l ademenească pe băiatul ăsta la ei în colhoz.

— Chiar la Salton te duci, ori pe undeva, prin raion ?

— În raion. În satul Listvianka... Frumoase locuri aveţi pe aici.

— Cum te cheamă ?

— Pe mine ? Pavel. Pavel Egorîci Holmanski.

— Eşti tizul meu. După tată sînt şi eu Egorîci. Hai la mine, Egorîci.

— Cum adică, la dumneata ?

— Uite aşa, bine. Pe preşedintele din Listvianka îl cunosc şi aranjez treaba rapid. Sînt şi eu preşedinte. La Listvianka să ştii că n-ai ce vedea. Pe cîtă vreme la noi i-o comună în lege...

— Stai că nu prea-nţeleg : la mine în delegaţie stă scris că...

— Ce-ţi pasă ? Îţi dau şi eu o hîrtie cum că în perioada asta ai lucrat la noi. Totul o să fie în ordine. Cu preşedintele de acolo ţi-am spus că stau eu de vorbă. Mai ales că ne e şi dator cu nişte trebuşoare. Îm ? Ce zici ?

— Club aveţi în sat ? întrebă Paşka.

— Club ? Cum să nu !

— S-a fotografiat.

— Poftim ?

— Zic, sînt de acord. E piramidon.

Prohorov rîse, încercînd să-i fie celuilalt pe plac.

— Eşti glumeţ, băiete... (Un şofer în plus în timpul campaniei de însămînţări, ba încă avînd şi maşină, era chiar un piramidon, ba încă ce piramidon !) Eşti glumeţ, Egorîci.

— Fac şi eu ce pot. Va să zică, aveţi club ?

— Avem, Paşa. Clubul nostru i-o fostă biserică.

— Păi să ne rugăm acolo, zise Paşka.

Rîseră din nou. Amîndoi.

Cam aşa a ajuns Pavel Egorîci la Bîstrianka.

De locuit, îl luă Prohorov să locuiască la el. Flăcăul se împrieteni repede cu nevasta preşedintelui, stătea seri întregi cu ea la taifas.

— O nevastă trebuie să simtă că-i nevastă, filozofa el, mestecînd cu poftă la tăieţei cu carne de gîscă.

— Că bine zici, Egorîci, îi ţinea isonul Prohorov, aplecîndu-se spre a-şi scoate cizmele prea strînse pe picior. Aia nu-i nevastă care n-o simte.

— Cînd oi veni acasă, îşi urma gîndul Paşka, obosit, nu-i aşa ? murdar de la drum, trebuie întîi şi-ntîi să-mi văd nevasta că-i o femeie energică. Cînd i-oi zice : „Să trăieşti, Marusia !", ea să-mi răspundă cu voioşie : „Să trăieşti, Pavlik ! Ai fi ostenit, dragule."

— Da' dacă şi ea, sărmana, n-o mai fi prididind cu treaba cîtu-i ziua de mare, de unde atîta voioşie ? observa nevasta preşedintelui.

— Asta nu mă priveşte. Că de-oi vedea-o acră, morocănoasă, i-oi zice : piramidon ! Şi-oi simţi nevoia să mă duc la altele. N-am dreptate, Egorîci ?

— Absolut ! se grăbea să confirme Prohorov.

Nevastă-sa o făcea pe supărata şi zicea că toţi bărbaţii sînt nişte neobrăzaţi.

La club, Paşka îşi făcu apariţia chiar a doua zi după sosirea lui la Bîstrianka. Era de-o veselie reţinută şi îmbrăcat de-ţi lua ochii : purta o cămaşă roşie cu gulerul răsfrînt, cizme de box ofiţereşti şi un chipiu militar, de sub cozorocul căruia îi scăpa ciuful cînepiu, răsucindu-se ca hameiul.

— Cum se arată a fi p-aici localnicii... îs băieți de comitet ? întrebă el cu un aer indiferent pe unul din flăcăii aflați acolo și trase totodată cu ochiul spre cei care dansau : era dornic să-și dea seama ce impresie le făcuse „localnicilor".

— Sînt, de ce să nu fie ? răspunse flăcăul.

— Da' tu, de exemplu, de ce ești așa de acru ?

— Da' tu cine-i fi, să-mi iei interogatoriul ? se oțărî flăcăul.

Paşka rînji binevoitor :

— Sînt procurorul vostru ăl nou. Am venit aici să vă iau la întrebări.

— Vezi să nu te luăm noi pe tine.

— Ce dacă ? Paşka îi făcu cu ochiul și se apucă din nou să-i cerceteze cu privirea pe flăcăii și fetele din sala clubului.

Aceştia îl iscodeau la rîndul lor.

Lui Paşka îi plăceau tare mult asemenea clipe. O lume ca asta, străină, necunoscută, neprietenoasă la început, îl făcea totdeauna să se simtă tulburat. Cel mai mult îl interesau, desigur, fetele.

Dansul luă sfîrșit. Perechile se împrăștiară.

— Cine-i fetișcana aia ? îl întrebă Paşka pe flăcăul de adineaori : privirea i-o atrăsese Nastia Platonova, una din frumoasele satului.

Flăcăul nu catadicsi să-i răspundă, se duse într-ale sale.

Începu un vals.

Paşka traversă întreaga sala, ajunse la Nastia, schiță o plecăciune și rosti cu glas răsunător :

— Vă propun un tur de vals.

Toată lumea rămase impresionată de manierele alese ale lui Paşka. Începu să fie privit cu o veselă și neascunsă curiozitate.

Nastia se ridică liniştită, îşi puse mîna grea pe umărul uscăţiv al flăcăului. Paşka o privi ţintă, în ochi i se citi tandreţe.

Se rotiră prin sală.

Nastia era cam greoaie în mişcări, niţeluş lenevoasă. Paşka, în schimb, o porni chiar de la început într-un ritm atît de îndrăcit, încît unii chiar încetară să mai danseze — rămaseră cu ochii la el. Paşka ba îi dădea drumul fetei, ba o atrăgea printr-o smucitură şi se tot învîrtea, se învîrtea întruna... Lovitura de graţie le-o dădu însă celor din jur în clipa cînd, depărtîndu-se niţel de Nastia, dar continuînd s-o ţină de mînă, o porni în jurul ei într-un fel de căzăcească. Lumea scoase un oftat de admiraţie. El însă privea pe undeva, pe sus, peste capetele „localnicilor", avînd o expresie de parcă ar fi vrut să spună : „Nici asta nu-i totul. De-oi avea chef, v-oi mai arăta şi altele. Ştiam cîndva destule."

Nastia se îmbujorase, mişcările îi erau tot atît de line, domoale.

— Bîţîit mai eşti ! îi spuse cu veselie lui Paşka, privindu-l drept în ochi.

Paşka nu se sinchisi.

— De pe unde eşti ?

— De la Moscova, făcu el cu nepăsare.

— Şi toţi pe-acolo sînt aşa ca tine ?

— Cum să fie ?

— Aşa... cu fumuri.

— Ignoranţa matale mă uimeşte, zise Paşka, iar privirea tandră, încărcată de subînţelesuri, i se înfipse în fîntîna adîncă a ochilor ei negri, enigmatici.

Nastia rîse încet.

Paşka rămase grav.

— Să ştii că-mi placi, spuse el. Căutam demult un asemenea ideal.

— Eşti cam grăbit. Nastia îl privi ţintă.

— Vorbesc foarte serios !

— Ce vrei să spui, adică ?

— Că-n seara asta am să te conduc acasă. Desigur, dacă n-ai cumva vreun alt simpatiu. Ne-am înţeles ?

Nastia zîmbi în colţul gurii şi clătină din cap. Paşka însă nu se sinchisi.

Valsul luă sfîrşit.

Paşka o conduse pe fată pînă la scaunul ei, se înclină din nou cu graţie, apoi, împreună cu alţi flăcăi, ieşi în vestibul să fumeze o ţigară.

Flăcăii îl priveau chiorîş. Paşka însă ştia că aşa se întîmplă totdeauna.

— N-aveţi p-aici, pe-aproape, vreo crîşmuliţă ? întrebă el, venind spre un grup de fumători.

Flăcăii tăceau, îl priveau batjocoritor.

— Ce-i cu voi ? V-aţi înghiţit limba ?

— Da' ţie nu ţi se pare că ai început să te desfăşori p-aici cam prea vîrtos ? îl întrebă flăcăul căruia Paşka i se adresase mai înainte să înceapă dansul.

— Nu, nu mi se pare.

— Mie să ştii că mi se pare.

— Închină-te, dacă ţi se pare.

Flăcăul îşi miji ameninţător ochii.

— Hai cu mine afară... să stăm oleacă de vorbă

Paşka scutură din cap.

— Nu pot.

— De ce ?

— Că o să mă buşiţi de pomană. Om sta de vorbă altă dată. Şi-n general, nu pricep de ce vă-ncruntaţi la mine. Parcă nu v-am călcat încă pe bătătură.

Flăcăii nu se aşteptară la o asemenea replică. Sinceritatea lui Paşka le plăcu. Încet-încet, intrară în vorbă cu el.

În timp ce ei stăteau la taclale, dincolo, în sală, începu un tango, şi pe Nastia o invită la dans un alt tînăr. Paşka strivi cu necaz mucul de ţigară. Atunci flăcăii se apucară să-i spună că Nastia are un logodnic, un inginer venit de la Moscova, şi se pare că în curînd vor face nuntă. Paşka o urmărea atent cu privirea şi părea că nici n-aude vorbele celor din jurul lui. Apoi îşi dădu chipiul pe spate şi îşi miji ochii.

— Om vedea noi care pe care o să fotografieze, spuse el şi îşi îndreptă chipiul. Unde-i ăla ?

— Care ?

— Inginerașul.

— Astăzi n-a venit la dans.

— Eu pe intelectualii ăştia îi pun jos c-un deget.

Tangoul luă sfîrşit.

Paşka se duse spre Nastia.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La ce întrebare ?

— Te conduc în seara asta acasă ?

— Pot să ajung şi singură. Mulţumesc.

Paşka se aşeză lîngă ea. Ochii lui rotunzi, de pisică, erau din nou gravi.

— Hai să discutăm ca nişte geltmeni.

— O, Doamne ! oftă Nastia, se ridică de pe scaun şi trecu în partea opusă a sălii. Paşka, uitîndu-se în urma ei, auzi în jurul său rîsete scurte, care sunau a compătimire. Nu se simţi ruşinat. Doar că începu să-l doară la lingurică. Să-l doară şi să-l usture. Se ridică la rîndul lui şi plecă acasă.

În seara următoare, Paşka se gătì şi mai şi ca în cea precedentă : împrumută de la Prohorov o rubaşcă brodată, se încinse cu un şnur albastru, de mătase, cu ciucuri, îşi trase pantalonii bufanţi de gabardină, sacoul de boston, şi, curînd, îşi făcu apariţia la biblioteca sătească (Nastia lucra acolo ca bibliotecară, treabă pe care Paşka avusese grijă s-o afle din timp).

— Bună seara ! rosti el cu gravitate, intrînd în încăperea largă, care servea şi ca sală de lectură.

În încăpere o văzu pe Nastia, iar la una din mese pe un tînăr, care răsfoia revista „Ogoniok".

Nastia îi răspunse lui Paşka la salut şi-i zîmbi ca unei vechi cunoştinţe.

Paşka veni la masa fetei şi începu să cerceteze liniştit cărţile aflate acolo. Nastiei nu-i acordă nici un pic de atenţie. Pricepuse că flăcăul care răsfoia revista trebuie să fie inginerul cu pricina, logodnicul fetei.

— O carte de citit ? întrebă Nastia, surprinsă întrucîtva de faptul că Paşka nu părea s-o fi recunoscut.

— Da, aş vrea, ştiţi, să...

— Ce anume doriţi ? Fără voie, Nastia folosi la rîndul ei pronumele de politeţe.

— Aş dori „Capitalul" lui Karl Marx. Mai am de citit acolo un capitol.

Tînărul de lîngă masă lăsă revista deoparte şi se uită la Paşka.

Fetei îi veni să rîdă, însă, văzînd privirea gravă a lui Paşka, se stăpîni.

— Numele dumneavoastră ?

— Holmanski, Pavel Egorîci. Născut în anul o mie nouă sute treizeci şi cinci. Conducător auto, clasa a doua.

În timp ce Nastia îi completa fișa, Paşka o iscodi cu coada ochiului. Pe urmă își mută privirea. Își dădu seama că inginerul se uită la el. Privirile li se întîlniră. Paşka se zăpăci şi... îi făcu cu ochiul.

— Ne ocupăm de cuvinte încrucișate ?

Inginerul nu găsi pe loc o replică potrivită.

— Da... Dumneata însă văd că ai preocupări mai serioase.

— Află, Ghena, că şi dînsul e venit de la Moscova, spuse Nastia.

— Zău ?! Ghena se bucură sincer. Demult ai plecat de acolo ? Zi-ne şi nouă : ce noutăți mai sînt prin capitală ?

Paşka stătu să semneze fișa mai multă vreme decît ar fi fost necesar. Nu răspunse la întrebare.

— Vă mulțumesc, îi zise apoi Nastiei. Se duse spre cealaltă masă, zvîrli pe tăblie volumul greu pe care îl scosese din raft şi-i întinse mîna lui Ghena.

— Pavel Egorîci mă cheamă.

— Îmi pare bine. Ghena.

— Întrebai de Moscova ? zise Paşka, trăgînd spre el cîteva reviste. Forfotă multă prin Moscova, forfotă multă. Şi, nelăsîndu-l pe inginer să intervină, continuă, precipitat : Tare îmi plac revistele umoristice. Mai ales acolo unde-i vorba de alcoolici : aşa îi încondeiază pe ăştia...

— Da, e amuzant. Şi cît e de cînd ai plecat de la Moscova ?

— De la Moscova ? Paşka întoarse pagina unei reviste. În viața mea n-am fost pe acolo. Dumneaei mă confundă cu altcineva.

— Păi chiar dumneata mi-ai spus-o, aseară, la club ! se miră Nastia.

Paşka îi aruncă o privire.

— Nu-mi amintesc.

Nastia se uită la Ghena. Acesta îl privi pe Paşka. Paşka continua să admire pozele din revistă.

— Ciudat, spuse Nastia. Înseamnă că am visat.

— Se mai întîmplă, zise Paşka, răsfoind mai departe revista. Uite, de exemplu, ăsta-i un trombonist, i se adresă lui Ghena, întinzîndu-i revista. Urîtă mutră, aşa-i ?

Ghena zîmbi.

— Ai venit la noi pentru campania de însămînţări ?

— Exact. Paşka se întoarse spre Nastia. Fata îl cerceta cu o privire curioasă. Paşka înregistră faptul. Nu vrei să jucăm o partidă de dame ? îi propuse el inginerului.

— De dame ? se miră acesta. Poate o partidă de şah ?

— Şahul mă plictiseşte, spuse Paşka (de fapt, nu ştia să joace şah). Trebuie să-ţi baţi capul. Pe cîtă vreme cu damele : una, două şi gata.

— Bine, să jucăm dame, fu de acord Ghena şi se uită la Nastia.

Nastia ieşi de după despărţitura în spatele căreia i se afla biroul şi veni la masa lor.

— Cască-gură plăteşte ? întrebă Paşka.

— Nu înţeleg, spuse inginerul.

— Dacă unul din parteneri nu observă că poate lua piesa celuilalt, acesta i-o ia pe-a lui, îl lămuri Nastia.

— Aha. În ordine. Plăteşte, cum să nu plătească.

Paşka aşează la iuţeală piesele pe tablă. Apoi luă două din ele şi le duse la spate.

— Stînga sau dreapta ?

— Stînga.

— N-ai ghicit ! Prima mutare îi reveni lui Paşka. Şi-acum, o să mergem uite-aşa, începu el, aşezîndu-se mai comod pe scaun ; expresia chipului său vădi şiretenie şi satisfacţie. De fumat aici, desigur, nu se poate fuma ? i se adresă el Nastiei.

— Cred şi eu că nu se poate.

— Am înţeles. Paşka mai mută o piesă. Facem acum un piramidon, după cum spun franţujii.

Inginerul juca slab, asta se văzu îndată. Nastia începu să-i dea îndrumări. El ripostă, nemulţumit.

— Lasă-mă ! Nu se cade, zău... nu mă mai sîcîi.

— Păi faci mutări greşite !

— Ei şi ? Doar eu joc.

— Mai ai de învăţat.

Paşka zîmbea. Muta piesele repede şi cu multă îndemînare.

— Mut-o, Ghena, p-aia din margine, nu se mai putu stăpîni Nastia.

— Nu, zău, aşa nu mai pot juca ! făcu, revoltat, Ghena. Voiam şi eu să mut piesa asta, dar acum n-o mai mut. Din principiu.

— De ce te superi ? Curios mai eşti, pe cuvînt.

— Cum să nu mă supăr ?

— Supărările astea nu-s bune, interveni Paşka şi-i făcu pe ascuns Nastiei cu ochiul.

Nastia roşi.

— Parcă te văd că pierzi jocul. Cu principiile tale cu tot.

— Ba nu, de ce vorbiţi aşa ? Dînsul mai are multe şanse să mă fotografieze, observă condescendent Paşka. Şi-acum, vă anunţ că am făcut o damă. E rîndul dumitale să muţi.

— Uite c-ai pierdut jocul, rosti cu năduf Nastia.

— Vezi-ţi de treburile tale, se burzului Ghena. Eşti prea de tot. Mai lasă-mă-n pace.

— Halal inginer ! Nastia se ridică şi se duse încetişor spre masa ei.

— Asta chiar că-i... o aberaţie. Ce legătură are una cu alta ?

— Mi-e tare teamă c-am să-i pla-ac, se porni să cînte Nastia şi dispăru printre rafturile bibliotecii.

— Sexul feminin, rosti cam fără legătură Paşka.

Inginerul amestecă piesele de pe tablă şi spuse cu o voce uşor răguşită :

— Am pierdut partida.

— Ieşim să fumăm cîte-o ţigară ? propuse Paşka.

— Hai.

Aprinzîndu-şi în vestibul ţigara, inginerul îi zise lui Paşka :

— Nu înţeleg ce fire o fi avînd fata asta. Se vîră în toate alea.

— Lasă, nu-i nimic, făcu într-o doară Paşka. Eşti venit demult ?

— Cum ?

— Locuieşti, zic, demult în satul ăsta ?

— În satul ăsta ? De vreo două luni.

— Vrei să te însori ?

Inginerul îl privi cu mirare.

— Cu ea ? Da. De ce mă-ntrebi ?

— Te-ntreb şi eu... I-o fată bună. Da' de iubit te iubeşte ?

Inginerul îşi pierdu de tot cumpătul.

— Să mă iubească ?... Eu zic că da.

Tăcură. Paşka fuma, privind concentrat vîrful ţigării. Inginerul rîse încet şi întrebă :

— Citeşti, într-adevăr, „Capitalul" ?

— Nu, bineînţeles. Paşka apucă neglijent, cu buzele, ţigara, aducînd-o în colţul gurii, miji ochii, îşi vîrî palmele pe după şnurul cu care era încins

şi, cu o mişcare bruscă, îşi netezi cutele cămăşii. Poate mergem la cinema ?

— Da' ce rulează ?

— Ziceau unii că-i o comedie.

— Mergem.

— Numai că... aş zice s-o inviţi şi pe dînsa. Paşka arătă spre uşa bibliotecii, făcîndu-şi o mutră compătimitoare.

— Nici nu se discută ! făcu tot atît de grav inginerul. Chiar acu' mă duc... să stau cu ea de vorbă...

— Du-te, du-te !

Inginerul se depărtă, iar Paşka ieşi afară, pe treptele de la intrare, se sprijini de balustradă şi stătu astfel, privind în lungul uliţei.

...În sala cinematografului se aşezară tustrei unul lîngă altul. Nastia — între inginer şi Paşka.

Cînd se stinse lumina, Paşka veni mai aproape de Nastia şi o luă de mînă. Nastia şi-o retrase tăcută şi încercă să se depărteze. Paşka se uită inocent spre ecran. Rămase aşa vreo zece minute, apoi începu din nou, cu băgare de seamă, să caute mîna Nastiei. Deodată ea veni mai aproape de el şi-i şopti la ureche :

— Dacă nu te astîmperi, te fac de rîs faţă de toată lumea.

Paşka îşi luă mîna cît ai clipi.

Stătu liniştit preţ de cinci minute. Pe urmă se aplecă spre Nastia şi-i spuse tot în şoaptă :

— Inima mi-e gata să explodeze ca o grenadă !

Nastia rîse pe înfundate. Paşka începu din nou să-i caute mîna. Nastia i se adresă lui Ghena :

— Lasă-mă să mă mut în locul tău.

— Nu vedeţi bine ecranul ? Alo, tovarăşe, fereşte capul ! comandă autoritar Paşka.

Tovarășul din față „își feri" capul.

— Acum e bine ?

— E bine, zise Nastia.

În sală era zgomot. Întruna izbucneau rîsete.

Paşka se îndoi de mijloc, aprinse o ţigară şi începu să înghită cu sete fumul dulceag. În razele de lumină ale aparatului de proiecţie unduiră vălătuci albăstrii. Nastia îi dădu un ghiont :

— Ce faci ?

Paşka stinse ţigara. Găsi apoi mîna fetei, i-o strînse cu putere şi, aplecîndu-se, se strecură spre ieşire. În drum îi spuse lui Ghena :

— Tigrii să se uite la comedia asta.

Răzbind afară, în uliţă, se desfăcu la guler, aprinse o nouă ţigară. Porni încet spre casă.

Ajuns acasă, se trînti, îmbrăcat cum era, pe pat.

— Ce ai, de eşti aşa amărît ? îl întrebă Prohorov.

— N-am nimic, făcu Paşka. Stătu o vreme, apoi spuse : Tare aş vrea să ştiu dacă astăzi mai răpeşte cineva femei sau nu ?

— Cum adică ? nu-l înţelese Prohorov.

— Păi aşa cum se făcea în trecut... Altădată se răpeau, nu ?

— A-a ! Dracu ştie ! Da' la ce bun să le răpeşti ? Eu zic că vin bucuroase şi aşa, fără să le mai răpeşti.

— Ai dreptate. Am întrebat doar aşa, ca să mă aflu în treabă. Mai tăcu un timp. Şi cred că nici nu te poate condamna pentru aşa ceva.

— Cred că nu. Nu ştiu, Pavlik.

Paşka se ridică din pat şi începu să umble prin odaie. Părea cufundat în gînduri.

— O dată-n viață, doar, ai optsprezece a-ani! se porni brusc să cînte. Egorîci, ia-ți cămașa. *Thank you!*

— De ce, mă?

— Așa. Paşka dezbrăcă rubașca brodată a lui Prohorov și-și puse cămașa. Mai stătu cîteva clipe, gînditor, în mijlocul odăii. S-a fotografiat, Egorici!

— Ți-ai pus în gînd să răpești vreo fetișcană? îl întrebă Prohorov.

Paşka rîse, nu-i răspunse nimic, apoi ieși afară, pe uliță.

Era o noapte întunecoasă și umedă. Plouase cu puțin înainte, și de pretutindeni încă mai cădeau picuri. Lătrau cîinii. Se auzea de undeva un zgomot de motor.

Paşka porni spre S.R.T. [1], unde îi era garată mașina.

Intrînd în curtea S.R.T.-ului, auzi o voce:

— Cine e?

— Om bun, răspunse Paşka.

— Care ești, mă?

— Holmanski.

— Ala, detașatu'?

— Păi.

În cercul de lumină al felinarului pătrunse paznicul, un moș cu cojocul pe umeri și cu o pușcă în mînă.

— Iar la drum?

— Iar.

— Ai o țigară?

— Am.

Fumară.

---

[1] Stațiunea raională de tractoare.

— Iar s-arată a ploaie, zise moşul căscînd. Ploaia asta te trage la somn.

— Păi, culcă-te, îl sfătui Paşka.

— Nu se poate. Aţipisem mai adineaori şi-a venit ăla, cum îi zice...

Paşka îl întrerupse pe moşul bun de gură :

— Bine, tataie, eu îs cam grăbit.

— Du-te, du-te. Moşul căscă din nou.

Paşka porni motorul camionetei şi ieşi afară din curte.

Ştia unde stă Nastia : chiar pe malul rîului, sus, pe costişă.

Mai devreme, discutase cu Prohorov de una, de alta şi acesta îi arătase casa. Paşka ţinu minte că ferestrele odăiţei dădeau în grădină.

Acum Paşka nu se întreba decît dacă Platonovii au în curte vreun cîine sau nu.

Pe uliţele satului nu se zărea ţipenie de om. Pînă şi perechile de îndrăgostiţi dispăruseră cine ştie pe unde. Paşka mergea cu viteză redusă, temîndu-se să nu dea în vreun şanţ.

Apropiindu-se de casa unde locuia Nastia, reduse şi mai mult viteza, apoi ieşi din cabină. Motorul însă nu-l opri.

— Bun, făcu el cu glasul scăzut şi-şi apăsă pieptul cu palma : era stăpînit de încordare.

În casă, luminile erau stinse. Scrutînd întunericul, zări printre trunchiurile golaşe ale arborilor geamurile care luceau stins în noapte. Inima îi bătu cu putere.

„Numai să n-aibă vreun dulău."

Tuşi, apoi scutură uşor gardul. În curte — tăcere. Linişte. Doar picura de sus, din streaşină.

„Ţin-te bine, Paşka... acu' ori o încasezi, ori..."

Sări cu băgare de seamă gardul scund şi porni spre casă. Din spate auzea mormăitul credincioasei sale camionete, odată cu acesta zgomotul paşilor săi şi plescăitul răsunător al picurilor. Primăvara îşi slobozise sevele. Mirosea a pivniţă.

Traversînd grădina, Paşka îşi tot zise în minte cîntecul despre cei optsprezece ani, repetă întruna fraza : „O dată-n viaţă, doar, ai optsprezece ani". De fapt, toată ziua cîntase cîntecul ăsta.

Cînd ajunse în dreptul ferestrelor, sub picior îi trosni o crenguţă. Paşka încremeni. E linişte. Picură din streaşină. Paşka mai făcu ultimii doi paşi şi se opri între ferestre. Îşi trase răsuflarea.

„O fi dormind aici singură sau nu ?" i se ivi în minte o nouă întrebare.

Îşi scoase din buzunar lanterna, o aprinse şi-o îndreptă spre fereastra odăiţei. Pata gălbuie de lumină lunecă pe pereţi, smulgînd din întuneric obiecte răzleţe : soba de teracotă, uşa, patul... Luminiţa tresări şi rămase locului. În pat se mişcă cineva, înălţă capul : era Nastia. Fata nu se înspăimîntă. Sări uşor din pat şi veni spre fereastră aşa cum era, doar în cămaşa de noapte. Paşka stinse lanterna.

Nastia desfăcu cîrligele şi deschise geamul.

Dinăuntru răzbi un iz cald, ca al tuturor încăperilor în care se doarme.

— Ce-ai, mă ? întrebă fata cu glasul pe jumătate. Vocea ei îl făcu pe Paşka să tresară : părea o voce străină.

„Oare să mă fi recunoscut ?" se înfricoşă el. Ar fi vrut să fie luat deocamdată drept altcineva. Rămase tăcut.

Nastia se depărtă de fereastră. Paşka aprinse lanterna. Nastia se duse spre uşă, o închise mai bine, apoi reveni la geam. Paşka stinse lanterna.

„Nu m-a recunoscut. Altminteri n-ar fi umblat aşa, numai în cămaşă."

Îi simţi mireasma părului şi mintea i se înveli într-o ceaţă fierbinte. Dădu uşurel fata la o parte şi se căţără pe pervaz.

— Uite ce i-a venit în minte să facă ! zise Nastia pe un ton mai blînd.

„De venit, mi-a venit, gîndi Paşka, da' să vezi acu' circu' dracului."

— Barem şterge-te pe picioare, îi spuse Nastia, cînd el sări jos, de pe pervaz, şi se trezi chiar în dreptul ei.

Paşka rămase tăcut. O luă în braţe. Era caldă, moale. O strînse cu atîta putere, încît o panglică de-a cămăşii îi plesni cu zgomot.

— Oh ! oftă prelung Nastia. Ce faci, mă ? Descreieratule !...

Paşka începu s-o sărute. Şi-abia în clipa aceea păru că ceva se petrece în mintea Nastiei : i se smulse deodată din braţe, se dădu înapoi şi începu să bîjbîie cu mîna pe perete, în căutarea întrerupătorului.

„Gata. Pîn-aici mi-a fost". Paşka se pregăti de tot ce putea să fie mai rău : acuşi ea o să ţipe, o să vină în fugă bătrînul şi-o să înceapă să-l fotografieze. Pentru orice eventualitate, se retrase spre fereastră.

Se aprinse lumina. Nastia era atît de uimită, încît, o vreme, nici nu-şi dădu seama că stă înaintea unui străin aproape goală.

Paşka îi zîmbi tandru :

— Te-ai speriat ?

Nastia își apucă fusta aruncată pe-un scaun și și-o trase pe ea. După aceea veni spre Paşka. Acesta nici n-apucă să zică ceva, cînd simți pe obrazul stîng o palmă fierbinte, usturătoare. Apoi, jap ! și pe cel drept.

După aceea, stătură cîteva clipe nemișcați, se uitară unul la altul... De mînie, Nastiei îi înfloriseră bujori aprinși în obraji. În clipa aceea era uimitor de frumoasă.

„Are noroc inginerul", gîndi fără voie Paşka.

— Să pleci numaidecît ! rosti cu același glas scăzut Nastia.

Paşka pricepu că ea n-o să țipe : nu era dintr-alea.

— Hai să discutăm ca niște geltmeni, zise el, aprinzîndu-și o țigară. Pot să plec, bunînțeles, dar asta ar fi ceva banal. Ceva de om necioplit. Zvîrli chibritul pe fereastră și continuă să-și dezvolte ideea — ce-i drept, cu oarecare grabă, întrucît se temea ca Nastia să nu pună mîna pe vreun obiect mai greu, spre a-l îndemna din nou să-și ia tălpășița. Tulburat, începu să măsoare odaia — de la masă la fereastră și înapoi. Sînt amorezat, zise el. Asta-i realitatea. Și nu înțeleg un lucru : cu ce sînt eu mai prejos decît inginerul dumitale ? Dacă-i vorba pe-așa, pot foarte ușor să ajung Erou al Muncii Socialiste. E suficient să mi-o spună cineva. Atît și nimic mai mult. Și-atunci ce rost are să facem circul ăsta cu aplauze. Hai, fă-ți bagajul și vino cu mine. O să stăm la oraș. Paşka tăcu. Se uită la Nastia grav, fără să clipească. Era îndrăgostit de fata asta, îndrăgostit cum nu mai fusese niciodată.

Ea își dădu seama de asta.

— Prost mai eşti, băiatule ! îi spuse de-a dreptul şi cu o anume tristeţe. Îţi merge gura ca o moară stricată. Se aşează pe-un scaun. A făcut-o de oaie şi încă mai filozofează. Vezi doamne, e îndrăgostit. Clipi din ochi într-un fel ciudat şi întoarse capul. Paşka îşi dădu seama că o podidise plînsul. Zici că eşti îndrăgostit ? Da' nu te-ntrebi oare : poate că-s şi eu îndrăgostită. Nastia se răsuci brusc pe scaun : ochii îi înotau în lacrimi.

Era nespus, uimitor de frumoasă. Abia în clipa aceea Paşka înţelese că nu-i va putea cîştiga inima niciodată. Uite-aşa păţeşte el totdeauna : cum încearcă un sentiment mai profund pentru o fată, cum vine altcineva şi i-o suflă.

— Şi-acu de ce plîngi ?

— Aşa. Pentru că nu vă gîndiţi decît la voi... egoişti ce sînteţi. Dumnealui mă iubeşte ! Îşi şterse lacrimile. Dacă mă iubeşti, respectă-mă un pic măcar, nu aşa...

— Da' ce ţi-am făcut ? Am intrat şi eu pe fereastră. Toate fetele păţesc la fel...

— Parcă de fereastră-i vorba. Sînteţi nişte nătărăi, asta e. Şi prostul ăla tot aşa... îl macină gelozia. Vezi Doamne, e gelos pe tine. Acu' vrea să plece.

— Cum adică ? Unde să plece ? Paşka înţelese despre care prost e vorba.

— Unde să plece ?... Întreabă-l !

Paşka se încruntă.

— Vorbeşti serios ?

Nastia îşi şterse din nou lacrimile cu palma. Nu-i răspunse la întrebare.

Lui Paşka i se făcu o asemenea milă de ea, încît îl trecu un junghi prin inimă.

— Îmbracă-te ! îi porunci el.

Nastia îl privi cu mirare.

— Mergem la el. Am să-i lămuresc eu pe sclifosiții ăștia de la Moscova ce-nseamnă o dragoste adevărată.

— Haide, potolește-te... n-o mai face pe grozavul.

— Ascultă, preastimato !... Frumoasa frumoaselor... Paşka își luă un aer important. De-ncasat niște palme le pot încasa, așa-i ? Ei bine, asemenea vorbe nesăbuite să știi că nu le mai înghit. Ce-nseamnă să n-o mai fac pe grozavul ?

— Păi unde vrei să mergi la ora asta ? E trecut de miezul nopții, nu-ți dai seama ?

— Mă doare-n cot. Îmbracă-te. Poftim bluza.

Paşka luă bluza de pe scaun și i-o aruncă în brațe. Nastia o prinse și se ridică, nehotărîtă. Paşka începu din nou să măsoare odaia.

— Și de ce, mă rog, l-a pălit gelozia ? o întrebă el, nu fără oarecare satisfacție.

— Am dansat atunci împreună... și s-a găsit unul să i-o spună. Pe urmă ne-am tot șușotit la cinema... Doar e un prost de dă în gropi.

— Da' tu nu puteai să-i explici ?

— Ce să-i explic ? Nu vreau să-i explic nimic ! Și să știi că nu mă duc nicăieri.

Paşka rămase locului.

— Fii atentă : număr pînă la trei — unu, doi... Dacă nu mă asculți, încep iar cu pupatul !

— Ți-arăt eu ție pupat ! Și, mă rog, ce vrei să-i spui ?

— Mă privește !

— Da' eu pentru ce să viu cu tine ?

— Că așa trebuie.

— Păi pentru ce ?

— În primul rînd, pentru că nu știu unde stă. Și pe urmă pentru că trebuie să vii. Scurt !

Nastia îşi trase bluza, îşi puse pantofii.

— Hai, coboară în grădină. Viu şi eu după tine. Poate ne vede, naibii, careva.

Paşka trecu pervazul, o ajută şi pe Nastia să coboare. Ieşiră amîndoi pe uliţă.

Camioneta îşi întîmpină stăpînul mormăind a mustrare.

— Urcă-n cabină, plîngăreaţo ! Cu alde voi, îşi găseşte omul beleaua.

Lui Paşka rolul acesta nou începu să-i placă.

Nastia se urcă în cabină.

— Pe mine îţi puseseşi în gînd să mă transporţi ? Cu maşina ?

— Aiurea ! Cu alde voi ajungi să te-apuce damblaua, nu să...

— Zău, Pavele, dacă nu eşti...

— Cum ? întrebă cu severitate Paşka.

— Nicicum.

— Aşa, vezi, făcu Paşka şi, băgînd cu un scrîşnet în viteză, urni maşina din loc.

...Cînd Paşka îi ciocăni în geam, inginerul încă nu dormea.

— Cine-i acolo ?

— Eu.

— Care „eu" ?

— Paşka. Pavel Egorîci.

Inginerul deschise uşa, îi făcu loc să intre. Fără să-şi ascundă mirarea, se holbă la el.

Paşka făcu semn cu capul spre masa plină de hîrţoage.

— Compui versuri melancolice ?

— Nu-nţeleg. Vrei să...

— Ai să-nţelegi imediat. Paşka se aşeză în dreptul mesei, împinse cu cotul hîrtiile. Ia spune-mi : o iubeşti pe Nastia ?

— Ascultă !... Inginerului îi năvăli sîngele în obraz.

— Deci o iubeşti. Atunci fă bine şi ad-o aici. Şade în maşină.

— În care maşină ? Unde ?

— Afară, în dreptul casei. Şi pe mine să ştii că degeaba eşti gelos : eu la muieri de treabă n-am noroc.

Inginerul ieşi grăbit, iar Paşka, Pavel Egorîci, îşi lăsă capul în mîini şi închise ochii. Fără veste, se simţi istovit. Îşi aminti iar cuvintele de care se săturase pînă-n gît : „O dată-n viaţă, doar..." Simţi săgetîndu-l un junghi greţos, ca o leşinătură.

În odaie intră inginerul, însoţind-o pe Nastia.

Paşka se ridică în picioare. Cîteva clipe se uită lung la cei doi, ca şi cînd s-ar fi pregătit să le ţină o cuvîntare de rămas bun.

— Totu-i în ordine ? zise el.

— În ordine, răspunse inginerul.

Nastia zîmbi.

— Perfect, spuse cu ciudă Paşka. Să fiţi sănătoşi. Se urni din loc şi se duse spre uşă.

— Stai ! Încotro ai pornit-o ? strigă în urma lui inginerul.

Paşka nici nu întoarse capul şi ieşi din odaie.

Chiar în noaptea aceea se hotărî să plece din sat. Să se ducă la Salton. Lui Prohorov îi vîrî pe sub uşă un bilet cu adresa autobazei unde îl ruga să trimită o adeverinţă cum că a lucrat aici, aşa cum o şi făcuse, timp de trei zile, în cadrul campaniei de însămînţări. Dîndu-şi seama că pe Prohorov îl va necăji plecarea lui precipitată, mai scrise în încheiere : „Iartă-mă, dar nu sînt de vină".

Se întristase. Fuma ţigară după ţigară.

Afară se pornise o ploaie măruntă.

Trecînd de Igrinevo, ultimul sat înainte de Salton, în mijlocul drumului răsăriră, agitîndu-şi braţele, două siluete. Paşka opri maşina.

Veniră în fugă un ofiţer tinerel şi o fată.

— Ne iei şi pe noi pînă la Salton ? Te rugăm ! Ofiţerul părea că încearcă o mare bucurie.

— Suiţi-vă.

Fata se urcă în cabină. Se tot suci, îşi tot scutură de picuri hăinuţa. Locotenentul se căţără sus, în caroserie. Începură să se strige unul pe altul, să rîdă cu hohote.

Paşka se uită cu coada ochiului la fată. Era drăguţă, avea dinţi albi, buze rotunjite — o păpuşică, nu alta ! Dar ca Nastia nu era nici pe departe.

— Unde v-aţi pornit în toiul nopţii ? întrebă Paşka.

— Într-o vizită, îi răspunse cu veselie fata. Apoi îşi scoase iar capul pe fereastră şi-şi strigă prietenul : Saşa ! Saşa ! Cum o duci acolo ?

— Minunat ! îi răspunse de sus locotenentul.

— Ce, nu vă mai ajunge ziua ? o întrebă din nou Paşka.

— Poftim ? Fata îi aruncă o privire, apoi o luă iar de la capăt : Saşa ! Saşa !

— Numai amorezaţi peste tot locul ! mormăi Paşka. Au înnebunit ăştia cu toţii. Îi reveni în minte chipul Nastiei. Abia de curînd şezuse şi ea aici — atît de apropiată şi totuşi atît de străină. Şi astălaltă — era tot o străină.

— Saşa ! Saşa !

„Saşa ! Saşa ! o îngînă în minte Paşka. Saşa al tău e şi aşa într-al nouălea cer de fericire. Dacă-l pui, fuge înaintea maşinii."

— Îmi închipui ce-or să zică ăia, cînd ne-or vedea ! strigă Saşa de sus.

Fata din nou — mai-mai să se înece de atîta rîs.

„Zău dacă nu se sminteşte lumea în anotimpul ăsta", gîndi înciudat Paşka.

Ploaia se porni mai cu spor.

— Saşa ! Cum o duci ?

— Perfect ! La bordul navei totul e-n ordine !

— Spune-i că-i o prelată acolo, mormăi Paşka. Sub roata de rezervă. Să şi-o pună pe umeri.

Fata scoase capul pe geam, gata-gata să cadă din cabină.

— Saşa ! Saşa ! Ai o prelată acolo ! Sub roata de rezervă. Pune-o pe tine !

— Am înţeles ! Mulţumesc !

— Să fii sănătos, zise Paşka, îşi aprinse o ţigară şi, îngîndurat, îţi aţinti ochii mijiţi în lungul drumului, care se tot desfăşura înaintea maşinii.

Suflete neîntinate

Mihailo Bespalov nu mai dăduse de două săptămîni pe-acasă : împreună cu ceilalţi şoferi căra cereale din colhozuri mai depărtate.

Veni sîmbăta pe la apusul soarelui. Cu maşina. Se strădui multă vreme s-o vîre pe poarta îngustă în ogradă, zdruncinînd cu vuietul motorului văzduhul cald, stătut.

Izbuti în cele din urmă, stinse motorul, apoi îi desfăcu capota şi se vîrî dedesubt.

Din casă ieşi Anna, nevasta lui Mihailo, o femeie tînără, cu obrazul rotund. Stătu un timp pe trepte, se uită la bărbatu-său, apoi rosti cu obidă :

— Barem să fi intrat să dai bună ziua.

— Să trăieşti, Niusia ! făcu Mihailo cu glas blajin şi se mută de pe un picior pe altul, în semn că-şi dă seama de toate, dar că acum e foarte ocupat.

Anna intră în casă, trîntind cu putere uşa.

Mihailo veni o jumătate de ceas mai tîrziu.

Anna şedea într-un ungher, cu mîinile la piept şi se uita pe fereastră. Auzind uşa, rămase nepăsătoare.

— Ce-i cu tine ? o întrebă Mihailo.

— Nimic.

— Te văd supărată.

— Da de unde ? Parcă pe oamenii muncii te poţi supăra ? zise ea, cu o ironie stîngace şi cu amărăciune în glas.

Mihailo tăcu, stînjenit, şi se mută iar de pe un picior pe altul. Apoi se aşeză pe un scăunel lîngă sobă şi începu să se descalţe.

Anna îi aruncă o privire şi plesni din palme:

— Măiculiţă dragă! Ce murdărie pe tine!

— Îi din cauza prafului, o lămuri Mihailo, vîrîndu-şi obielele în cizme.

Anna veni la el, îi desfăcu părul căzut pe frunte, îi atinse cu palmele obrajii neraşi, apoi îşi lipi cu lăcomie buzele fierbinţi de buzele lui aspre, crăpate, mirosind a tutun şi a benzină.

— Doamne, eşti ca un arap, şoptea înfierbîntată, privindu-i de aproape obrazul.

Mihailo îi strîngea la piept trupul supus, molatec, şi mormăia fericit:

— Te mînjesc, prostuţo!...

— N-ai decît... n-ai decît, nu-ţi face griji! Măcar de m-ai mînji aşa mai des!

— Ţi-a fost dor de mine?

— Cum să nu-mi fie dor! O lună de zile să nu dai pe-acasă...

— Ei, chiar o lună!... O ziseşi şi tu.

— Acu' lasă-mă. Mă duc să văd cum e cu baia. Tu să fii gata. Albiturile-s colo, pe sipet.

Ieşi pe uşă, iar Mihailo, călcînd cu tălpile-i roase, înfierbîntate, pe scîndurile reci ale duşumelei, trecu dincolo, în tindă. Căută îndelung prin grămada de fiare vechi, de lacăte ruginite şi ghemotoace de sîrmă, aflată într-unul din unghere. Pe urmă ieşi pe trepte şi-i strigă nevesti-si:

— Auzi, Anna! N-ai văzut cumva un carburator?

— Ce fel de carburator?

— Unul aşa... cu nişte ţevuşoare!

— N-am văzut nimic. Iar începi cu-ale tale?...

Mihailo se frecă pe obraz, aruncă o privire spre mașină, pe urmă intră în casă. Caută prin cotlon, se uită sub pat... Carburatorul, nicăieri.

Veni și Anna.

— Ești gata ?

— Știi... am pierdut o piesă de la mașină, îi spuse, necăjit, Mihailo. Unde-o fi, lua-o-ar naiba ?

— Of, Doamne ! Anna își strînse buzele vișinii. În ochi îi sclipiră picurii limpezi ai lacrimilor. N-are omul ăsta pic de obraz ! Fii și tu, mă, bărbat la casă. Vine la un an o dată și nici atunci nu se poate lipsi de piesele lui !

Mihailo veni grăbit spre nevastă-sa.

— E de făcut ceva, Niusia ?

— Șezi colea, lîngă mine. Anna își șterse lacrimile.

Se așezară.

— Știi, are Vasilisa Kalughina o scurtă de velur... frumoa-a-asă ! Cred că ai și văzut-o : și-o pune duminica, de se duce cu ea în tîrg.

Mihailo spuse într-o doară :

— Da, da !... O scurtă cam așa... Vru să arate cum e scurta aceea, dar arătă mai de grabă cum face Vasilisa cînd umblă : dă din șolduri peste măsură. Mihailo încerca din răsputeri să-i fie pe plac nevestei.

— Da. Și-acu' vrea s-o vîndă. Cere pe ea patru sute.

— Zău ?... Mihailo nu știa dacă e mult sau puțin.

— D-aia mă gîndesc : oare s-o cumpăr ? Pentru paltonul tău am strînge bani mai spre iarnă. Îmi place tare mult, Mișa. Am probat-o deunăzi : îmi stă parcă-i turnată.

Mihailo își puse palma pe pieptul său bombat.

— S-o luăm numaidecît. Ce mai la deal, la vale ?

— Stai, stai ! Nu te repezi... Că bani n-avem. D-aia m-am gîndit să vindem o oaie. Ne-am lua în locul ei un mieluţ...

— Foarte bine ! exclamă Mihailo.

— Ce să fie bine ?

— Păi să vindem oaia.

— După tine ar trebui să vindem tot ! Anna îşi strîmbă gura a necaz.

Mihailo clipi zăpăcit din ochii lui blajini.

— Păi n-ai spus-o chiar tu ?

— Chiar dacă am spus, ţie să-ţi pară rău. Că aşa : zic eu să vindem, zici şi tu la fel şi-o să vindem tot ce avem pîn casă.

Mihailo se uită la nevastă-sa cu o neascunsă admiraţie.

— Măi, ce nevastă am eu... Deşteaptă foc !

Lauda o făcu pe Anna să se îmbujoreze.

— Bine că ţi-ai dat şi tu seama...

De la baia lor de aburi reveniră tîrziu. Afară se şi întunecase.

Mergînd prin ogradă, Mihailo rămase mai în urmă. Anna, ajunsă în pragul casei, auzi scîrţîind uşa maşinii.

— Mişa !

— Au ? Stai că vin acuşica. Doar să dau drumul la apa din radiator.

— De-aia ţi-ai pus, mă, rufărie curată s-o faci ca dracu ?!

Drept răspuns, Mihailo zăngăni cu cheia pentru piuliţe.

— Mişa !

— Vin numaidecît, Niusia.

— N-auzi că te faci iar ca dracu ?

— Doar nu iau, bre, maşina în braţe !

Anna dădu jos lănțucul de la ușă, însă rămase în prag să-și aștepte bărbatul.

Mihailo mai umblă nițel în jurul camionului, făcînd să i se întrezărească prin întuneric izmenele albe, apoi oftă, puse cheia jos și se îndreptă spre casă.

— Ei, ai terminat cu treaba ?

— Ba ar mai fi trebuit să văd ce-i cu carburatorul. A cam început mașinuța să dea rateuri.

— Nu cumva vă și pupați amîndoi ? Nici pe mine, cît am fost logodiți, nu mă cocoleai atîta, dracu s-o ia de mașină, se supără de-a binelea Niusia.

— Ei, asta-i acu'... Ce vină are mașina ?

— Are. Că nu mai e de trăit din cauza ei.

În casă era cald și curat. Țiuia vesel samovarul.

Mihailo se întinse în pat. Anna se apucă să pregătească cina. Umblă cu pași neauziți prin casă, aduse tot soiul de oale și ulcele și povesti între timp ultimele noutăți petrecute în sat.

— ...Era gata să să-nchidă magazinul, cînd colo, apare ăla : pesemne că asta așteptase. „Bună seara, zice, eu sînt revizorul contabil..."

— Hm ! Și ?

— Ce să fie ? Asta ba că-i sucită, ba că-i învîrtită, s-a pierdut cu firea. Că cîr, că mîr, n-avea ce să mai facă. Pîn-la urmă a zis că se simte rău...

— Da' revizorul ?

— Revizorul nu s-a sinchisit. „Ba nu, zice, să verificăm chiar acum gestiunea." S-a nimerit, vezi, să fie unul dat naibii.

— M-da. A încurcat-o băiatul.

— Toată noaptea au stat acolo. Iar a doua zi dimineață pe Ganea al nostru l-au dus direct la secție.

— Cît i-au dat pîn-la urmă ?

— Încă nu l-au judecat. Marţi au să-l judece. Lumea pusese cam demultişor ochii pe ei. Zoia, nevastă-sa, schimba cîte două rochii pe zi! Nu mai ştia pe care să şi-o pună. Acuma umblă şi se smiorcăie: „Poate o fi vreo încurcătură". Auzi vorbă la ea! Să se-ncurce Ganea în socoteli, vezi să nu.

Mihailo sta gînditor.

Afară se luminase: răsărise luna. De undeva, de departe, se auzea tînguindu-se o armonică.

— Vino la masă, Mişa.

Mihailo strivi între degete mucul de ţigară şi se săltă, făcînd patul să scîrţîie.

— Ia ascultă, n-avem pe undeva preo pătură mai veche? o întrebă pe nevastă-sa.

— La ce-ţi trebuie?

— S-o aştern sus, în maşină. Că se scurg boabele prin crăpături.

— Aia, ai voştri, nu pot să vă dea nişte prelate?

— Aia, pînă nu-i strîngi cu uşa, nu se sinchisesc. Tot zic că fac, că dreg...

— Las' că ţi-oi găsi eu mîine ceva.

Cinară îndelung, fără grabă.

Anna coborî în pivniţă, aduse o ulcică de mied: la degustat.

— Ia vezi cum a ieşit?

Mihailo îl bău dintr-o răsuflare, se şterse la gură, abia după aceea icni:

— Huu!... Grozav îi, mă!

— De sărbători o să fie numai bun de băut. Acu' ia şi mănîncă. Văd că te-ai tras la faţă. Prea eşti hapsîn, Mişa, de muncă. Aşa nu se poate. Alţii, vezi bine, vin acasă graşi, frumoşi... ca nişte purcei. Să te tot uiţi la dînşii. Pe cîtă vreme tu — parc-ai mînca numai vinerea.

— N-are nimic, făcu Mihailo cu glasul lui ca din butoi. P-aici cum o duceți ?

— Acu' treierăm secara. Îi praf mult. Ia colea niște blinele cu smîntînă. Îs din grîul cel nou. S-a făcut anul ăsta la grîu, de te sperii, nu alta. Ce-or face oare cu-atîta grîu ?

— E nevoie, bre. Să hrănești întreaga Uniune, nu-ți dai seama... doar îi a șasea parte...

— Mănîncă, mănîncă ! Tare-mi place să te văd mîncînd. Cîteodată, nu-ș' de ce, îmi dau și lacrimile.

Mihailo era îmbujorat, în ochi îi sclipea o veselie duioasă. Se uita la nevastă-sa în așa fel, de parcă ar fi vrut să-i spună o vorbă frumoasă. Se vede însă că n-o găsea deloc pe cea potrivită.

Se culcară tîrziu de tot.

Prin geamuri pătrundea un licăr argintiu. Jos, pe dușumea, în pătratul de lumină, se legăna o dantelă de umbre.

Armonica plecase și ea la odihnă. Acum, de pe întinderea stepei nu se mai auzea decît zumzetul egal, monoton, al unui tractor singuratic.

— Ce noapte ! șopti cu încîntare Mihailo.

Anna, aproape adormită, se mișcă în pat.

— Cum ?

— Ziceam de noaptea asta de-afară...

— Îi frumoasă.

— Ca-n basme !

— Cînd se crapă de ziuă, începe să-mi cînte o păsăruică la fereastră, murmură Niusia, vîrîndu-se pe sub brațul bărbatului. Așa frumos cîntă !...

— O fi vreo privighetoare ?

— Privighetori în luna asta ?

— Ai și tu dreptate...

Tăcură.

Anna, care învîrtise toată ziua la roata grea a vînturătorii, adormi curînd.

Mihailo mai stătu oleacă întins, apoi își trase cu băgare de seamă mîna, se strecură afară de sub plapumă și, tiptil, ieși din casă.

Cînd, după o jumătate de oră, Anna își dădu seama că bărbatul ei lipsește din odaie și privi afară, pe fereastră, îl văzu în dreptul mașinii. Lîngă aripa ei, izmenele lui albe străluceau orbitor în razele lunii. Mihailo sufla în carburatorul scos afară, încercînd să-l desfunde.

Anna îl strigă încet.

Mihailo tresări, puse piesele pe aripa mașinii și veni în trap mărunt spre casă. Fără să scoată o vorbă, se vîrî sub plapumă și tăcu chitic.

Anna, făcîndu-și din nou loc lîngă el, îl mustră cu foc :

— Doar pentru o noapte vii acasă și nici atunci nu stai locului. Am să-i dau foc mașinii ăsteia, uite-ai să vezi dacă n-o fac.

Mihailo o bătu încetișor pe umăr, încercînd s-o liniștească.

După ce femeii îi mai trecu supărarea, se întoarse spre ea și începu să-i explice în șoaptă :

— Ce crezi că a fost ? I-a nimerit în jiclor o bucățică u-u-uite-atîtica de vată. Or jiclorul ăsta știi cum e... nici un ac nu trece printr-însul.

— Barem l-ai reparat ?

— Sigur că da.

— Iar miroși a benzină ! Of... Doamne !..

Mihailo slobozi un hohot de rîs, dar și-l sugrumă îndată.

Stătură tăcuți multă vreme. Anna începu iar să respire adînc și egal.

Mihailo tuşi încet, trase cu urechea la răsuflarea nevesti-si, pe urmă încercă să-şi tragă braţul.

— Iar o iei din loc ? se trezi Anna.

— Mi s-a făcut sete.

— Vezi că-n tindă ai nişte cvas într-o ulcică. După aia să pui capacul la loc.

Mihailo umblă o vreme printre lighene şi putini, găsi în cele din urmă ulcica, se lăsă în genunchi şi, punînd gura la marginea ei, bău îndelung din cvasul rece, acrişor.

— Oh ! Fir-ar să fie ! Vrei şi tu ?

— Nu, nu vreau.

Mihailo se şterse la gură, apoi deschise larg uşa care da afară.

Era o noapte uluitoare : imensă, tăcută, bîntuită de lumină. Pe cer, ici, colo, pluteau nouraşi străvezii, întreţesuţi de razele lunii.

Trăgînd adînc în piept aerul proaspăt, încărcat cu mireasmă de pelin, Mihailo murmură :

— Ia te uită !... Ce noapte !...

Vilbrochenele

În toiul campaniei de recoltare, în colhozul „Zorile comunismului" rămăseseră în pană două camioane : li se duseseră naibii vilbrochenele. Şoferii, grăbiţi, n-au căscat bine ochii, au pus ulei murdar în cartere şi din acestă cauză s-au topit lagărele bielelor. Ce-a mai rămas de stricat, au stricat capetele acestora.

La S.R.T. nu se găseau vilbrochene de rezervă, iar ca să te duci la baza regională de aprovizionare, însemna să pierzi pe puţin trei zile.

Senea Gromov, mecanicul colhozului, se repezi la cei doi şoferi c-o falcă-n cer şi cu una-n pământ.

— Aţi d-dd-at de d-dracu !! Senea era bîlbîit. Aţi înc-c-curcat-o cu mine !

Şoferii tăceau. Unul din ei, stînd pe aripa maşinii, fuma c-un aer preocupat, celălalt — avînd un aer tot atît de preocupat — ştergea cu un smoc de cîlţi fusurile stîlcite ale vilbrochenelor.

— Art-t-ticolul cincizeci şi opt v-v-vă m-mănînc㠠! P-amîndoi ! răcnea Gromov.

— Ascultă, Senea, îi zise preşedintele colhozului : Ce-ţi strici gura de pomană cu cioflingarii ăştia. Trebuie să facem rost de alte vilbrochene.

— De-d-de unde ? Senea îşi puse mîinile în şolduri şi-şi aplecă capul într-o parte. D-de-unde, m-mmă rog, să facem rost ?

— Asta n-o mai ştiu. Descurcă-te.

— Perfect ! At-t-tunci să ştii c-am să le nasc. O p-pereche ! Gemene !

Şoferul care ştergea vilbrochenul schilodit zîmbi şi spuse pe un ton de compătimire :

— Are să fie o treabă cam grea.

— Care treabă ? se răsuci spre el Senea.

— Păi, să le naşti. Nu vezi ce cotite sînt ?

Senea îşi miji ameninţător ochii şi se îndreptă spre el. Şoferul se ridică în grabă şi vorbi dînd din mîini :

— De urlat, ştii să urli, Senea, da' ia spune-mi : cine are datoria să verifice calitatea uleiului ? Nu trebuie s-o faci chiar tu ? De unde să ştiu eu ce fel de ulei e ăsta ? Văd că-i ulei de motor, îl iau şi-l torn în maşină.

Senea scoase din buzunar o batistă murdară şi se şterse cu ea pe obrazul care i se năclăise de sudoare.

O vreme tăcură tuspatru.

— Ce zici, Omul de piatră n-o avea nişte vilbrochene în depozit ? îl întrebă pe Senea preşedintele.

„Omul de piatră" era porecla lui Makar Antipov, preşedintele unui colhoz vecin. Makar era un tip taciturn şi pe deasupra zgîrcit fără pereche.

— N-n-nu vreau să mai am de a face cu el, zise Senea.

— Vrei, nu vrei, trebuie să rezolvăm situaţia.

— V-v-vezi să n-o rezolvi...

— Trebuie, Senea..

Senea se răsuci în călcîie. Fără să mai scoată o vorbă, se duse spre tabăra brigăzii de tractoare, unde-şi ţinea motocicleta.

După vreun sfert de ceas, ajunse în mare viteză la cancelaria colhozului din vecinătate. Îşi propti motocicleta de-un gărduţ, urcă vioi treptele şi... se

porneni nas în nas cu Antipov care tocmai dădea să plece.

— N-noroc! strigă Senea. Chiar l-la tine veneam... Să t-t-trăieşti!

Antipov tăcu, îi întinse mîna şi-l privi cu suspiciune.

— C-c-cum îi pe la voi? vorbi vesel Senea. M-m-merge secerişul, merge?

— Merge, spuse Antipov.

— Şi la noi, tot aşa... ! Ce căldură!... N-n-numai bine de secerat!

— Cu ce interese pe la noi? îl întrebă Antipov.

— Ne trebuie nişte vilbrochene. Fă-ne şi nouă bine cu o pereche.

— N-am. Antipov îl dădu cu mîna la o parte şi coborî treptele.

— Ascultă, m-m-monumentule!... Senea porni în urma lui. Gîndeşte-te că sîntem, bre, aproape de comunism! Ţi-i cer pentru o obşte-ntreagă, nu p-p-pentru mine personal... Dă-mi, omule, d-d-două vilbrochene!!!

— Nu ţipa, îi spuse calm Antipov.

— O pereche, n-auzi? Doar ţi le dăm înapoi... Makar!...

— N-am.

— C-c-chiaburule! făcu Senea, oprindu-se în loc. Cînd om trece la comunism, v-v-votez primul să nu te luăm şi pe tine.

— Ia-o mai încet, zise Antipov urcîndu-se în „Pobedă". Ia-o mai încet cu chiaburul.

— Da' cine crezi tu că eşti?

— Haidem, i se adresă Antipov şoferului.

„Pobeda" se urni lent şi, legănîndu-se printre hîrtoape ca o gîscă, pluti de-a lungul uliţei.

Senea își porni motocicleta, ajunse „Pobeda" din urmă și-i strigă lui Antipov :

— Mă duc d-direct la comitetul raional !... Să te reclam ! Cinci vilbrochene să-mi pui deoparte, auzi ? N-am nevoie d-d-d-decît de două, dar am să le cer cinci. N-n-numa' ca să te pedepsesc !

— Salută-i din partea mea ! îi zise Antipov.

Senea luă viteză și depăși „Pobeda".

În sala de așteptare a comitetului raional era multă lume. Ședeau cu toții pe niște scaune noi, cu spătare înalte, și așteptau să fie primiți în audiență. Fumau.

Ușa înaltă, acoperită cu mușama neagră, se deschidea întruna : unii ieșeau, alții se grăbeau să intre, stingîndu-și din mers țigările.

Senea îi privi supărat pe cei din jur, apoi se așeză și el pe-un scaun.

— Vorbiți cam tare ! li se adresă cu severitate.

Ușa se trîntea cu bufnituri moi. Oamenii care ieșeau din cabinet aveau chipuri vesele sau, dimpotrivă, posomorîte.

Senea își aprinse o țigară.

În dreptul lui ședea un cetățean necunoscut, orășean după înfățișare, chel, în brațe cu o servietă mare, galbenă.

— D-d-dumneata ești ultimul ? îl întrebă Senea.

— Ăă... da, cred că da, îi răspunse omul pe un ton cam servil.

Senea se și înfipse :

— Să știi c-am să intru înaintea d-d-dumitale.

— De ce ?

— Că-mi stau mașinile-n loc. D-aia.

— Bine. Poftim.

Lîngă Senea se așează chiar atunci un tînăr țigănos, cu părul numai cîrlionți, și-l plesni cu palma peste genunchi.

— Noroc, Senea!

Senea făcu o mină acră și-și frecă genunchiul.

— Ce obicei t-t-tîmpit ai, mă, să nu-ți ții mîinile acasă!

Cîrlionțatul rîse, se ridică în picioare și-și potrivi cureaua de la bluză. Se uită spre ușa cabinetului.

— Acu' să văd, Senea, ce soartă mă așteaptă.

— Tot povestea aia cu t-t-tractoarele?

— Tot aia... Da' lasă că i-oi zice eu acuș vreo două vorbe. Omul era vizibil încordat. Doar n-a dat nimeni dispoziție să-ți limitezi achizițiile.

— Păi de ce v-ați l-l-lăcomit la atîtea tractoare? Doar vă stau degeaba.

— Azi or sta, mîine or face treabă.

— Sînteți c-c-cam într-o ureche, făcu Senea. Cînd ăți lărgi gospodăria, n-n-n-aveți decît să vă cumpărați. Dar așa, ce faceți cu ele? Le puneți la murat?

— Totu-i să ai tactică, Senea, zise negriciosul. Să ai tactică.

Din cabinet mai ieși cineva.

Cîrlionțatul tuși în palmă, își mai netezi o dată bluza, apoi se hotărî să intre. Și îndată ieși afară. Scoase din buzunar un blocnotes, rupse din el o foaie și începu să-și șteargă cizmele de noroi.

Senea chicoti.

— Ei, cum e? I-ai zis v-v-vorbele alea? Ori n-n-n-ai avut timp?

— Numa' covoare au pus peste tot, mormăi cîrlionțatul. Luă cu silă ghemotocul și-l zvîrli în coșul de hîrtii.

Cetățeanul cel pleșuv se foi pe scaun.

— Ce, nu-i în toane bune astăzi? îl întrebă pe cîrlionțat (îl avea în vedere pe secretarul comitetului raional).

Cîrlionțatul nu-i răspunse, intră din nou în cabinet.

— Nu-i în toane bune, zise chelul, adresîndu-i-se lui Senea. Poți să fii sigur.

— N-n-nici eu nu-s în toane bune, îi răspunse Senea.

Ca să nu lungească vorba după ce avea să intre în cabinet, Senea își ticluise din timp în minte cîteva fraze: „Bună ziua, Ivan Vasilievici. Avem un gol de producție: ne stau degeaba două mașini. Nu avem vilbrochene. Vilbrochene, în schimb, are Antipov. Antipov nu vrea să ni le dea."

Secretarul ședea aplecat peste birou, se uita la cei din fața lui cu o privire fixă, obosită, îi asculta, dînd ușor din cap, apoi le vorbea cu un glas mustos, răgușit din pricina fumatului. Vorbea încet și scurt. Perioada secerișului îl istovise, îi cam tocise nervii. Chipul său cu pometii ieșiți în afară, făcut cam din topor, se subțiase, căpătase o asprime nedorită.

— Bună ziua, Ivan Vasilievici.

— Noroc. Șezi. Care-i treaba?

— Un g-g-g-gol de producție... Doi hăbăuci de-ai noștri au pus ulei murdar la motoare... Și, mai ales încearcă să mă c-c-convingă că asta nu-i treaba lor — să v-v-verifice uleiul, adică. Senea dădu din umeri a indignare. Păi a cui să fie, d-d-dragii mei? A mea? Eu am pe cap cinșpe dintr-astea...

— Mașinile au pățit ceva?

— Li s-au paradit vilbrochenele. Două camioane stau degeaba. Iar vilbrochene de r-r-rez... asta... de rezervă n-avem.

— Păi n-am nici eu.

— Are Antipov. Da' nu ni le dă. Iar ca să plecăm acum la b-b-baza de aprovizionare, vă daţi seama şi dumneavoastră...

— Şi ce vrei de la mine ?

— Sunaţi-l p-p-pe Antipov ca el să...

— Antipov o să mă trimită la dracu şi-o să aibă dreptate.

— Ba n-o să vă trimită, spuse Senea cu convingere. Cum p-p-puteţi spune aşa ceva ?!

— Atunci nu vreau cu să-l sun. Ce-i Antipov pentru voi : responsabil cu aprovizionarea ? Cum de-aţi ajuns să nu mai aveţi nici un vilbrochen de rezervă ? A ? Cu ce vă ocupaţi voi acolo ?

Senea tăcu.

— Uite care-i treaba. Secretarul îşi puse uriaşa lui palmă peste cristalul biroului. Să faceţi rost de vilbrochene de unde veţi şti. Diseară să-mi raportaţi. Iar dacă maşinile o să stea în continuare...

— S-a-nţeles. Am î-î-înţeles. Vă salut.

— La revedere.

Senea ieşi în grabă din cabinet. Ajuns în anticameră, se uită înapoi spre uşă, apoi exclamă înciudat.

— Foarte b-b-bine ! Şi-şi frecă palmele. M-mai bine nici că se poate !

În anticameră nu mai rămăsese decît cetăţeanul cel chel. Mai şedea şi-acum pe scaun, nu se hotăra să intre în cabinet.

— Ai căutat ziua de ieri ? îl întrebă pe Senea şi surîse : în gură îi sclipi jeratecul unor dinţi de aur.

Senea îi aruncă o uitătură fioroasă. Şi deodată avu o revelaţie : înfăţişarea de orăşean a chelului, figura lui plinuţă, de muiere, dinţii de aur, dar mai ales servieta cea galbenă iscară pe neaşteptate în în-

chipuirea lui Senea imaginea încîntătoare a unui depozit de uzină... Rafturi joase, prelungi, de-a lungul cărora, sclipindu-le stins fețele unse cu valvolină, se înșiră vilbrochene. O mulțime de vilbrochene. În depozit e liniște și pace ca într-o biserică. Plutește mireasmă înțepătoare, răcoroasă, de unsoare proaspătă. De vreo trei ori pînă atunci izbutise Senea să procure piese de schimb ocolind baza de aprovizionare. Și de fiecare dată îl ajutase cîte un tip dintr-ăsta: rotofei și cu servietă. Senea veni la cel cu dinții de aur și-l pocni pe umăr cu palma lui murdară.

— Ascultă, p-p-prietene. Senea încercă să folosească un ton neglijent și îngăduitor. N-n-nu cunoști pe cineva aici, în oraș, la întreprinderea de r-r-reparații auto? Îmi trebuie musai o pereche de vilbrochene. Da' musai-musai! Fac cinste c-o sticloanță.

Chelul îi dădu jos mîna de pe umăr.

— Nu mă ocup, tovarășe, de asemenea treburi, îi spuse cu glas sever. Apoi îl întrebă, preocupat: E furios rău?

— Cine?

— Secretarul.

Senea se uită în ochii cenușii, cam obraznici, ai chelului și văzu din nou șiruri de vilbrochene rînduite în rafturi.

— N-n-nu prea. Se întîmplă și mai rău. Du-te, că eu te-te-te... asta... te aștept. Hai, curaj!

Chelul se ridică încet, își potrivi cravata. Se duse la ușă, o clipă rămase pe gînduri. Apoi își scoase iute cravata și și-o vîrî în buzunar.

— Chiar că-i nevoie de tactică, îi spuse lui Senea. A zis-o bine adineaori amicul ăla, al dumitale. Își drese glasul și bătu mărunțel la ușă.

Pe neașteptate, ușa se deschise. În pragul ei apăru secretarul.

— Bună ziua, tovarășe prim-secretar, spuse cu glas scăzut chelul. Am venit la dumneavoastră în legătură cu pensia alimentară...

— Poftim ? nu-l înțelese secretarul.

— În legătură cu pensia alimentară...

— A cui pensie ?

Chelul își strîmbă gura într-un fel de zîmbet superior.

— Vreau să spun că mi se reține suma asta din leafă... Consider că nu e just. Uitați-vă : aici am relatat totul. În scris.

Scoase din servieta lui galbenă mai multe foi de hîrtie.

— Procuratura-i după colțul străzii, îi arătă secretarul. Adresează-te celor de acolo.

Chelul ripostă pe un ton politicos :

— Nu e cazul, tovarășe secretar. Ei n-o să mă înțeleagă... De fapt am și fost acolo. E nevoie aici de-o atitudine partinică... De vreme ce ne orientăm acum să fie dreptate, consider că...

Secretarul se sprijini, obosit, cu spatele, de uscior.

— Ia mai du-te la dracu !... Sau și-n altă parte ! Auzi la el : dreptate ! Păi tocmai de aceea să și plătești ce ai de plătit, că-i pe dreptate.

Chelul rămase cîteva clipe tăcut, apoi rosti cu vocea tremurînd de obidă :

— Vă amintesc că Lenin nu discuta în felul ăsta cu oamenii. Se răsuci în călcîie și porni într-o direcție opusă ușii de ieșire. Ați uitat absolut tot !

— Nu încolo, îi zise secretarul. Ușa e dincoace.

Chelul se întoarse. Trecînd pe dinaintea secretarului, șopti cu amărăciune, fără să se adreseze cuiva ;

— Da' de strigat strigăm : „Comunism ! Comunism !"

Secretarul îl petrecu cu privirea, apoi se întoarse spre Senea.

— Asta cine-o mai fi ?

Senea înălță din umeri.

— C-c-cred că-i un om folositor.

— Da' dumneata de ce mai stai pe-aici ?

— Am plecat și eu. Gata. Senea se ridică și porni pe urmele celuilalt.

Chelul o pornise prin mijlocul străzii. Era înalt și solid. Capul lui rotund, mare, strălucea în bătaia soarelui.

Senea îl ajunse din urmă.

— Te-ai supărat ? îl întrebă.

— Văd că i s-a cam urcat la cap secretarului vostru, zise chelul, privind drept înaintea sa. Of, ce i s-a mai urcat la cap !

— Ba nu și-l mai v-v-vede de treburi. Sîntem acum în mare zor : astă-primăvară n-n-ne-au mai dat în primire v-o trei mii de hectare... p-p-poftim și te descurcă. Îi vine greu omului.

— Și altora le vine greu, spuse chelul. Ia spune-mi : e vreo ceainărie pe undeva, pe-aproape ?

— Uite-o colo...

— Și-a luat-o în cap, și-a luat-o în cap secretarul vostru, zise din nou chelul. Cred și eu că-i vine greu : să dispui de atîta putere...

— D-d-dumneata nu cunoști pe nimeni la întreprinderea de re-re-repara... începu iar Senea.

— Ba da, îl întrerupse chelul și-l privi din înălțimea staturii sale. Am acolo un prieten. E șeful depozitului.

Senea rămase în loc.

— S-s-scumpul meu! bîîguí el şí-l prînse de mîneca hainei. Sufleţelule! T-t-tot uit cum te cheamă...

Chelul îi întinse mîna :

— Mă numesc Evgheni Ivanovici.

— Evghe-ghe-ghe... Ah, Jenea, prietene, scapă-mă de necaz! F-f-fă-mi rost de două vilbrochene. Te implor! Senea zîmbea. În ochi i se citea acum o neaşteptată expresie de blîndeţe. Pun două sticloanţe la bătaie! Şi înalţă îndată două degete înnegrite.

Chelul se încruntă şi-şi luă un aer important.

— Vilbrochene, zici ?

— Vil-vil-vil... Ihî.

— Două ?

— Două, Jenea !

— Se poate.

Senea strînse cu putere din pleoape :

— N-n-nemaipomenit! Haidem, chiar acum. Sînt aici cu m-m-motocicleta. Într-un ceas venim înapoi.

— Ba nu. Mai întîi să îmbucăm cîte ceva. Jenea se mîngîie pe burtă. Să mai prindem putere.

— D-d-de acord! consimţi Senea. Uite şi ceainăria. Cinci minute doar, cinci minu-ute! cîntă el urmîndu-l cu paşi mărunţi pe uriaşul Jenea. Pe urmă îl întrebă : Şi, v-v-va să zică, stai la oraş ?

— Am stat. Acu' m-am aciuat p-aici, prin raion. Locuiesc în comuna Souskaniha.

— S-s-se vede imediat că eşti de la oraş, îl flată Senea.

— Cum, adică, se vede ?

— Eşti băr-băr-bărbat bine. Cred că te p-p-produci şi pe scenă. Senea îl ameninţă cu degetul, apoi îl împunse în coastă : Of, Jenea, Jenea !...

Jenea rîse gros şi-şi duse mîna la piept, să-şi potrivească cravata. Îşi aminti că şi-o vîrîse în buzunar şi se încruntă.

— Secretarul vostru e un birocrat, zise. Te produci cu alde ăştia mai mult de-o grămadă...

— D-d-da' de lucrat, Jenea, unde lucrezi ?

— În comerţ.

— B-b-bun ! aprobă Senea.

Se aşezară curînd la o măsuţă din colţ, în spatele unui ficus.

Senea ocoli cu privirea înveselită sala aproape pustie.

— Hei, care eşti acolo ?... Hai, că sîntem g-g-grăbiţi ! Împuşcăm o ciorbă ? îl întrebă pe Jenea.

Jenea îi aruncă o privire plină de semnificaţii :

— Personal aş orienta mai întîi tirul într-altă direcţie... Aşa, de necaz.

Senea se pipăi, gînditor, pe frunte.

— Aici, la ceainărie ?

— Păi !

— Ştii... aici n-n-nu-i voie...

— Nicăieri nu-i voie ! rosti supărat, cu glas răsunător, chelul. Ştii bancul ăla cu...

— Bine, bine. M-m-mă duc să le zic ăstora...

Senea se ridică şi se duse spre bufet. Îi explică ceva bufetierei, dînd din mîini, dar de vorbit îi vorbi cu un glas cît se poate de scăzut. Reveni în cele din urmă la masă şi scoase de sub pulpana hainei o sticlă înfundată.

— Cică-i rachiu de galangă. Altul nu-i.

Jenea îşi turnă repede un pahar plin, făcu „hu-u !" şi-şi strîmbă figura.

— N-a mers, fir-ar el să fie !

Îşi mai turnă o jumătate de pahar şi bău din nou.

— Oho ! făcu Senea. Văd că nu te joci !

— Hu-u ! Ochii chelului jucară în lacrimi. Tu nu bei ?

— Nu. Acuma n-am voie.

— Bravo, rîse chelul.

Li se aduse apoi cîte-o ciorbă şi nişte pîrjoale. Se apucară să mănînce.

— Parcă-i din lături ciorba asta, zise chelul.

Senea hăpăia de zor.

— Ba e bună, ce tot vorbeşti ?

— Tare ne place să-i dăm cu gura ! îşi continuă ideea chelul, mestecînd cu lingura în farfuria cu ciorbă. Sîntem morţi după aşa ceva.

— Cum adică ? În legătură cu ce ?

— Cu orice. Ţipăm, umblăm cu pretenţii, da' tot degeaba.

Chelul mai sorbi două linguri, apoi se lăsă pe spătar. Se ameţise foarte repede.

— Să ne referim, de pildă, la tine, o luă el mai pe departe. Ia zi-mi şi mie : la ce ţi-or fi trebuind vilbrochenele astea ? Ai tu nevoie de ele ?

Senea se opri din mestecat. Exclamă :

— D-d-de un ceas îi explic omului şi poftim ce-mi spune !...

— Eu te întreb aşa : îţi trebuie ţie ? Ţie, personal ?

— Sigur că-mi trebuie.

Chelul se strîmbă, aruncă în jur o privire, apoi se propti cu pieptul de marginea mesei, zise cu glasul pe jumătate.

— Ba nu mai e de trăit, mă !... N-ai nici un fel de condiţii. Legi au ticluit o grămadă. Arătă cu mîna cît e grămada de mare. Da' tot degeaba. Egal cu zero.

— Cum adică egal cu z-z-zero ? Senea puse lingura pe masă. Care legi ?

— De tot felul. Privitoare la pensia alimentară, de exemplu... Chelul vîrî mîna sub masă în căutarea sticlei, dar Senea i-o luă înainte.

— De-ajuns, că te-mbeţi de-a bi-bi-binelea. Doar mergem acum d-d-după vilbrochene.

— Hm, vilbrochene !... Chelul o ţinea pe-a lui. Dumnealor umblă cu „Pobede", ne comandă, iar noi trudim, umblăm după vilbrochene. Da' să-ţi ia bani de pensie alimentară, pentru asta au legi !... Şi cică am fi egali ! Chelul vorbea acum în gura mare.

Senea îl asculta cu atenţie.

— Ia şi m-m-mănîncă, îi spuse cu ciudă. Ce ţi-ai dat drumul la limbă ?

— Nu mai vreau să mănînc, se strîmbă chelul. Şi să ştii că nu cred în nici un fel de comunism. Pricepi ?

— D-d-de ce, adică ?

— D-aia. Chelul îi aruncă o privire, apoi îşi trase farfuria mai aproape şi se apucă iar să mănînce. Zi, îţi trebuie vilbrochene ?

Senea însă se schimbă la faţă văzînd cu ochii. Se făcu negru.

— D-d-de ce, mă rog, nu crezi în comunism ? repetă el.

— Hai, hai, gura mai mică, îi zise chelul. Aşa. Că de vilbrochene facem noi rost.

— Să-să-să... Senea arătă cu mîna spre uşă. Să ieşi afară. Auzi ?

— Ai căpiat ? făcu pe un ton paşnic chelul. Ce ai ?

Şi-atunci Senea izbi cu pumnul în masă. Unul din pahare sări în sus, căzu pe podea şi se sparse.

În uşa oficiului apăru bucătarul şi cîteva ospătăriţe.

...Senea şi omul cel chel stăteau faţă în faţă; chelul era cu două capete mai înalt; Senea îl privea de jos cu ciudă, drept în ochi.

— Hai, n-o lua razna... auzi? Chelul privi cu oarecare teamă spre ospătăriţele oprite în uşă. Ia te uită la el!...

Senea îi trase un ghiont în burta puhavă.

— Ţi-am s-s-spus să ieşi afară!

— Te rog să nu mă-nghiontești! Că altminteri... Ia vezi! Chelul se duse spre uşă. Senea îl urmă pas cu pas. Ia vezi!...

— Te văd p-p-prea bine, parazitule.

— Eşti un prost!

— L-l-las' că-ţi arăt eu ţie!...

Ajuns la uşă, chelul se întoarse, strînse din dinţi şi-i trase lui Senea un pumn moale în piept. Şuieră printre dinţi:

— Slugoi nenorocit! Nătărăule!

Senea se dădu un pas înapoi, pe urmă se repezi cu capul înainte spre matahala ce-i sta în faţă. Uşa se izbi de perete. Chelul zbură afară pe peronul scării, apoi coborî grăbit treptele. Senea izbuti să-l ajungă din urmă şi-i mai trase un şut în fund.

— Af-fa-facerist păduchios!

— Uite-o p-pasta în loc de vilbrochene! strigă de jos chelul. Tîmpitule!

Porni în trap greoi de-a lungul străzii. Se întoarse şi mai făcu o dată gestul acela necuviincios.

Senea îi strigă de pe scară:

— Las-că te încondeiez eu la ăia de la „Krokodil"[1], t-t-ticălosule! Rămăşiţă ce eşti! Viperă!

Chelul nu se mai uita înapoi.

---

[1] Revistă de satiră şi umor, editată la Moscova.

Senea reveni în sala ceainăriei, îi plăti ospătăriţei consumaţia şi nu se lăsă pînă n-o întrebă şi pe aceasta :

— Nu cu-cu-cunoşti pe nimeni la întreprinderea de reparaţii auto ?

— Nu cunosc, zise ospătăriţa. Da' ce-ai avut de împărţit cu chelul ?

— Am să le scriu d-d-despre el ălora de la „Krokodil", făcu Senea aflat încă sub impresia celor petrecute. Lucrează pe undeva, pe la Souskaniha... Îl g-g-găsesc eu pe ticălosul ăsta !

În ochi îi mai apăru o dată imaginea feerică a depozitului cu şiruri de vilbrochene scînteind rece de-a lungul rafturilor. Apoi se stinse.

— Poate că au c-c-colegii dumitale vreo cunoştinţă acolo ?

— Da' de unde ?

Senea încălecă pe motocicletă şi porni din nou spre Makar Antipov. Silueta lui mică, încovoiată peste ghidonul motocicletei, părea să exprime o hotărîre de neclintit : să facă rost de vilbrochene.

Pe Antipov îl găsi la o brigadă de cîmp, într-unul din vagonete. Şedea pe-un taburet făcut la repezeală din cîteva scînduri şi bea ceai dintr-un termos.

— Ascultă, Makar, începu fără nici un preambul Senea. Să ştii că m-m-mor aici, da, fără vilbrochene nu plec. Tu vrei să scriu despre tine ălora de la „Krokodil" ? Vrei să...

— Potoleşte-te, făcu Makar. Redu viteza. Despre voi ar trebui să scrie la „Krokodil", nu despre mine. Scoase din buzunar un blocnotes unsuros, găsi în el o foaie curată, o rupse şi scrise cu litere mari :

„Egor, dă-i o pereche de vilbrochene,
sub formă de împrumut, desigur.
Antipov."

Senea rămase năuc.

— Îţi m-m-mulţumesc, Makaruşka !..

— Numai cu reclamaţii ştiţi să umblaţi, rosti, supărat, Antipov. Sînteţi nişte gospodari... vai de capul vostru !

— Aha ! Senea îşi dădu seama a cui mînă puternică izbutise să-i smulgă lui Makar cele două vilbrochene. Asta ca să te-nveţi m-m-minte, Makar. Adineaori o făceai pe n-n-nebunul, aşa-i ?

Makar nu-i răspunse, îşi bău mai departe ceaiul.

Un ceas mai tîrziu, Senea sosi în viteză la cele două maşini oprite pe cîmp şi se apucă să dezlege vilbrochenele prinse de portbagaj.

Şoferii se agitară în jurul lui.

— Senea !... Sufleţelule !... Ai făcut rost ?

— După ce te speli diseară, am să te pup !

— P-p-puturoşilor ! făcu supărat Senea. L-l-la ăia de la „Krokodil" ar trebui să vă încondeiez !... Îşi şterse cu şapca obrazul plin de praf, se aşeză jos, pe mirişte, îşi aprinse o ţigară. Haideţi, daţi-i zor, daţi-i zor !

Grinka Maliughin

Toată lumea din sat îl socotea pe Grinka un ins sărac cu duhul şi cam într-o ureche.

Era de fapt un zdrahon de flăcău, cu braţe lungi, nas coroiat şi obrazul alungit ca un bot de cal. Umbla fără grabă, legănîndu-se înainte şi înapoi, privea în jurul lui cu seninătate şi bunăvoinţă. Fetele îl plăceau, lucru care părea de neînţeles. Unul, mintos, crezu că a ghicit motivul : chipurile, le-ar fi milă de el. Lui Grinka însă explicaţia îi plăcu grozav.

— La toate le e milă de mine ! zicea el cînd era mai afumat, bătîndu-se în piept cu pumnul lui cît barosul şi privind în jur ca şi cînd ar fi spus : „Am zece decoraţii !"

De muncit, Grinka muncea cu spor, însă dădea şi aici dovadă de cîte-o scrînteală. De exemplu, nu-l puteai convinge în ruptul capului să lucreze duminica. De s-ar fi întîmplat să ia foc satul, el nici că s-ar fi sinchisit : cum venea duminica, îşi punea pantalonii cei negri de catifea reiată, bluza cu o sumedenie de fermoare, îşi uda cu apă ciufuI blond, şi-l pieptăna îngrijit pe-o parte şi o pornea pe uliţele satului „la agăţat".

— De te-ai însura odată, măi cataligă, îl certa maică-sa.

— Cum oi împlini treizeci, cum mă-nsor, o asigura Grinka.

Cei din sat se distrau, scornindu-i fel şi fel de porecle : „Sfarmă-piatră", „taurul", „cataligă", „figură"... Şi toate poreclele, nu ştiu cum, dar i se potriveau de minune.

Iată prin ce pățanie i-a fost dat lui Grinka să treacă într-una din zile :

Trebuia să se ducă la oraș, după benzină pentru sovhoz. A plecat cu noaptea-n cap. Sosind la oraș, s-a oprit la niște prieteni, a vîrît mașina în curte, a mai tras un pui de somn pe-o canapea, s-a sculat pe la ora nouă, a luat o gustare și-a plecat apoi la depozitul central de carburanți, aflat la vreo șaptesprezece kilometri în afara orașului, după un deal.

Era o zi călduroasă, cu cer înnorat. Drumurile erau desfundate de ploaie și roțile mașinii patinau întruna. Pînă la depozit, Grinka osteni de-a binelea.

Depozitul era un adevărat orășel : cu o alcătuire riguroasă, corect, uniform, ba chiar atrăgător în uniformitatea aceea, a lui. Pe un teren de vreo două hectare se înălțau în șiruri drepte niște cisterne uriașe, alb-argintii : cilindrice, pătrate, sferice.

Grinka ajunse cu camionul la capătul șirului de mașini și începu să înainteze și el încet-încet.

Abia după vreo trei ceasuri izbuti să încarce, la rîndul lui, cîteva butoaie de benzină. Trase mașina în fața cancelariei, o așeză în rînd cu celelalte și se duse să-și întocmească actele.

Și iată că la un moment dat — nimeni n-a putut după aceea să spună cum și din ce cauză s-a petrecut totul — mica încăpere a cancelariei fu inundată brusc de-o flacără orbitoare.

În cancelarie se aflau în momentul acela vreo șase șoferi, două fete care ședeau la birourile lor, precum și un bărbat grăsuliu, cu ochelari pe nas (sta, ca și fetele, la unul din birouri). El era de fapt cel care completa actele.

Lumina izbucnise pe neașteptate. O clipă, toată lumea rămase încremenită. Se lăsă tăcere. Apoi tăcerea fu parcă biciuită de un strigăt venit de-afară :

— Foc !

Toți se năpustiră pe ușă.

Se aprinseseră butoaiele aflate într-una din mașini. Ardeau cumva sinistru, fără zgomot, dar cu flacără mare.

Lumea o luase la fugă din fața mașinilor.

Grinka fugi și el împreună cu toți ceilalți. Doar unul din ei, un tip rotofei (chiar acela care completase actele), nu mai făcu decît vreo cîțiva pași și se opri.

— He-ei ! Aduceți o prelată ! răcni el. Nu mai fugiți ! Avem timp să-l stingem !... He-ei !...

— Fugi, că sărim în aer ! îi strigă unul din șoferi. Fugi, grasule, n-auzi ?!

Totuși, cîțiva din cei care alergau se opriră. Se opri și Grinka.

— Acu-i acu... Să vezi dezastru ! răsună din spate un glas.

— Cîtă avere se duce, frățioare ! îi ținu isonul un altul.

Cineva trase o înjurătură. Rămaseră toți în așteptare.

— Aduceți, mă, o prelată ! tot răcnea grăsunul, dar de urnit, nu se urnea nici el din loc.

— Pleacă d-aci, odată ! îi strigă din nou cineva. Încăpățînatule... Ce mai poți face cu prelata ? Prelată, auzi la el...

Și-atunci pe Grinka parcă-l împinse cineva de la spate. Se năpusti spre mașina care luase foc. Nu se mai gîndi la nimic. Părea doar că-l izbește cineva în cap cu ciocanul : niște izbituri surde, dureroase :

„Mai repede ! Mai repede !" Vedea în față o flacără albă, înălțîndu-se în vîrtej uriaș peste mașină.

Nu-și mai amintea după aceea cum a ajuns în dreptul camionului, cum a făcut contactul, cum a pornit motorul, cum a băgat în viteză : mecanismul omenesc funcționase rapid și fără greș. Mașina se smulse din loc și, luînd tot mai mult viteză, se depărtă de cisterne și de celelalte mașini cu benzină.

Rîul se afla cam la o jumătate de kilometru depărtare. Grinka ducea mașina într-acolo, spre apa rîului.

Camionul gonea, săltînd, peste cîmpul nearat. Butoaiele cuprinse de flăcări hurducăiau. Grinka își mușcase buza pînă la sînge, sta aproape culcat peste volan. Malul înalt, abrupt, se apropia înfiorător de încet. Pe un dîmb acoperit cu iarbă grasă, umedă, roțile patinară. Camionul începu să lunece înapoi, la vale. Pe Grinka îl trecură toate năduşelile. Schimbă fulgerător viteza, o luă mai la stînga, izbuti să ajungă sus. Și din nou apăsă acceleratorul pînă la refuz.

Malul nu mai era decît la vreo douăzeci de metri. Grinka deschise portiera, fără a-și ridica piciorul de pe accelerator. Stîngul și-l pusese pe treaptă. Nu se mai uita la caroseria mașinii : acolo se loveau între ele butoaiele și fosneau încet flăcările. Își simțea spatele încins de dogoare.

Acum malul se apropia cu repeziciune. Grinka părea că ezită să sară, nu sărea deloc. Sări doar în clipa cînd pînă la mal nu mai rămăseseră decît vreo cinci metri. Căzu. Auzi cum zăngăniră sec butoaiele. Motorul dudui cu mai multă putere... Imediat după aceea, la poalele costișei bubui o explozie. Și izbucni de acolo o înaltă, frumoasă trîmbă de foc. Și se făcu liniște.

Grinka se ridică şi îndată căzu iar la pămînt : îl săgetase prin inimă o durere atît de cumplită, încît văzu negru în faţa ochilor.

— Ah... mi-am rupt piciorul, îşi zise cu glas tare.

Oamenii veniră în fugă, se agitară în jurul lui. Veni şi grăsunul cu ochelari, care începu să urle :

— De ce dracu n-ai sărit mai de vreme ?! Ai îndreptat maşina spre mal, trebuia să sari ! Vrei neapărat să fac din cauza ta infarct ?!

— Mi-am rupt piciorul, îi spuse Grinka.

— Faceţi pe eroii ! Mucoşilor ! nu mai tăcea grasul.

Unul din şoferi îi dădu un ghiont în piept.

— Ai înnebunit ? Ce ai ?

Grăsunul îl împinse într-o parte. Îşi scoase ochelarii, îşi suflă zgomotos nasul. Rosti cu un tremur nervos în glas :

— Acu' cine ştie cît ai să zaci. Împieliţatule !

Grinka fu ridicat şi dus pe braţe.

În salonul spitalului, se mai aflau, în afară de Grinka, alţi patru bolnavi. Unul umbla prin încăpere cu braţul legat în „sîrme", ceilalţi zăceau cu picioarele prinse în ghips şi ridicate în sus. De picioare le erau agăţate nişte fiare.

Unul din bolnavi, o namilă de flăcău cu păr blond şi chipul cam de prostănac, se tot ruga de cel care umbla prin salon :

— Auzi, bre !... Chiar n-ai inimă deloc ?

— N-am, îi răspundea netulburat celălalt.

— Of !...

— N-ai decît să oftezi. Omul se opri lîngă patul blondului. Mie nu mi-e greu să ţi-l dezleg, da' pe urmă cine răspunde ?

— Eu.

— Pe naiba. Tot eu am să trag ponoasele. Crezi că-mi trebuie aşa ceva? Rabdă! Ce, eu nu m-am săturat de sîrmele astea, ale mele? M-am săturat şi eu.

— Păi tu eşti pe picioare. Auzi la el, comparaţie!

— Ai să te scoli şi tu.

— Ce tot vrei, mă? îl întrebă Grinka pe cel culcat. (Grinka de-abia fusese mutat în salonul acela.)

— Mă roagă să-i desfac piciorul din curele, îl lămuri celălalt. Caută proşti şi nu găseşte. Dacă stă liniştit, mîine, poimîine, o să umble. Da' dacă-l dezleg, n-are să mai poată umbla deloc. Parc-ar fi copil mic, zău aşa.

— Păi nu mai pot, scînci blondul. Mă-mbolnăvesc de nervi: de douăzeci şi una de zile să zaci aşa, parcă ai fi de lemn! Doar nu-s de lemn, tu ce zici? Îmi vine să urlu.

— N-ai decît, spuse calm celălalt.

— Ce ai, mă, eşti nebun la cap? îl întrebă Grinka pe cel din pat.

— Soră-ă! urlă flăcăul.

— Să-ţi fie ruşine, Stepan, îi zise cu mustrare în glas un altul. Doar nu eşti aici de capul tău!

— Să-mi dea condica de reclamaţii.

— La ce-ţi trebuie?

— Să le zic la ăştia... Nu puteau şi ei să născocească ceva mai suportabil? Aşa or fi tratat lumea pe vremea ţarului. Să stai aci, agăţat ca un porc la abator...

— Păi chiar că eşti porc!... făcu cel cu „sîrmele".

— Soră-ă!

În locul sorei, intră în salon grasul cu ochelari, care lucrase la cancelaria depozitului de carburanţi.

— Noroc! strigă, zărindu-l pe Grinka. Ăştia mi-au spus să te caut în cealaltă clădire... Abia am dat de

tine. Uite ici, ţi-am adus de mîncare. Uf-f ! Omul se aşează pe patul lui Grinka, mai la margine. Se uită în jurul lui. Da' ce trai pe voi, fraţilor ! Staţi la pat, ce vă pasă ?

— Hai să facem schimb, îi propuse, morocănos, blondul.

— De mîine.

— Vezi ? Numa' gura-i de voi. Căpoşilor !

— Cum o duci ? îl întrebă noul-venit pe Grinka. Merge ?

— Merge.

— Ia spune-mi şi mie, de ce n-ai sărit atuncea ? Cînd mai aveai numai niţel pîn-la mal ?

— Parcă eu mai ştiu ?

— Cît pe ce să mă lovească damblaua : îmi stătuse inima în loc, zise grasul. Pesemne că ai nervii tari.

— Păi eu am fost tanchist în armată, şefule, rosti cu emfază Grinka. Dacă mă gîdili, de exemplu, eu — nimic. Ia încearcă !

— Hm !... I-auzi la el !... De maşină ce să-ţi spun : au şi ridicat-o din apă. Armonică, bineînţeles... Aici cît mai ai de stat ?

— Habar n-am. Uite amicu' de colo... De douăzeci şi una de zile se perpeleşte. Cred c-o să stau vreo lună.

— Cu fractură de şold ? făcu blondul. Da' două luni nu vrei ?... Auzi la el : „vreo lună" ! Grăbiţi mai sînteţi, fraţilor !

— Băieţii îţi trimit salutări, reluă grăsunul. Au vrut să vină şi ei pe la tine, da' nu le dă voie. Pe mine, că-s organizator de grupă sindicală, şi de-abia m-au lăsat. Ţi-au trimis băieţii şi nişte reviste... Omul se scotoci în sîn şi scoase de acolo un teanc de reviste. Zilele astea a venit cineva de la ziar.

A întrebat de tine. Nici n-am ştiut ce să-i spunem. Atîta scria în delegaţie că te cheamă Maliughin şi că eşti de la Surtaika... Zicea c-o să vină aici, la spital.

— Asta nu-i rău, zise Grinka bine dispus. Am să-i ţin o cuvîntare.

— O cuvîntare ? Heh !... Bine, hai c-am plecat. Îţi doresc sănătate. Mai venim pe la tine. În zilele de vizită. Fac eu o listă, să vină oamenii prin rotaţie. Aş mai sta acuma, da' trebuie să mă duc la şedinţă. Am de ţinut şi eu o cuvîntare. Îţi doresc sănătate şi curaj !

— Să trăieşti.

Organizatorul de grupă dădu mîna cu Grinka, le zise celorlalţi „la revedere" şi plecă.

— Ce-i fi tu, mă ? Vreun erou ? îl întrebă blondul pe Grinka, după ce se închise uşa.

Grinka nu-i răspunse.

— Chiar n-aţi auzit nimic ? rosti într-un tîrziu, cu gravitate. Doar era vorba să se transmită şi la radio.

— Mi s-a defectat casca, îi zise blondul, ţăcănind cu unghia în casca de radio ce-i sta agăţată la căpătîi.

Grinka tăcu din nou. Apoi îi dădu drumul :

— Păi, eu am zburat, mă, spre Lună.

Ochii tuturor se făcură cît cepele. Blondul mai căscă şi gura.

— Vorbeşti serios ?

— Bineînţeles. Hm ! Grinka se uită în tavan, avînd aşternută pe chip o asemenea expresie, ca şi cînd ar fi înghiţit în văzul tuturor un topor, iar acum ar fi stat să aştepte ca toporul să fie mistuit. Ba chiar neavînd nici o îndoială că aşa o să se şi întîmple.

— Tragi bărbi, nu ? întrebă cu glas scăzut blondul.

— N-ai decît să nu mă crezi, făcu Grinka. Ce rost ar avea să trag bărbi ?

— Şi cum a fost ?

— Păi, cînd să ajung la jumătatea distanţei, mi s-a terminat carburantul. Ce era să fac : am sărit. Şi, uite că mi-am rupt piciorul : am aterizat defectuos.

Primul care îşi reveni, fu cel cu „sîrmele".

— Bă, da' gogonată mai fu şi asta ! Să mor de nu mi s-a tăiat răsuflarea !

— Trombonistule ! făcu dezamăgit blondul. Ziceam că-i adevărat.

— Şi te-apucase invidia, aşa-i ? zise Grinka şi începu să răsfoiască revistele. Vă mai pot spune, dragii mei, că starea de imponderabilitate am suportat-o perfect. Pulsul — normal pe tot traseul.

— Cum ai putut sări, frate, cu paraşuta, dacă nu-i aer acolo ? întrebă blondul.

— Salt prelungit...

— Da' ăsta de ţi-a venit în vizită, cine-i ? întrebă omul cu „sîrmele".

— Asta ? Grinka mai întoarse o pagină. E un general. De două ori Erou al Uniunii Sovietice. Nu poartă uniformă, că la chestiile astea nu-i voie.

Omul cu „sîrmele" izbucni în rîs.

— General ? Ha-ha-ha !... Păi eu îl cunosc, mă ! Lucrează la depozitul de carburanţi.

— Zău ?

— Păi sigur.

— Atunci de ce mă mai întrebi, dacă-l cunoşti ?

Blondul slobozi deodată un tunător hohot de rîs. Privindu-l, Grinka rîse şi el. Pe urmă rîseră şi toţi ceilalţi. Zăceau în paturile lor şi rîdeau.

— Văleu, măiculiță !... Văleu, mor !... gemea blondul.

Grinka își acoperise obrazul cu revista și rîdea muteşte.

În salon intră, speriat, doctorul.

— Ce-ați pățit ?

— Ho-ho-ho ! Blondul nu făcea decît să arate spre Grinka : nu mai izbutea să vorbească deloc : Grinka... ha-ha-ha ! Grinka... ho-ho-ho !...

(Doctorul, un bătrînior vesel din fire, chicoti și el, apoi părăsi în grabă salonul.

Și chiar atunci intră în salon o fată. Să tot fi avut douăzeci și ceva de ani. Purta pantaloni, își dăduse cu ruj, părul îl avea galben ca paiul. Frumoasă, nimic de zis. Se opri în uşă, se uită nedumerită la cei dinăuntru.

— Bună ziua, tovarăși !

Încet-încet, rîsul se potoli.

— 'nă ziua ! făcu Grinka.

— Cine-i tovarășul Maliughin ?

— Eu, răspunse Grinka și încercă să se salte în aşternut.

— Stai, stai, ce faci ? exclamă fata și veni spre patul lui. Stau și eu aici. Se poate ?

— Cum să nu ! făcu Grinka și încercă din nou să se mişte pe cearşaf. Fata i se aşeză la picioare.

— Sînt de la ziarul orăşenesc de tineret, zise ea. Aş vrea să stăm niţel de vorbă.

Blondul încetase să rîdă, se uita cînd la fată, cînd la Grinka.

— Asta se poate, zise Grinka și trase cu coada ochiului spre cel de alături.

Fără veste, zdrahonul începu să sughită.

— Spune-mi mai întîi cum te simți ? întrebă fata, desfăcîndu-și pe genunchi un blocnotes de proporții impunătoare.

— A-ntîia, zise Grinka.

Fata zîmbi și-l privi cu atenție. Grinka îi zîmbi la rîndul lui și-i făcu cu ochiul. Reportera își plecă privirea spre blocnotes.

— Mai întîi... niște întrebări obișnuite : locul nașterii, vîrsta, studiile...

— Păi, notează și dumneata așa... începu Grinka, aprinzîndu-și o țigară. Da' pe urmă țin și cu o cuvîntare. Bine ?

— O cuvîntare ?

— Da.

— Știu eu... cum vrei... Pot s-o notez și mai tîrziu. Cu altă ocazie.

— Bun, scrie așa : sînt născut în comuna Surtaika, la șaptezeci și cinci de kilometri de aici. Da' dumneata de unde ești ?

Fata zîmbi. Se uită la Grinka, apoi la ceilalți bolnavi. Tăcuseră cu toții, stăteau cu ochii la ea și la Grinka, ascultau cu atenție. Blondul sughița mereu.

— Sînt din Leningrad. De ce mă-ntrebi ?

— Păi uite care-i chestiunea, zise Grinka, vreau să-ți spun următorul lucru...

Blondul nu-și mai putea potoli sughițul.

— Bea, mă, niște apă ! se-nfurie Grinka.

— Am băut adineaori. N-ajută, zise rușinat blondul.

— Care va să zică, așa... reîncepu Grinka, trăgînd din țigară. Da' despre ce vorbeam ?

— Urma să-mi spui unde ți-ai făcut studiile.

— Sînt cam emoționat, zise Grinka (nu-i venea la îndemînă să spună că n-a urmat decît cinci clase). Îmi vine greu să vorbesc.

— Asta chiar că nu mi-aș fi putut închipui! exclamă fata. Oare-i mai ușor să conduci o mașină în flăcări?

— Păi, uite care-i chestiunea... începu iar, cu emfază, Grinka, apoi îi făcu semn fetei să vină mai aproape și-o întrebă cu glasul scăzut, ca să nu-l audă ceilalți: Care-i, frate, problema? Asta te rog să nu scrii. Oare am făcut cu adevărat o faptă eroică? Mă tem c-ai să scrii așa ceva, iar mie, după aceea, o să-mi crape obrazul de rușine. Lumea o să zică: „Ie-te-te, bre, ce de eroi pînprejur!"

Fata rîse încetișor. Pe urmă tăcu și îl examină cu interes.

— Ba nu. Să știi că se poate scrie.

Grinka se învioră.

— Căsătorită? o întrebă.

Fata făcu ochii mari.

— Nu... Da' de ce te interesează?...

— Păi... N-aș putea să-ți comunic toate astea în scris? Mai vii și mîine o dată și ți le pun pe hîrtie. Nu pot așa, cînd sughite cineva lîngă mine...

— Sînt eu de vină cu ceva? zise blondul și sughiță din nou.

Propunerea lui Grinka o puse pe fată în încurcătură.

— Știi... materialul ăsta eu trebuie să-l prezint pînă diseară. Mîine plec din oraș. Nici nu știu cum să facem. Poate îmi spui mai pe scurt. Ziceai că ești din Surtaika, nu?

— Da. Grinka era dezamăgit.

— Te rog să nu te superi. Îți dai seama: am și eu niște obligații de serviciu.

— Înțeleg, înțcleg.

— Unde ai învățat ?

— La școală.

— La care școală ? Chiar la Surtaika ?

— Da.

— Și cîte clase ai făcut ?

Grinka o privi cu severitate.

— Cinci, că a șasea vine după aceea. Sînt necăsătorit. Cazier n-am. Altceva ?

— Părinții ?...

— Am numai mamă.

— Cu ce se ocupă.

— Ii pensionară.

— Armată ai făcut ?

— Cum să nu ? La tancuri.

— Ce te-a îndemnat să te repezi spre mașina aceea, care luase foc ?

— Prostia din capul meu.

Fata îl privi consternată.

— Așa-i cum îți spun. Puteam să sar în aer, o lămuri el.

Fata rămase pe gînduri.

— Bine, am să mai vin și mîine la dumneata, zise ea. Numai că nu știu... mîine e zi de vizită ?

— Vineri e zi de vizită, interveni blondul.

— Treaba asta o aranjăm ! vorbi cu hotărîre Grinka. Avem aici un doctor foarte cumsecade. Am să-l rog în mod special și se aranjează. De exemplu, îi zicem că te-ai îmbolnăvit și-o să-ți dea mîine bon de intrare.

— Bine, bine, am să vin. Fata zîmbi. Am să vin neapărat. Vrei să-ți aduc ceva ?

— Nu-mi trebuie nimic.

— Aici ne dă mîncare bună, interveni din nou blondul. Eu cît îs de voinic și tot îmi ajunge.

— Ţi-aş aduce de citit ceva, o carte frumoasă.

— Asta da, asta se poate. De preferinţă, ceva de dragoste.

— Bine. Da' tot nu mi-ai spus ce anume te-a făcut să te repezi spre maşină ?

Grinka se chinui să găsească un răspuns.

— Nu ştiu, zise în cele din urmă şi o privi cu un aer vinovat. Mai bine scrie dumneata ceva acolo, că doar te pricepi. Ceva aşa, cum să-ţi spun... şi-şi suci în aer mîna cu degetele resfirate.

— Te-ai gîndit probabil că dacă vor exploda butoaiele, incendiul se va extinde. Nu ?

— Bineînţeles !

Fata notă în blocnotes.

— Adineaori ziceai că mîine trebuie să pleci din oraş, spuse deodată Grinka. Şi-atunci cum ai să vii?

— Fac eu cumva.

În salon intră doctorul.

— Draga mea, cît mi-ai spus c-ai să stai ? o întrebă el.

— Gata, tovarăşe doctor, plec. Mai am să-i pun doar o întrebare... Spune-mi, te cheamă Grigori ?

— Maliughin. Grigori Stepanîci... Grinka luă fata de mînă şi i se uită drept în ochi. Hai, zău. Vino.

— Am să vin. Fata îi zîmbi a încurajare. Privi iute împrejur, apoi se aplecă spre Grinka şi-i şopti : Numai să nu-i ceri doctorului bonul acela de intrare. Auzi ?

— S-a făcut, zise Grinka, uitîndu-se la ea cu tandreţe.

— La revedere şi multă sănătate. La revedere, tovarăşi !

Bolnavii o petrecură cu priviri binevoitoare.

Doctorul veni la patul lui Grinka.

— Cum îţi merge, eroule ?

— A-ntîia.

— Ia să-ți vedem piciorul.

— Tovarășe doctor, lăsați-o să vină și mîine, zise deodată Grinka pe-un ton rugător.

— Cine să vină ? Reportera ? Se poate. Te pomenești că te-ai amorezat de ea ?

— Nu eu. Ea de mine.

Doctorul rîse din nou.

— Serios ? Păi dacă așa-i vorba, să vină, cum să nu. Văd, mă băiatule, că nu te prea pierzi cu firea.

Îi cercetă lui Grinka piciorul, apoi plecă spre celelalte saloane.

— Crezi că mai vine ? îl întrebă blondul pe Grinka.

— Cum să nu ? zise acesta cu convingere. Au alergat după mine altele și mai și.

— Las' că-i știu eu pe reporterii ăștia. Umblă doar să te tragă de limbă. Anul trecut am ieșit fruntaș la secerat, începu să povestească blondul, și a venit și la mine un reporter. Trei ceasuri am stat să-i vorbesc despre viața mea, iar el nici măcar să dea o juma' de litru. Că nu bea, că cîr, că mîr, m-a lăsat cu buzele umflate...

Grinka se uita în tavan și nu-l mai asculta pe blond. Cine știe unde-i era gîndul ! Pe urmă se întoarse cu fața la perete și închise ochii.

— Auzi, mă ! îl strigă blondul.

— Doarme, zise cel cu „sîrmele". Lasă-l în pace, nu-l mai trezi. O fi făcut într-adevăr ceva deosebit.

— Îi dat naibii, zise blonul cu admirație. Cu-alde ăștia e bine să faci armata împreună.

Grinka stătu treaz multă vreme, ascultînd istorisirile celorlalți despre tot felul de fapte eroice ; apoi adormi cu adevărat.

Şi iată ce vis avu în somnul lui.

Se făcea că, aflîndu-se undeva, la dans — gătit frumos cu pantalonii de catifea şi cu cizmele noi, de box — ieşi în mijlocul încăperii, ridică mîna în sus şi anunţă :

— Vals ritmic !

Fiind la armată, Grinka se străduise trei ani la rînd să înveţe valsul acela ritmic, dar nu izbutise : nu putea şi gata.

Pornind deci să valseze prin încăperea aceea, dansă cu atîta iscusinţă, încît îi crescu inima de bucurie. Mai ales că se ştiu privit din mulţime de fata care îl vizitase adineaori. N-o vedea, dar ştia precis că-i acolo şi că se uită la el.

Se trezi, auzindu-se strigat încet pe nume :

— Grinka...

Deschise ochii : la capătul patului şedea maică-sa şi-şi ştergea ochii cu colţul broboadei.

— Cum ai ajuns aici ? se miră Grinka.

— Mi-au spus... de la selsoviet [1]. Cum o fi dat necazul ăsta peste tine ?

— Îi un fleac, nu mai plînge. Creşte osul la loc.

— Te bagi ca prostul peste tot. Altul, vezi bine, n-a dat fuga la maşina aceea...

— M-am lămurit, o întrerupse cu glas scăzut Grinka. Iar începe povestea...

Bătrîna se aplecă spre traista care îi zăcea la picioare.

— Ţi-am adus aici cîte ceva... Măcar acu' să mănînci şi tu mai ca lumea. O, Doamne, Doamne, de ce m-oi fi pedepsit ? Cît de cît, da' să nu fie bine. Apoi bătrîna aruncă o privire spre ceilalţi

[1] Sovietul sătesc.

bolnavi, se aplecă spre Grinka şi-l întrebă aproape în şoaptă : Ceva bănuţi nu ţi-au dat ?...

Grinka îşi strîmbă gura, trase şi el cu coada ochiului spre cei din jur, apoi spuse tot atît de încet :

— Ce vorbă-i asta ? Îţi dai seama ce spui ?

— Bine, bine... noroc că-ţi dai tu seama, rosti, jignită, bătrîna. Şi din nou se aplecă peste traistă, începu să scoată de acolo turte mici şi plăcinte. Stă casa să ne cadă-n cap... De asta dumnealui nu-şi dă seama...

— Gata, i-o tăie Grinka. Pe tema asta nu mai discut.

A doua zi, Grinka citi în ziar un articolaş în care îi era pomenit numele. Se arăta acolo că şi-a riscat viaţa pentru a salva bunurile statului. Articolul era intitulat : „O faptă curajoasă" şi semnat : „A. Silcenko".

Grinka citi articolul, apoi vîrî ziarul sub pernă.

— Parcă despre asta-i vorba ? mormăi el.

„A. Silcenko" n-a mai venit. Grinka a aşteptat-o timp de două zile, apoi şi-a dat seama că, într-adevăr, n-o să mai vină.

— Nu-mi plac fanfaronii, îi spuse într-un tîrziu blondului.

Acesta dădu din cap :

— Nici eu nu pot să-i sufăr.

Grinka scoase din noptieră o foaie de hîrtie şi-l întrebă :

— Poeziile îţi plac ?

— Nu, recunoscu acesta.

— Ar cam trebui să-ți placă, fu de părere Grinka. Ia ascultă :

Visat-am oare eu cîndva
Să scriu o poezie ?
Un sfert de veac n-am scris un vers,
Și-acuma aș tot scrie.

Blondul ascultă, concentrat.

— Ei ? Ce zici ? îl întrebă Grinka.

— Merge, îl lăudă vlăjganul. Pentru cine ai scris-o?

Grinka se făcu că nu-l aude. Puse hîrtia pe noptieră, luă creionul în mînă și-ncepu iar să se uite în tavan.

— Am să compun un poem, zise la un moment dat. Despre viața mea. Că tot n-am ce face...

Microscopul

Ca să faci una ca asta, îți trebuia mult curaj. Și el se hotărî s-o facă.

Veni într-o zi acasă, galben la față și zise c-un aer pierdut, încercînd să nu i se uite în ochi nevesti-si :

— Știi... am pierdut toți banii. Și-ndată nasul lui croit în zigzag (strîmb adică și coroiat) își schimbă culoarea : din galben se făcu roșu. O sută și douj' de ruble...

Nevastă-sa căscă gura, iar chipul îi luă o expresie rugătoare : o fi o glumă ! Ba nu, năsosul ăsta nu face glume niciodată. Nu se pricepe. Îl întrebă prostește :

— Unde i-ai pierdut ?

Auzindu-i întrebarea, scoase, fără să vrea, un chicotit :

— Păi dac-aș ști... M-aș duce și...

— Ei nu-u, vericule ! răcni ea. De rîs, n-ai să mai rîzi tu mu-ultă vreme ! V-un an de zile, ticălosule ! Și puse mîna pe-o tigaie.

El înșfăcă o pernă din vîrful patului, să se apere cu ea de lovituri. (Cei din antichitate se lăudau de pomană cu scuturile lor. Perna ! Asta-i scutul cel mai de nădejde.) Începură a se fugări prin odaie.

— Năclăiești perna, n-auzi ? Tot ție îți faci de lucru.

— Am s-o spăl, am s-o spăl, năsosule ! Da' două coaste tot ți le rup ! Ți le ru-up ! Ți le ru-up !...

— Îmi dai, bre, peste mîini !

— Foarte bine ! Uite-așa !... Năsosule-jegosule !

— Mă schilodeşti, spurcăciune! Mîine o să intru-n concediu medical. Tot ţie-ţi faci rău!...

— Să intri!

— Tot ţie-ţi faci rău, n-auzi?!

— Să-mi fac rău!

— Aoleu!

— Aşa! Aşa!

— Gata! Ajungă-ţi!

— Ba nu! Încă nu m-am săturat! Încă nu mi-am vărsat focu', năsosule, nară belită ce eşti! Pliscu' dracului!... Îl găsi descoperit şi-i arse una peste cap. Atît de tare, încît tot ea o băgă pe mînecă...

El lăsă perna să cadă, gemu şi se prinse cu mîinile de cap. Ea îl iscodi cu privirea: l-o durea într-adevăr, ori se preface? Îşi zise că nu se preface, puse tigaia de-o parte, se aşeză pe-un taburet şi-ncepu să bocească. Lung, ca la priveghi...

— Văleu, măiculiţă, de ce-oi fi avut eu soarta asta păcătoasă? Am adunat, sărmana de mine, bănuţ cu bănuţ! M-am lipsit şi de-o bucăţică mai bună-ă! Nici la copilaşi nu le-am luat o plăcintă-ă! Tot cu grijă am stat, nară belită ce eşti, ticălosule-e! O-of! Fiece bănuţ l-am pus deoparte şi m-am bucurat: or avea şi copilaşii mei hăinuţe bune şi călduroase!... Nu s-or mai duce la şcoală rupţi şi-nfrigurati!...

— Îţi umblă rupt vreunu'? nu mai izbuti el să tacă.

— Taci, mă, nară belită! Să nu-ţi mai aud glasu'! Ai hăpăit, nemernicule, bănuţii copiilor! I-ai hăpăit şi nu ţi-au stat în gît... Barem să-ţi fi stat în gît, să mai răsuflăm şi noi...

— Bogdáproste, nevastă, şopti el cu ciudă.

— Îm-m, nară belită !... Pe unde mi-ai umblat, mă ? Adă-ţi aminte. Poate i-ai lăsat la atelier ? Poate i-ai băgat în saltar şi-ai uitat de ei ?

— Care atelier, bre ?... De la lucru m-am şi dus la casa de economii. Auzi la ea : la atelier !...

— Poate c-ai trecut, nară belită, pe la careva, p-acasă ?

— N-am trecut pe la nimeni.

— Poate c-ai băut bere la bufet cu alcoliştii ăia ai tăi ? Adă-ţi, mă, aminte. Poate ţi-au căzut pe jos ? Dă fuga repede, să nu-i fi găsit careva...

— N-am intrat, bre, nici la bufet.

— Da' unde-ai putut, nară belită, să-i pierzi ?

— De unde vrei să ştiu ?

— Şi eu care am tot stat şi l-am aşteptat !... Ne-am fi dus acuş să le luăm la copii paltonaşele alea... Că le-am şi ales pentru fiecare, şi-acu' o să le ia alţii. Of, nară belită, nară belită...

— Isprăveşte, bre, odată ! O ţine-ntruna : nară belită, nară belită...

— Păi cine-i fi tu, mă ?

— Acu' ce vrei să fac : să mă spînzur ?

— Ba ai să-mi lucrezi în două schimburi, nară belită ! Ai să-mi ajungi slab ca o jordie... Ai să mai vezi rachiaş după baie, cînd mi-oi vedea eu ceafa ! Cu apa din fîntînă ai să mi te saturi...

— Am eu nevoie de rachiaşu' tău ! Oi trăi şi fără el.

— Ai să mi te duci pe jos la atelier ! N-ai să mai pupi autobuz de-aci nainte !

De astă dată, el rămase descumpănit :

— Să lucrez, care va să zică, în două schimburi şi să mai umblu şi pe jos ? Brava, nevastă !

— Pe jos, pe jos, nară belită ! Şi-ncolo, şi-napoi. Ba cînd o fi cazu', ai s-o iei şi la fugă, să nu întîr-

zii. O să-ți iasă pe nas bănuții ăștia, am să te satur eu...

— În două n-oi lucra, da' o juma' de normă-n plus tot am s-o fac, v-o lună de zile, spuse el, schimbînd tonul și frecîndu-se pe cap, unde-l lovise ea cu tigaia. Am și vorbit cu meșteru'. Nu-și dădu seama că-l luase gura pe dinainte. Abia zărindu-i privirea nedumerită, se grăbi să se corecteze. Cînd m-am văzut fără bani, adică, m-am și întors la atelier să discut cu ăia.

— Ia dă-ncoace carnetu' de economii, îi zise ea. Îl cercetă îndelung, apoi oftă și mai zise o dată, cu amărăciune : Of, nară belită, nară belită !...

Timp de vreo săptămînă după aceea, Andrei Erin, tîmplar la un micuț atelier de pe lîngă „Zagotzerno" [1], aflat la vreo nouă kilometri de satul lui, o duse din cale-afară de rău. Nevastă-sa continua să umble furioasă, îl tot blagoslovea, zicîndu-i „nară belită", se înfuria și el, totuși de ocărît, se abținea s-o ocărască.

Așa trecu un timp... Și, încetul cu încetul, femeia începu să se potolească. Andrei aștepta, răbdător. Pînă ce într-o zi își zise : gata, nu mai e nici o primejdie. Și chiar atunci, seara tîrziu (se apucase, într-adevăr, să lucreze o normă și jumătate), veni acasă c-o cutie în mîini. Cutia atîrna cam greu. Cît despre Andrei, acesta părea cuprins de-o tăcută încîntare.

Pînă atunci i se întîmplase adeseori să aducă acasă cîte ceva de lucru. Uneori era vorba de niște cutii sau sertărașe de lemn, învelite și ele în hîrtie, astfel că nimeni nu rămase mirat, văzîndu-l cu un

[1] Întreprinderea de colectare a cerealelor.

pachet în braţe. Spre deosebire însă de alte dăţi, Andrei era acum pătruns de încîntarea aceea tăcută... Rămăsese în prag, aşteptînd să fie băgat în seamă. Şi nevastă-sa îl băgă, într-adevăr, în seamă.

— Ce străluceşti, bărbate, aşa... ca fundu' gol în bătaia lunii ?

— Păi uite... am primit şi eu... ca fruntaş în producţie... Puse cutia pe masă. O despachetă vreme îndelungată. În cele din urmă, îi sălţă capacul. Şi puse pe masă... un microscop. Un microscop, îşi sfîrşi el vorba.

— La ce-ţi trebuie, mă, aşa ceva ?

Andrei deveni agitat. Dar nu cu un aer de vinovăţie, aşa cum se întîmpla cu el de obicei, ci, dimpotrivă, cu un fel de îngăduinţă în vorbe şi în priviri.

— Păi să ne uităm la lună cu el ! exclamă, izbucnind în rîs. Fecioru-său, elev într-a cincea, rîse şi el : auzi vorbă — să te uiţi la lună cu microscopul !

— Ho ! Ce v-a apucat ? se supără mama.

Şi tatăl, şi feciorul — să pice jos de rîs, nu alta.

Mama îl fixă pe Andrei cu o privire severă. Andrei se potoli.

— Tu ştii, nevastă, că oriund-te-ai duce te-mpresură microbii ? Să zicem că vrei să bei o cană cu apă... Aşa-i ? Andrei umplu o cană cu apă din găleată. Crezi oare că apă ai să bei ?

— Ia mai du-te, mă...

— Ba nu, tu răspunde-mi la ce te-ntreb.

— Păi ce să beau ? Apă.

Andrei se uită la fi-su şi, fără să vrea, izbucni din nou în rîs.

— Ciçă dumneaei o să bea apă. Toanto !

— Mă-ă ! Nară belită !... Vezi că acuș pun mîna pe tigaie...

Andrei arboră iar o mină serioasă.

— Ba înghiți microbi, iubițico. Microbi ! Cu apa aia, din cană. Înfuleci v-o două milioane ca pe nimica. În loc de gustare.

Tatăl și fiul nu se putură stăpîni și rîseră iar. Zoia (nevasta lui Andrei) se duse în cameră să aducă tigaia.

— Veniți, mă, de vă uitați ! răcni Andrei. Dădu fuga, cu cana-n mînă, la microscop, îi suci îndelung șuruburile, picură un strop pe lamela de sticlă, își lipi ochiul de ocular și rămase așa preț de vreo două minute, ațintndu-și răsuflarea. Feciorul sta în spatele lui : era mort de nerăbdare să se uite și el.

— Tăticuțule !...

— Iacătă-i, lighioanele ! șopti Andrei. O spuse cu groază și cu admirație totodată. Se-mplimbă !...

— Haide, bre, tăticule !

Tatăl doar zvîcni din picior.

— Unii încoace, alții încolo... Unii încoace, alții încolo... Ah, mînca-v-ar cîinii să vă mănînce !

— Tată !

— Lasă, mă, să se uite și copilu' ! rosti cu glas sever mama, dînd însă și ea vădite semne de curiozitate.

Andrei se desprinse cu părere de rău de aparat și-i cedă locul lui fecioru-său. Își ațintl nerăbdător privirea în ceafa băiatului.

— Ei ? făcu, pierzîndu-și răbdarea.

Feciorul tăcea.

— Ei ?!

— Iacătă-i ! răcni băiețandrul. Mărunței și bălăiori.

Tatăl îl dădu la o parte și-i făcu loc neveste-si.

— Îi vezi, bre ? Asta-i apa de-o bei !...

Mama se uită multă vreme. Întîi cu un ochi, pe urmă cu celălalt.

— Da' nu văd nimica...

Andrei se aprinsese la chip, căpătase un curaj cu totul surprinzător.

— Ce-ai chiorît ?! Îmi ocheşte ultima copeică pîn buzunare, da' microbu' nu-l vede ! Uită-te, bre, că-ţi sar în ochi, toanto ! Albi, aşa, şi mărunţei...

Mama nu se supără că cei doi văzuseră microbii, în timp ce ea nu izbutea să-i desluşească.

— Ba parcă-i zăresc... zise în cele din urmă. Poate că trîntise o minciună, de la ea te puteai aştepta şi la aşa ceva. Le mai înflorea cîteodată.

Andrei o dădu cu hotărîre la o parte şi-şi lipi din nou ochiul de tubul microscopului. Glasul i se făcu iar şoaptă.

— Ia te uită ce fac ăştia, tui în grijanie ! Ia te uită ce fac !...

— Îs aşa, tulburei ? se apucase mama să-şi întrebe feciorul. Ca stropii de grăsime-n supă ?... Aia-s ?

— Gur-ra ! răcni Andrei, fără să-şi ia ochiul de la microscop. Auzi la ea : ca stropii de grăsime... Strop de grăsime eşti tu, bleago. Ba chiar ditamai jambonu' !... Se petrecuse un lucru ciudat : Andrei Erin devenea văzînd cu ochii stăpînul casei, ba chiar unul arţăgos.

Feciorul cel mare — cel dintr-a cincea — pufni în rîs. Maică-sa îi trase o scatoalcă şi-i aduse să se uite-n microscop şi pe ceilalţi, mai mititei.

— Hei, doctore în tăiat frunză la cîini ! Mai lasă-i şi pe ăştia micii să se uite... Numai tu să-ţi caşti ochii ?...

Tatăl le cedă locul şi începu să se plimbe, tulburat, prin odaie. Era cufundat în gînduri.

Cînd se aşezară să cineze, rămase la fel de gînditor, arunca întruna priviri spre microscopul de pe masă şi clătina din cap. Apoi îşi umplu lingura cu supă şi i-o arătă lui fecioru-său.

— Cam cîţi să fie aici ? Aşa, după ochi...

Feciorul îşi încreţi fruntea.

— Păi... să tot fie v-o juma' de milion.

Andrei cîntări din priviri lingura.

— Pe puţin ! Iar eu fac hap !... Înghiţi supa şi se bătu pe piept. Şi n-a mai rămas nici unu' ! De-acu-ncolo îi ia organizmu' la poceală. Le vine la toţi de hac !

— Te-i fi milogit chiar tu să ţi-l deie, aşa-i ? zise nevastă-sa, uitîndu-se cu oarecare necaz la microscopul de alături. Ţi-ar fi dat, poate, ăia, v-un aspirator. Că nu mi-ar fi prins rău la şters prafu'.

Ei nu, Dumnezeu ăsta, cînd s-a apucat să creeze femeia, a cam încurcat borcanele. A sărit peste cal creatorul, zău c-a sărit peste cal. Ca şi alţi artişti, dealtfel. Drept e că nici nu şi-a pus în gînd să creeze, vorba ceea, chipul Gînditorului.

Noaptea, Andrei se sculă de vreo două ori din pat, aprinse lumina şi se uită din nou în microscop, murmurîndu-şi pe sub mustaţă :

— Jigodiile naibii !.. Ia te uiă la ei ce fac ! Ce pot ei să facă ! Oare nu i-o fi prinzînd şi pe ei somnu' !

— Vezi, mă, să nu te scrînteşti de tot, dădu glas femeia. Că ţie nu-ţi trebuie mult : odată o iei anapoda.

— Curînd m-apuc să fac descoperiri, zise el vîrîndu-se iar lîngă nevastă-sa. Ia zi, tu te-ai culcat v-odată cu v-un savant ?

— Asta ce-o mai fi la gura ta ?

— Las' c-ai să ai prileju' de-aci încolo, o bătu el ușurel pe umărul grăsuliu. Ai să te culci și matale c-un savant...

O săptămînă întreagă umblă Andrei Erin cu mintea aiurea, ca-n vis. Venea de la lucru, se spăla cu grijă pe mîini și pe față, cina pe apucate... Și cu ochii era tot la microscopul de pe masă.

— Fie-vă știut, le zicea el celor de-ai casei, că omului îi este dat să trăiască o sută și cincizeci de ani. Și-atunci vă-ntreb eu: oare de ce nu trăiește decît numa' v-o șaizeci, cel mai mult șaptezeci, și-apoi închină steagu' ? Pentru că-s microbii la mijloc ! Aștia, spurcații, scurtează viața omului. Se bagă colo, în organizm și, cum ajunge omu' mai neputincios, cum îl bagă-n pămînt.

Împreună cu fecioru-său, petreceau ore în șir cu ochii în microscop, tot studiau întruna. Cercetau cîte un strop de apă din fîntînă, sau din găleata cu apă de băut... Cînd se-apuca să plouă, cercetau și picurii de ploaie. Ba-l mai trimitea Andrei pe fecioru-său să-i aducă și apă de prin băltoace. Aia, mărunțeii, mișunau și acolo cu nemiluita.

— Îi vezi, mă, cum își fac de cap ?... Acu' spune și tu : cum poate lupta omu' cu ei ? Pe Andrei păru că-l lasă puterile. Calcă, să zicem, cetățeanu' într-o băltoacă, vine acasă, lasă urme pe preș. Și-n urma lui vine și-un copilaș desculț. Pac, și-a cules de pe jos o sumedenie. Și organizmu' copilului tu știi cum e : atîta-i trebuie, că s-a și-mbolnăvit.

— D-aia cînd intri-n casă trebuie să te ștergi pe picioare, observă băiatul. Tu nu te ștergi nciodată...

— Nu despre asta-i vorba. Trebuie să-nvățăm să-i stîrpim pe toți chiar în băltoaca aia. Eu, de pildă, m-oi șterge, că știu acu' cum stă treaba, da' unu' ca Senka Marov, de pildă... du-te și-l lămurește : cum

a tropăit pîn-acum p\n băltoace, aşa o să tropăie şi de-aci încolo.

Cercetară amîndoi şi-un strop de sudoare. În acest scop, feciorul alergase mai întîi pe uliţă pînă nu-l mai ţinură picioarele, după care tatăl, cu o linguriţă, îi adună de pe frunte o picătură şi se aplecară din nou peste microscop.

— Sînt şi-aci ! se lovi cu necaz Andrei peste genunchi. Mai trăieşte o sută cincizeci de ani, dacă poţi !... Pînă şi-n piele mişună, spurcăciunile.

— Hai să-ncercăm şi cu sîngele, propuse feciorul.

Tatăl se-nţepă cu un ac la deget, stoarse o picătură de sînge, o depuse pe lamelă... Se aplecă peste ocular şi gemu, scos din fire :

— Amin, băiete ! S-au băgat şi-n sînge ! Îşi îndreptă spatele, se uită cu mirare şi amărăciune în jurul său. M-da-a ! Şi doar cunosc treaba asta, paraziţii, o cunosc mai bine ca mine.

— Cine, adică ? rămase nedumerit feciorul.

— Cine ? Savanţii. Aia or fi avînd microscoape mai dihai ca al nostru : văd şi ei toate alea, da' tac din gură. Nu vor să-nspăimînte poporu'. Da' de ce, mă rog, să n-o spună ? Că poate, cu toţii laolaltă, am izbuti pîn-la urmă să născocim ceva, ca să-i stîrpim. Ei nu, s-au înţeles între ei şi tac chitic. Chipurile, s-ar stîrni panică-n lume.

Andrei se aşeză pe un taburet, îşi aprinse o ţigară.

— Ca să vezi, mă, ce făpturi mărunte le fac la oameni de petrecanie !

Era abătut rău.

Feciorul se uita întruna în microscop.

— Aştia se fugăresc între ei. Şi să ştii că arată mai altcumva... Îs mai rotunjori.

— La fel îs cu toţii. Fie lunguieţi, fie rotunzi, tot un drac. Lu' mă-ta să nu-i spui că i-am găsit şi la mine-n sînge.

— Hai, tată, să vedem şi la mine.

Andrei se uită cu luare-aminte la fecioru-său. În ochi i se citi curiozitate şi teamă. Mîinile lui mari, trudite, cu izul de răşină pătruns adînc în piele, tremurau uşor, căzute peste genunchi.

— Lasă. Poate măcar la voi, ăştia micii, să nu se... O, fir-ar savanţii ăia să fie ! Andrei să ridică şi, furios, izbi cu piciorul în taburetul pe care şezuse. Ploşniţele, păduchii, tot soiul de gîngănii au învăţat să le stîrpească. Numa' ăstora, de-s mai mici ca o lindine, nu-i în stare nici unu' să le vină de hac ! La ce bun s-or mai fi împăunînd, bre, cu titluri ştiinţifice ?!

— Păduchele îl vezi cu ochii, da' pe ăştia... Tu cu ce vrei să-i omori ?

Tatăl medită îndelung.

— Oare să-ncerc cu terebentină ? Ba nu, că-i prea slabă. Votca, ea, că-i mai tare... doar o beau şi eu... şi-n sîngele meu ai văzut prea bine ce se petrece.

— Doar n-o fi intrînd votca-n sînge...

— Da' un' să intre ? Omu' de ce crezi tu c-o ia razna ?

Venind într-o zi acasă, Andrei aduse cu el un ac lung şi subţire... Se spălă pe mîini, îi făcu cu ochiul lui fecioru-său şi intrară amîndoi în odaie.

— Hai să-ncercăm... Uite, am ascuţit la un cap sîrmuliţa asta... Poate c-om izbuti să tragem v-o doi în ţeapă.

Capătul sîrmuliţei era subţire-subţirel, mai subţire ca un fir de păr. Andrei bîjbîi cu el îndelung

prin stropul de apă picurat pe lamelă. Începu să gîfiie... Năduşi de încordare.

— Se-mprăştie, dar-ar boala-n ei... Nu, nu se poate, îi sîrma prea groasă. Ar trebui una mai subţire, da' p-aia nu mai ai cum s-o meştereşti. Nu-i nimic. Hai să mîncăm, că după aia om încerca să băgăm în ei curent electric. Am adus o baterie, tragem două fire şi facem contactu'. Să vedem ce-or să cînte, bestiile...

Chiar atunci însă, pe cînd şedeau cu toţii la cină, aduse năpasta un musafir nepoftit : intră-n casă unul, Serghei Kulikov, cu care lucra Andrei la atelierul de la „Zagotzerno". Fiind sîmbătă seara, Serghei era cam afumat ; pesemne, tocmai asta îl făcuse să se abată pe la Andrei : să mai stea cu el la taclale.

În ultima vreme însă, lui Andrei nu-i mai ardea de băutură. Ba chiar îşi dăduse seama cu mirare că omul beat îi face silă. Prea se prosteşte unul ca ăsta şi scoate din el numai vorbe nesăbuite.

— Hai şi tu la masă, îl invită el, fără nici o tragere de inimă.

— Da' de ce ? se împotrivi Serghei. Lasă. Oi sta şi-aici. Mai deoparte.

„Acu' de ce o fi făcînd ăsta pe modestu' ?"

— Cum vrei.

— Dă, bre, să mă uit şi eu la microbii ăia.

Andrei tresări.

— Care microbi ? Du-te, mă, şi te culcă... N-am eu nici un fel de microbi.

— De ce-o faci pe secretosu' ? Ce-i fi ascunzînd : arme ? Că doar i-o treabă ştiinţifică... Fiu-meu, mi-a făcut capu' călindar : nenea Andrei, cică, vrea să stîrpească toţi microbii de-a rîndu'... Ascultă ici, Andrei !... Serghei se lovi cu pumnul în piept şi-l

sfredeli pe „savant" cu o privire aprigă. Îți ridicăm, bre, statuie de aur !... S-o duce vestea despre tine pe-ntreg globu' ! Și s-o afla atunci c-am lucrat și eu în atelier cu tine. Mă Andrei !...

Pe Zoia Erina, deși nici ea nu putea suferi bețivii, o măguli și de astă dată faptul că bărbatu-său începuse a fi socotit în sat drept „om de știință". Mai mult din obiceiul pe care-l avea de a bodogăni cînd i se ivea cîte-un prilej potrivit, se bägă și acum în vorbă.

— Oare nu-l puteau înzestra ăia, ai voștri, cu altceva ? Microscop ne trebuia nouă ? O s-o ia razna de tot omu' meu, stă cu ochii în el cîtă-i noaptea de lungă. Să-i fi dat și ei un aspirator, de exemplu... Că de cînd vrem să ne luăm și noi unu'...

— Cine să-l înzestreze ? n-o pricepu Serghei.

Andrei îngheță.

— Păi, uite ce premiu i-au dat. Microscopu' ăla.

Andrei încercă să-i facă semn lui Serghei, să-și dea seama că... Dar ți-ai găsit omul ! Serghei se holba la Zoia ca vițelul la poarta nouă.

— Care premiu ?

— Păi nu v-au premiat ăia ?

— Pe cine să premieze ?

Zoia se uită la bărbatu-său. Apoi din nou la Serghei...

— Nu v-au dat ei cîte-un premiu ?

— Vezi să nu ne deie. Poate or da fuga după noi să ne mai deie o dată. Auzi dumneata — premiu !...

— Lu' Andrei cică i-au dat microscopu' ăsta. Că-i fruntaș în producție... Glasul nevestei lui Erin coborî amenințător — pricepuse totul.

— Vezi să nu-ți deie ăștia premiu !... continua să vocifereze, cherchelit de-a binelea, Serghei. Luna

trecută nu mi-am îndeplinit eu norma c-o sută treizeci la sută?... Să zică şi Andrei: umblu eu cu minciuni?

Totul se nărui, totul se dădu de-a dura într-o prăpastie adîncă şi-nfricoşătoare.

Andrei se ridică de pe laviţă... îl luă pe Serghei de guler şi-l scoase din casă. Ajuns afară, în ogradă, îi trase una după ceafă, apoi îl întrebă:

— Ai, mă, să-mi dai v-o trei ruble? P'în-la chenzină...

— Am. Da' de ce dai în mine?

— Haidem la bufet. Momîie de baltă ce-mi eşti!... Ce caţi cu votca-n nas pe la casele oamenilor? Cap sec ce eşti!

În noaptea aceea Andrei rămase la Serghei acasă. Se-mbătară amîndoi, de nu mai ştiură de ei. Îşi băură toţi banii, se mai împrumutară parcă şi de la alţii.

Andrei nu ajunse acasă decît a doua zi către prînz. Nevastă-sa era plecată.

— Un' s-a dus mă-ta? îl întrebă pe fecioru-său.

— La oraş, la... aia... cum îi zice... la consignaţia.

Andrei se aşează în dreptul mesei, îşi sprijini fruntea în palme. Şezu aşa multă vreme.

— Era supărată rău?

— Nu prea. Aşa, niţel. Cîţi bani ai băut?

— Douăşpe ruble. Of, Petia, băiatule... Andrei rămase ca şi pînă atunci, cu capul plecat, doar că-şi strîmbă obrazul şi scrîşni din dinţi. Parcă despre asta-i vorba?! Ba nu, tu nu mă poţi înţelege, tu eşti mic... nu mă poţi înţelege...

— Ba-nţeleg. S-a dus mama să-l vînză.

— Să-l vînză. Aşa e... Că doar vă trebuie şi vouă paltonaşe. Mă rog... paltonaşe... sigur că da... Nimic de zis... Doar vă trebuie si vouă...

Stepan Razin

Lumea îi zicea Vasioka. Avea douăzeci şi patru de ani, un metru optzeci şi cinci înălţime, un nas mare şi borcănat, de răţoi, şi... o fire imposibilă. Era cam ciudat flăcăul.

Cîte meserii nu încercase, după ce s-a eliberat din armată! Lucrase ca cioban, dulgher, ajutor de tractorist, fochist la o fabrică de cărămizi... Într-o vreme îi însoţise pe turişti prin munţii din împrejurimi. Nu i-a plăcut nimic. Lucra cîte o lună-două la noul loc de muncă, apoi se ducea la cancelarie şi-şi da demisia.

— Eşti un tip curios, Vasioka, îi ziceau cei de acolo. De ce nu te astîmperi odată?

Vasioka se uita undeva, peste capetele funcţionarilor, şi le răspundea scurt:

— Pentru că am talent.

Funcţionarii, oameni politicoşi, întorceau capul ca el să nu-i vadă zîmbind, iar Vasioka îşi vîra cu un gest neglijent banii în buzunar (niciodată n-a putut suferi banii), ieşea din cancelarie şi o pornea pe uliţă cu un aer independent.

— Iar ai feştelit-o? îl întreba cîte cineva.

— Cum adică?

— Iar ţi-ai dat demisia?

— Da, să trăiţi! îl saluta Vasioka milităreşte. Alte întrebări mai aveţi?

— Acu' te duci să faci păpuşi, aşa-i? He-he.

Pe această temă însă — a păpuşilor — Vasioka nu mai sta să discute. Venind acasă, îi dădea maică-si banii şi-i spunea:

— Basta!

— Of, Doamne! se pornea să se vaite bătrîna. Ce să mă mai fac cu tine, lunganule? Cocostîrc afurisit ce eşti! Ia spune.

Vasioka înălţa din umeri: nu ştia nici el ce-ar trebui să facă, unde ar mai putea să se angajeze.

Trecea astfel o săptămînă, treceau două, apoi se ivea din nou cîte-o ocazie.

— La şcoală de contabili te duci?

— Păi să mă duc.

— Da' să ştii că-i o treabă serioasă!

— Fără asemenea... exclamaţii nu se poate?

„Debit... Credit... Venituri... Cheltuieli... Socoteli... Buchiseli... Şi bani, bani şi iar bani..."

Patru zile Vasioka a izbutit să reziste. Apoi s-a ridicat şi a părăsit clasa, chiar în timpul orei.

— Nişte caraghioslîcuri, a comentat mai tîrziu întîmplarea. Din sclipitoarea disciplină a contabilităţii n-a priceput absolut nimic.

În ultima vreme lucra ca ajutor de potcovar. Şi aici însă, mînuind timp de vreo două săptămîni un baros de cîteva ocale, îl lăsă la un moment dat pe masa din atelier şi-i zise potcovarului.

— Basta.

— Poftim?

— Basta, zic. Am plecat.

— De ce, mă?

— N-are viaţă-n ea munca asta.

— Tontule, îi zise fierarul. Hai, ieşi afară.

Vasioka îl privi uimit.

— De ce mă-njuri, bre?

— Mă rog, dacă nu eşti tont, eşti o farfara. Ce ştii tu, mă, despre munca noastră? „N-are viaţă-n ea"... Scoţi omul din sărite.

— Da' ce-i de ştiut aici ? Potcoave dintr-astea îţi fac şi pe neştiute cîte vrei.

— Ia încearcă.

Vasioka încinse o bucată de fier, făcu din ea o potcoavă destul de izbutită, o răci în apă şi i-o întinse fierarului.

— Poftim.

Fierarul o îndoi însă cu uşurinţă, ca şi cînd ar fi fost de plumb, şi-o azvîrli afară, pe uşa atelierului.

— Cu aşa ceva să te duci să potcoveşti vaca...

Vasioka luă atunci una din potcoavele pe care le făcuse bătrînul, încercă la rîndul lui s-o îndoaie, dar trebui să se lase păgubaş.

— Ei, cum e ?

— Nicicum, răspunse Vasioka.

De plecat însă, nu mai plecă. Rămase să lucreze la potcovărie.

— Tu n-ai fi un băiat rău, îi zise într-o zi fierarul, da' eşti cam cu capu-n nori. De ce zici, mă rog, că eşti talentat ?

— Păi că aşa este : sînt foarte talentat.

— Ştii să faci ceva mai deosebit ?

— Cum să nu ? Am şi făcut, da' nu arăt la nimeni.

— De ce ?

— Fiindcă lumea nu se pricepe. Numai unu' ca Zaharîci se pricepe.

— Ia să-mi arăţi şi mie.

A doua zi Vasioka îi aduse potcovarului o mogîldeaţă, cît un pumn de mare, învelită într-o cîrpă.

— Poftim.

Potcovarul dădu jos cîrpa şi-şi puse în palma lui uriaşă... un omuleţ sculptat dintr-o bucată de lemn. Omuleţul şedea pe-o bîrnă, cu coatele sprijinite de

genunchi. Capul îi era aplecat, astfel că obrazul nu i se vedea. Doar omoplații costelivi îi săltau în spate cămașa de stambă albastră, cu buline albe. Era slab, mîinile îi erau înnegrite, părul, pîrlit ici și colo, i se ciufulise. Cămașa îi era și ea arsă pe-alocuri. Avea un gît subțire, cu vinele ieșite în afară.

Potcovarul îl suci îndelung pe-o parte și pe alta.

— E-un cărbunar, zise în cele din urmă.

— Îhî, îngînă Vasioka, simțindu-și fără veste gîtul uscat ca iasca.

— Azi nu mai sînt dintr-ăștia.

— Știu.

— Pe vremea mea mai erau. Da' ăsta ce face ? Stă pe gînduri ?

— Zice un cîntec.

— Îmi amintesc de ei, îmi amintesc, zise potcovarul. Da' tu cum de-i știi ?

— Mi-au povestit unii.

Potcovarul îi dădu înapoi statueta.

— Seamănă.

— Asta încă nu-i nimic, zise Vasioka, învelindu-l pe cărbunar cu cîrpa. Am alții și mai și.

— Tot cărbunari ?

— Nu. Am un soldat, am o artistă, o troică... mai am încă un soldat, unul rănit. Iar acuma îl fac pe Stepan Razin.

— Cine te-a-nvățat ?

— Nimeni. Eu singur...

— Ce știi, tu, mă, despre oameni ? Bunăoară despre artista aia, de care zici...

— Eu știu totul despre oameni, rosti cu emfază Vasioka. Oamenii sînt foarte ușor de cunoscut.

— Nu zău ? exclamă potcovarul și începu să rîdă.

— Curînd îl isprăvesc pe Razin... Ai să vezi și dumneata.

— Te cam ia lumea peste picior...

— Nu-i nimic. Vasioka își suflă nasul în batistă. Oamenii mă iubesc. Și-i iubesc și eu.

Potcovarul rîse din nou.

— Prost mai ești, Vasioka. Cică îl iubesc oamenii... Ai mai auzit tu pe careva lăudîndu-se în felul ăsta?

— Da' de ce?

— E rușinos, bre, să te lauzi.

— De ce să fie rușinos? Doar îi iubesc și eu. Ba chiar îi iubesc mai tare de cum mă iubesc ei pe mine.

— Ce cîntec zici c-ar cînta ăsta? schimbă vorba celălalt.

— Cărbunarul? Un cîntec despre Ermak Timofeici [1].

— Da' pe artista aia unde ai văzut-o?

— La cinema. Vasioka prinse cu cleștele un tăciune din vatră și-și aprinse cu el țigara. Mie femeile îmi plac tare mult. Alea frumoase, desigur.

— Da' ele te plac pe tine?

Vasioka se îmbujoră.

— La asta mi-e cam greu să-ți răspund.

— Hm! Potcovarul se duse spre nicovală. Ești cam ciudat, Vasioka, băiete. Da' de discutat cu tine îm place să discut. Ia spune-mi: ți-a folosit la ceva că l-ai făcut pe cărbunarul ăsta? E totuși o păpușă.

Vasioka nu-i răspunse. Își luă barosul, veni și el în dreptul nicovalei.

— De ce nu-mi răspunzi? Nu poți?

---

[1] Ermak Timofeevici (m. 1585) vestit ataman de cazaci, conducătorul campaniei din Siberia din anii 1581—1585.

— Nu că nu pot : nu vreau, zise Vasioka. Eu mă enervez cînd îmi zice lumea aşa ceva.

...De la lucru, Vasioka venea totdeauna în pas întins, dînd din mîini : lung cît plopul şi deşirat. Munca de la potcovărie nu-l obosea cîtuşi de puţin. Mergînd, începea să zică un cîntec, în ritmul căruia îşi potrivea paşii :

Zică cine-o vrea că repar găleţi
Zică cine-o vrea că pun preţ cam mare :
Doi bănuţi un petic,
Trei, o îmbinare...

— Noroc, Vasioka ! îi da bineţe lumea.

— Noroc, răspundea el. Şi mergea mai departe.

Venind acasă, cina la repezeală, apoi se ducea în odaia din faţă şi nu mai ieşea de acolo pînă a doua zi : îl dăltuia pe Stepan Razin.

Despre Razin îi povestise cîte şi mai multe Vadim Zaharovici, un profesor ieşit la pensie, care locuia prin apropiere. Acest Zaharîci, cum îi zicea Vasioka, era o bunătate de om. Fusese cel dintîi care susţinuse că Vasioka are talent. Venea în fiecare seară la el acasă şi-i povestea fel şi fel de întîmplări din istoria Rusiei. N-avea familie, tînjea nemaiavînd nici de lucru, şi-n ultima vreme începuse să cam bea. Vasioka îi purta un adînc respect. Sta cu el pe laviţă pînă seara tîrziu şi-i asculta istorisirile despre Razin.

— ...Stepan ăsta era un bărbat voinic, lat în umeri, iute-n mişcări... şi-oleacă ciupit de vărsat. Se-mbrăca la fel cu ceilaţi cazaci. Nu suferea stofele scumpe şi mă rog... alte treburi dintr-astea. Era cu-adevărat om dintr-o bucată ! Cînd se răsucea odată în călcîie, cînd arunca o privire pe sub sprîncene... culca, vorba ceea, iarba la pămînt ! Şi era

omul dreptății ! S-a-ntîmplat odată să îndure împreună cu ortacii lui de foame. N-au avut încotro și s-au apucat să fiarbă carne de cal. Da' nici cu aceea nu s-au săturat. Și iacătă că-l vede Stepan pe un cazac moleșit cu totul de foame : sta lîngă foc, își pusese capu-n piept, gata-gata să-nchine steagul. I-a dat un ghiont Stepan și i-a întins halca lui de carne. „Ia-o, zice, și mănîncă." Cazacul însă, văzîndu-l pe Stepan negru și el de foame, i-a spus : „Ba s-o mănînci tu, atamane, că ai mai multă nevoie." „Ia, mă, și mănîncă !" „Nu vreau." Atunci Stepan și-a smuls sabia de la cingătoare, de i-a vîjîit tăiușul pe sus, și-a răcnit : „Paștele și grijania !... Ia-o numaidecît !" Cazacul ce să mai facă : a luat-o. Ei, ce zici de asta ? O, dragul de el... ce suflet a avut omul ăsta !

Vasioka asculta, simțind că i se umezesc ochii.

— Da, de crăiasa aia ce zici ! spunea el într-un tîrziu. A luat-o și-a zvîrlit-o în Volga...

— Numai pe crăiasă ? striga Zaharîci, un bătrînel firav, c-un căpșor, atîtica și obraz uscățiv. El pe toți boierii ăia, pe toți burduhănoșii, uite-așa-i zvîrlea ! Uite-așa făcea cu ei ! Pricepi ? Răcnea odată : Gloată, la probă ![1] Și-atîta le trebuia ălora !

...Lucrul la statueta lui Razin mergea anevoie. Vasioka slăbise, se trăsese la față. Lucra mereu, pînă noaptea tîrziu. Cînd „îi mergea mîna", sta ore întregi aplecat peste masa lui de lucru. Dăltuia întruna lemnul, trăgea cu nasul, murmura cînd și cînd :

— Gloată, la probă !...

---

[1] Expresie cu care erau îndemnați la luptă luntrașii lui Stepan Razin.

Simţea într-un tîrziu că-i înţepeneşte spatele, că începe să-i joace totul în faţa ochilor. Atunci lăsa cuţitul pe masă şi se apuca, rîzînd, să sară într-un picior prin odaie.

Cînd „nu-i mergea mîna", se aşeza în faţa ferestrei deschise, cu mîinile la ceafă, şi sta aşa. Se uita la stele şi se gîndea la Stepan Razin.

Şi iar se pomenea cu Zaharîci. Bătrînul întreba din pragul uşii :

— E acasă Vasili Egorîci ?

— Intră, Zaharîci ! îi striga Vasioka. Învelea statueta cu o cîrpă şi se ducea să-l întîmpine pe bătrîn.

— Fiţi sănătoşi ! Aşa dădea bineţe Zaharici : după obiceiul cazacilor.

— Să trăieşti, Zaharîci.

Bătrînul trăgea cu ochiul spre masa de lucru.

— Nu-i gata ?

— Încă nu. Da' n-a mai rămas mult.

— N-ai vrea să mi-l arăţi ?

— Nu.

— Nu ? Foarte bine. Tu, Vasili... Zaharîci tăcea o clipă, se aşeza pe-un scaun. Tu, Vasili, eşti un artist. Un mare artist. Numai să nu te-apuci de băutură. Că-ţi pui singur streangul de gît. Pricepi ? Rusului poate să nici nu-i pese că-şi nimiceşte talentul... Unde-i cărbunarul ăla ? Ia adă-l încoace...

Vasioka i-l aducea pe cărbunar şi nu-şi mai lua nici el ochii de la statueta pe care o dăltuise.

Zaharîci se uita lung, cu amărăciune, la omuleţul de lemn.

— Să ştii că nu cîntă despre Ermak Timofeici, zicea într-un tîrziu. Cîntă despre propria lui soartă.

Tu nici n-ai auzit asemenea cîntece. Şi fără veste se pornea să cînte cu o voce plină, frumoasă :

Hei, libertate, libertate
Libertatea mea!
Libertate — şoim spre ceruri,
Libertate — plaiuri dragi...

Vasioka simţea cum i se taie respiraţia de iubire şi de durere.

Îl înţelegea atît de bine pe Zaharîci. Căci îşi iubea nespus de mult plaiurile natale, munţii din împrejurimi, pe bătrînul Zaharîci, pe maică-sa... pe toţi oamenii. Şi această iubire îl chema, îi ardea inima, căuta să i se reverse din piept. Şi nu ştia Vasioka ce-ar trebui să facă pentru oameni, ca să-şi astîmpere frămîntarea.

— Zaharîci... dragul meu, şoptea el cu buzele albite, scutura din cap şi se strîmba ca de-o durere. Isprăveşte, Zaharîci... Că nu mai pot...

De cele mai multe ori Zaharîci adormea chiar acolo, în odaie. Iar Vasioka se ducea din nou la Stepan Razin.

...Sosi în sfîrşit şi ziua cea mult aşteptată.

Într-o dimineaţă, la revărsatul zorilor, Vasioka îl trezi pe Zaharîci.

— Auzi, Zaharîci ? E gata. Vino, că l-am isprăvit.

Zaharîci sări în picioare, se duse spre masa la care lucrase Vasioka.

Şi iată ce-i văzură ochii :

...Stepan Razin fusese luat prin surprindere. Intruşii, cu ochii lor neruşinaţi, au năvălit noaptea în odaie şi s-au năpustit spre ataman. Razin, numai cu albiturile pe el, s-a repezit spre armele agăţate în perete. El îi iubea pe oameni, dar îi şi cunoştea.

îi cunoștea pe aceia care năvăliseră în casă : împărțise cu ei și bucuria, și necazul. Dar nu cu ei ar fi vrut să-și împartă și ceasul de pe urmă. Aceia erau niște cazaci înstăriți. Cînd au dat de greu, s-au hotărît să-l trădeze. Voiau să trăiască. Nu erau nicidecum ortacii lui cei dragi, ce-ar fi năvălit, amețiți de aburul băuturii, să-și slăvească, să-și poarte pe sus atamanul. Razin s-a repezit să pună mîna pe arme, dar... s-a împiedicat de covorul persian și-a căzut. A încercat să sară în picioare, dar ceilalți s-au năpustit peste el, i-au sucit mîinile la spate. Se opinteau din greu. Gîfîiau. Suduiau cumplit, cu glasuri scăzute. S-a încrîncenat atunci Stepan, s-a săltat nițel și-a izbutit să-i miruiască pe cîțiva.. Dar unul din ei l-a izbit în creștet... S-a prăvălit în genunchi vajnicul ataman și-o umbră de suferință i-a aburit privirea.

„Scoateți-mi ochii să nu văd rușinea voastră", a rostit încet.

Și-au bătut joc de el. Trupul vînjos i l-au călcat în picioare. Și-au răstignit conștiința. L-au izbit peste ochi...

Zaharîci stătu îndelung înaintea operei lui Vasioka... stătu acolo, fără să scoată o vorbă. Pe urmă se urni din loc, ieși din odaie, dar se întoarse numaidecît.

— Am vrut să trag o dușcă, da'... nu trebuie.

— Ei, cum e, Zaharîci ?

— Păi... nicicum. Bătrînul se așează pe laviță și izbucni într-un plîns molcom și amar. Ce-au făcut ăștia cu el !... Și pentru ce ?! Pentru ce ?... Ah, ticăloșii ! Suspinele îi zguduiră trupul plăpînd. Își acoperi ochii cu palmele lui micuțe.

Vasioka își strîmbă obrazul și clipi des :

— Zaharîci, nu trebuie...

— Ce nu trebuie ? strigă celălalt cu mînie, gemu apoi şi scutură din cap. Nu vezi că-l dovedesc ăştia !...

Vasioka se aşează pe-un taburet şi-ncepu şi el să plîngă — aprig, cu lacrimi multe.

Şedeau amîndoi şi plîngeau.

— Să ştii că şi pe frate-său... pe-amîndoi..., murmură într-un tîrziu Zaharîci. Am uitat să-ţi spun... Da' nu-i nimic... nu-i nimic, băiete. Ah, ticăloşii !

— Şi pe frate-său ?

— Da. Frol îi era numele. Pe-amîndoi... Numai că frate-său... Mă rog. De frate-său nu-ţi mai povestesc.

Încetul cu încetul se încinseră zorile unei zile senine. Adieri uşoare de vînt legănau perdeaua de la fereastră.

Curînd, peste întreg satul răsună cel de-al treilea cîntat al cocoşilor.

Dragostea lui Stiopka

Spre primăvară, în aprilie, Stepan Emelianov, s-a îndrăgostit fără veste. De Ellocika, o fată venită de curînd la ei, pe pămînturile înţelenite. N-o văzuse decît de două ori. Prima dată, o adusese cu maşina de la oraş pînă-n marginea satului, dar nu se petrecuse atunci nimic deosebit. Au stat unul lîngă altul şi au tăcut din gură. Camioneta sălta la hîrtoape. Fata se lipea întruna de umărul lui Stepan şi-apoi se uita la el, ruşinată, de parcă ar fi vrut să-i spună : „Cred că-ţi dai seama că n-am făcut-o într-adins". Şi se muta iar la capătul celălalt al banchetei. Stepan nu zicea nimic, nici măcar nu se uita la fată. Fluiera încetişor valsul „Valurile Amurului" şi se gîndea la acumulatorul maşinii (îi slăbise acumulatorul).

Intrară în sat, fata scoase nişte bani din poşetă.

Stepan se îmbujoră.

— Lăsaţi...

— De ce ? Fata îşi ridică la el ochii verzi, străvezii. Cum adică ?

— Aşa. Stepan „băgă" în viteză, apăsă pe accelerator şi — dus a fost.

„Frumoasă fata !" îşi zise atunci. Şi-atît. Nu se mai gîndi la ea.

Timp de cîteva săptămîni după aceea continuă să se vînture cu maşina pe drumurile nu tocmai uşor de străbătut ale Altaiului, dormi pe unde apucă, întîlni şi alte fete, frumoase şi nu prea — de tot felul. Puţine fete sînt pe lumea asta ? Să te gîndeşti la toate, îţi faci capul baniţă.

Într-o zi de sîmbătă ajunse, în sfîrşit, acasă. Făcu baie, îşi puse o cămaşă brodată, cizme noi din piele moale de box, bău o cană de mied şi se duse la club, să vadă un spectacol de teatru. Jucau în piesă nişte artişti amatori, chiar de la ei din sat. Lui Stepan îi plăcea tare mult să-şi vadă consătenii jucînd pe scenă. Era o treabă interesantă. Îl cunoşti pe cîte unul din fragedă pruncie, iar cînd vii la club, îl vezi pe acelaşi Grişka Novosiolov, să zicem, alergînd pe scenă c-o barbă pîn-la brîu şi răcnind cu glas răguşit: „Te bag de viu în pămînt, fir-ai tu să fii aşa şi pe dincolo !..“

În asemenea împrejurări, Stepan pufnea de fiecare dată în rîs, iar cei din jur sîsîiau la el şi-i ziceau că nu înţelege nimic din piesă.

Se aşează, aşadar, şi-acum mai aproape de scenă şi începu să urmărească spectacolul. Şi iată că la un moment dat intră în scenă chiar fata aceea, pe care o adusese el de la oraş. Era tot atît de frumoasă, numai că de astă dată se purta cu un calm deosebit, ba chiar dovedind o anume mîndrie: capul şi-l ţinea uşor dat pe spate, coadele blonde îi ajungeau pînă la brîu, în picioare avea cizmuliţe mici, roşii. Se mişca încet, capul şi-l întorcea tot atît de încet, iar glasul ei te prindea de inimă. Fără veste, Stepan se simţi tulburat. O recunoscuse din prima clipă. Doar că nu-şi putuse închipui că-i atît de frumoasă. De ştiut, ştia că-i frumoasă, dar nu aşa cum arăta ea acum.

Pe urmă apăru în scenă Vaska Semionov, un flăcău cam neobrăzat de felul lui, socotitor la colhoz. Acum purta pălărie, ochelari pe nas şi arăta, la rîndul lui, mîndru nevoie-mare. Altcîndva, Stepan s-ar fi prăpădit de rîs văzîndu-l. Acum însă nu-i mai ardea de-aşa ceva. Se uita ţintă la fată şi aştepta

să vadă ce-o să se petreacă între ea şi Vaska. Văzu cum îi sclipiră fetei ochii, cum se zgribuli toată, de parcă apariţia lui Vaska ar fi speriat-o. Lui Stepan i se făcu milă de ea.

— De ce-ai venit ? întrebă fata.

— Pentru că nu mai pot trăi fără tine, îi răspunse cu glas tare prostul acela, de făcu să răsune întreaga sală.

— Pleacă, îi spuse fata, dar în aşa fel, ca şi cînd i-ar fi spus „Nu pleca".

— Ba n-am să plec, făcu Vaska şi veni spre ea.

Stepan îşi înfipse mîinile în marginea băncii. Ştia el prea bine că Vaska ăsta n-o să plece cu una, cu două. Şi-ntr-adevăr, nici n-apucă să se întrebe cam cum o să se sfîrşească povestea, că pîrlitul acela de socotitor o şi luă pe fată de umeri, o răsturnă niţel pe spate şi-o sărută cu foc. Stepan îi văzu apoi fetei buzele : uşor umflate de sărutul acela, umede, întredeschise. Buzele îi tresăreau, vădind un surîs ruşinat şi fericit totodată. Stepan văzu negru în faţa ochilor. Se ridică de pe bancă şi părăsi clubul.

Ajuns afară, pe uliţă, se rezemă de-un stîlp şi nu se putu dezmetici multă vreme.

„Cum vine asta, frăţioare ?!..." se tot întreba el.

Timp de trei zile după aceea umblă năuc. (Maşina şi-o dusese la reparat.) Aflase că pe fată o cheamă Ella că-i de fel din oraşul Voronej şi că lucrează ca normatoare la brigada tractoriştilor. Şi cam atît. Îi veni apoi în minte să stea de vorbă cu Vaska Semionov, spre a-l sfătui s-o ia mai moale cu rolul acela din piesă, dar se răzgîndi la timp : doar acolo nu era ceva de-adevăratelea. Ar fi rîs de el întreg satul.

Într-una din zile, mai pe-nserat, își făcu lună cizmele de box și o porni... spre Ella. Veni pînă-n dreptul porții (fata intrase în gazdă la bătrînii Kuksin), stătu locului cîteva clipe, apoi se răsuci în călcîie și făcu calea întoarsă. O porni încet către malul rîului. Ajuns acolo, se așeză pe pămîntul rece, își sprijini mîinile de genunchi, își plecă și fruntea și rămase așa, cufundat în gînduri, pînă la revărsatul zorilor.

Se trăsese la față în acele cîteva zile, iar în ochi i se citea o tristețe grea, cruntă. Nu-i mai ardea nici de mîncare, doar fuma țigară după țigară și sta mereu dus pe gînduri.

— Ce-ai, băiete? îl întrebă la un moment dat taică-său.

— N-am nimic... Stepan strivi cu talpa cizmei mucul țigării fumate și-și vîrî mîna în buzunar, să ia alta. Se feri să i se uite în ochi bătrînului.

În acest răstimp n-o mai văzu pe Ellocika și nici la club nu se mai duse.

În cea de-a patra zi însă, veni la taică-său și-i zise:

— M-aș însura, tată.

— Nu zău? Și cu cine, mă rog? îl întrebă, curios, Egor Severianîci.

— Cu asta... de-a venit la noi... cu normatoarea, zise încet Stepan, privind încruntat afară, pe fereastră.

Egor Severianîci căzu pe gînduri.

— Vă cunoașteți?

— Păi... Stepan se codi o clipă. Nu prea.

— Atunci nu mă duc în petit, rosti cu hotărîre Egor.

— De ce?

— Că nu vreau să mă fac de batjocură la bătrîneţe. S-au mai văzut cazuri dintr-astea : te duci la fată s-o peţeşti şi cînd colo, ea habar n-are despre ce-i vorba. Mai întîi cată de te-nvoieşte cu ea, scoate-o şi tu în lume, cum face tot omul, atunci poate că m-oi duce. Da' aşa... Le faci cam de-a-ndoaselea, mă, băiete. Ţi-am tot băgat la cap, da' văd că degeaba...

Discuţia asta o auzi şi moş Severian, tatăl lui Egor. Bolea de-o vreme, stînd sus, pe cuptor.

— Ia te uită la el, prinţu', zise cu năduf bătrînul, nu binevoieşte, vezi doamne, să se ducă-n peţit. Uitat-ai oare cum m-am dus eu în locu' tău să-ţi petrec logodnica acasă ?

Egor Severianîci se încruntă, nemulţumit, şi-şi aprinse o ţigară. Rămase tăcut multă vreme. Ce putea să spună, cînd se ştia că fusese şi el în tinereţe aidoma lui Stepan : nu îndrăznea nici să-şi ridice ochii la fete.

— Mă rog, aş putea să mă duc, zise în cele din urmă. Numai că... nu prea cred să te ia asta pe tine.

— Ba o să-l ia, zise moş Severian. Pe un flăcău ca ăsta l-ar lua oricare.

— De ce-ţi închipui că n-o să mă ia ? întrebă Stepan, simţind că-l trece un fior.

— Păi, că-i venită de la oraş... şi una ca asta dracu ştie ce-o avea în cap. O zice că eşti un necioplit.

— Necioplit eşti tu, băiete, se băgă iar în vorbă moş Severian. Acu' ele nu ţin seama de asta. Acu' s-au mai deşteptat şi fetişcanele. Eu, că-s om bătrîn, şi tot am băgat de seamă.

Joi de dimineaţă, tatăl şi feciorul se gătiră să plece în peţit.

Stepan își puse din nou cămașa brodată, își netezi îndelung, în fața oglinzii, părul drept și țepos.

Egor Severianîci, strîmbîndu-se a necaz, încerca să prindă cu degetele lui înnegrite, butucănoase, un nasture mic și lunecos de la prohabul pantalonilor săi cei noi și să-l vîre apoi cu caznă în butoniera mult prea îngustă.

— Ce ți-e și cu croitorii ăștia, mînca-i-ar să-i mănînce! înjura el cu foc. Nu intră să fii tu și-al dracului. Îți vine să-ți iei cîmpii...

Stepan isprăvi să-și netezească părul și se opri în mijlocul odăii, gîndindu-se cam ce-ar mai trebui să facă.

— Pune-ți o cravată, îl sfătui moș Severian.

— La cămașa asta nu merge, îl lămuri Stepan.

Isprăviră, în cele din urmă.

Egor Severianîci își duse palma uriașă la ceafă, se scărpină încurcat și se uită la taică-său.

— O sticloanță să luăm cu noi, ori nu se cade? Ăștia de acu' au alte vederi, nici nu știi cum s-o-ntorci ca să iasă bine.

Moș Severian rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Ia-o și bagă-ți-o-n buzunar, îi zise apoi. De-o fi nevoie, ai s-o ai la îndemînă.

Plecară.

Era o zi însorită, străbătută de zvonul pîraielor, în băltoace se oglindea cerul; cioburile lui albastre sclipeau ici și colo pe pămîntul negru. Luna lui april își făcea de cap de-a lungul drumeagurilor.

Cei doi mergeau tăcuți. Ocoleau cu grijă băltoacele, să nu se stropească pe cizme.

Casa lui Kuksin era o ditamai hărăbaia.

În primele două odăi nu găsiră pe nimeni. Egor Severianîci se posomorî: nădăjduise să stea mai întîi la taifas cu bătrînul Kuksin, ca după aceea, prin-

zind un moment potrivit, să-i zică : „Da' știi, noi am venit aci c-o treabă..." Kuksin fără îndoială că i-ar fi dat o mînă de ajutor. Acum însă era cazul să se ducă direct în odaia din față, unde locuia Ella.

Tatăl și feciorul schimbară între ei o privire și merseră într-acolo.

Egor bătu încet cu degetul în ușa odăii.

— Da ! se auzi dinăuntru.

Lui Stepan îi trecu un fior prin inimă.

Egor Severianîci întredeschise ușa și-și făcu cu greu loc să intre înăuntru. Stepan îl urmă. Se opriră amîndoi în prag.

Drept în fața lor, la masă, ședea Vaska Semionov și — nu tocmai departe de el — Ellocika.

Dinaintea lor, pe masă — două pahare cu ceai. Vaska își scoase haina, purta o cămașă galbenă, de mătase, se bărbierise cu atîta grijă, că-i lăcrau obrajii, nu alta. Sta ca la el acasă, nestînjenit, ba chiar se tolănise întrucîtva, sprijinit de spătarul scaunului. Se uita la cei doi de lîngă ușă c-o privire blîndă și cam nătîngă.

Ellocika se ridică vioaie și le aduse oaspeților două scaune.

— Poftiți, ședeți, vă rog.

Egor Severianîci, cu ochii la Vaska, se urni din loc și se așeză pe unul din scaune. Aruncă apoi o privire către fecioru-său. Lui Stepan îi ardeau obrajii. Părea că a prins rădăcini acolo, în dreptul ușii.

— Șezi, de ce-ai rămas în picioare ! îi strigă, cu veselie în glas, Ellocika. Ce, nu v-ați mai văzut niciodată ?

Stepan se așeză și el, își puse chipiul pe genunchi.

Un timp tăcură tuspatru.

Ellocika încerca să-şi stăpînească rîsul, se uita cînd la Stepan, cînd la Egor, cînd la Vaska. Vaska nu înţelegea nici el ce se petrece.

— Vă ascult, tovarăşi. Da' ştii, eu îmi aduc aminte de dumneata, i se adresă lui Stepan tata, cu aceeaşi veselie în glas. Am venit odată cu dumneata de la oraş. Erai atunci tare supărat...

Stepan se sili să zîmbească.

Cît despre Vaska, acesta socoti de cuviinţă să facă o glumă.

— Transportăm pasageri clandestini, care va să zică ? spuse el. Frumos îţi şade, Stepan Egorîci !

Egor Severianîci se mai uită o dată la chipul grăsuliu al lui Vaska, pe urmă îşi înclină grumazul de taur şi zise de-a dreptul :

— Noi, fato, am venit să te peţim.

Surprinsă, Ellocika făcu ochii mari.

— Cum adică ?...

— Aşa, cum se vine. Uite, fecioru-meu, făcu el semn cu capul spre Stepan, te vrea de nevastă. Dacă te-nvoieşti, bunînţeles.

Ella se uită la Stepan.

Flăcăul îşi strînsese pumnii, de i se învineţiseră şi unul, şi altul, sta cu ei pe genunchi şi-i cerceta cu deosebită luare-aminte. Pe frunte îi izvoriseră broboane mici de sudoare. Nu şi le ştergea.

— Adică, să mă mărit cu dumneata ? îl întrebă Ellocika, îmbujorîndu-se.

— Păi da' cu cine ? oftă Stepan. Şi se uită ţintă la Vaska.

Acesta scoase un chicotit scurt şi se foi pe scaun. Şi-şi înfipse privirea în ochii Ellocikăi. Ellocika, roşie la faţă, sta în picioare lîngă masă şi se străduia să culeagă cu degetele ei mici şi albe un fir de praf de pe rochie.

— Te-ai trezit cam tîrziu, Ştiopa, zise cu glas tare Vaska şi din nou se foi pe scaun. Ai întîrziat.

De astă dată Stepan nu mai catadicsi să-l privească. Se uită lung, stăruitor, cu gravitate, la fată. Păru că stă în aşteptare. Sfiiciunea îi pierise fără veste.

Brusc, Ellocika îşi înălţă capul. Ochii ei verzi şi limpezi cătară la Stepan. Şi-n priviri i se citi sfială, duioşie, o uşoară mustrare şi-un alt gînd, ca o aprobare, şi încă ceva, nespus de frumos, gingaş, un fel de copilărească deznădejde. Pe Stepan îl străbătu un fior de bucurie. Nimeni n-ar fi putut explica ce anume se născu în clipa aceea între cei doi şi nici din ce pricină se născuse. Numai ei o înţeleseră. Şi nici atît măcar. O simţiră doar — şi unul, şi celălalt.

Şi în clipa aceea Vaska trînti o vorbă :

— Ne căsătorim curînd, Stiopa...

Atît de nelalocul ei îi sună vorba, încît pînă şi el îşi dădu seama că n-ar fi trebuit s-o rostească.

Şi-atunci Egor Severianîci se ridică de pe scaun şi porni spre uşă. Ellocika însă păru că se trezeşte din visare. Îl strigă, poate chiar prea în grabă :

— Da-ncotro aţi plecat ? Păi aşa face un peţitor ? Doar încă nu v-am dat răspunsul.

Îşi revenea văzînd cu ochii. Nu se mai uita la Stepan, dar Stepan... Lui Stepan nici că-i mai păsa de asta. Părea că luase foc de ruşine şi de bucurie. Nici o putere din lume n-ar mai fi putut să-l ridice de pe scaun şi să-l ducă de-acolo.

Egor Severianîci rămase locului. Vaska şedea roşu şi el la obraz, neştiind ce să întreprindă. Începuse să-şi dea seama cu groază de tîlcul celor petrecute.

— Şedeţi. Haideţi să bem ceai.

Ellocika, descumpănită la început, vorbea acum cu mai multă stăpînire de sine şi cu un fel de nouă veselie în glas : o veselie nestăvilită.

Cu toţii păreau că aşteaptă ceva care trebuia fără doar şi poate să se întîmple.

— Poate c-ar fi cazul să plec ? întrebă deodată, cu glas tare, Vaska, şi glasul îi tremură a obidă. Flăcăul era, vorba ceea, pe ducă. De-a dreptul pe ducă. Nici măcar nu încerca să se salveze.

— Eu zic că da, rosti cu un glas tot atît de răsunător Stepan.

Se cam grăbise şi el. N-ar fi trebuit s-o spună. Dar acum nu mai era nimic de făcut. Erau ei doi acolo, în odaie, şi unul trebuia să plece. Fuseseră cam grosolani amîndoi. Dar numai unuia dintre ei Ellocika trebuia să i-o treacă cu vederea.

De astă dată, Vaska nu mai catadicsi nici el să se uite la Stepan : se uita ţintă la Ella. Fata se îmbujoră din nou şi aruncă o privire spre Egor Severianîci, care încă mai stătea în mijlocul odăii şi-şi muta ochii de la unul la altul. Nu izbutea să priceapă ce se întîmplă acolo. Ellocika slobozi un rîs lipsit de veselie :

— Ce situaţie, Doamne ! Măcar să-ţi dea cineva o mînă de ajutor ! Acu' de ce staţi în picioare ? Şedeţi, vă rog, colo, pe scaun !

Zicînd asta, bătu chiar uşurel cu piciorul în duşumea. Trecea fata, într-adevăr, prin clipe grele.

Vaska se ridică. Începu să-şi tragă haina pe umeri. Părea că n-o să mai isprăvească în veci cu îmbrăcatul. Ceilalţi stăteau şi se uitau la el.

— Oh, Stiopa, rău îmi pare de tine, zise Vaska în cele din urmă.

Şi dădu să iasă din odaie. Ajuns în prag, mai întoarse o dată capul, se uită la ceilalţi cu un fel

de veselie amestecată cu ciudă, apoi ieşi, trîntind cu putere uşa.

O vreme, în odaie pluti liniştea.

Stepan îşi şterse cu băgare de seamă sudoarea de pe frunte. Şi zîmbi.

— Ei nu, voi faceţi cum vă e pofta, da' eu trebuie musai să trag o duşcă, zise Egor Severianîci venind spre masă. Mi s-au muiat picioarele cu peţitu' ăsta !...

Gînduri

Şi uite-aşa, noapte de noapte !

Cum se lasă liniştea în sat, cum adoarme lumea, ăsta începe... O ia, nemernicul, din capul satului şi merge înainte. Merge şi cîntă. Şi are o armonică dată naibii : nu c-ar cînta — răcneşte.

Pe Nina Krecetova lumea o tot povăţuia întruna :

— Mărită-te cu el odată ! Nu vezi că ne bagă-n pămînt, amărîtul ?

Nina zîmbea enigmatic.

— Da' voi de ce staţi cu urechea trează ? Culcaţi-vă.

— Cum să te culci, fată, cînd ăsta ne cîntă pe sub ferestre ? Că nu se duce, dracu' să-l pieptene, pe malul rîului. Aci, în inima satului, îşi face de cap ! Parcă-ntr-adins.

Cît despre armonistul însuşi, un vlăjgan buzat, pe nume Kolka Malaşkin, ăsta te aţintea cu ochii lui mici şi obraznici şi-ţi zicea :

— Am tot dreptul. Pentru aşa ceva legea nu mă condamnă.

Casa lui Matvei Riazanţov, preşedintele colhozului, se afla chiar acolo unde Malaşkin ieşea din ulicioara lui, spre a coti îndată pe uliţa mare. În felul ăsta, armonica începea să urle încă din sus, de pe ulicioară, apoi ocolea casa şi glasul îi mai colinda multă vreme prin liniştea nopţii.

Cînd o auzea răsunînd din ulicioară, Matvei se ridica în capul oaselor, își cobora apoi picioarele pe dușumeaua răcoroasă și zicea :

— Gata : mîine îl dau afară din colhoz. Îi găsesc eu o chichiță și-l zbor.

Zicea așa în fiecare noapte. Și totuși nu-l dădea afară. Doar întîlnindu-l a doua zi pe uliță, îi spunea alene :

— Cît mai ai de gînd, mă, să umbli noaptea prin sat ? Lumea-i ostenită după muncă, vrea să doarmă, iar tu vii cu armonica ta și le strici somnul. Artistule !

— Am tot dreptul, o ținea Kolka pe-a lui.

— Ți-arăt eu care ți-i dreptul !...

Și-atît. Asta le era toată discuția.

În noaptea următoare, însă, Matvei se apuca iar să amenințe :

— Gata ! Îl dau afară.

Pentru ca după aceea să mai șadă multă vreme cufundat în gînduri. Armonica o lua în sus pe uliță, glasul i se și stingea în depărtare, dar el tot mai sta treaz, la capul patului. Apoi întindea mîna pe întuneric spre pantalonii trîntiți pe scaun, scotea din buzunar tabachera, își aprindea o țigară.

— Ajungă-ți, bre, cît ai fumat astăzi, mormăia, trezită din somn, Aliona, nevastă-sa.

— Dormi acolo, îi răspundea într-o doară Matvei.

La ce se gîndea ? Păi... la nimic deosebit. Își amintea de trecut. Dar nici atunci nu-i apăreau în minte decît tot așa : niște crîmpeie tulburi. Ce-i drept, într-una din nopți, cînd pe cer răsărise luna, iar de-afară, odată cu răcoarea nopții, pătrunsese pe fereastră o amăruie mireasmă de pelin, și-a amintit limpede de-o altă noapte. Întunecoasă fusese

noaptea aceea. Împreună cu taică-su și cu Kuzma, fratele cel mic, plecase atunci la cosit, ceva mai departe, la vreo cincisprezece kilometri de satul lor. Chiar în noaptea aceea, Kuzma începu să horcăie : ziua, cît fusese căldura mai mare, băuse, năduşit, apă din izvor, şi-acum gîtul îi era „închingat" rău de tot. Tatăl îl trezi pe Matvei, dîndu-i poruncă să-l găsească pe Igrenka (cel mai iute căluţ din cîţi aveau în preajmă) şi să plece degrabă spre sat, ca să aducă de acolo nişte lapte proaspăt.

— Pînă vii, eu încing focul... Aduci laptele, îl fierbem şi-i dăm flăcăului. Să nu-şi piardă cumva zilele cu răceala asta...

Călăuzindu-se mai mult după bufniturile copitelor, Matvei izbuti să dea de caii care păşteau pe cîmp. îi puse lui Igrenka frîul şi porni în goana mare spre sat. Şi iată că atunci, în drumul lui... Astăzi Matvei are aproape şaizeci de ani, pe-atunci n-avea decît vreo doisprezece sau treisprezece, dar noaptea aceea şi-o aminteşte, de parcă ar fi fost ieri. Calul şi călăreţul făcuseră parcă un singur trup, gonind prin beznă — iute, tot mai iute... La rîndul ei, noaptea le gonea în întîmpinare, izbindu-i pe-amîndoi cu mireasma grea a ierburilor umezite de rouă. Un fel de avînt nebunesc pusese stăpînire pe Matvei : îi năvălise sîngele în obraz, îi vuiau urechile, părea că se desprinsese de pămînt şi pornise în zbor prin zările negre. În jurul lui bezna era de nepătruns : nu vedea nici cerul, nici pămîntul, nici măcar capul armăsarului — doar vuietul acela în urechi, doar uriaşul univers al nopţii care se urnise din loc şi zbura spre dînsul. De frăţiorul bolnav uitase, nu se mai gîndea la el. Nu se mai gîndea la nimic. Sufletul îi era cuprins de avînt, o dulce înfiorare îi străbătea trupul. Au fost clipe de-o

bucurie nemaiîncercată pînă atunci, o bucurie aproape de neîndurat...

Apoi se abătuse durerea. După ce adusese laptele acela pe cîmp, tatăl prinsese a alerga în jurul focului, strîngîndu-şi la piept feciorul, încercînd parcă să-l legene.

— Măi băieţaş... ce-o fi asta cu tine? Haide, mai rabdă oleacă... Numa' oleacă. Acuş om fierbe laptele, acuş ai să răsufli şi tu în voie. Haide, puişorul tatii... Uite că Matvei ţi l-a şi adus...

Micul Kuzma însă nici nu mai putea să răsufle, se învineţise.

Cînd în urma lui Matvei veni pe cîmp şi maică-sa, Kuzma îşi dăduse sufletul. Tatăl şedea jos pe iarbă, cu capul prins în mîini, se legăna şi gemea prelung. Matvei îşi privea frăţiorul cu mirare şi cu o stranie curiozitate. Abia cu o zi înainte se tăvăliseră amîndoi prin fîn, iar acum zăcea înaintea lui un băieţel necunoscut, cu chipul alb-vineţiu...

...Ciudat lucru: oare de ce blestemata asta de armonică îi înviase în minte tocmai acele întîmplări? Tocmai acea noapte? Că doar i-a urmat, vorba ceea, viaţa toată: însurătoarea cu Aliona, apoi colectivizarea, războiul. Cîte alte nopţi nu s-au perindat de-atunci! Totul însă parcă ar fi pălit, i s-ar fi şters din memorie. În toţi anii aceia Matvei n-a făcut decît ce trebuia să facă: i s-a spus că trebuie să intre în colhoz — a intrat, i-a venit vremea de însurătoare — s-a însurat, pe urmă a făcut copii cu Aliona, copiii s-au făcut mari... Cînd a venit războiul, a plecat să lupte. Fiind rănit, s-a întors acasă înaintea altora, şi dacă i s-a spus: „Ia în primire postul de preşedinte, că pe altcineva n-avem care s-o poată face", l-a luat în primire. Încet-încet s-a învăţat cu munca asta, s-au obişnuit

și alții cu el și uite-așa a dus-o pînă-n ziua de azi. Toată viața lui n-a avut în minte altceva decît muncă, muncă și iar muncă. Tot muncă a fost și la război. Și toate grijile, toate bucuriile și necazurile i-au fost legate și ele de muncă. Auzind, de pildă, pomenindu-se în preajma lui, cuvîntul „dragoste", nu-i prea înțelegea tîlcul. Știa, firește, că există pe lume și dragostea, o iubise de bună seamă și el cîndva pe Aliona (ca fată, fusese tare frumoasă), dar ca să spună c-ar ști mai multe despre treaba asta, n-ar putea să spună. Ba chiar îi bănuia și pe alții că s-ar preface : cîntă cu toții cîntece de dragoste, unii suferă, despre alții a auzit chiar că-și iau zilele... De fapt, n-ar fi chiar o prefăcătorie, ci un fel de obișnuință. Cînd e cazul, adică, să vorbești despre dragoste, vorbești, că așa se cuvine. O faci însă pentru că trebuie să te-nsori. Kolka ăsta, de exemplu... O fi el chiar așa de amorezat ? Mă rog, pe Ninka o fi plăcînd-o, că-i fată frumoasă, zdravănă. Adevărul e însă că i-a venit și lui vremea de însurătoare. D-aia umblă cu armonica. Și de ce să nu umble ? E tînăr, îi fierbe și lui sîngele-n vine... Toată lumea a făcut la fel. Bine că nu se mai iau flăcăii la bătaie pentru cîte-o fată : altcîndva se și băteau. Chiar el, Matvei, s-a bătut în felul ăsta, și nu o dată. Dar și atunci, tot așa : simțea că-l mănîncă pumnii și se știa puternic. Trebuia deci să-și arate cumva puterea.

Într-o noapte, șezînd tot așa pe pat să-și depene gîndurile, nu se mai putu stăpîni și-o înghionti pe nevastă-sa :

— Tu, Aliona ! Vreau să te-ntreb ceva...

— Ce-ai pățit ? făcu, mirată, Aliona.

— Ia zi : fost-ai tu cîndva amorezată ? De mine, să zicem, ori de altcineva ? Nu contează de cine.

Femeia tăcu o vreme.

— Eşti băut, omule ? Ce ai ?

— Nu-s băut deloc. Tu să-mi răspunzi la întrebare : m-ai iubit cu adevărat, ori te-ai măritat aşa... că era cazul ? Te-ntreb serios.

Aliona îşi dădu seama că bărbatul nu-i e „cu chef", totuşi tăcu din nou. Nu mai ştia nici ea. Uitase.

— Ce ţi s-a năzărit, bre, să mă-ntrebi ?

— Vreau să pricep şi eu o treabă, fir-ar ea să fie. Că nu ştiu ce am : mi-e sufletul cumva... răscolit. Parc-ar fi o boală.

— Sigur că te-am iubit. De nu te-aş fi iubit, nu mă măritam cu tine. Doar ştii cît s-a ţinut Minka ăla, Koroliov, după mine. Totuşi nu l-am luat. Da' tu de ce ţi-ai amintit de iubire tocmai acum în toiul nopţii ? Ai cam luat-o razna, bărbate.

— Ia mai du-te, mă, se supără Matvei. Dormi şi taci din gură.

— Mîine dimineaţă să duci vaca la cireadă, reluă Aliona. Am uitat să-ţi spun. Eu plec de cu noapte cu femeile, să culegem poame.

— Unde ? ciuli urechile Matvei.

— Pe islazurile alea, ale tale, nu te-nspăimînta.

— Dacă vă prind că-mi călcaţi iarba în picioare, vă amendez pe toate, să ştiţi. Cu cîte zece ruble.

— Ştim noi un loc unde nu trece nimeni cu coasa. Poame sînt acolo — puzderie. Vezi să nu uiţi de vacă.

— Bine-bine. N-am să uit.

...Şi totuşi ce s-o fi întîmplat oare în noaptea aceea de demult ? Atunci cînd a pornit el spre sat, ca să-i aducă lapte lui frate-său ? De ce şi-o fi amintit de ea tocmai azi ?

„M-am prostit, pesemne, gîndi cu tristeţe. La bătrîneţe oamenii se prostesc."

Boala care-l cuprinsese n-a vrut însă să se astîmpere nici în nopţile următoare. Matvei îşi dădu seama că începuse chiar să stea în aşteptarea armonicii lui Kolka, cu glasul ei atît de răscolitor. Dacă ea întîrzia să răsune, i se strecura în inimă o anume îngrijorare. Şi-i era tare ciudă pe Nina: „Viţeaua naibii!... Parcă se poate ea lăsa aşa, cu una, cu două!"

Sta în aşteptare. Se apuca să fumeze. Şi în cele din urmă armonica se făcea auzită. Iar în sufletul lui Matvei suferinţa prindea putere. Stranie suferinţă: îi tînjea inima după ea. Cînd n-o mai simţea, parcă-i lipsea ceva.

Îşi mai aducea aminte şi de nişte dimineţi din trecut... Cînd mergea el cu picioarele goale prin iarbă... Iarba era căruntă de rouă, şi urmele ce i se întipăreau pe firele ei erau verzi ca pelinul. Roua îi ardea tălpile. Parcă şi acum, amintindu-şi de acele dimineţi, simţea frig la picioare.

Ori se gîndea la moarte. Îşi zicea: mai trece niţel şi gata — vine sfîrşitul. Nu-i era teamă, încerca doar un fel de mirare: totul o să fie ca şi pînă acuma, doar pe el o să-l ducă-n cimitir şi-o să-l bage în pămînt. E cam greu de înţeles: cum adică o să fie totul ca şi pînă acum? Mă rog, soarele o să răsară şi-o să apună, aşa cum face el dintotdeauna. Dar oamenii? Oamenii o să fie cu totul alţii şi n-o să-i mai poată cunoaşte niciodată... Tocmai asta-i de neînţeles. Mă rog, încă zece-cincisprezece ani o să-şi mai amintească lumea de el. Că a fost adică unul, pe nume Matvei Riazanţev. Dar pe urmă? Păcat că n-o să mai ştie cum au s-o ducă ăia aci, în sat. De altceva parcă nu-i pare

rău : l-a încălzit destul soarele, a petrecut destul şi de sărbători, a fost şi el vesel şi... Nu, nu-i pare rău. A văzut destule în viaţă. Şi totuşi, cînd ar sta să se gîndească mai bine că el n-are să mai existe, iar oamenii aceia noi or să tie în viaţă... Oare i-o simţi vreunul lipsa ? Sau nu i-o simţi-o deloc ?

„Ptiu ! Zău că-mbătrînesc."

Ostenea de-atîtea gînduri.

— Auzi, femeie, o trezea din nou pe nevastă-sa. Ian zi-mi şi mie : ţi-e frică de moarte ?

— Te-ai smintit de tot, bărbate ! se supăra Aliona. Cui nu i-e frică ?

— Uite că mie nu mi-e frică.

— Atunci culcă-te şi dormi. Ce te tot gîndeşti la moarte ?

— Bine-bine. Dormi acolo şi taci din gură.

Amintindu-şi însă din nou de noaptea aceea uluitoare, cînd zburase călare prin beznă, inima i se înfiora ca şi atunci — dureros de dulce. Ba nu, există totuşi ceva în viaţă de care îţi pare rău. Îţi pare atît de rău, că te trec şi lacrimile.

Dar iată că într-o noapte a stat în zadar să mai aştepte armonica. A fumat ţigară după ţigară... Armonica însă n-a mai răsunat deloc. Chiar l-a istovit aşteptarea aceea.

La revărsatul zorilor a deşteptat-o pe Aliona.

— Ne-a tăcut cîntăreţul...

— Păi nu ştii că se-nsoară ? Duminică face nunta.

Rău s-a mai întristat Matvei. S-a întins pe pat, a încercat să adoarmă, dar n-a izbutit. A răsărit şi soarele, dar el încă mai sta cu ochii deschişi. A încercat să-şi mai amintească şi-acum cîte ceva din trecut, dar nu şi-a mai amintit nimic. Pe urmă l-au năpădit gîndurile la tot soiul de treburi colhoznice... Curînd are să înceapă secerişul, iar o parte din se-

cerători încă mai stau cu hulubele în sus, prin preajma fierăriei. Diavolul ăla de Filea-fierarul se ţine numai de chefuri. Acu' vine şi nunta lui Kolka — se mai duce naibii o săptămînă...

„Las' că-l iau eu mîine pe Filea la întrebări.."

...Dînd a doua zi cu ochii de Kolka, Matvei surîse strîmb :

— Ce-i, băiete, ţi-ai pus armonica-n cui ?

Lui Kolka gura-i ajunse pînă la urechi.

— Gata, Matvei Ivanîci, n-am să vă mai scol din somn. S-a isprăvit.

— Hm, hm, făcu Matvei şi se duse într-ale sale. Gîndi însă : „Te bucuri tu acum, tăuraşule ! Da' ia să te vedem ce-ai să cînţi, cînd te-o apuca Nina de coarne. Că-i doar din neamul Krecetovilor, ăştia-s toţi o apă şi-un pămînt."

Trecu o săptămînă.

Ca şi pînă atunci, odată cu căderea nopţii pornea să se reverse prin ferestre lumina lunii şi mireasma cea amăruie de pelin... Şi era linişte.

Matvei însă avea somnul agitat. Se trezea mereu, aprindea cîte-o ţigară... Se ducea în tindă să bea cvas, apoi ieşea afară, în cerdac. Se aşeza pe trepte şi-şi aprindea altă ţigară. Pe uliţele satului plutea lumina lunii. Şi era o înspăimîntătoare linişte.

Ploaie în zori de zi

Era pe la sfîrşitul lui aprilie. Picuri mari cădeau de pe streşinile caselor, un vînt călduţ îi abătea, lovindu-i moale de geamurile ferestrelor, şi ei se prelingeau în jos, aidoma unor lacrimi străpunse de lumină.

Efim Bedariov, internat la spitalul raional, sta culcat într-o rezervă micuţă, pe un pat cu salteaua subţire, turtită. Boala îl înnegrise la faţă, îl storsese de vlagă.

Doctorul, un băiat tînăr, venea mereu pe la el.

— Ei, cum o mai duci?

— Ca peştele pe uscat, îi răspundea anevoie Efim, şi-n ochii încercănaţi, înfundaţi în orbite, i se aprindea pentru o clipă un ciudat licăr de veselie. Cum s-ar zice, dau în primire.

— Nu mai vorbi aşa!

— Glumesc şi eu, se grăbea să-l liniştească Efim. Îi era drag medicul acela, atît de tînăr şi atît de sfios.

— Ţi-ai luat doctoria?

— Cum să nu? Şi mi-a făcut bine. Simt eu asta.

Medicul îl scruta cu privirea. Efim nu-şi pleca ochii.

— Nu mă crezi, doctore? Heh!... Ce tînăr eşti matale. Mai că mă prinde invidia.

Doctorul se-mbujoră.

— Cum să nu te cred? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Efim îl bătu uşurel pe mînă.

— Totu-i în ordine, feciorule. Nu mă plîng de nimic... Doar pe fie-mea...

— I-am şi expediat o telegramă.

— Bine-ai făcut. Efim o aştepta pe Nina, unica lui fiică. Nici că se poate mai bine.

Într-una din zile, pe la amiază, cînd în rezervă nu se mai afla nimeni, la fereastra deschisă care da spre uliţă, apăru un bărbat îmbrăcat cu un cojoc alb. Ocoli cu privirea mica încăpere, îşi dădu jos de pe capul cît o baniţă căciula din blană de miel şi se propti cu pieptul pe pervaz. Prin rezervă se răspîndi un miros de pămînt reavăn şi de oaie.

— Să trăieşti, Efime.

Bolnavul întoarse capul şi făcu ochi mari, pătruns de mirare. Se mişcă pe saltea, încercînd să se salte în coate, dar omul cu cojoc alb îşi agită braţul.

— Stai liniştit.

Efim îl privi cu luare-aminte.

— Am venit să te văz, zise omul, aţintindu-şi privirea poate asupra bolnavului, poate undeva în adîncul încăperii. Cum o duci, Efime ?

Efim zîmbi pe sub mustaţă.

— O duc bine.

Celălalt dădu din capul lui mare, în semn că a priceput cum stau lucrurile. Se trase înapoi, îşi suflă nasul afară, apoi se propti iar cu pieptul de pervaz.

— Văz, prin urmare, că-i de rău, zise el şi din nou dădu din cap.

— Ce-ai pierdut, mă, p-aici, pe la noi ? îl întrebă Efim.

— Am venit pe la alde ginere-meu, îi răspunse vesel cel cu capul mare. Şi-am aflat că te-ai cam

betegit. M-da. Uite, şcdeam adineaori pe prispă şi m-a toropit căldura. Zic, iacătă c-a venit şi primăvara, a început să-ncingă soarele. M-da. Numai că de dat ortu' popii tot o să-l dăm... Se căută de tabacheră prin buzunarele cojocului. Aşa-mi ziceam : uite, bre, ne trăim viaţa şi la aia cu coasa nici că ne gîndim vreodată. Da' dumneaei — haţ ! — şi ne intră pe uşă. Bună ziua, ne zice, de mine aţi cam uitat, aşa-i ? Omul se întrerupse şi se uită drept în ochii bolnavului. Să te luăm pe tine, de pildă, Efime... Tăcu iar şi unse îndelung cu scuipat capătul hîrtiei de ziar din care-şi răsucise ţigara.

— Ce-i cu mine ?

— Ce să fie ? Şi-a trăit, zic, omul viaţa... a făcut-o pe activistul, i-a deschiaburit pe unii... ăă... şi-alte treburi dintr-astea. Omul îşi aprinse ţigara, împrăştiind cu grijă nouraşul alburiu de fum. Ţi-aminteşti cînd ai dat jos crucea de pe biserică ?

— Cum să nu ?

— Aia e, vezi. Ce vreau eu să spun ? Mă rog, c-o fi acolo, sus, Dumnezeu, că n-o fi, nu despre asta-i vorba. Eu acum vreau să ştiu altceva : cum îi la o adică ?

— Ce-anume ?

— Te perpeleşti ?

— Adică, mă mustră ori nu cugetul că v-am deschiaburit ? Asta vrei să spui ?

— Îhî. Chiar asta.

— Nu, Kirill, nu mă mustră. Cîtuşi de puţin. Iar de treaba cu Dumnezeu să ştii că te-ai legat degeaba. Doar nici tu nu crezi în el. Măcar acu' să nu mai umbli cu fofîrlica.

Kirill zîmbi în colţul gurii.

— În Dumnezeu nu cred, asta aşa-i. Aş zice chiar că-n el nu crede nimeni, doar se prefac a crede.

— Bravo. Măcar la bătrîneţe te-ai deşteptat şi tu.

— Stai, nu te bucura aşa tare. Cel de la geam îşi luă un aer grav, povăţuitor. Eu nu umblu să te înspăimînt, Efime, dar îţi spun atîta : cel care în viaţa lui i-a năpăstuit pe oameni, n-are parte de-o moarte uşoară.

— Văleu, că tare m-am speriat, tocmai m-a apucat dîrdîiala. Prost ai fost, mă Kirill şi prost ai rămas. Heh, mi-ai venit, vezi doamne, cu predica...

— O faci tu pe viteazul că mă vezi pe mine aici, zise Kirill. Da' numai tu ştii ce spaimă zace în tine.

— Da' eu nu trag să mor, bre. De unde-ai mai scornit-o şi p-asta ?

— Bine-bine, zise cu tîlc Kirill şi trase iar din ţigara lui cu tutun pîrîitor.

În rezervă intră doctorul.

— Ce-i cu dumnealui acolo ? se încruntă el, zărindu-l pe Kirill.

— E... un vecin de-al meu, făcu Efim. Lăsaţi-l să mai stea.

— Aruncă ţigara ! Şi-ar fi bine să pleci.

— Ba nu, protestă Efim. Să mai rămînă.

Kirill se trase de la fereastră şi-şi strivi cu grijă ţigara.

Medicul îl puse pe Efim să-şi ia doctoria, mai şezu niţel pe patul lui, apoi se duse într-ale sale.

Kirill se propti iar de pervaz.

— Vă-ngrijeşte bine aicea, zise el.

— „Vă-ngrijeşte bine", îl îngînă Efim, supărat fără veste. Nesătuilor !

— Domol, domol. Aici eşti la spital, nu la *sel-soviet*.

Tăcură o vreme.

— Mă uit la tine, Efime, vorbi din nou, pe un ton potolit, meditativ, Kirill, şi nu pot să pricep :

atita rău mi-ai făcut tu mie! Gospodăria mi-ai luat-o, m-ai hăituit prin taiga ca pe-o fiară, m-ai izgonit, vezi bine, la dracu-n praznic... Este? Da' eu, uite, n-aş putea spune că-ţi port pică. Nu că nu ţi-aş purta-o deloc: de mi-ai fi ieşit în cale atunci, în taiga, te-aş fi achitat dintr-un foc. Dar aşa, ca să mi se facă negru în faţa ochilor, asta nu. Mi-aduc aminte c-am stat odată-n dreptul casei tale de-a fost cît pe ce să mă prindă zorile. Şedeai cu hîrţoagele alea ale tale chiar în dreptul geamului. De vreo zece ori mi-am dus puşca la ochi şi... n-am fost în stare. Nu-ţi vine a crede, aşa-i? De-am fi fost în taiga, sigur că aş fi făcut-o. Dar aşa, aflîndu-te-n casă, n-am putut. Ce nu mi-am spus atunci! Că-s aşa şi pe dincolo. Da' de-apăsat pe trăgaci tot n-am putut să apăs.

Efim îşi întorsese capul pe pernă spre Kirill şi-l asculta cu multă curiozitate.

— Ai fost totuşi cumva zălud, Efime. Nu te supăra, doar nu ţi-o spun cu răutate. Că n-am venit aici să mă iau în beţe cu tine. Vreau numa' să pricep şi eu: de ce nu te astîmpărai, de ce-ţi băgai nasu' în toate? Mă rog, îmi ascundeam atunci grînele. Da' ce te durea asta pe tine? Doar erau ale mele.

— Prostule, zise Efim.

— Iar mă faci prost! se-nfurie Kirill. Pricepe, mă, odată, că-ţi vorbesc serios. Doar nu mai avem acu' ce-mpărţi. Ne-am hăituit destul cînd a fost să fie. Ajunge.

— Ce-i fi vrînd, mă, să pricepi?

— Vreau să pricep: care ţi-a fost ţinta în viaţă? continuă Kirill să-l lămurească. Fiecare om are-n viaţă cîte-o ţintă. Eu, de pildă, voiam să mă-mbogăţesc. Da' tu?

— Eu am vrut să fie din ce în ce mai puţini oameni proşti. Asta mi-a fost ţinta.

— Ptiu! făcu Kirill, căutîndu-se iar de tabacheră. O ţii una şi bună!

— Auzi la el: cică voia să se-mbogăţească! Pe socoteala cui, mă? Prost, prost, da' viclean!

— Prost eşti tu, nu eu. Numa' gura era de tine. Viaţă nouă!... Nici tu n-ai trăit ca lumea, nici pe alţii nu i-ai lăsat. Ţi-ai greşit viaţa, Efime.

Pe Efim îl podidi tusea. Accesele înnăbuşitoare îi zguduiră îndelung trupul uscat de boală. Îşi îndreptase spre Kirill privirea învăpăiată, părea că încearcă să-i mai spună ceva.

În rezervă intră doctorul şi se repezi spre bolnav.

Kirill se depărtă de fereastră şi porni de-a lungul uliţei.

Spre seară, cînd ferestrele spitalului oglindiră văpăile potolite ale soarelui ce scăpăta, Efim Bedariov se simţi mai rău.

Sta culcat pe spate, cu mîinile ridicate spre căpătîi. Cînd şi cînd scotea cîte un geamăt surd şi strîngea cu degetele tremurînde vergelele patului: se tot străduia să se ridice. Dar boala nu-l mai lăsa din ghearele ei, îl pîrjolea cu văpaia ei ucigătoare: îi încingea obrazul şi trupul, făcea să i se legene pe dinaintea ochilor tavanul şi pereţii, înveliţi parcă şi ei într-o pîclă fierbinte.

Lîngă patul lui stătea doctorul însoţit de Nina, fata lui Efim, o femeie de vreo treizeci de ani, sosită chiar atunci de la oraş.

— Ce-i acuma?... Noapte! îi întrebă Efim, revenindu-şi din neştire.

— E seară, apune soarele.

— Aş fuma o ţigară...

— Asta-i bună ! Nu se poate.

— Ba cu cred că nu mi-ar face rău.

— Nu se poate, nu se poate, nu-ţi dai seama, tăicuţule !

Efim tăcu supărat. Apoi îşi pierdu iar cunoştinţa, îşi reveni din nou, încerca mereu, cu disperare, să se salte în pat. La un moment dat, izbuti, în neştirea lui, să se aşeze în capul oaselor. Femeia şi doctorul încercară să-l culce la loc, dar el îşi proptise mîna în pernă, iar cu cealaltă încerca să-şi sfîşie gulerul cămăşii şi tot repeta, rostea mereu într-o şoaptă şuierătoare :

— Oare pentru ce ?... Pentru ce ?... Doar eu ştiu... Eu ştiu tot... Şi-n ochii săi arşi de boală părea să licărească, tremurătoare, lumina unui gînd amar.

Cu multă greutate cei doi izbutiră să-l culce. Femeia îl cuprinse cu braţele, şi trupul îi fu zguduit de suspine.

— Tată ! Tăicuţul meu bun !... O, tăicuţule !...

Doctorul o conduse afară din rezervă şi, revenind la bolnav, rămase acolo.

Efim se potolise.

Medicul şedea pe pat, cu ochii la bolnav.

— Kirill ! rosti Efim, fără să deschidă ochii.

— Ce-i ? se auzi o voce.

Doctorul tresări şi întoarse capul : la geamul rezervei stătea Kirill şi se uita la Efim. Venit mai demult, stătuse tot timpul acolo, urmărind lupta inegală a omului cu moartea.

— Ce-i cu dumneata ?

— Mă uit şi eu...

— Cine e ? Kirill ? întrebă Efim.

— Eu sînt.

— Ai venit ?

— Îhî.

— Lasă, Kirill... Efim trăgea cu lăcomie aer în piept. Om mai sta noi de vorbă... Sigur că-mi pare rău olecuță...

— Lasă. Stai liniștit, Efime.

Medicul nu înțelese nimic din acest dialog ciudat. Își zise că Efim aiurează din nou și-i făcu semn lui Kirill să plece de la geam : bolnavul era din nou agitat.

Capul lui Kirill dispăru din dreptul ferestrei.

Noaptea era pe sfîrșite. Partea dinspre răsărit a cerului se acoperise de nori. De afară veni o mireasmă caldă de mlaștină : stătea să plouă.

De undeva, de departe, se auzi venind o mașină. Răgușite glasuri de duluri sparseră liniștea dinaintea zorilor.

Medicul și Nina se aplecaseră peste cel culcat în pat.

— Sînt pe ducă ? făcu Efim, abia mișcîndu-și buzele.

Femeii începu din nou să-i tresară bărbia. Medicul exclamă :

— Vezi-ți de treabă, Efim Nazarîci. Vorbești prostii...

— Deschideți fereastra.

— E deschisă.

— E greu... Nina, fetițo... pe copilași... mm... Efim își întoarse într-o parte privirea stinsă, se întinse pe sub pătură... Chipul i se făcu livid. Îl podidi tusea... Din colțul gurii i se scurse pe pătură un firicel de sînge. Într-un ultim efort se smuci în pat... se așeză pe saltea.

Doctorul și Nina îl prinseră de umeri.

Din gîtlejul bolnavului răzbea un clocot. Voia să spună ceva, dar nu izbutea decît să geamă gros. Abia mai putea să-şi ţină capul... stropea cu sînge cald halatul fiicei sale şi gemea : voia să mai spună ceva.

— Ce-i, Efime, ţi-e rău ? întrebă deodată, cu o sinceră compătimire, o voce : era a lui Kirill, care venise din nou la fereastră. Nu-i răspunse nimeni. Poate că nici nu fusese auzit.

Brusc, trupul lui Efim se făcu greu, se lăsă moale în braţele femeii... Amîndoi îl culcară cu grijă pe cearşaf. Pluti o adîncă linişte.

Nina rămase împietrită la căpătîiul patului. Cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra tatălui ei. Curînd, în geamuri loviră picături mari de ploaie. Arborii din grădina spitalului tresăriră, îşi legănară crengile, fremătară.

O răbufnire de vînt aduse de afară un petec de hîrtie ; acesta căzu, foşnind, la picioarele femeii. Ea tresări, apoi se lăsă în genunchi în faţa patului...

Kirill porni încet, depărtîndu-se de clădirea spitalului. Uitase să-şi pună căciula, o ţinea în mîini.

Ploaia caldă, bogată, îi udase capul, picurii i se scurgeau pe obraz, pe gît, îi răpăiau pe pielea cojocului. Era o ploaie dorită : cea dintîi ploaie din anul acela.

Kirill mergea întruna, privind cu tristeţe în pămînt. Îi părea rău de Efim Bedariov. Nici nu încerca acum să-şi dea seama de ce-i pare rău. Era întristat, încerca o părere de rău şi-atît.

Ploaia răpăia, dănţuia de-a lungul drumului cu miile ei de picioruşe subţiri, strălucitoare. Băltoacele, şanţurile erau un clocot, o gîlgîire... Un clipotit.

Într-o zi de toamnă

Filipp Tiurin, podarul, ascultă pînă la sfîrşit buletinul de ştiri transmis la radio şi mai rămase o vreme în dreptul mesei, tăcut şi încruntat.

— Aştia nu se mai astîmpără deloc! zise în cele din urmă, cu ciudă.

— Pe cine blagosloveşti acolo? îl întrebă nevastă-sa, o femeie înaltă, cu mîini de bărbat şi cu o voce de bas, bărbătească şi ea.

— Îi bombardează întruna, făcu Filipp semn cu capul spre aparatul de radio.

— Pe cine, bre?

— Pe vietnameji, n-auzi?

Bătrînei nu-i era pe plac pasiunea lui bărbatu-său pentru politică, ba mai mult decît atît, pasiunea asta prostească o scotea din sărite. Uneori ajungeau să se certe de-a binelea din această pricină; acum însă nu-i ardea de ceartă: se grăbea să plece la tîrg.

Filipp, rămas în continuare grav, concentrat, se îmbrăcă mai gros şi porni spre malul rîului, unde-i era priponit podul plutitor.

Ca podar, Filipp lucra mai demult, încă din timpul războiului. Fusese rănit la cap, n-a mai putut să-şi facă meseria de dulgher — îl opriseră doctorii să lucreze mereu aplecat — şi se tocmise podar.

Era pe la sfîrşitul lui septembrie, ploile conteniseră, dar bătea un vînt rece şi umed. Glodul îţi clefăia sub picioare. Din difuzorul aflat în dreptul cooperativei începuse să răsune melodia ce însoţea obişnuita emisiune a gimnasticii de dimineaţă şi

vîntul purta cu el crîmpeie de muzică şi-un glas voios, ajuns aici tocmai de la Moscova. Guiţatul purceilor de prin ogrăzi şi cîntarea cocoşilor se auzeau parcă mai tare, mai desluşit.

Oamenii din sat, pe care Filipp îi întîlnea în drumul lui, îi dădeau bineţe moţăind din cap şi grăbeau mai departe : spre cooperativă, să cumpere pîine, ori spre autobuz, mulţi dintre ei ducîndu-se, ca şi nevasta podarului, la tîrg.

Filipp se obişnuise cu drumul ăsta zilnic — de acasă pînă la malul rîului — şi-l făcea fără prea multe gînduri în minte. Se gîndea, firește, la cîte ceva, dar nicidecum la podul lui plutitor sau, de pildă, la cei pe care avea să-i ducă, începînd cu orele dimineţii şi pînă seara, de pe un mal pe celălalt. Acolo toate îi erau binecunoscute. Acum, spre exemplu, se gîndea cum ar putea fi astîmpăraţi americanii aceia, cu războiul lor. Se mira, fără ca totuşi să întrebe pe cineva, de ce nu-i trăsnim odată cu rachetele noastre ? Doar în felul ăsta, totul s-ar rezolva într-o zi, două. Încă din tinereţe Filipp fusese un om foarte activ. Se integrase în mod activ vieţii noi, activase cu tragere de inimă în problema colhozurilor... Nu deschiaburise, ce-i drept, pe nimeni, de discutat însă discutase pe-atunci mult şi cu aprindere, agitîndu-se, încercînd să-i convingă pe cei neîncrezători. Nici membru de partid nu era, nu ştiu cum se făcuse, dar n-a avut niciodată prilejul să deschidă această discuţie faţă de tovarăşii cu munci de răspundere, în schimb ei, cei cu munci de răspundere, nu se lipseau niciodată de ajutorul lui, iar el li-l oferea din toată inima. Ba chiar, în sinea lui, se mîndrea că ei nu se pot lipsi de sprijinul lui. Îi plăcea, de pildă, să discute în ajunul alegerilor, cu tovarăşii

veniți la sovietul sătesc, cum să organizeze mai bine această acțiune: cui să ducă urna acasă și cine poate veni singur la vot, doar să mai tragă el, Filipp, de dimineață, o fugă pe la oameni pe-acasă, să le aducă aminte... Mai erau și cîte unii încăpățînați: „Parcă ei mi-au dat cal, cînd a fost să mă duc după lemne!..." Auzind așa ceva, Filipp rămînea de-a dreptul uimit: „Se poate, măi Egor, să spui una ca asta, îi zicea el sătenului cu pricina, se poate să asemuiești una cu alta? Ia te uită la el! Aici e vorba de-o problemă politică și tu vii cu calul tău: amesteci brînza cu..." Și tot alerga prin sat, tot argumenta întruna. Sătenii veneau și ei cu argumentele lor, discutau cu el de la suflet la suflet, fără supărare, ba chiar îi spuneau: „Tu să le zici acolo că..." Filipp era pătruns de importanța momentului, se zbuciuma, trecea totul prin inimă. „Măi, ce oameni! gîndea, cuprins de grijile pe care le implica o acțiune atît de importantă. Lume înapoiată, ce mai la deal la vale! Odată cu trecerea anilor, Filipp a devenit mai puțin activ, iar după ce a căpătat rana aceea la cap, n-a mai avut putere deloc să se mai agite, să fie activ ca altcîndva. Dar și acum punea la inimă interesele societății și se frămînta, rumegîndu-le.

Pe rîu, vîntul bătea cu mai multă putere. Biciuia în rafale și da brînci... Otgoanele podului plutitor vibrau cu vuiet. Dar printre nori se ivise soarele și, decît altcumva, era bine și-așa.

Filipp făcu vreo cîteva curse, transportîndu-i pe cei mai nerăbdători, apoi totul merse mai lesne și fără nervi. Filipp se pornise chiar să cugete din nou la americanii aceia, dar tocmai atunci sosiră pe malul rîului niște nuntași. Dintr-ăștia de azi, cu mașini mici, împodobite cu flori și cu panglici.

Moda asta a ajuns acum și la țară. Mașinile erau trei la număr. Nuntașii coborîseră din ele, zgomotoși, niței afumați, dar parcă prea fuduli, prea făcînd-o pe grozavii.

O fi fost ea, moda, așa, să umble nuntașii cu mașini împodobite, totuși asta se întîmpla mai rar: încă nu putea toată lumea să facă rost de mașini.

Filipp îi privea cu interes pe nuntași. Îi erau necunoscuți, nu erau de prin partea locului, mergeau pesemne undeva, în ospeție. Se grozăvea mai ales unul din ei, cu pălărie... Din cîte se arăta, el era cel care făcuse rost de mașini. Se străduia ca totul să fie făcut cu multă pompă. Îl puse pe armonist să cînte chiar pe platforma podului, porni el, primul, să joace, striga vesel, tropăia din picioare, se uita victorios în jurul lui. La el însă ți-era jenă să te uiți, ți-era, vorba ceea, rușine de rușinea lui. Cam așa păreau să-l privească însuși ginerele cu mireasa lui, care erau mai treji. Și oricît se străduia nenea ăla cu pălăria pe cap să le insufle și altora veselia lui, nu izbutea și pace. Osteni pîn-la urmă și se lăsă păgubaș. Podul ajunse la mal, mașinile se puseră în mișcare și nuntașii plecară.

Cît despre Filipp, acesta se duse cu gîndul la propria lui viață. Iată cam ce i se întîmplase lui în tinerețe, cînd își pusese și el în gînd să se însoare. Era pe-atunci în sat la el o fată, Maria Ermilova, frumoasă nevoie-mare. Rotundă la față, rumenă, cu vorba dulce... Îți lua ochii, nu alta. La așa nevastă visai noaptea cu ochii deschiși. Lui Filipp îi era tare dragă, îl îndrăgise și ea, începuseră chiar a se găti de nuntă. Dar Filipp intrase în legătură cu comsomoliștii. Se arătase a fi și atunci așa cum avea să fie și mai tîrziu: comso-

molist n-ajunsese să fie, dar se agitase şi-ncepuse a nega toate vechile tradiţii, cum o făceau şi aceia. L-a încîntat faptul că ei, comsomoliştii, se ridicaseră împotriva bătrînilor din sat, împotriva stăruinţei acestora de a-şi impune voinţa. Printre altele, întreg tineretul conştient se ridicase împotriva cununiilor religioase. A fost ceva cum nu s-a mai văzut... Bătrînii nu mai puteau face nimic, puneau mîna pe bici, măcar cu biciul să-i domolească pe puştii aceia cu caş la gură, dar în felul ăsta îi întărîtau şi mai mult. Frumoase vremuri au fost acelea. Filipp, desigur, era şi el împotriva cununiei religioase. Maria însă nu era împotrivă: părinţii săi erau nişte oameni pe care nu-i puteai clinti dintr-ale lor, ba chiar şi ea îi părăsise cu totul pe cei cu vederi progresiste: ţinea morţiş să se cunune la biserică. Filipp s-a aflat într-o situaţie din cele mai încurcate. S-a străduit în fel şi chip s-o convingă (fusese înzestrat cu darul vorbirii, pesemne că tocmai de aceea îl şi îndrăgise fata, căci era o însuşire cam rar întîlnită printre cei de la ţară), îi aducea tot soiul de argumente, încerca s-o scoată din ignoranţa ei ţărănească, îi citea fel şi fel de articole şi foiletoane, rîdea zeflemisitor, deşi cu durere în inimă... Maria, nimic: voia să se cunune cu popă şi basta. Amintindu-şi mai tîrziu de acea perioadă, Filipp îşi dădea seama că a făcut atunci o prostie de neiertat. Nu s-a mai însurat cu Maria. Deşi a rămas după aceea la fel ca şi pînă atunci, deşi n-a regretat niciodată şi nu regretă nici astăzi că a participat după puterile lui, la transformarea vieţii, de Maria totuşi i-a părut tare rău. Toată viaţa l-a durut şi i-a sîngerat inima. O zi n-a fost să nu-şi amintească de Maria. La început, mai ales, i-a venit atît de greu, încît a fost cît pe ce să-şi curme zilele. Dure-

rea nu l-a părăsit nici mai tîrziu. Avea de-acum familia lui — se însurase după toate regulile căsătoriei civile — avea şi copii, dar inima îi sîngera întruna de dorul Mariei. Nevastă-sa, Fiokla Kuzovnikova, dîndu-şi seama de netrecătoarea lui tristeţe, a prins ură pe el. Şi ura aceea adîncă, deşi nedată pe faţă, a trăit şi ea într-însa fără a se stinge o clipă. Cît despre Filipp, el nu-şi ura nevasta... Totuşi, fiind pe front, de exemplu, şi auzind spunîndu-se : „Voi vă apăraţi mamele şi soţiile..." În loc s-o vadă în mintea lui pe Fiokla, o vedea pe Maria. Şi dacă i-ar fi fost dat să moară acolo, ar fi murit cu gîndul la Maria. Mai tîrziu, odată cu trecerea anilor, durerea, deşi nu l-a părăsit nicicînd, nu i-a mai fost, fireşte, tot atît de arzătoare ca în primii ani de căsătorie. Doar că tot de atunci Filipp a început să vorbească mai puţin. Activa în continuare, sta de vorbă cu oamenii, căci oamenii trebuiau convinşi, dar de fiecare dată părea că se trezeşte dintr-o meditaţie profundă şi amară. Sta cît sta dus pe gînduri, apoi o dată îşi da seama şi-ncepea din nou să-i povăţuiască, să le deschidă ochii asupra lucrurilor noi, nemaivăzute, din jurul lor. Cît despre Maria... Pe Maria curînd au dus-o din sat. A cunoscut-o un oarecare flăcău cu dare de mînă, (ba nu un oarecare, căci Filipp l-a cunoscut după aceea şi s-a întîlnit cu el de multe ori) din Kraiuşkino, un sat de prin împrejurimi, i-au venit încoace neamurile, au peţit fata şi-au luat-o cu ele. Cei doi s-au cununat, fireşte, la biserică. Un an mai tîrziu, întîlnindu-l pe Pavel, soţul Mariei, Filipp l-a întrebat : „Nu ţi-a fost, mă, ruşine să te cununi la biserică ?" La care Pavel a făcut-o mai întîi pe miratul, apoi i-a spus : „Da' de ce să-mi fi fost ruşine ?" — „Păi că le-ai făcut pe plac bătrînilor". „Ba nu le-am făcut pe plac, a zis Pavel, am vrut

chiar eu să mă cunun așa". „Păi tocmai d-aia te și întreb, îșI cam pierdu cumpătul Filipp, nu ți-a fost rușine ? Bătrînii ca bătrînii, lor le-ai mai putea-o trece cu vederea, dar voi ?... Așa n-o să mă ieșim nicicînd la lumină." De astă dată, Pavel a început să înjure : „Ia mai duceți-vă voi, ăștia !..." Și n-a mai vrut să continue discuția. Mai tîrziu însă, Filipp și-a dat seama de-un lucru : ori de cîte ori l-ar fi întîlnit pe Pavel, acesta se uita la el cu un fel de ciudă reținută, ba chiar cu durere, ca și cînd ar fi încercat întruna să-nțeleagă ceva și n-ar fi izbutit s-o facă. S-a auzit apoi că el nu prea face casă bună cu Maria, că Maria îi duce dorul lui Filipp. Acestuia atît îi mai lipsea : durerea care i-a renăscut în inimă l-a îndemnat spre băutură. S-a lăsat de ea în cele din urmă și-a dus-o tot așa, purtîndu-și zi de zi durerea în suflet, ca pe-un șarpe : șarpele îi înfigea necontenit colții în inimă, dar el ce să facă ? nu-i mai rămînea decît să rabde.

Cam aceste gînduri i le treziră în minte mașinile acelea cu nuntași, sosite pe malul rîului. Filipp mai făcu vreo cîteva curse încolo și încoace, apoi își zise că înainte de masă n-ar strica să bea un pahar de votcă : vîntul îl pătrunsese pînă la oase și uite că și sufletul i se cam pornise să scîncească. Să-l umple de neliniște, să-l doară de-a binelea...

„Mai fac două curse, își zise, și mă duc la masă."

Apropiindu-se din nou de malul cel străin (pentru Filipp, unul din maluri, unde i se afla satul, era al lui, celuilalt îi zicea „malul străin"), zări de data asta un camion cu coviltir, iar în dreptul lui un grup de oameni. Ochiul ager al podarului ghici îndată despre ce fel de mașină era vorba : într-însa se afla un mort. Oamenii din partea aceea își du-

ceau morții la groapă totdeauna la fel: cînd ajungeau la podul plutitor, se dădeau jos, nemaiadăstînd în preajma cosciugului, și în așa chip stăteau după aceea pe mal și tăceau din gură, încît îți dădeai seama pe loc ce anume se întîmplă cu ei.

„Oare pe cine-or fi ducînd? se-ntrebă Filipp, încordîndu-și privirea. Pesemne că pe cineva din susul rîului, căci prin împrejurimi nu s-a auzit să fi murit careva. Da' de ce l-or fi aducînd încoace? N-o fi murit acasă și-l aduc acum în sat la el?"

Cînd podul plutitor veni mai aproape de mal, Filipp îl recunoscu printre cei adunați acolo pe Pavel, bărbatul Mariei. Și deodată înțelese cine era cel dus cu mașina... era Maria! Își aminti că-n vară Maria trecuse pe acolo în drum spre fiică-sa, care ședea la oraș. Cît timp traversase rîul, stătuseră amîndoi de vorbă. Maria îi spusese că fata ei a născut de curînd și că se duce să-i fie o vreme de ajutor. Frumos stătuseră atunci de vorbă. Maria zicea că o duce binișor, că cei trei copii ai ei și-au făcut cu toții un rost în viață, că ea a ieșit la pensie. Pavel cică-i și el pensionar, dar încă mai lucrează, face tîmplărie, ce-i drept acasă, la domiciliu, adică. Vite n-au cine știe ce, în rest cam au de toate... De la o vreme s-au apucat să crească curcani, iar anul trecut și-au reparat casa: au venit și băieții, le-au mai dat o mînă de ajutor. Filipp îi spusese că și el deocamdată o duce destul de bine, că-i la rîndul lui pensionar și nici de sănătate nu se plînge, deși atunci cînd se-arată a ploaie, începe să-l cam doară capul. Maria îi spusese în schimb că are nu știu ce la inimă... Suferă adică de inimă. Ba totul merge bine, ba odată simte c-o apasă ceva în piept și-o strînge... Noaptea, cîteodată, așa o-njunghie, așa o-njunghie, c-o trec și lacrimile. Și uite că

i-a venit Mariei sfîrşitul... Cînd îl recunoscu pe bărbatul ei, Filipp simţi că-l păleşte ceva în moalele capului. Îi năvăli sîngele în obraz.

Podul se lovi de debarcaderul cel şubred. Lanţurile podului fură petrecute prin cîteva belciuge şi prinse strîns cu nişte rîngi de fier. Coborînd malul, maşina cu coviltir începu să încerce cu roţile din faţă trăinicia pardoselii de bîrne a debarcaderului, bîrnele porniră să salte, să trosnească, să scîrţîie.

Filipp sta ca vrăjit în dreptul vîslei de la cîrmă, neluîndu-şi privirea de la maşină. Dumnezeule, Doamne, e Maria acolo, e Maria... Era de datoria lui să-i arate şoferului unde trebuie să-şi tragă camionul, căci în urma acestuia coborau malul alte două, dar el nu se mai putea urni din loc, tot se uita mereu la maşină, la coviltirul ei...

— Unde să trag, moşule ? îi strigă şoferul.

— Cum ?

— Zic, unde să trag maşina ?

— Păi, acolo... făcu Filipp un gest nelămurit cu mîna. Nu izbutea nici acum să-nţeleagă pe de-a-ntregul că Maria e moartă şi-i acolo, sus, în maşină... Gîndurile îi rătăceau prin minte, neizbutind să se adune laolaltă. Ba îşi amintea de Maria, cum îi vorbise ea chiar aici, pe platforma podului, că o duce bine, ba o vedea tînără, cum venea ea... O, Doamne... Maria... Tu să fii, oare ?

Izbuti în cele din urmă să-şi mişte picioarele şi se duse spre Pavel.

Pe Pavel viaţa îl gîrbovise. Chipul încă nu i se veştejise, ochii îi erau limpezi, pătrunşi de înţelepciune, dar de ţinuta-i de altcîndva — nici urmă. Şi-n ochii cei înţelepţi îi plutea o calmă şi adîncă tristeţe.

— Ce-i, Pavele ? îl întrebă Filipp.

Pavel îi aruncă o privire fugară, ca şi cînd nu i-ar fi priceput întrebarea, apoi se uită din nou în jos, spre scîndurile podului. Filipp nu se încumetă să-şi repete întrebarea... Porni iar spre vîsla de la capătul podului. Ocolind în drum camionul cu coviltir, aruncă o privire înăuntru. Zări într-adevăr, un cosciug. Şi-n clipa aceea durerea îi încleştă de-a binelea inima înfiorată, iar gîndurile i se contopiră şi ele într-unul singur : într-adevăr, era Maria !

Podul porni pe apa rîului. Filipp mişca maşinal vîsla de la cîrmă şi-şi tot zicea în gînd „Ah, Maria, Maria..." Omul lui cel mai drag călătorea acum împreună cu el pentru cea din urmă oară... Filipp ştia pe dinafară de cîte ori o dusese pe Maria de pe un mal pe celălalt în cei treizeci de ani de cînd lucra aici ca podar. De cele mai multe ori Maria se ducea la oraş, la copiii ei : ba atunci cînd aceştia încă mai erau la şcoală, ba să-i ajute cînd îşi întemeiau căminul, ba să le poarte de grijă nepoţilor... Şi uite că Maria s-a săvîrşit din viaţă...

Podul ajunse la celălalt mal. Din nou zăngăniră lanţurile, vîjîiră motoarele maşinilor... Filipp sta iar la cîrmă, cu ochii la camionul cu coviltir. Nu, cu gîndul acela nu se putea împăca... Niciodată în viaţa lui nu-i trecuse prin minte că Maria ar putea să moară. Nu se gîndise la asta niciodată. La orice altceva s-ar fi aşteptat, numai la moartea ei nu. Cînd maşina cu coviltir porni să coboare de pe pod, durerea din piept i se făcu de neîndurat. Îl cuprinse şi un fel de nelinişte : gîndi că trebuie să întreprindă ceva. Aştia au s-o ducă acum, au să plece cu ea... Pentru totdeauna... Dar aşa nu se poate : o petreci cu privirea şi gata. Nu se poate. Neliniştea îl cuprindea tot mai tare, dar el nu se putea urni din

loc și din această pricină durerea îi sporea și mai mult.

„Trebuie să-mi iau rămas bun de la ea ! își dădu seama cînd mașina era acum gata să urce malul. Măcar să-mi iau rămas bun !... Să-i privesc pentru ultima oară chipul. Aș putea s-o fac, cosciugul încă nu-i bătut în cuie !" Și i se păru lui Filipp că oamenii aceia n-ar fi trebuit să procedeze așa : să treacă doar pe lîngă el și să plece mai departe cu Maria. Căci durerea cea mai de neîndurat era durerea lui : doar în cosciugul acela zăcea Maria ! Cum să plece așa cu ea ?... Și în clipa aceea se abătu peste el tot ceea ce viața nu izbutise să destrame, nici timpul să curme, ceea ce n-a fost uitat niciînd : întreaga lui iubire și durere... Însăși viața lui i se înfățișă acum cu tot ce-a avut ea mai însemnat pentru el, mai trebuincios și pentru care, de fapt, a și stat să și-o trăiască... Nici nu-și dădu seama că-l podidiseră lacrimile. Sta nemișcat și se tot uita în urma mașinii aceleia înfricoșătoare, care ducea cosciugul... Mașina urcă pe mal și, cotind pe-o uliță, pieri din vedere. Iată că de-aci înainte viața avea să i se desfășoare cu totul altfel : pînă atunci trăise măcar cu gîndul că Maria își duce și ea zilele undeva, pe-acest pămînt : se gîndea la ea și nu se mai simțea singur. De-acum încolo, însă, ce-avea să mai facă ? O, Doamne, cît de pustie avea să-i fie de-aici înainte viața, cît de mare durerea !...

Filipp coborî în grabă pe mal : cea din urmă dintre mașini, care coborîse și ea, mai zăbovea cine știe din ce pricină. Filipp se duse într-acolo.

— Te-aș ruga să ajungi din urmă mașina aia cu coviltir... se rugă de șofer, urcîndu-se în cabină. Aia care duce cosciugul...

— De ce ?

— Aşa.

Şoferul se uită la el, dar nu-i spuse nimic şi camionul se urni din loc.

Cît timp merseră pe uliţele satului, şoferul se uită de cîteva ori cu coada ochiului la Filipp.

— Aştia or fi de la Kraiuşkino? îl întrebă în cele din urmă, arătînd spre maşina de care acum se apropiaseră.

Filipp nu spuse nimic, doar dădu din cap.

— Eşti neam cu ei? îl întrebă din nou şoferul.

Filipp nu-i mai răspunse deloc. Sta din nou cu privirea aţintită spre maşina din faţă. Cosciugul de sub coviltir se zărea desluşit... Cei care şedeau de-o parte şi de alta i se părură acum din nou cu totul străini: şi lui, şi cosciugului. Ce-or fi căutînd ei acolo? Doar în cosciug zace Maria!...

— Vrei să le-o iau înainte? îl întrebă şoferul.

— Da. Şi pe urmă să opreşti... am să mă dau jos.

Depăşiră camionul... Filipp coborî din cabină şi, oprit în mijlocul drumului, ridică mîna în sus. Inima începu să-i bată repede, ca şi cînd în clipele următoare ar fi trebuit să se petreacă ceva din care toţi cei de faţă, inclusiv el, Filipp, aveau să-şi dea seama cu toată limpezimea ce-a însemnat pentru el Maria. Nu ştia ce anume avea să se petreacă şi nici măcar ce avea să spună în clipa cînd camionul cu coviltir avea să i se oprească în faţă... Voia doar s-o mai privească o dată pe Maria, era pentru el un lucru de mare trebuinţă, de-o însemnătate nespusă. Doar nu se putea ca ea să plece aşa pentru totdeauna... Doar şi viaţa lui s-a irosit toată, nu va mai avea nici el de aci înainte pe nimeni în preajmă...

Camionul se opri.

Filipp trecu în spatele mașinii... Se prinse cu mîinile de marginea oblonului și se cățără pe treptele scăriței de fier, de-acolo, din spate.

— Pavele... zise el pe un ton rugător și aproape că nu-și mai recunoscu glasul : n-avusese de gînd să-i vorbească astfel. Lasă-mă, rogu-te, să-mi iau rămas bun de la ea... Saltă niței capacul, barem s-o mai văd o dată.

Brusc, Pavel se ridică în picioare și făcu un pas spre el. Filipp abia dacă apucă să-i vadă chipul. Un chip schimbat, iar ochii, în care adineaori stăruise tristețea, erau acum întunecați și răi...

— Pleacă de-aci ! îi spuse Pavel încet, cu cruzime în glas. Și-i dădu un ghiont în piept. Filipp nu se așteptase la asta, abia izbuti să nu cadă, se agăță cu mîna de caroserie. Pleacă !... țipă de data asta Pavel. Și-l mai împinse o dată și încă o dată, îl împinse cu tot mai multă putere. Filipp se agăță din răsputeri de caroserie, se uita la Pavel, mai să nu-l mai recunoască. Nu înțelegea nimic.

— Hei, hei, ce-i cu voi ! se agitară ceilalți. Un tînăr, pesemne fiul lui Pavel, îl apucă pe-acesta de umeri și-l trase înapoi. Ce faci ? Ce-i cu tine ?

— Să plece ! striga, cuprins acum de mînie, Pavel. Să plece de-aici !... Auzi la el : s-o mai vadă o dată ! Ai îndrăznit să vii aci... ticălosule ! Pleacă ! Pleacă !... Tropăi din picioare. Părea că durerea îi luase mințile.

Filipp coborî din mașină. Pricepuse acum ce se petrece cu Pavel. Îl privi de jos cu aceeași mînie. Începu să bolborosească ceva, parcă fără să știe ce spune, simțind însă că vorbele acelea abia așteptaseră să-i țîșnească din gură :

— Te doare, ai ?... Te-ai înfruptat din bunul altuia și-acu' te doare ? Atunci te bucurai ?...

— În schimb te-ai bucurat tu! țipă de sus, din mașină, Pavel. Te-ai bucurat, de n-ai mai putut!...

— Așa pățești cînd îți clădești viața pe durerea altuia, continuă Filipp, fără a mai asculta ce-i zice celălalt. Trebuia să-și verse și el focul, acesta era acum pentru el lucrul cel mai de seamă. Ai crezut c-ai s-o duci ca pe roze. Nu-u, frățioare, așa ceva nu se poate. Iaca, acu' văd și eu ce-ai avut de pătimit...

— Poate ai dus-o tu ca-n povești? Uită-te la tine... De ce te-ai cocoșat în halul ăsta? De ce te-ai cocoșat, mă, dacă ai dus-o așa de bine?

— Atunci te bucurai? Ei na, mai bucură-te și-acuma... Cerșetorule! Ești un cerșetor, asta ești!

— Ce-aveți, frate?! se supără de-a binelea tînărul. V-ați ieșit din minți!... Ați găsit și prilejul...

Mașina se urni din loc. Pavel mai apucă să strige de sub coviltir:

— Eu îs cerșetor?! Ba tu ai scheunat toată viața ta ca un cîine pribeag. Tu ești cerșetor, nu eu!

Filipp porni încet înapoi.

„Of, Maria, Maria, gîndi el. Ce rău ne-ai răvășit viața la toți! Uite că ne-am sfădit ca doi proști bătrîni ce sîntem. Amîndoi sîntem niște cerșetori, Pavele, n-ai de ce să te zborșești la mine. Dacă zici că nu ești cerșetor, atunci de ce te-au apucat năbădăile? Parcă n-aveai de ce să te înfurii. Doar ți-a surîs norocul în tinerețe — să te tot fi bucurat de el. Da' nici tu n-ai avut parte de fericire. Nu te-a iubit Maria, d-aia ți-a și răbufnit acuma necazul. Trebuia să te fi gîndit la asta din timp! Căci ai venit atuncea, una-două, și-ai și luat-o cu tine. Mult te-a mai ținut bucuria, ce să zic!..."

Grea îi era lui Filipp inima... Iar amărăciunii sale i se adăugase acum şi-un anume necaz pe Maria.

„Nici ea n-a fost mai brează : în loc să mai stea, să mai aştepte, a tras-o aţa la Kraiuşkino ! Parcă şi-ar fi pierdut răbdarea. Şi nici ea nu s-a ales cu nimic. Acu' ce mai poţi face ?..."

— Parcă poţi să mai faci ceva ?... îşi zise în cele din urmă. Nu poţi să mai faci nimic. Doar zilele să ţi le mai duci, cîte le mai ai de trăit... Că e vremea s-o iei şi tu pe urmele ei. Asta-i roata vieţii.

Vîntul se mai potolise, cerul era senin, bătea soarele, dar frigul se mai făcea simţit şi acum. Cumva pustiu se vedea totul primprejur şi era frig. Păi era toamnă. De unde să fie căldură ?

Cosmosul, sistemul nervos şi o halcă de slănină

Bătrînul Evstigneici băuse cu o zi înainte şi-acum zăcea mahmur pe cuptor şi gemea întruna. O dată pe lună, în ziua cînd îşi lua pensia, se îmbăta crunt, iar după aceea zăcea trei zile încheiate, înjurînd de toţi sfinţii.

— Parcă m-ar pisa dracii cu copitele, 'mnezeul mamei lor..., hîrîia şi-acum de pe cuptor. Să ştii că mi-a venit sfîrşitul.

Jos, la masa plină de manuale şcolare, şedea Iurka, un elev în clasa a opta, luat în gazdă de Evstigneici, şi-şi făcea lecţiile.

— Îmi dau duhul, Iurka, paştele şi grijania...

— Te-am pus eu să bei?

— Ia vezi... Încă nu-i de nasul tău să mă judeci.

Pauză. Iurka scrie, scîrţîind cu peniţa.

Moşul are chef de vorbă: parcă i-ar mai lua din durere.

— Păi ce să fac, bre? Trebuie să beau şi eu. Măcar într-o lună o dată.

— Pentru ce?

— Că-s om, d-aia.

— Hm... Astea-s concepţii ca pe vremea iobăgiei. Iurka se sprijini de spătarul scaunului şi-i aruncă gazdei o privire ironică. Numai atunci se zicea că omul nu poate trăi fără băutură.

— Da' tu de unde ştii cum era pe-atunci? Moşul se uită spre cel de la masă şi pe chipul lui răvăşit de suferinţă trece o umbră de curiozitate. Îl miră uneori cîte le mai ştie băiatul ăsta. Deşi nu se dă bătut, Evstigneici îl ascultă cu plăcere. De unde

ştii, mă ? Că doar mai eşti, vorba ceea, cu caş la gură.

— Ni s-a predat la şcoală.

— V-au spus, adicătelea, profesorii ?

— Păi.

— Da' ei, mă rog, de unde-or fi ştiind ? Că n-aveţi acolo, nici unu' mai în etate.

— Din cărţi.

— Din cărţi ? Da' de ce zace omul după ce trage la măsea, asta n-or fi ştiind ?

— Se intoxică organismul. Cu ulei de basamac.

— De unde ulei ? Din votcă ?

— Păi.

Deşi îi este atît de rău, Evstigneici surîde fără voie.

— Asta zic şi eu ştiinţă de carte...

— Vrei să-ţi arăt formula ? Uite-acuş ţi-o arăt... Iurka ia de pe masă manualul de chimie, dar moşul geme şi-şi prinde capul în palme.

— O-oh ! Iar m-a apucat. Gata, pîn-aici mi-a fost...

— Drege-te, nu te mai chinui.

Bătrînul nu reacţionează la propunere. Ar mai bea, desigur, ceva, să se dreagă, dar îi pare rău de bani. Căci e un zgîrciob fără pereche. De dus, o duce destul de bine, are o pensie frumuşică, îl mai ajută şi feciorii şi fata, care stau la oraş. Jos, în pivniţă, are de toate : slănină rămasă încă de anul trecut, felurite murături : castraveţi, varză, pepeni, bureţi... Un adevărat depozit de putini, putinele, coşuri, butoaie. Dincolo, în cămară, are un sac şi jumătate de făină albă, şunci afumate ca la un pud şi mai bine, iar în grădină, un gropan cu cartofi de anul trecut, cu care-şi hrăneşte porcii, raţele şi găinile. Cînd nu zace, se scoală cu noaptea-n cap şi tre-

băluieşte prin gospodărie pînă seara tîrziu. Deseori coboară în pivniţă, se aşază pe cîte o treaptă a scării şi rămîne aşa îndelung, dus pe gînduri. „Draci împeliţaţi ! Cum am fi dus-o aici cu toţii !" gîndeşte el, apoi iese iar afară, la lumina zilei. E vorba tot de copiii lui. Nu le poate ierta că au plecat la oraş.

Cu Iurka-i altă treabă. De fel e dintr-un sat vecin, unde nu există şcoală medie. Tată n-are. Maică-sa mai creşte încă trei plozi. Bărbatu-său se ocupase cu plutăritul şi s-a înecat. Cei trei copii sînt mai mici decît Iurka. Ea se zbate acum din răsputeri, numai ca el să-şi poată termina şcoala. Iurka vrea şi el să ajungă absolvent. Ba mai vrea să intre şi la institut. La medicină.

Evstigneici însă parcă n-ar băga în seamă sărăcia băiatului : pe lună îi ia cinci ruble chirie. De gătit, moşul îşi găteşte separat, Iurka la fel. Uneori, spre sfîrşitul lunii, Iurka rămîne fără provizii. Evstigneici tot trage cu ochiul la el, văzîndu-l cum mestecă pîine goală, şi-ntr-un tîrziu îl întreabă.

— Ai gătat totul ?

— Îhî.

— Ţi-oi da eu... Mi-aduci mai încolo.

— Bine.

Bătrînul îi cîntăreşte cu o balanţă de casă vreo două chile de mei decorticat şi Iurka se apucă să-şi facă terci.

Dimineaţa obişnuiesc să stea de vorbă la gura cuptorului.

— Zi, nu vrei să te laşi de şcoală ? îl întreabă Evstigneici.

— Nu mă las. Vreau să mă fac chirurg.

— Cîţi ani ar mai fi să înveţi ?

— Opt. La medicină se fac şase ani, nu cinci ca-n altă parte.

— Dai ortu' popii pînă te vezi chirurg. De unde să ia mă-ta atîţia bani ?

— O să am bursă. Cum au şi alţii... Din sat de la mine sînt doi care învaţă aşa.

Bătrînul tace, se uită în focul din vatră. Pesemne că şi-a amintit de copiii lui.

— De ce vă trage aţa, bre, să plecaţi la oraş ?

— Ca să-nvăţăm carte. Auzi vorbă : „De ce vă trage aţa" ! Cînd am să ajung chirurg, am să pot lucra şi la ţară. Chiar mi-ar place mai mult la ţară.

— Or fi cîştigînd ăştia mai mult ?

— Cine să cîştige ? Chirurgii ?

— Păi.

— Dimpotrivă, cîştigă puţin. Mai puţin decît alţii. Acum, e-adevărat, li s-a mai mărit leafa, da' şi aşa...

— Păi atunci la ce bun să-ţi scoţi sufletul atîţia ani de zile ? Mai bine fă-te şofer. Nu vezi cît cîştigă ăştia ? Ba mai umblă şi cu furtişaguri : unuia îi cară lemne de la pădure, altuia fîn din islazul sovhozului — îs bani şi ăştia. Ai da şi mă-ti o mînă de ajutor. Că mai are trei ţînci de crescut...

Un timp, Iurka rămîne tăcut. Vorbele lui Evstigneici despre maică-sa şi cei trei fraţi l-au usturat la inimă. Bineînţeles că mama o duce greu... Băiatul simte apoi cum îl cuprinde ciuda.

— O scoatem noi la capăt, zice el, încruntat. De părerea altora n-avem nevoie.

— Asta cam aşa-i, consimte Evstigneici. Numa' că v-au sucit minţile cu-nvăţătura asta, d-aia daţi din colţ în colţ ca... Nu găseşte cuvîntul potrivit. Ca... mai ştiu eu cine. Înainte vreme, trăiau oa-

menii şi fără învăţătură. Şi, slavă Domnului, fără pîine nu rămîneau.

— Matale ştii una şi bună: înainte vreme, înainte vreme...

— Păi nu-i aşa?... Peste tot numa' iroplane, tot felul de scîrnăvii...

— Căruţa-i mai bună, nu-i aşa?

— De ce să nu fie bună? Cînd oi pleca undeva cu ea, merg tîrîş-grăpiş, da' ştiu că ajung viu şi nevătămat. Pe cîtă vreme tu cu iroplanul tău te dai odată de-a berbeleacul, de nu-ţi mai aduni nici oscioarele.

Discută aşa în fiecare dimineaţă, pînă ce-i vine timpul lui Iurka să plece la şcoală. Bătrînul simte nevoia să vorbească, pentru că după aceea va trebui să tacă pînă seara tîrziu; cît despre Iurka, deşi bombănitul moşului ajunge să-l plictisească, simte şi el o satisfacţie, căci de fiecare dată ia apărarea Noului, pledează în favoarea aeroplanelor, a învăţăturii, a plecării la oraş, în favoarea cărţilor, a cinematografului...

Curios lucru, însă bătrînul nu crede nici în Dumnezeu.

— N-au ce face bolînzii ăştia, d-aia se ţin de fleacuri, zice el despre credincioşi. Să pui mîna să munceşti, doar aşa s-o pogorî harul peste tine.

De muncit însă, în concepţia moşului, înseamnă să munceşti numai pentru tine, pe ogorul tău, în grădina ta de legume. Ca altădată. În colhoz Evstigneici nu mai lucrează de mult, cu toate că bătrînii de vîrsta lui încă-şi mai găsesc acolo cîte-o trebuşoară: ba pe la prisacă, ba pe cîmp, ba ca paznici de noapte.

— Cam ai apucături de chiabur, moşule, îi zise o dată Iurka, iritat.

Auzind asta, moşul tăcu multă vreme. Pe urmă rosti cam fără înţeles :

— Sculaţi, voi, oropsiţi de-o viaţă !... Şi-şi suflă zgomotos nasul, întîi pe-o nară, apoi pe cealaltă. Se şterse cu poala cămăşii şi încheie : La ei, băiete, tu ai fi fost bun de comisar. Pe vremea aceea, mai mult tinerii erau comisari.

Pe Iurka aprecierea moşului avu darul să-l flateze.

— Nu de-o viaţă, ci ai vieţii, îl corectă el.

— De apucăturile alea de care ziseşi... vezi să nu trîmbiţezi pe undeva. Că or veni şi mi-or lua din grădină. Am acolo mai mult cu vreo patru ari...

— Ce-mi trebuie să trîmbiţez ?

Reveneau adeseori şi la discuţiile despre Dumnezeu.

— Ce zic despre el ăia de pe la voi ?

— Despre cine să zică ?

— Păi despre Dumnezeu.

— Nu zic nimic. Că nici nu există.

— Atunci de ce se roagă la el atîta lume ?

— Da' dumneata de ce-l pomeneşti mereu ? Că doar nu eşti credincios.

— Auzi vorbă... Păi eu înjur...

— Ce-are a face ? Tot de Dumnezeu înjuri.

Bătrînul e pus în încurcătură.

— Ce, numai eu înjur aşa ? Dacă-l pomeneşte lumea, eu de ce să nu-l pomenesc ?

— Că n-are rost. Ba la vîrsta matale e chiar o treabă ruşinoasă.

— ...Văd că m-a mai lăsat niţel, crucea mă-si de treabă, oftează moşul. Mi se-mpăienjeniseră şi ochii de durere.

Lui Iurka nu-i mai arde de vorbă : trebuie să-şi facă lecţiile.

— Ce-nveţi acuma ? stăruie Evstigneici.

— Astronomie, răspunde sec Iurka, lăsînd să se înţeleagă că nu mai e dispus să stea la taclale.

— Asta ce-o mai fi ?

— E vorba despre cosmos. Acolo unde zboară cosmonauţii noştri.

— Gagarin, adică ?

— Nu numai el... Mai sînt şi alţii.

— Da' de ce-or fi zburînd acolo ? Ce cată ?

— Bună-ziua ! exclamă Iurka şi iar se lasă pe spătarul scaunului. Eşti tare, moşule. Da' ce-i fi vrînd : să stea ca matale, sus, pe cuptor ?

— Ce te tot legi, bre, de cuptorul ăsta ? se bosumflă Evstigneici. Să te văz eu la anii mei ce-ai să cînţi.

— N-am spus-o ca să te supăr. Da' nici să mă-ntrebi matale de ce zboară omul în cosmos nu-i o treabă.

— Păi lămureşte-mă, vericule. De ce înveţi carte ? Ca să te înfurii pe oamenii în etate ?

— Mă rog, în primul rînd, cucerirea cosmosului este... necesară. Va veni o vreme cînd omul va pune piciorul pe Lună. După aceea va ajunge şi mai departe : pe planeta Venus. Acolo poate că trăiesc alţi oameni. Oare n-ar fi interesant să-i cunoaştem ?

— Or fi la fel cu noi ?

— Asta nu ştiu precis. Poate că niţeluş mai urîţi, pentru că acolo atmosfera nu-i ca la noi : are presiune mai mare.

— Da' n-or sări la bătaie ?

— De ce să sară la bătaie ?

— Păi că de ce-am venit acolo. Moşul e din ce în ce mai captivat de spusele lui Iurka. Doar ştii şi tu că oaspeţii nepoftiţi îs mai răi ca tătarii.

— Las' că n-or să sară. Ba dimpotrivă o să se bucure şi ei. Poate că sînt şi mai inteligenţi ca noi. Atunci o să avem de învăţat de la dînşii. Şi cînd tehnica o să fie mai dezvoltată, o să zburăm şi mai departe... Iurka este el însuşi captivat de-o asemenea perspectivă. Se ridică de pe scaun şi începe să umble prin odaie. Noi încă nu ştim nici cîte planete există la fel cu Pămîntul. Poate c-or fi milioane ! Şi poate că sînt toate locuite. Aşa că o să ne vizităm unii pe alţii. Şi-o să rezulte pînă la urmă, cum să-ţi zic ?... un fel de omenire universală. O să fim cu toţii la fel.

— S-or însura adică unii cu alţii ?

— Eu îţi vorbesc despre studii. Poate că există pe undeva nişte fiinţe asemănătoare omului, de la care o să avem de învăţat. Poate că-n timp ce noi facem abia primii paşi, ăia au şi descoperit totul. Şi-atunci o să se şi instaureze peste tot împărăţia aceea divină, căreia religia îi zice „rai". Sau, de exemplu, ai să vrei să-ţi vezi copiii direct de-aici, de pe cuptor. N-o să ai decît să-ţi deschizi videoreceptorul, să prinzi unda respectivă şi, poftim, să-i ai pe toţi în faţa dumitale. Vrei după aceea să tragi o fugă pînă la fată, să-ţi mîngîi nepoţelul ? Te sui pe-acoperiş, te urci într-un minielicopter şi peste *ix* minute aterizezi acolo... Iar nepoţelul... cîţi ani a împlinit nepotul matale ?

— Şapte ani. Merge pe-al optulea.

— Nepotul o să-ţi citească din „Război şi pace". Căci şi copiii se vor dezvolta atunci în mod accelerat. Iar medicina va face ca omul să trăiască pînă la o sută — o sută douăzeci de ani.

— Aici ai cam... rotunjit-o.

— Ba deloc. Problema asta e deja pe cale să fie rezolvată. Se consideră că o sută douăzeci de ani

ar fi pentru oameni o vîrstă normală. Doar că nu dispunem încă de date suficiente. Dar le vom obține de la vecinii noștri din Galaxie.

— Singuri n-ați putea dezlega... treaba asta, cu o sută douăzeci de ani ?

— Încă nu. E un proces mai lent. Poate că va fi să atingem și noi vîrsta asta, da' nu chiar așa curînd. Mai repede vom ajunge să construim o navă care să poată străbate Galaxia. Poate că pe-acolo problema a și fost rezolvată : s-o fi descoperit, de exemplu, vreun nou medicament...

— N-or să vrea oamenii să trăiască o sută douăzeci de ani. S-ar plictisi de viață.

— N-o să vrei dumneata. Alții o să fie bucuroși. Poți fi sigur c-o să fie un leac și pentru așa ceva...

— Mai bine s-ar găsi un leac pentru mahmureală. M-aș mulțumi și cu atîta. Că mi-e capul cît o baniță...

— Să nu mai bei.

— Ia mai dute-ncolo...

Tăcură din nou.

Iurka se așează la masă și se apucă de învățat.

— O țineți întruna : „o să fie ! o să fie !" începu iar bătrînul. Sînteți niște palavragii. Tu, de exemplu ; ai să faci școală șaișpe ani de zile. Da' dacă ai să vezi după aceea un om care trage să moară, ce-ai să-i faci ?

— Poate c-am să-l operez.

— Dacă i-a venit sorocul să moară, la ce bun să-l mai operezi ?

— La asemenea întrebări... nici nu răspund.

— Că n-ai ce, d-aia nu răspunzi.

— N-am ce ? Da' oamenii ăștia ? Iurka adună grămadă manualele de pe masă. Oamenii ăștia n-au

nici ei ce să-ți răspundă ?! Ai citit dumneata măcar o carte dintr-astea ?

— La ce s-o citesc ? Îs numa' minciuni.

— Zău ? Iurka sări din nou în picioare și începu să străbată în lung și în lat odaia. Ia ascultă : ciumă a existat altcîndva sau nu ?

— Adică holeră ?

— Mă rog, holeră.

— A fost, cum să nu fie ? Mi-aduc aminte că-n nouă sute douăzeci și...

— Acum mai există ? Există sau nu ?

— Să ne ferească Dumnezeu. Poate că...

— Tocmai asta e, că n-o să mai fie deloc. Oamenii au învățat să lupte împotriva ei. Mai departe. Dacă te-ar fi mușcat altcîndva un cîine turbat, ce-ai fi pățit ?

— Ce să pățesc ? Aș fi turbat și eu.

— Și-ai fi murit, nu ? Pe cîtă vreme astăzi faci patruzeci de injecții și gata. Tuberculoza era și ea o boală incurabilă. Astăzi, trec șase luni și omul ajunge perfect sănătos. Cine a descoperit toate astea ? Savanții le-au descoperit. „Minciuni", auzi ce poate să spună ! Măcar taci din gură dacă nu te pricepi.

Moșul se simți atins de stropșeala lui Iurka.

— Mă rog. Cu cîinele să zicem că ai dreptate. Da' dacă te-ar mușca un șarpe ? Oare înainte vreme erau atîția doctori cîți sînt în ziua de azi ? Nu erau. Da' dacă te mușca un șarpe, dădeai fuga la o babă, ea-ți descînta de mușcătură și nu mai aveai nici pe dracu. Avea baba aia vreun institut la bază ?

— Mușcătura nu era mortală. Asta-i toată chestia.

— Lasă-te tu mușcat de-un șarpe...

— Oricînd vrei dumneata. Fac înainte un vaccin, şi poate şarpele ăla să mă muşte cît o pofti. N-am să fac decît să zîmbesc.

— Laudă-mă gură...

— Păi uită-te aici, bre, uită-te! Iurka arătă din nou spre manualele de pe masă. Oamenii au făcut experienţe pe propria lor piele. Dumneata ştii ce-a făcut academicianul Pavlov, cînd s-a aflat pe patul de moarte? I-a chemat pe studenţii lui şi-a început să le dicteze în ce fel îl cuprinde moartea.

— Cum, adică?

— Aşa cum îţi spun. „Acum, zice, mi se răcesc picioarele. Notaţi-vă asta în caiete." Şi-au notat. Pe urmă i-au paralizat mîinile. Zice: „Mi-au paralizat mîinile".

— Şi ăia scriau?

— Scriau. Pe urmă a început să i se oprească inima. Zice: „Notaţi şi asta". Plîngeau studenţii şi scriau... Iurka simţi că-l trec şi pe el lacrimile. Bătrînul, la rîndul lui, fu adînc impresionat.

— Şi?

— Şi-a murit. Da' le-a vorbit studenţilor pînă la ultima suflare. Pentru că de asta avea nevoie ştiinţa. Dumneata cu babele de care ziceai ai mai fi trăit o mie de ani în ignoranţă. Atîta ştii: „Altădată era aşa, altădată era pe dincolo". Oare era şi aşa altcîndva? Iurka puse la priză difuzorul. Se auzi cîntînd o voce de femeie. Unde-i, bre, asta? Ia spune. Unde e? Că doar nu-i aci, în odaie.

— Cin-să fie?

— Cîntăreaţa.

— Păi sînt firele alea, care...

— Ba sînt undele de radio. „Firele alea..." Firele sînt numai aci, în sat. Pe cîtă vreme ea poate

că se află pe insula Sahalin. Merg oare firele pîn-acolo ?

— Cum să nu ? N-am fost eu anul trecut cu trenul la Vanka al meu ? De-a lungul liniei, numa' fire dintr-astea...

Iurka dădu din mînă a pagubă.

— Cu dumneata degeaba îmi bat gura. Gata. Am terminat. Trebuie să-mi fac lecţiile.

— N-ai decît.

— Păi văd că nu mă laşi. Iurka se aşează la masă, îşi duse palmele la urechi şi începu să citească.

Liniştea stărui multă vreme.

— N-ai vreo poză de-a lui ? întrebă deodată Evstigneici.

— A cui ?

— A lu' învăţatu' ăla care trăgea să moară.

— Academicianul Pavlov ? Uite-l ici. Iurka îi întinse bătrînului o carte. Evstigneici se uită multă vreme la fotografia lui Pavlov.

— Era cam bătrîior.

— Pînă la adînci bătrîneţe a rămas vioi şi nu sta să se îmbete ca... unii. Iurka îi luă cartea din mînă. Şi nici nu zăcea după aia pe cuptor, nici nu înjura. A jucat „gorodki" [1] pînă-n ultima clipă, cînd a căzut la pat. A spintecat şi-o mulţime de cîini ca să demonstreze teoria lui cu reflexele... Treaba cu sistemul nervos e doar tot învăţătura lui. Ia spune-mi de ce ţi-e rău astăzi dumitale ?

— Că-s mahmur după ce-am băut. Asta o ştiu şi fără Pavlov al tău.

— Bine, bine, dar asta înseamnă că ieri ţi-ai ameţit sistemul nervos, l-ai inhibat, adică, iar astăzi

[1] Joc vechi rusesc, asemănător cu popicele.

el... se reface. Şi-apoi să ştii că ţi-ai format un reflex condiţionat: cum primeşti pensia, cum îţi vine să bei. Fără băutură nu mai poţi să trăieşti. Iurka încercă deodată un sentiment plăcut la gîndul că-i poate prezenta atît de calm şi convingător bătrînului urmările nefaste ale beţiilor sale. Moşul îl asculta în tăcere. Ştii ce-ţi trebuie dumitale? Să-ţi poţi înfrînge reflexul. Că aşa, îţi iei pensia de la oficiul poştal, pleci acasă şi cînd ajungi în dreptul bufetului, picioarele te duc ele singure într-acolo. Dumneata însă ar trebui să-ţi vezi de drum mai departe. Ori să mergi pe-o cu totul altă uliţă.

— Chinul mi-ar fi şi mai mare.

— Asta, o dată, de două ori... Pe urmă te-ai obişnui. Să vezi cum ai trece chiar prin faţa bufetului şi ţi-ai rîde în barbă.

Bătrînul se săltă în capul oaselor, îşi răsuci cu degetele tremurînde o ţigară, o aprinse. Trase un fum şi-l podidi tusea.

— Of, maica mă-ti... Chî!... Îmi scuip plămînii, nu alta. Tusea dracului...

Iurka îşi deschise manualul.

Cîteva clipe mai tîrziu, bătrînul coborî gemînd de pe cuptor, îşi trase pîslarii, îşi puse cojocul, luă un cuţit şi ieşi în tindă.

„Unde s-o fi ducînd?" se întrebă Iurka.

Evstigneici lipsi multă vreme. Iurka era gata să se ducă să-l caute, cînd acesta reveni în odaie, aducînd cu el o halcă de slănină cam de un lat de palmă.

— Pîine ai? întrebă el cu asprime?

— Am, zise Iurka. Da' de ce?

— Na, ia din slănina asta. C-o să-ţi dai duhul înainte de vreme cu academicienii ăştia ai tăi... Pînă ai să le-nveţi, adică, ştiinţa...

De mirare, Iurka îşi pierdu cumpătul.

— N-am de unde să ţi-o dau înapoi... Noi n-avem slănină.

— Ia colea şi mănîncă. Ceainicul e-n cuptor. O mai fi încă fierbinte... Mănîncă.

Iurka scoase ceainicul din cuptor, îşi turnă în cană ceaiul care încă nu se răcise, îşi tăie cîteva felii de pîine şi de slănină şi se-apucă să mănînce. Evstigneici se căţără iar pe cuptor şi rămase cu ochii la Iurka.

— E bună slănina ?

— *Very well* ! A-ntîia.

— Trebuie să ştii cum să-l hrăneşti. Porcu', care va să zică. Unii încep, ca proştii, să-l îndoape de cu toamna şi se pune pe el numa' slănină, carne deloc. Alţii fac pe dos, îl lasă să flămînzească : vezi doamne, să iasă mai cărnos. Că nu la toţi le place slănina. Da' cînd să-l taie, nici tu carne, nici tu slănină. Pe cîtă vreme omu' priceput face aşa : o săptămînă îi dă porcului hrană îndeajuns, alta îl ţine mai flămînjor. Pe urmă iar : o săptămînă aşa, o săptămînă alminterlea... În felu' ăsta se fac straturi-straturi : un strat de carne, altu' de slănină. Apoi şi de sărat trebuie să ştii cum s-o sărezi...

Iurka îi asculta poveţele, înfulecînd cu poftă slănina într-adevăr nemaipomenit de gustoasă.

— Of, că bună a fost ! Îţi mulţumesc.

— Te-ai săturat ?

— Îhî. Iurka puse la loc pîinea şi ceainicul. Slănină mai rămăsese. Cu asta ce să fac ? îl întrebă el.

— Pune-o în tindă, sus, pe putină. Mai mănînci din ea şi diseară.

Iurka duse slănina în tindă, apoi, revenind în odaie, se bătu pe burtă şi spuse vesel :

— Acuma o să-mi judece şi capul mai limpede. Că aşa... parcă simţeam o ameţeală.

— Cred şi eu, zise moşul, mulţumit, şi se trînti iar pe spate. Oh, măiculiţa mă-ti. Cum mă culc, cum mă apucă iar.

— Poate să mă duc, să-ţi iau o litruţă ? se oferi Iurka.

Moşul tăcu.

— Lasă... mi-o trece şi aşa. Să te duci mai încolo să le dai boabe la găinile alea. Şi vreo două braţe de fîn la vacă. Să aibă la noapte. Nu uita după aia să-nchizi portiţa şi colo şi colo.

— Bine. Care va să zică, ce ne-a mai rămas ? Geografia. Acuş o gătăm şi p-asta... în galop. Iurka se înveselise : a mîncat bine, lecţiile aproape că şi le-a făcut, diseară se mai poate da niţel şi cu schiurile.

— Ia spune, el n-avea oare nici-o rubedenie ? întrebă deodată moşul.

— Cine să aibă ? nu-l înţelese Iurka.

— Păi ăla, academicianu'. Numa' studenţii i-au stat în preajmă ?

— Pavlov ? Poate c-a avut. Nu ştiu precis. Am să-ntreb mîine la şcoală.

— Copii, zic eu, o fi avut.

— Cred că da. Las' că aflu eu mîine.

— Nu se poate să nu fi avut. De n-ai pe cineva de-al tău în preajmă, nu prea-ţi vine să dai altora poveţe. Îi rău cînd eşti singur.

Iurka nu stătu să-l contrazică. Ar fi putut să-l întrebe : dar studenţii aceia ? Nu-l mai întrebă.

— Ai dreptate, zise. E rău să fii singur.

Vanea, tu aici ? !

Sora lui Pronka Lagutin își făcea studiile în orașul N. O dată pe lună Pronka venea acolo să-i aducă de-ale gurii și să-i plătească gazda. Îi făcea multă plăcere să stea la taclale cu studentele, prietenele soru-si, le cumpăra de fiecare dată cîte-o sticlă, două de vin negru și încerca să le dea povețe :

— Trebuie să fiți, cum să zic eu ?... cu băgare de seamă. Aci e fel și fel de lume. Dacă vine unu', de exemplu, și-ți spune : „Vai ce drăguță sînteți, așa și pe dincolo, permiteți-mi să vă iau la braț", voi, nici una, nici două — pac ! și dați-i peste mînă. „Lasă-mă-n pace, adică. Eu trebuie să-mi văd de școală, nu să-ncep cu alte chestii. Deocamdată gîndul mi-e numai și numai la învățătură."

Venind acolo într-una din zile, și conducînd de dimineața fetele la institut, Pronka se hotărî să dea o raită prin oraș. Trenul îi pleca abia spre seară.

Hoinări prin centru, căscă gura pe la vitrine, bău apă gazoasă de la automate... În cele din urmă, se așeză pe-o bancă într-un parc, să-și mai tragă sufletul. Nici nu se așeză bine, că auzi o voce :

— Tinere, îți cer scuze... Vorbise o femeie tînără și ea, frumoasă, c-o servietă în mînă, oprindu-se în dreptul băncii. Pot să te deranjez o clipă ?

— Cu ce ocazie ? întrebă Pronka.

— Femeia se așeză.

— Eu fac parte dintr-o echipă de cineaști. Am venit cu toții aici pentru niște filmări...

— Să faceți, adică, un film ?

— Da. Şi pentru a realiza una din secvenţe, avem nevoie de-un om. Cam aşa... de tipul dumitale.

— Şi care-i, mă rog, tipul meu ?

— Aşa... mai simpluţ... Ne trebuie adică un băiat simplu de la ţară, care vine pentru prima oară-n viaţa lui la oraş.

— Pricep, pricep.

— Dumneata unde lucrezi ?

— Sînt străin de oraş, am venit la alde sorumea.

— Şi cînd pleci ?

— Chiar astăzi.

— M-da... Păi atunci n-o să putem face nimic. Dar în satul dumitale... Eşti de la ţară, nu ?

— Da.

— În satul dumitale ce lucrezi ?

— Sînt tractorist.

— Să ştii că am avea nevoie de dumneata cel puţin pentru o săptămînă. Ai putea să rămîi ?

— Cam greu. Acu' sîntem tocmai în timpul campaniei.

— Înţeleg. Îmi pare rău. Îţi cer încă o dată scuze. Femeia se ridică de pe bancă, dar după ce făcu cîţiva paşi, se întoarse. Spune-mi, n-ai avea acum un pic de timp liber ?

— Ba da.

— Aş vrea totuşi să te vadă regizorul nostru... ca să... cum să-ţi explic mai pe-nţelesul dumitale ? În fine : ca să ne putem convinge dacă ne-am orientat bine cercetările. Eşti de acord ? Stăm chiar aici, la hotel.

— Haidem.

Pe drum, Pronka află cum avea să se numească filmul, care din actorii celebri urmează să joace acolo, şi cu cît sînt plătiţi ei pentru aşa ceva.

— Da' tipul ăsta.. de ce vine la oraş ?

— Cum să-ţi spun ? Ca să-şi facă o situaţie. E dintr-ăia care nu urmăresc decît banii.

— M-da, interesant, zise Pronka. Să ştiţi că nici mie nu mi-ar strica acum un bănuţ în plus. În toamna asta trebuie să-mi reclădesc casa. Vreau să mă-nsor şi casa-i prea mică. De-oi avea copii, or sta claie peste grămadă. Dumneavoastră îi plătiţi la fel de bine pe toţi ăia care joacă ?

Femeia rîse.

— Îmi pui cam prea devreme asemenea întrebări. Spune-mi, ai putea să rămîi totuşi pentru o săptămînă ?

— Cred că aş putea. Trimit chiar acu' o telegramă şi...

— Stai, stai. Deocamdată nu trebuie să trimiţi nimic. S-ar putea să nu fii omul pe care îl căutăm.

— Păi nu ziceai matale că-s tocmai tipul care vă trebuie ?

— Asta n-o decid eu. O decide regizorul.

Regizorul, un bărbat uscăţiv, trecut de cincizeci de ani, cu nişte ochi vii şi inteligenţi, îl întîmpînă pe Pronka cu multă căldură. Cîntărindu-l iute din ochi, îl invită să şadă într-un fotoliu.

Femeia cea drăguţă îi desluşi pe scurt tot ce aflase mai adineaori de la Pronka.

— Perfect, zise regizorul. Dacă treaba o să meargă, le rezolvăm şi pe toate celelalte. Iar acum am să te rog să ne laşi. O să-ncercăm să ne jucăm puţin rolurile...

Femeia plecă.

— Ia spune-mi, cum te cheamă, c-am uitat.

— Mă numesc Prokopi. Pronka se ridică în picioare.

— Stai jos, stai jos. Uite că m-aşez şi eu. Regizorul luă loc într-un alt fotoliu. Aţinti asupra lui Pronka o privire veselă. Eşti tractorist ?

— Îhî.

— Da' la cinema îţi place să mergi ?

— Îmi place. E adevărat, mă duc cam rar.

— Păi de ce ?

— Pentru că vara stăm mai tot timpul pe cîmp. Iarna ne ducem la tăiat metri.

— Asta ce-o mai fi ?

— La tăiat pădure, adică. Aia care-s însuraţi rămîn în sat să repare tractoarele, iar holteii, cum sînt eu, de exemplu, pleacă la pădure.

— Aha, aha. Uite despre ce-i vorba, Prokopi : noi avem în film următoarea secvenţă : un băiat de la ţară vine la oraş. Vine să-şi caute o soartă mai bună. În oraş dă de nişte prieteni. De fapt, nici nu-i sînt prieteni. E o familie de orăşeni care şi-au petrecut vacanţa la ţară şi-au locuit acolo în casa lui. Ai priceput ?

— Am priceput.

— Bun. Mergem mai departe. Familia asta de la oraş e cam nemulţumită de venirea flăcăului : griji în plus, deranj, chestii dintr-astea... Băiatul nu-i prost, îşi cam dă seama de situaţia creată şi-n general începe să înţeleagă că viaţa la oraş nu-i o treabă tocmai uşoară. Face, cu alte cuvinte, primii paşi în noua lui situaţie. Clar ?

— Păi cum vine asta : cît au stat la el, a fost bine, cum a venit el la dînşii, nu le mai place ?

— Eh... se mai întîmplă. De fapt, ei nu arată chiar aşa, pe faţă, că-s nemulţumiţi. Treaba-i mai

complicată. Regizorul tăcu, se uită la Pronka. Nu înțelegi ?

— Ba da. Umblă cu fofîrlica.

— Așa, așa. Hai să-ncercăm, vrei ?... Cuvintele le născocim pe parcurs. Ce zici ?

— Păi cum facem ?

— Uite-așa : dumneata intri pe ușă, iar eu n-am să mai fiu eu, ci amicul acela al dumitale, orășeanul. Pe urmă, vorba ceea : văzînd și făcînd. Poartă-te așa cum îți vine. Doar să ții minte că nu mai ești Prokopi, ci flăcăul acela de la țară. Să zicem că-l cheamă Ivan. Haide !

Pronka ieși din cameră și... intră din nou.

— Bună ziua.

— Trebuie mai întîi să bați la ușă, îl corectă regizorul. Înc-o dată.

Pronka ieși afară și bătu la ușă.

— Da !

Pronka intră. Rămase în prag. Tăcură amîndoi o vreme, uitîndu-se unul la celălalt.

— Da' „bună ziua" unde-i ?

— Păi nu vă zisei adineaori ?

— Acum am luat-o de la capăt.

— S-o iau de la capăt ?

Pronca ieși. Bătu la ușă.

— Da !

— Bună ziua.

— Hehei ! Ivan ! Intră, intră, se „înveseli" regizorul. Poftim în casă. Ce vînt te-aduce ?

Pronka zîmbi.

— Salut ! Veni la regizor, îl luă de umeri, îl bătu pe spate. Cum o duci, neică ?

— Da' de ce ești tu așa bucuros ? îl întrebă regizorul.

— Că te-am văzut pe matale... Doar şi matale te bucuri.

— Bine, dar nu-ţi dai seama că eu mă prefac?

— De ce să te prefaci? Doar eu încă nu ţi-am spus că vreau să stau la matale. Poate c-am venit doar aşa, în trecere.

Regizorul îşi încreţi fruntea. Se uită cu atenţie la Pronka.

— Cam ai dreptate, zise. Hai să mai repetăm o dată. Aşa este: m-am cam pripit.

Pronka ieşi, ca să bată din nou la uşă.

Scena se repetă.

— Cum o mai duci, nenişorule? întrebă Pronka, zîmbind.

— Ceac, pac... Da' cu tine ce-i? Ai venit cu treburi pe la oraş?

— Ba, deloc. Am venit cu totul.

— Cum cu totul?

— Să stau aici. Vreau să mă fac artist.

Regizorul izbucni în rîs.

Pronka tăcu, derutat.

— O luăm iar de la capăt?

— Ba nu, mergem mai departe. Da' cu mai multă seriozitate. Tu n-ai venit ca să te faci artist, ci, de pildă... să te angajezi la fabrica de tricotaje. Aşadar ai de gînd să rămîi în oraş?

— Îhî.

— Şi?

— Ce anume?

— Unde-ai să locuieşti?

— La matale. Astă-vară n-ai stat cu familia la mine? Acu' oi sta şi eu la matale.

Regizorul străbătu gînditor încăperea.

— Văd că n-o prea scoatem la capăt... Să iei chiar aşa taurul de coarne parcă nu prea merge.

Trebuie să procedezi mai delicat. Să fii adică mai hîtru. Hai să ne prefacem amîndoi: eu sînt nemulţumit că m-am pomenit cu tine, dar o fac pe bucurosul, iar tu ţi-ai dat seama că-s nemulţumit, dar te faci că n-ai observat nimic şi te bucuri şi tu. Încercăm în felul ăsta?

— Încercăm. Să ştii că mi-ar plăcea munca asta, pe cuvîntul meu! Cînd m-ar vedea în film ai noştri de la ţară, ar face clubul harcea-parcea.

— De ce să-l facă harcea-parcea?

— De mirare. M-ar scoate de-acolo, vorba ceea, pe sus!...

— Hm... Bine, hai să mai încercăm. Ca să nu fiu cumva scos şi eu dintr-o anumită casă. Şi tot de mirare.

Pronka ieşi pe culoar, bătu la uşă, intră în cameră, dădu „bună ziua". Făcu totul cu multă siguranţă şi cu vădită plăcere.

— Vanea! Tu aici?! exclamă regizorul.

— Stai. Pe matale cum te cheamă?

— Păi, să zicem... Nikolai Petrovici.

— O luăm de la capăt, făcu Pronka pe-un ton de comandă. Zi: „Vanea, tu aici?!"

— Vanea, tu aici?!

— Nu aşa. Dă mai întîi uite-aşa din palme. Abia după aia să spui: „Vanea, tu aici?!" Pronka îi arătă cum trebuie să facă. Mă-nţelegi?

Regizorul îşi pipăi gînditor bărbia, apoi se declară de acord.

— Bine. Vanea, tu aici?! Şi plesni din palme.

Pronka strălucea de bucurie.

— Hai să trăieşti, Petrovici. Cum o mai duci, bre?

— Stop! Nu văd deloc că-ţi dai seama ce-i în mintea mea. Doar eu sînt nemulţumit! Deşi... Bine,

hai să continuăm. Totuşi, urmăreşte-mă cu mai multă atenţie. Vanea, tu aici ?!

— Cum mă vezi. Vreau să mă mut la oraş.

— De tot ?

— De tot. Vreau să intru la fabrică.

— Da' de locuit unde-ai să locuieşti ? Nikolai Petrovici îşi părăsi tonul „vesel".

— La matale. Pronka rămase bucuros ca şi pînă atunci. O să stăm cu toţii împreună, o să ne uităm la televizor !...

— Nu prea am spaţiu, Ivan...

— N-are nimic. Te-i mai strîmtora puţintel.

— Bine, dar eu îmi şi arăt nemulţumirea, Ivan... adică Prokopi ! îşi ieşi din fire regizorul. Nu mă vezi că-s supărat ? Sînt negru la faţă de supărare, iar tu-mi zîmbeşti întruna.

— Mă doare-n cot că eşti supărat. Ce dacă stau aci o săptămînă, două ? Cînd oi intra la fabrică, m-oi muta la cămin.

— Dar asta ar însemna să facem un alt film. Nu pe ăsta. Pricepi ?

— Facem altul ! Să zicem că eu viu la matale şi...

— De unde eşti tu de fel ? îl întrerupse regizorul.

— Din Kolunda.

— Şi n-ai vrea să rămîi cu adevărat la oraş ?

— Dracu' să... Pronka tăcu, rămase pe gînduri. Drept să spun, nu m-am gîndit la aşa ceva. Ştiu eu ? Parcă n-aş vrea. Îmi place mai mult cum îi pe la noi pe-acasă. Nu mă potrivesc cu băiatul ăsta din film, aşa-i ?

— Cum să-ţi spun... Regizorul nu voia să-l necăjească pe Pronka. La noi este vorba de-un alt soi de flăcău. Uite, ăsta-i scenariul. Vru să-l ia de pe masă, chiar făcu un pas într-acolo, dar se opri şi

se întoarse spre Pronka. Da' ia spune, tu cum l-ai fi făcut ? Poftim, ai venit care va să zică la oraş...

— A-a, nu, dacă aţi şi scris totul, de ce să schimbaţi ? Doar n-o să scrieţi altminteri, că aşa vreau eu.

— Şi totuşi ?

— Ce anume ?

— Ai venit la ăştia de la oraş. Mai departe ?

— Păi, am venit... „Bună ziua !" — „Bună ziua !" — „Iacătă c-am venit." — „Pentru ce ?" — „Păi vreau să intru la fabrică..."

— Şi ?

— Asta-i tot.

— Bine, dar ăstora nu le convine să stai la ei.

— Da' ce-i aşa o grozăvie, zău dacă pricep ! Stau şi eu o săptămînă, poftim : două...

— Şi totuşi lor nu le convine. În faţă nu ţi-o spun, dar nu le convine. Ce-ai face în situaţia asta ?

— I-aş întreba : „Ce-aveţi, bre, nu vă cade bine să stau aci, la voi ?"

— Iar ei ţi-ar răspunde : „Ba nu, Ivan, cum poţi să spui aşa ceva ? Stai cît vrei." Dar de îmbufnaţi ar rămîne îmbufnaţi. Şi tu ţi-ai da seama de asta foarte bine. Cum ai proceda ?

— Nu mai ştiu. Acolo cum scrie ?

— Păi... altcumva. N-ai putea să te prefaci şi tu ? Hai să mai încercăm. Ăştia-s oameni răi, mă rog, dă-i la dracu'. Totuşi tu n-ai unde să locuieşti. Doar nu te mai poţi duce înapoi, la ţară. Hai s-o luăm de la capăt. Nu uita însă că...

Sună telefonul. Regizorul duse receptorul la ureche.

— Da... da... Păi de ce, frate ? Doar v-am spus clar !... Nu v-am arătat eu din caţe să luaţi ?!... Fir-ar al naibii să fie !... Bine, cobor îndată. Am plecat.

Prokopi, băiete, aşteaptă-mă cinci minute. E acolo o încurcătură...

— Nu vă ascultă ? întrebă Pronka.

— Pe cine ? Pe mine ?

— Îhî.

Regizorul rîse.

— Ba nu. I-o altă chestie. Şi părăsi încăperea.

Pronka îşi aprinse o ţigară.

Cîteva clipe mai tîrziu, intră în fugă pe uşă femeia cea drăguţă, cu servieta. Întrebă :

— Ei, cum e ?

— Nicicum.

— Poftim ?

— Nu merge. Acolo scrie despre altul.

— Regizorul te-a rugat să-l aştepţi ?

— Îhî.

— Atunci stai şi aşteaptă-l. Femeia răscoli teancul de scenarii aflat pe masă şi scoase de-acolo unul din ele. Poate n-ar strica să citeşti între timp scenariul ? Ia-l şi citeşte-l. Uite-aici este secvenţa dumitale.

Îi vîrî în mîini lui Pronka scenariul, luă cu ea un altul şi o zbughi pe uşă. Şi nu mai manifestă pentru Pronka nici un fel de preocupare. Şi-n general Pronka se simţi cumva întristat. Îşi imagină cum va sosi mîine la halta lui trenul încărcat pînă la refuz, cum vor da fuga călătorii să-şi ocupe loc în autobuze... Iar el va lipsi de acolo şi nici nu va răcni vesel, gonind împreună cu ceilalţi : „Hei, băbuţo, ia-o la picior, c-ai să mergi călare pe tampon !" Şi nu se vor ivi mai apoi, printre arbori, căsuţele din satul lui... Nu va răzbate de-acolo izul fumului de tizic... Nici nu-l va întîmpina în prag maică-sa cu obişnuita ei întrebare : „Ai venit ? Cum

o duce soru-ta ?" Şi nici el nu-i va răspunde ca de obicei : „Bine, sănătoasă", auzind de la ea : „Ei slavă Domnului".

Puse pe masă scenariul, luă un creion colorat şi scrise pe-o foaie albă de hîrtie.

„Ne-am căzni degeaba.

Lagutin Prokopi."

Şi plecă.

Venin de șarpe

Lui Maxim Volokitin de la căminul de nefamiliști îi sosi o scrisoare. De la maică-sa. „Dragul meu, îi scria bătrîna, m-am betegit. Mă-njunghie în spate și mi-a înțepenit piciorul. Cică ar fi sciatică, duce-s-ar pe pustii. M-a povățuit oarecine s-o înmoi cu venin de șarpe, dar aici, pas de-l găsește. Du-te, măicuță, pe la farmacii, poate pe la voi o fi. Nu mai pot, răcnesc de durere. Du-te, măicuță, nu mă lăsa..."

Maxim își sprijini capul în palme și căzu pe gînduri. I se strînse inima de milă pentru maică-sa. Gîndi că-i trimisese mult prea arareori cîte-o scrisoare și se simți vinovat. În ultima vreme își amintise tot mai rar de ea, nici măcar în vis n-o mai visase ca altă dată. Și iată că de-acolo de unde-și ducea ea zilele, se arătase acum, aidoma unei năluci, o neagră primejdie.

„Halal să-ți fie, Maxime!"

Era într-o zi de duminică. Maxim își puse costumul cel bun și porni spre cea mai apropiată farmacie.

„O fi avînd și el vreo denumire, veninul ăsta de șarpe. Ar fi bine s-o aflu, ca să știu ce să cer."

N-avea însă de la cine să afle, de aceea porni la întîmplare.

La farmacie era lume puțină. Maxim zări la tejghea o fată drăguță și se duse la ea.

— Venin de șarpe aveți?

Fata număra niște pachețele cu prafuri. Se opri o clipă, mai rosti o dată, în șoaptă, ultima cifră, ca să nu greșească, îi aruncă lui Maxim o privire,

spuse „n-avem" şi continuă să numere. Maxim mai stătu niţel, vru s-o întrebe cum îi zice veninului de şarpe în limbaj ştiinţific, dar n-o mai întrebă : fata avea de lucru.

La farmacia următoare discuţia fu purtată cam aşa :

— Venin de şarpe aveţi ?

— N-avem.

— Da' de primit, primiţi ?

— Primim, însă cam rar.

— Da' în altă parte nu ştiţi unde l-aş putea găsi ?

— Nu, nu ştiu unde l-ai putea găsi.

De răspuns, îi răspundea lui Maxim o femeie uscăţivă, de vreo patruzeci de ani, cu un nas ascuţit şi frunte îngustă. Pielea de pe frunte îi era atît de subţire şi albă, încît aveai impresia că prin ea se întrezăreşte osul. Maxim gîndi că pesemne femeii îi face plăcere să-i răspundă „nu", „nu ştiu". Rămase cu ochii la ea.

— Ce mai doreşti ? întrebă femeia.

— Unde aş putea găsi, totuşi, veninul ăsta ? Oare nu există nicăieri în oraş ?

— Nu ştiu, răspunse ea din nou, cu un fel de stranie plăcere în glas.

Maxim nu se urni din loc.

— Altceva ? zise femeia. Stăteau amîndoi mai deoparte, lumea din farmacie nu le auzea discuţia.

— Da' de ce eşti mata aşa de slabă ? o întrebă el deodată. Nu-şi ticluise dinainte întrebarea şi nici nu ştia de ce i-o pusese. îl luase gura pe dinainte. Prea fusese urîcioasă femeia.

Luată prin surprindere, ea nu făcu decît să clipească mărunt din gene.

Maxim se întoarse şi plecă.

„Acu' ce-i de făcut ?" gîndi el.

Trecu astfel din farmacie în farmacie, dar cei de acolo, deşi diferiţi unul de altul, n-aveau pentru el decît un mereu acelaşi răspuns : „nu", „n-avem".

La una din farmacii, Maxim văzu dincolo de geamul tejghelei un tînăr cam de-o vîrstă cu el.

— N-avem, îi zise tînărul.

— Da' nu ştii cum îi zice la veninul ăsta în termeni ştiinţifici ? îl întrebă Maxim.

Tînărul crezu pesemne că are ocazia s-o facă „pe savantul". Asta, poate, de prea mult stat într-un loc.

— În termeni ştiinţifici ? schiţă el un zîmbet. Păi, în reţetă cum scrie ? Aşa cum scrie acolo, aşa-i zice.

— N-am reţetă.

— Păi de ce-l mai cauţi ? Aşa poţi să-mi ceri şi apă vie.

— Zău ? Dacă n-am reţetă, nu mi se dă ? făcu Maxim, simţind cum l-apucă un fel de tremurici.

— Nu, tinere, nu ţi se dă.

Acest „tinere", rostit pe un ton îngăduitor, puse capac la toate.

— Ce băiat deştept eşti matale ! zise cu glas scăzut Maxim. Cum te-o fi făcut maică-ta aşa deştept ?!...

Ieşi în stradă şi-şi aprinse o ţigară. În faţa lui, de cealaltă parte a străzii, zări un oficiu poştal. Isprăvind din cîteva fumuri ţigara, intră acolo şi-i trimise maică-si o telegramă : „Expediat veninul de şarpe. *Maxim*".

„Întorc oraşul pe dos, da' tot îl găsesc", îşi zise, revenind în stradă. I se părea acum că de-i va tri-

mite maică-si veninul acela de şarpe, durerea o va lăsa cît ai clipi.

Intrînd la o farmacie mare, Maxim se îndreptă cu paşi hotărîţi spre o femeie trupeşă şi frumoasă, care arăta a fi mai binevoitoare decît celelalte.

— Îmi trebuie nişte venin de şarpe, îi zise.

— N-avem, răspunse femeia.

— Chemaţi-l atunci pe şeful dumneavoastră.

Femeia îl privi cu mirare.

— Pentru ce ?

— Vreau să discut ceva cu dînsul.

— La ce bun să-l chem ? Nu te poate ajuta cu nimic. Medicamentul ăsta nu-l avem.

Lui Maxim îi veni să-i trîntească femeii o bădărănie, să-i zică o vorbă jignitoare. Şi asta nu pentru că nu găsise nici aici veninul de şarpe, ci pentru că toate femeile acelea îi ziceau „n-avem" cu atîta uşurinţă, cu atîta dezgustătoare seninătate.

— Vreau să vorbesc cu şeful ! repetă Maxim. Şi deodată adăugă cu o voce plîngăreaţă : Ştiţi, mi-e mama bolnavă... Tonul cu care o spusese i se păru absolut lipsit de demnitate.

Femeia renunţă la tonul oficial.

— Zău că n-avem venin de şarpe. Ţi-o spun foarte serios. Pot să-ţi dau în schimb venin de albine. Ce are mama dumitale ? Sciatică ?

— Îhî.

— Ia-l pe ăsta, de albine. Că nici nu-i nevoie totdeauna de celălalt.

— Bine. Daţi-mi. Lui Maxim încă-i mai era ruşine de tonul său plîngăreţ. Da' o fi bun ca şi cel de şarpe ?

— Reţetă ai ?

— N-am.

— Şi-atunci ?

— Ce ?

— Păi dacă n-ai rețetă, nu pot să-ți dau. N-am voie.

Maxim își pierdu cumpătul.

— Asta-i așa, o hîrtiuță mică, nu ?

Femeia zîmbi.

— Da, da. Ți-o poate da un medic. Noi nu facem decît să...

— Dați-mi așa, fără rețetă... Zău. V-o aduc mîine. Vă rog...

— Nu pot, tinere. Nu pot.

Ajuns în stradă, Maxim se gîndi multă vreme la ceea ce ar trebui să întreprindă. Chiar dacă avea să găsească la vreo farmacie veninul de șarpe, n-avea cum să-l cumpere, căci n-avea rețetă. Asta era clar. Prin urmare, trebuia mai întîi să și-o procure.

În drum spre casă, mai trecu pe la un oficiu poștal și-i expedie mamei o altă telegramă : „Venin de albine nu-ți trebuie ? *Maxim*".

A doua zi, la ora nouă dimineața, se duse la șantier, se învoi pe toată ziua și se duse la policlinică.

Într-o despărțitură albă, cu geamuri, era tăiat un ghișeu. Dincolo de ghișeu se afla o fată, albă și ea. Fata stătu o bună bucată de vreme să-i întocmească lui Maxim o fișă, apoi îi întinse un bon. Maxim văzu că bonul are numărul paisprezece, ora de primire fiind treisprezece treizeci.

— Mai devreme n-aveți ?

— Nu.

— Tovarășă dragă... Maxim își dădu seama că a început iar să vorbească pe un ton plîngăreț, dar de oprit nu se mai putu opri. Tovarășă dragă, dă-mi te rog unu' dintr-alea, să pot intra mai devreme. Zău. Am mare nevoie.

Fără să se uite la el, fata răscoli teancul de bonuri, scoase unul de acolo și i-l întinse. Abia atunci se uită la Maxim, iar lui i se păru că-i întrezărește pe chip o umbră de zîmbet.

„Draga de ea, gîndi, mișcat. De-acum încolo poți să rîzi cît pofțești: bonul uite-l colea, la mine-n mînă." Bonul acela, al doilea, purta numărul șase, ora de consultație fiind unsprezece fix.

În fața cabinetului ședeau, în așteptare, vreo zece persoane. Maxim se așeză lîngă un bărbat mai în vîrstă, ai cărui ochi exprimau atîta suferință, încît te făceau să-ți spui: „Orice-ar fi, tot în pămînt ne ducem".

„L-a răzbit boala", gîndi Maxim și, amintindu-și iar de maică-sa, stătu, nerăbdător, să-l aștepte pe doctor.

Veni și doctorul, un bărbat destul de tînăr. Curînd, ieși din cabinet o femeie și întrebă:

— Cine-i numărul unu?

Nu se ridică nimeni.

— Eu sînt, zise Maxim, simțind că o forță nevăzută îl ridică în picioare și-l duce spre ușa cabinetului.

— Zău? Ai numărul unu? întrebă omul lîngă care se așezase.

— Da, răspunse Maxim și intră în cabinet. Era vesel și i se părea că fusese foarte isteț.

— Ce-i? întrebă doctorul, fără să se uite la el.

— O rețetă, zise Maxim, așezîndu-se în dreptul mesei.

Doctorul părea morocănos, nu-și ridica ochii. „O fi tras zdravăn la măsea azi-noapte", gîndi Maxim.

— Ce fel de rețetă? întrebă doctorul, umblînd la hîrtiile care zăceau pe masă.

— Vreau să cumpăr niște venin de șarpe.

— Da' ce te doare ? Doctorul își ridică, în fine, privirea.

— Nu mă doare nimic. E bolnavă maică-mea. Are sciatică. Doctorii i-au recomandat venin de șarpe.

— Și ?

— Și n-am rețetă. Or fără ea, vă dați seama, nu mi-l dă nimeni. Maxim crezu că a explicat totul foarte limpede. Tocmai de aceea am și venit la dumneavoastră. Să-mi dați o rețetă.

Doctorul îl privi cu o anume curiozitate.

— Da' unde locuiește mama dumitale ?

— La țară. În ținutul Krasnoiarsk.

— Serios... Și zici că-ți trebuie o rețetă ?

— Da. Maxim se simți mai în largul lui : îi plăcuse de doctor.

Acesta îi aruncă sorei o privire.

— Păi dacă-ți trebuie, să ți-o dăm. Ce zici, Klavdia Nikolaevna ?

— Dați-i, bineînțeles.

Doctorul scrise rețeta.

— Să știi însă că așa ceva nu se prea găsește, zise el. Să te duci la farmacia douăzeci și șapte. Știi unde e ? E chiar în fața cinematografului „Priboi". Acolo s-ar putea să fie.

— Vă mulțumesc. Maxim îi strînse doctorului mîna și o zbughi afară din cabinet. Părea că plutește prin aer, atît îi era de mare bucuria.

Venin de șarpe nu era nici la farmacia douăzeci și șapte.

Maxim prezentase rețeta și-acum se uita cu răsuflarea întretăiată la farmacistul dinaintea lui.

— N-avem, zise acesta și clătină din cap.

— Cum n-aveți ?

— Așa. N-avem.

— Păi eu am venit cu reţeta... Uite colea reţeta.

— O văd.

— Ce faci dumneata cu mine, tataie ? rosti Maxim încet, cu disperare în glas. Eu am nevoie de veninul ăsta.

— N-avem, băiete, n-avem. De unde vrei să ţi-l scot ? Doar îţi spun clar : venin de şarpe n-avem.

Maxim ieşi în stradă, se sprijini cu spatele de un zid şi urmări maşinal chipurile trecătorilor. Aceştia se perindau pe dinaintea lui într-un torent nesfîrşit. Maxim se tot uita la chipurile lor, dar nu le vedea pe nici unul.

Într-un tîrziu îi veni în minte o idee. Se depărtă brusc de zid şi porni spre centrul oraşului. Spre circ.

Acolo, îi ieşi în întîmpinare portarul.

— Pe cine cauţi ?

— Pe Ignat Baikalov.

— E la repetiţie.

— Şi ce dacă ?

— Cum „ce dacă" ? N-auzi că-i la repetiţie ! Portarul îi bară drumul.

— Ia mai lasă-mă cu chestii dintr-astea ! se înfurie Maxim, îl dădu la o parte pe bătrîn şi intră înăuntru.

Ajunse în arena imensă şi pustie, unde paşii lui stîrniră ecouri. Numai în mijlocul ei sta neclintit un ins cît toate zilele, ţinînd pe umeri două fete graţioase ca nişte păpuşi. Ceva mai încolo, un tip zvîrlea în aer mai multe farfurii. Maxim porni spre acesta.

— Unde l-aş putea găsi pe Baikalov ?

Omul prinse, una cîte una, toate farfuriile.

— Poftim ?

— Ziceam, că-l caut pe Baikalov.

— E sus, la etaj. Da' pentru ce ?

— Aşa... Sîntem consăteni.

— Ia-o pe-acolo, pe scara aceea. Omul zvîrli din nou farfuriile în aer.

Ignat se luase la trîntă cu un mongol. Mongolul era o adevărată namilă.

— Hei, Ignat ! făcu Maxim.

Ignat se dădu jos de pe mongol.

— Maxime !... Hai noroc ! Ignat era năduşit : trînta îl înfierbîntase. Ce-i cu tine ? Îşi trecu apoi palma peste coaste.

— Te-a căpiat ăsta, aşa-i ?

— Chiar că m-a căpiat. Are forţă-n el cît un taur, da' la trîntă nu se pricepe.

— Şi poţi tu să-l înfrîngi ?

— Vrei să-ţi arăt ?

— Nu, lasă. Am venit la tine c-o treabă. S-a-mbolnăvit maică-mea. Mi-a trimis o scrisoare. Trebuie să-i fac rost de nişte venin de şarpe. Am umblat tot oraşul, da' n-am găsit nicăieri. Poate că ai tu vreo cunoştinţă pe undeva ?... Poate cunoşti vreun doctor ?...

Ignat căzu pe gînduri.

— Naiba ştie... e greu de spus. Să fi venit şi tu mai din timp. Mîine să ştii că plec. Mă duc acasă.

— Acasă ?

— Aha.

— În concediu sau cum ?

— Aha.

Maxim îl privi cu invidie şi tristeţe.

— E grozav.

— Am să-ncerc astăzi să-ntreb pe cineva. Să-mi fi spus şi tu mai demult...

— Atunci n-aveam nevoie de veninul ăsta.

— Ai şi tu dreptate. Bine, întreb eu astăzi. Da' de promis, să ştii că nu pot să-ţi promit.

Maxim dădu din cap.

— E-n regulă. Dă-i bătaie mai departe. Mă duc şi eu să mai caut.

Celălalt se simţi jenat.

— Să ştii că nu uit, Maxime. Poate-oi reuşi.

— Pe-acasă cît ai de gînd să stai ?

— Vreo două săptămîni. După aceea plecăm la Gagrî.

— Poate treci şi pe la maică-mea... Spune-i că-i trimit neapărat doctoria. Bine ?

— Cum să nu! Şi nu te pierde, mă, cu firea. Poate l-om găsi chiar azi.

— Poate. Salută-i pe-ai tăi din partea mea. De cînd n-ai mai fost pe-acasă ?

— De vreo cinci ani.

— Eu de doi. S-or fi schimbat toate pe-acolo...

— Aşa zic şi eu.

— Bine, dă-i bătaie.

Maxim ieşi din clădirea circului şi, cu aceeaşi hotărîre cu care pornise din dreptul farmaciei douăzeci şi şapte, se îndreptă iar într-acolo.

Intrînd înăuntru, se duse direct la farmacistul acela, bătrîior.

— Vreau să vorbesc cu şeful matale.

— Te rog, zise cu amabilitate farmacistul. Intră pe uşa aceea. E la el în birou.

Maxim se duse într-acolo.

În biroul şefului nu era nimeni. În faţă, se afla o altă uşă. Maxim o împinse şi lovi pe cineva în spate.

— Imediat, se auzi de dincolo.

Maxim se aşează pe un scaun, hotărît să nu plece fără să capete veninul de şarpe.

Apoi, în încăpere intră un omuleț scund, cu mustăcioară, cu obrajii grăsulii, proaspăt bărbieriți. Era curățel, durduliu, să tot fi avut patruzeci de ani.

— Ce dorești ? întrebă el.

— Asta. Maxim îi întinse rețeta. Inima începu să-i bată cu atîta putere, încît simți un junghi în piept.

Responsabilul suci rețeta în mîini.

— Nu-nțeleg.

— Am nevoie de medicamentul ăsta. Maxim se strîmbă ușor, inima, într-adevăr, i-o luase razna.

— N-avem așa ceva.

— Da' mie-mi trebuie. Că mama trage să moară. Maxim îl privi pe celălalt, încercînd să nu clipească : simți că ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Și dacă n-avem, eu ce pot să fac ?

— Eu am nevoie, mă-nțelegi ? Și de aici nu mai plec ! Vă urăsc pe toți, canalii ce sînteți !

Responsabilul zîmbi.

— Treaba devine serioasă. N-am încotro. Se așeză în dreptul telefonului și, învîrtind discul, îi tot arunca lui Maxim priviri pline de curiozitate. Maxim avusese timp să se șteargă la ochi și-acum se uita afară, pe fereastră. I se făcuse rușine. Îi părea rău că rostise fraza aceea, de la urmă.

— Alo ! făcu responsabilul. Dumneata ești, Vadim Petrovici ? Hai noroc ! Da, eu sînt. Spune-mi, ai cumva... Aici rosti un cuvînt de neînțeles. Cum ? N-ai ?

Lui Maxim îi stătu inima în loc.

— Da, îi trebuie aici... unui flăcăiaș... Ia vezi, poate găsești... E un băiat simpatic, vreau să-l ajut.

Maxim rămase cu ochii la responsabil. Acesta își țuguie nepăsător buzele : aștepta răspunsul.

— Zău ? Perfect, atunci îi spun să vină la dumneata. Ia zi cum o mai duci ? Aşa ? Da' ce zici de... Cum ? Ei, nu mai spune ! Pe cuvînt ?...

Urmă o discuţie de neînţeles : cineva făcuse o delapidare, fusese scos din muncă, urma să fie trimis în judecată... Maxim sta cu ochii în pămînt, dîndu-şi seama că-l podidiseră lacrimile, dar nu mai putea face nimic : plîngea şi gata. În ultimele două zile ostenise cumplit. Acum se ruga la Dumnezeu ca responsabilul să stea cît mai mult de vorbă la telefon : poate între timp lacrimile vor înceta să-i curgă ; altminteri i-ar veni să intre-n pămînt de ruşine. Iar dacă ar încerca să se şteargă la ochi, responsabilul i-ar surprinde gestul şi şi-ar da seama îndată că l-a podidit plînsul...

„Prostule !" se mustră în gînd. Totodată îşi dădu seama că l-a îndrăgit pe responsabilul ăsta cum nu îndrăgise pe nimeni în viaţa lui.

Omul puse receptorul în furcă şi se uită la Maxim. Acesta se încruntă, îşi trecu repede mîneca hainei peste ochi şi începu să se caute de ţigări. Responsabilul nu zise nimic, se apucă să scrie un bileţel, apoi se ridică în picioare. Maxim se ridică şi el.

— Asta-i adresa farmaciei... Să-ntrebi de Vadim Petrovici. Şi nu dispera, mama dumitale o să se facă bine...

— Vă mulţumesc, zise Maxim. I se pusese un nod în gît şi vorbele îi sunară ca un chiţăit. Îşi lăsă capul în piept şi porni spre uşă, fără, măcar, să dea mîna cu responsabilul.

„Of, că prost mai sînt !" îşi zicea cu ciudă. Se simţea foarte ruşinat.

A doua zi de dimineață, la Maxim intră în fugă Ignat. Aduse cu el larma și răcoarea străzilor proaspăt stropite.

— Maxime!... Plec! Ți-am făcut rost de venin.

Maxim sări din pat.

— Unde pleci?

— Acasă. Uite veninul...

— Păi am făcut rost și eu. De-un flacon întreg.

— O să fie două flacoane. Las' că prinde bine.

— Pleci chiar acum?

— Păi! Rămîi cu bine! Trec neapărat pe la maică-ta...

— Stai nițel. Viu și eu să te conduc.

— Sînt cu un taxi...

— Mă-mbrac numaidecît.

— Hai. În doi timpi și trei mișcări. Trenul pleacă peste-un sfert de ceas. Nevastă-mea s-a și-mbarcat. Cred că se dă acum de ceasul morții...

— S-a și urcat în tren? Maxim sărea într-un picior prin odaie, încercînd să și-l vîre pe celălalt în cracul pantalonului.

— Păi sigur.

— O clipă, și sînt gata. La vreo cofetărie n-am avea timp să oprim? I-aș lua mamei niște dulciuri.

— Ești nebun? urlă Ignat. Vrei să alerg în urma trenului?

— Bine, bine...

Se repeziră în jos pe scări, urcară în taximetru.

— Ascultă, prietene! i se adresă Ignat șoferului. Peste zece minute îmi pleacă trenul... Dă-i bătaie. Plătesc triplu.

Mașina se smuci din loc.

Soția lui Ignat stătea în fața vagonului. Pînă la plecare nu mai rămăsese decît un minut și jumătate...

— Ignat... Dă-o dracului de treabă, își întîmpină ea soțul, gata-gata să plîngă. Cît pe ce să dau valizele jos.

— Las' că totu-i în ordine! făcu vesel Ignat. Pe curînd, Maxime! Suie, puicuțo, în vagon.

Trenul se puse în mișcare.

— Rămîi cu bine, Maxime!

Maxim merse pe lîngă vagon.

— Auzi, Ignat? Să-i spui mamei că s-ar putea să vin și eu curînd! Nu uita, Ignat!

— Nu, nu-uu!

Maxim se opri.

Trenul luase viteză.

Maxim ajunse în fugă vagonul în care se afla Ignat și-i strigă din nou:

— Ignat! Să nu uiți!

— Las' că-i spun!

Lumea de pe peron începuse să se împrăștie.

Maxim sta mereu și se uita în urma trenului.

Pe peron nu mai rămăsese aproape nimeni, dar Maxim nu se clintea din loc. Se uita întruna spre zarea către care plecase Ignat.

Cizmulițele

Plecaseră la oraș după niște piese de schimb... Serghei Duhanin văzu acolo, la unul din magazine, niște cizmulițe de damă. Și-și pierdu liniștea : își puse în gînd să ia o pereche nevesti-si. Măcar o dată în viață, cugetă el, se cade să-i fac un dar mai acătării. Mai ales că-i vorba și de-un lucru frumos... Asemenea cizmulițe nici măcar în vis n-a visat ea să poarte.

Serghei stătu îndelung cu ochii la cizmulițe, apoi ciocăni vesel cu unghia în geamul tejghelei. Întrebă :

— Și cît zici c-ar costa burlănașele astea ?

— Care burlănașe ? nu-l pricepu vînzătoarea.

— Păi... cizmulițele.

— Auzi la el : burlănașe. Șaizeci și cinci de ruble.

Serghei fu cît pe-aci să zică cu glas tare : „Hătui !" Mormăi :

— M-da... Cam pișcă.

Vînzătoarea îl privi cu dispreț. Ciudate ființe mai sînt și vînzătoarele astea : îți vînd un chil din cel mai obișnuit mălai, dar cu o mină, de parcă ți-ar întoarce o datorie uitată.

Mă rog, dracu să le ia de vînzătoare. Cele șaizeci și cinci de ruble trebuincioase Serghei le avea. Avea chiar șaptezeci și cinci. Dar... Ieși în stradă, își aprinse o țigară și se așternu pe gînduri. Acu', vorbind cinstit, nu prea-s făcute cizmulițele astea pentru glodul de pe ulițele satului. Deși, bineînțeles, ea o să le păstreze ca pe ochii din cap... O dată pe lună dacă le-o încălța, să facă vreun drum cu ele. Și acela numai pe vreme uscată. În schimb, cîtă

bucurie pe ea ! A dracului de frumoasă ar fi clipa cînd el ar scoate cizmuliţele din valijoară şi i-ar spune : „Na, poartă-le".

Serghei porni spre ghereta de lîngă magazin şi se aşează la rînd, să ia nişte bere.

Şi-şi închipui cum o să i se aprindă nevesti-si ochii în cap cînd o vedea cizmuliţele. Căci uneori e ca un copil : se bucură de-o trec şi lacrimile. I-o femeie bună, ce mai la deal, la vale. Şi-apoi, să trăieşti cu alde noi, bărbaţii, meditä el mai departe, îţi trebuie răbdare şi iar răbdare. Numai la băutura asta blestemată dac-ai sta să te gîndeşti. Dar ăia micii, dar gospodăria !... Nu, că-s pe drept cuvînt de fier, de pot îndura atîtea. Tu, cum, necum, da' tot te mai răcoreşti uneori : îi tragi cîte-o duşcă şi parcă te simţi mai uşurat, pe cîtă vreme ele se-nvîrtesc de dimineaţă pînă seara, ca nişte maşinuţe dintr-alea cu arc.

Rîndul înainta anevoie, oamenii cereau „repetir" la nesfîrşit. Serghei rămînea cufundat în gînduri.

Desculţă, ce-i drept, nu umblă, la ce bun s-o facem pe sărăcanii ? Umblă ca şi altă lume din sat... Îs frumoase, nimic de zis, cizmuliţele, dar nu-s de buzunarul nostru. De le-oi aduce, tot ea o să sară cu gura. O să zică : la ce-mi trebuie, mă, nişte cizme aşa de scumpe ? Mai bine ai fi luat fetelor cîte ceva, nişte paltonaşe, colo, nu vezi că vine iarna ?

Serghei luă, în sfîrşit, două halbe de bere, se dădu deoparte şi începu să soarbă încet, cîte-o înghiţitură. Şi să cugete mai departe.

Uite-aşa o duci — ai şi împlinit patruzeci şi cinci de ani — şi tot gîndeşti : nu-i nimic, o să am parte şi eu cîndva de-o viaţă mai bună, mai uşoară. Dar anii trec... Nici n-ai să prinzi de veste, cînd ai

să te pomenești la buza gropceanului în care va fi să-ți odihnești ciolanele. Abia atunci ai să-ți dai seama că ai tot așteptat ceva întreaga viață. Și-ai să-ți spui : oare de ce dracu am stat să aștept, în loc să-mi fi îngăduit și eu bucuriile de care aș fi fost în stare ? Cum ar fi și-acum, de pildă : ai niște bani în buzunar, ai văzut niște cizmulițe mai aparte, fă-i, mă, o bucurie femeii ! Poate că nici n-ai să mai dai de-un prilej ca ăsta. Fetele doar nu ți-au ajuns încă la vîrsta măritișului, s-or găsi și pentru ele niște încălțări să le poarte. Pe cîtă vreme cizmulițele astea — poate că doar o dată în viață ai să...

Serghei reveni în magazin.

— Ia dă-mi-le să mă uit la ele, ceru el vînzătoarei.

— La ce să te uiți ?

— La cizmulițe.

— Ce să vezi la ele ? Ce număr îți trebuie ?

— Le văd așa, după ochi. Numărul nu-l știu.

— Vine să cumpere și nu le știe numărul. Astea trebuie măsurate pe picior, că nu-s tîrlici.

— Văd și eu că nu-s tîrlici. Se cunoaște după cît costă, he-he...

— Păi d-aia nici n-ai la ce te uita.

— Și dacă vreau să le cumpăr ?

— Cum să le cumperi, cînd nu le știi numărul ?

— Ce-ți pasă ? Vreau să mă uit.

— N-ai la ce să te uiți. Dacă le-oi da așa la care cum vine...

— Uite ce-i, scumpo, se înfurie Serghei, eu doar nu cer să-ți văd matale chiloții, că nici n-am nevoie să ți-i văd. Eu îți cer să-mi arăți cizmulițele care se află ici, sub sticlă.

— Dumneata să nu-mi fii mitocan, auzi? Să nu-mi fii mitocan. Cum se aghezmuiesc ăştia, cum încep...

— Ce să înceapă? Cine începe? Mi-ai dat de la dumneata să beau, de-mi vorbeşti aşa?

Vînzătoarea îi zvîrli una din cizmuliţe. Serghei o luă, o suci în mîini, îi auzi pielea scîrţîind, o bătu cu unghia peste talpa care lucea parcă ar fi fost dată cu lac, pe urmă îşi vîrî încet mîna înăuntru...

„O să doarmă piciorul în ea, nu alta", gîndi cu bucurie.

— Şaizeci şi cinci fix? întrebă.

Vînzătoarea îl privea tăcută, cu ciudă.

„O, Doamne! se miră Serghei. Asta chiar c-a prins ură pe mine. Oare de ce?"

— Le iau, spuse în grabă, pentru ca vînzătoarea să se mai îmblînzească niţel, că doar le cumpără, n-a stat s-o sîcîie aşa, de pomană. Dumitale îţi plătesc ori la casă?

Vînzătoarea, continuînd să-l privească ţintă, rosti cu glas scăzut:

— La casă.

— Şaizeci şi cinci fix, sau cu copeici?

Vînzătoarea îl mai privea şi acum: uitîndu-se la ea mai atent, Serghei îi zări, într-adevăr, în ochi o ură înverşunată şi o cam băgă pe mînecă. Aşeză tăcut cizmuliţa pe tejghea, apoi se duse la casă. „Ce-o fi cu ea? E scrîntită, de se-nfurie în halul ăsta? Păi aşa te stafideşti, femeie, nu mai apuci bătrîneţile."

Avu de plătit fix şaizeci şi cinci de ruble. Fără copeici în plus. Îi întinse vînzătoarei bonul. Nu mai îndrăznea s-o privească în faţă, o privea cam la nivelul pieptului ei scofîlcit. „O fi bolnavă, săraca", gîndi cu milă.

Dar vînzătoarea nu-i luă bonul. Serghei înălță privirea. Acum, în ochii vînzătoarei mai sticlea și o stranie satisfacție.

— Cizmulițele, te-aș ruga.

— La control, rosti ea cu glasul pe jumătate.

— Unde vine asta ? o întrebă tot atît de încet Serghei, simțind că-ncepe s-o urască și el pe slăbănoaga dinaintea lui.

Vînzătoarea nu-i răspunse. îl privi în tăcere.

— Unde-i controlul ? A ? Și Serghei îi zîmbi drept în față : Ci nu te mai zgîi așa la mine, iubito, nu te mai zgîi. îs om însurat. Știu și eu că oricui îi pot cădea cu tronc... da' ce să-i faci ? Rabdă și dumneata, că nu-i nimic de făcut. Unde ziceai că-i controlul ăla ?

Vînzătoarea rămase cu gura căscată. La așa ceva nici că se așteptase.

Serghei porni să caute pe cei cu controlul.

„Ia te uită ! se miră și el de ce fusese în stare. Ce m-o fi apucat ? Să batjocoresc în halul ăsta muierea ! Păi să nu mai facă atîta pe nebuna. Stă și țîfnește din te miri ce."

Cei de la control îi dădură cizmulițele și Serghei porni către autobază, de unde avea să plece spre casă. (Veniseră cu mașinile lor : un mecanic și alți doi șoferi.)

Intrînd în camera de serviciu, crezu că cei de acolo vor fi curioși să afle ce-o fi în cutia pe care o adusese cu el. Nimeni însă nu-l băgă în seamă. Ca de obicei, se luaseră la harță. Văzuseră pe stradă un popă tînăr și-acum încercau să-și dea cu părerea cam cît trebuia să primească el pe lună. Cel mai tare se agita Vitka Kibeakov, un ins ciupit de vărsat, cu niște ochi mari și triști. Chiar atunci cînd răcnea ca acum, și cînd — trebuie s-o recunoaș-

tem — îi insulta pe cei din jur, ochii îi rămîneau la fel de trişti şi plini de înţelepciune, de parcă ar fi cătat cu o tristeţe lipsită de orice speranţă la el însuşi, la Vitka.

— Tu ştii că unul ca ăsta are „Volga" lui personală ?! continuă să urle Raşpel (Vitka era poreclit „Raşpel"). Ăştia şi cînd învaţă au bursă, o sută cincizeci de ruble. Pricepi ? Bur-să !

— Maşini personale au, ce-i drept, da' nu ăştia tinerii. Degeaba o ţii pe-a ta. Maşini au ăia... cum le zice ? Apostolii, ba nu apostolii... Aia... cum le zice ?

— Aţi auzit, fraţilor ? Apostolii au „Volgi" personale ! Bă, hăbăuc e ăsta ! Apostol eşti tu, nătărăule !

— Bursa le e de o sută cincizeci de ruble ? Păi atunci cît trebuie să le fie salarul ?

— Da' tu crezi că aşa, pe degeaba, se lasă ei prigoniţi ? Uite-o ! De cinci sute de ruble ce-ai zice ?

— Ba ăştia trebuie să aibă credinţă în ei.

Serghei nu voia să intervină în sfada celorlalţi, deşi, la o adică, ar fi putut obiecta că cinci sute de ruble salariu pentru un popă tînăr i se pare a fi prea mult. Nu merita însă să discuţi despre asta tocmai acum. Serghei ar fi vrut să le arate celor de faţă cizmuliţele. Le scoase din cutie, le suci în mîini. Chiar acum o să uite de popii lor şi-o să tacă din gură. Ba uite că n-au tăcut. Au aruncat doar cîte-o privire spre cizme şi-atît. Numai unul din ei a întins mîna : ia dă-mi-le să le văd şi eu. Serghei îi dădu una din ele. Şoferul (unul, străin) îi făcu să-i scîrţîie pielea, o bătu cu unghia lui de fier peste talpă... Şi deodată îşi vîrî laba murdară în

puful acela moale, alb ca zăpada... în cizmuliță. Serghei i-o smulse din mîini.

— Unde-ți vîri, mă, lopata ?

Șoferul rîse :

— Pentru cine-s ?

— I le-am luat nevesti-mi.

Abia în clipa aceea tăcură cu toții.

— Cui, mă ? întrebă Raşpel.

— Lu' Klavka.

— Ia s-o văd și eu.

Cizmulița trecu din mînă în mînă : încercară și ceilalți moliciunea carîmbului, ciocănind cu degetul talpa... Să vîre însă mîna înăuntru nu îndrăzni niciunul. Doar desfăceau carîmbul, cătînd cu ochii în cuibul acela alb și pufos. Unul chiar suflă acolo, el știe de ce. Serghei se simți cuprins de-o nemaiîncercată pînă atunci mîndrie.

— Cît ai dat pe ele ?

— Șaizeci și cinci de ruble.

Îl priviră toți cu nedumerire. Serghei își cam pierdu cumpătul.

— Ai căpiat, mă ?

Serghei luă cizmulița din mîna lui Raşpel.

— Poftim ! exclamă acesta. Ce ziceți de el. Ne-a luat piuitul ! La ce-i trebuie, mă, așa ceva ?

— Să le poarte.

Serghei ar fi vrut să rămînă calm și sigur pe sine, dar inima păru că începe să-i tresară în capul pieptului, iar în cap porni să-i sune, cam nelalocul ei, una și aceeași frază : „Jumate sumă pentru scuter, jumate sumă pentru scuter". Deși știa prea bine că șaizeci și cinci de ruble nu reprezintă chiar o jumătate din prețul unui scuter, gîndul continua să-i zvîcnească cu încăpățînare.

— Ea ţi-a dat poruncă să-i cumperi cizme din-tr-astea ?

— Cum adică să-mi dea poruncă ? Am vrut eu să i le cumpăr.

— Unde să se ducă, mă, cu ele ? îl iscodiră ceilaţi cu veselie. Glodul îi trece de genunchi, iar el dă şaizeci şi cinci de ruble pe mîndreţea asta de cizme.

— Păi sînt de purtat iarna.

— Şi iarna unde să se ducă ?

— Tu nu vezi că-s făcute pentru alea de la oraş ? Cum o să intre piciorul lui Klavka în ele ? Nu-ţi dai seama ? Doar nasul dacă i-o intra în cizma asta !

— Ştii, barem, ce număr poartă ?

— Ia duceţi-vă, mă !... se oţărî în cele din urmă Serghei. Ce vă doare pe voi ?

Rîseră.

— Păi ne pare rău, bre ! Doar n-ai găsit în drum banii ăştia.

— Eu i-am cîştigat, eu îi dau. Pe ce mi-o trăzni prin minte. Şi mai lăsaţi-mă odată-n pace !

— Ţi-o fi spus, să-i iei nişte cizme de cauciuc...

Auzi la ei : cizme de cauciuc ! Serghei se înfurie de-a binelea.

— Mai bine aţi vorbi de popa acela tînăr. Cît ziceaţi că primeşte pe lună ?

— Mai mult ca tine, poţi să fii sigur.

— Ia te uită, mă, la ei... Fi-v-ar gura să vă fie ! Staţi şi număraţi banii altora. Serghei se ridică în picioare. Altă treabă n-aveţi ?

— Da' ţie de ce-ţi sare mustarul ? Ai făcut-o de oaie, lumea vrea să te lămurească. Şi nu-i cazul să te enervezi...

— Nu mă enervez deloc. Da' ce rost are să-ţi faci tu sînge rău pentru mine ?! Parcă le-aş fi plătit din banii tăi !...

— Păi nu pot răbda, mă, să văd omul prost. Îmi pare rău de el.

— Să-ţi pară rău de tine. Auzi la el, milosul !...

Se mai sfădiră aşa un timp, apoi o porniră spre casă.

Pe drum, cel care umplu paharul fu mecanicul (sta cu Serghei în cabină).

— Pentru ce ţi-a dat ea banii ăştia ? Ţi-a spus să-i iei altceva, aşa-i ? îl întrebă el. O făcu din compasiune, fără pic de ironie.

Serghei îl stima pe mecanic, de aceea se abţinu să-l înjure.

— Nu mi-a spus nimic, mormăi. Şi hai să isprăvim discuţia asta.

Acasă ajunseră pe înserat.

Serghei nu-şi luă rămas bun de la nimeni... Nici nu merse laolaltă cu ceilalţi, plecă de unul singur. Spre casă.

Klavdia şi fetele se aşezaseră să cineze.

— De ce-ai venit aşa tîrziu ? îl întrebă Klavdia. De-acu' ziceam că rămîneţi acolo peste noapte.

— Pînă le-am luat în primire, pînă le-am dus la autobază... Pînă le-au distribuit acolo pe raioane...

— Tăticule, nu ne-ai cumpărat nimic ? îl întrebă fata cea mare, Gruşa.

— Cum ? Mergînd spre casă, hotărîse aşa : de-o face Klavka gălăgie, de i-o spune că-s prea scumpe, că-n loc de cizme ar fi trebuit să...

„Mă duc şi le arunc în fîntînă."

— Ba am cumpărat, zise.

Cele trei se-ntoarseră spre el. Căscară ochii. În așa fel rostise acel „am cumpărat", încît își dădură seama că omul nu cumpărase un batic de patru ruble ori, să zicem, o mașină de tocat carne. De aceea se și întoarseră... Rămaseră în așteptare.

— Caută și tu în valijoară, îi zise el femeii. Se așeză pe-un scaun, își scoase pachetul de țigări. Era atît de tulburat, că-ncepuseră să-i tremure mîinile.

Klavdia scoase cutia din valijoară, din cutie ieșiră la iveală cizmulițele... La lumina becului electric se văzură și mai frumoase. Ziceai că rîd, nu alta. Fetele săriră în sus... Că vai, că aoleu...

— Măiculiță ! Mi se taie picioarele !... Cui le-ai luat, omule ?

— Cui să le iau ? Ție.

— Zău că mi se taie picioarele !... Klavdia se lăsă pe marginea patului, patul trosni... Cizmulița orășenească porni cu îndrăzneală să încalțe piciorul cel vînjos, țărănesc. Și se-nțepeni. Serghei simți cum îl trece un junghi prin inimă. Piciorul nu se ducea mai departe. Era prea îngust carîmbul.

— Ce număr ai luat ?

— Treizeci și opt.

Nu, nu intra. Serghei se ridică, trase și el de cizmuliță. Degeaba.

— Și-i a mea măsura...

— Uite-aici e necazul. La carîmb.

— Ce fel de picior oi avea, fir-ar să fie !

— Nu te repezi. Pune-ți un ciorap mai subțirel.

— Care ciorap ? Tu nu vezi că nu intră ?

— M-da...

— Of-f ! Ce fel de picior oi avea și eu, Doamne ! Avîntul li se potoli.

— Of-f ! se căina Klavdia. Ce picior o mai fi și ăsta ? Cît ai dat pe ele, omule ?

— Şaizeci şi cinci. Serghei îşi aprinse o ţigară. I se păru că nevastă-sa nu auzise preţul. Zic, şaizeci şi cinci de rublişoare, atîta m-au costat.

Klavdia se uită la cizmuliţă, îi mîngîia maşinal carîmbul. Ochii i se umpluseră de lacrimi... Ba nu, auzise foarte bine...

— Naiba să-l ia de picior! spuse din nou. O dată avusei şi eu parte... Of!

Junghiul îl săgetă din nou pe Serghei... Milă. Dragoste pe jumătate uitată. Atinse uşor mîna nevesti-si care mai mîngîia şi acum cizmuliţa. I-o strînse. Klavdia îi aruncă o privire... Ochii li se întîlniră. Klavdia zîmbi ruşinată, scutură din cap, aşa cum făcea mai demult, în tinereţe : cumva băieţeşte, ca un flăcău poznaş de la ei, de la ţară, şi totodată cu mîndrie, cu demnitate.

— Tu, Gruşa, să ştii că al tău e norocul! zise ea, întinzîndu-i fetei cizmuliţa. Încearc-o.

Fata rămase cu ochii la maică-sa.

— Hai! făcu Serghei. Scutură şi el din cap. O isprăveşti bine p-a zecea, ale tale sînt.

Klavdia rîse.

...Înainte de a se duce la culcare, Serghei avea obiceiul să se-aşeze pe un taburet scund la uşa bucătăriei, să-şi fumeze ultima ţigară din ziua aceea. Aşa făcu şi acum. Fuma gînditor, retrăia clipele legate de cumpărătura făcută, încerca să-i priceapă tîlcul neaşteptat şi, după cum i se părea, profund. În suflet i se cuibărise o dulce împăcare. Ar fi fost păcat să-i tulbure cineva simţămîntul acela plăcut, clipele atît de rar gustate.

Klavdia făcea patul în odaie.

— Haĭ, vino... îl chemă într-un tîrziu. El nu-i răspunse. Înadins. Să vadă de i-o mai spune ceva.

— Sergunea! îl chemă, alintîndu-l.

Serghei se ridică, stinse mucul ţigării şi se duse dincolo. În drum, zîmbi în sinea lui şi clătină din cap... Dar de gîndit nu gîndi aşa: „I-am luat cizmuliţe şi uite-o ce blîndă s-a făcut". Nu, aici nu-i vorbă de cizmuliţe, firește. E vorba că...

Nu-i nimic. E bine.

Vanka Tepleaşin

Vanka Tepleaşin, bolnav de ulcer duodenal, se afla internat la spitalul sătesc. Se internase acolo de mai multă vreme. Într-o zi însă veni la spital un cetăţean de la raion, medicul îl chemă pe Vanka la el în cabinet şi, împreună cu cetăţeanul acela, se apucară să-l sucească, să-l învîrtească, să-l apese pe burtă, să-l ciocănească pe spate... Cei doi discutară apoi între ei şi-n cele din urmă îi spuseră lui Vanka :

— Pleci la spitalul orăşenesc ?

— Pentru ce ? îi întrebă, nedumerit, Vanka.

— Ca să stai acolo. Aşa cum ai stat şi aici. Uite... o să te trateze dumnealui, Serghei Nikolaevici.

Vanka se declară de acord.

La spitalul orăşenesc fu instalat cu tot confortul. Cei de-acolo începură să-i zică „bolnavul nostru tematic".

— Da' bolnavul tematic unde-i ? venea sora să întrebe.

— S-o fi dus să fumeze la toaletă, îi ziceau bolnavii. În altă parte unde să fie ?

— Iar s-a dus să fumeze ? Of, ce să ne mai facem cu tematicul ăsta !...

Lui Vanka însă spitalul orăşenesc nu-i prea fu pe plac. Celor din salon avu timp să le istorisească mai toate păţaniile prin care trecuse : cum a fost cît pe ce să i se ridice carnetul de şofer, cum a nimerit altcîndva cu maşina în apă, de-a fost gata-gata să se înece...

— Gheața o și vedeam în fața mașinii, cum se cocoșează : ca o movilă. Deschid portiera, măresc nițeluș viteza. Cînd colo, simt deodată că mă duc în jos ! Povestind, Vanka se grăbea, sărea de la una la alta, gesticula. Simt că mă duc în jos !... Exact ca dup-o movilă — Apa — jart ! în parbriz. Mă reped să deschid portiera, portiera înțepenită. O lovise rău un sloi. Văd că mă duc la fund. Apa-n cabină — să-noți, nu alta. Mă reped atunci la ailaltă portieră, ies afară, mă uit în juru' meu...

— Ei, asta-i... Parcă ai fi nimerit la o baie de aburi : „ies afară, mă uit în juru' meu"... Mai lasă-te de iordane.

Vanka, stînd în patul lui, își holbă ochii plini de sinceritate.

— Iordane ?! Cîteva clipe nici nu găsi cuvîntul potrivit. Păi eu... Auzi vorbă ! Păi astea-s iordane ? Eu...

Și-ntr-adevăr, doar o dată dacă te uitai la el, îți și ziceai că băiatul acela nici nu s-o fi pricepînd să tragă o minciună. Căci și pentru așa ceva îți trebuie o anume iscusință.

— Zi mai departe, Vania. Nu-i băga în seamă.

— Păi m-am uitat în sus : văd o gaură albastră. Era copca aia, pe unde spărsesem eu gheața... Am pornit înot într-acolo.

— Da, cît ai stat, bre, sub apă ?

— De unde vrei să știu ? N-oi fi stat mult. Asta cînd povestești pare că durează. Mai ales că te și-ntrerupe lumea...

— Zi-i, zi-i.

— Am scos capu' din apă... Văd niște cetățeni venind în fugă. M-au băgat rapid la unu' în casă...

— Și dă-i cu votcă ?

— Ba nu. Întîi m-au frecționat cu odicolon. O săptămînă-ntreagă am mirosit a „Garoafă roșie". Abia după aia au dat fuga să-mi aducă votcă.

...Apoi, pe nesimțite, Vanka s-a pomenit tînjind. Sta ore întregi la fereastră și se uita cum își duce traiul strada aceea, străină de cugetul și de inima lui. Ciudat și-l ducea : toată lumea striga, se agita, dar nimeni parcă nu-l auzea pe celălalt. Grăbiți, oamenii alergau după treburile lor, dar pentru că de sus arătau cu toții la fel, ai fi zis că, de fapt, nu se-ndreaptă nicăieri, că totul nu-i decît o ciudată fugă pe loc. Și astfel, Vanka se obișnui curînd doar să lunece cu privirea peste oameni și peste mașini. Se mai întîmpla să treacă pe-acolo, frîngîndu-se din mijloc, cîte-o fetișcană cu o fustiță pe ea, și-atunci Vanka o urmărea lung cu privirea. În rest, totul rămînea ca și mai înainte. Curînd, își dădu seama că-l cuprinde urîtul. Se simți însingurat.

Mare îi fu însă mirarea și bucuria cînd, într-una din zile, o zări, fără veste, în lumea aceea a străzii, pe maică-sa... Bătrîna traversa cu băgare de seamă, se uita cu teamă împrejur. Draga de ea ! Uite că i-a trecut prin minte să vină, să-l vadă !

— Vine mama ! strigă el cu bucurie.

Atît de neașteptat îi fu strigătul, atît de spontan dăduse glas bucuria omului, încît cei din salon izbucniră în rîs.

— Unde-o vezi, Vanea ?

— Uite-o colo ! E-aceea cu sacoșa în mînă ! Vanka se plecă peste pervaz și strigă răsunător : Ma-mă !

— Du-te jos, la poartă, îl sfătui unul din bolnavi. Că s-ar putea să nu-i dea drumul : azi nu-i zi de vizită.

— Ba o să-i dea. O să le spună că-i venită de la țară...

— Vezi să nu-i dea! Dacă-i ăla slabu, cu ochii roşii acolo, nu-i dă drumul, să-l tai.

Vanka ieşi în fugă din salon.

Jos, la poartă, maică-sa se şi afla lîngă slabul acela cu ochii roşii şi se ruga de el. Slabul nici măcar n-o băga în seamă.

— E mama mea! îi striga Vanka încă înainte de a ajunge în dreptul lui. A venit la mine!

— Nu-i voie decît miercurea, sîmbăta şi duminica, glăsui cu o voce lipsită de expresie cel cu ochii roşii.

Mama se bucură şi ea, zărindu-l pe Vanka, ba chiar porni spre el, dar cel cu ochii roşii i se puse în drum.

— Înapoi.

— Nu vezi c-a venit la mine? îi strigă Vanka. Ce ai?

— Numai miercurea, sîmbăta şi duminica, croncăni din nou portarul sau cum s-or mai fi numind ăştia.

— Păi n-am ştiut, făcu bătrîna, că-s venită de la ţară... N-am ştiut, tovarăşe. Doar să şed cu el oleacă, undeva pe-o băncuţă...

Vanka îşi dădu seama atunci, pentru prima oară — căci faptul îi atrase atenţia — cît de jalnic se făcu deodată glasul maică-si, ba parcă se şi învăţase cu glasul acela, se deprinsese cu el, şi cît de repede se petrecuse acest lucru... I se făcu ruşine că ea se roagă de portar cu atîta umilinţă. îi porunci să tacă:

— Mai taci, mamă.

— Păi vreau să-l lămuresc pe tovarăşu'... Asta vreau.

— Mai taci! îi zise din nou Vanka. Tovarăşe! i se adresă el politicos şi cu demnitate portarului,

dar acesta nici măcar nu se uită la el. Tovarăşe ! ridică tonul Vanka. Doar cu dumneata vorbesc.

— Vanea, rosti pe un ton grijuliu mama, ştiind că feciorul ei poate nici una, nici două, să scape caii la vale.

Cel cu ochii roşii continua să aibă aceeaşi privire indiferentă, ca şi cînd nu i s-ar fi aflat nimeni în preajmă şi nu s-ar fi rugat nimeni de el dintr-o parte şi alta.

— Hai să ne-aşezăm uite-acolo, zise Vanka, încercînd din răsputeri să rămînă calm, şi-i arătă mamei o bancă aflată în spatele portarului. Şi trecu îndată pe lîngă acesta.

— În-napoi, făcu portarul, chiar cu un fel de silă în glas. Şi încercă să-l prindă pe Vanka de mînecă.

Vanka parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva. De-abia îl atinse cel cu ochii roşii, că-i şi dădu cu un gest brusc braţul la o parte şi, albindu-se de astă dată la faţă, dar cu o voce încă potolită, îi zise din nou maică-si.

— Uite colo, pe banca aceea.

Se aştepta însă şi la ceea ce avea să urmeze : să-l prindă, adică, cel cu ochii roşii de spate. Şi acesta îl prinse, într-adevăr. De gulerul dungat al pijamalei. Şi îl trase cu putere înapoi. Vanka însă îl apucă de mînă şi i-o strînse cu atîta putere, încît cel cu ochii roşii îşi strîmbă gura.

— Dacă-ţi mai dai o dată drumul la mînă, făcu Vanka privindu-l ţintă şi negăsind pe loc nişte vorbe mai tari, să ştii că... să ştiţi că o să avem amîndoi o discuţie foarte serioasă.

— Vanea, făcu aproape cu lacrimi în ochi mama. O, Doamne, Doamne...

— Şezi, îi spuse el cu o voce uşor răguşită. Şezi uite ici. Ia spune, cum o mai duceţi ?...

Pentru o clipă, cel cu ochii roşii rămase uluit, apoi se puse în mişcare şi dădu alarmă.

— Evstigneev ! Lizaveta Sergheevna ! răcni el. Veniţi fuga ! Aici e acte abuzive ! Şi, desfăcîndu-şi larg braţele, ca şi cînd ar fi trebuit să prindă un nebun furios, se repezi spre Vanka. Acesta însă şedea nemişcat pe bancă, doar se încordase din tot trupul şi se uita de jos în sus spre portar. Şi sub privirea lui, cel cu ochii roşii îşi încetini paşii şi se opri. Întoarse însă capul şi răcni din nou : Evstigneev !

Din încăperea alăturată ieşi în fugă Evstigneev, un ins cu trupul pătrat, îmbrăcat într-un halat alb şi cu o chiflă în mînă.

— Ce-i ? făcu el, neînţelegînd unde se petrec actele abuzive, şi cine e cel care le săvîrşeşte.

— Vino fuga ! răcni cel cu ochii roşii. Şi, desfăcîndu-şi braţele, se şi năpusti asupra lui Vanka.

Vanka îl întîmpină... Portarul zbură spre perete. În clipa următoare însă, Evstigneev observă şi el, în fine, „actul abuziv" şi se repezi spre Vanka.

...Nu izbutiră să pună mîna pe el... Vanka n-o luă la fugă, dar nici nu se lăsă prins, deşi Evstigneev acela era un bărbat vînjos şi, împreună cu celălalt, se căzniră din răsputeri s-o facă, ba încă Vanka îşi dădu silinţa să nici nu prea zboare pe sus scaunele şi mescioarele. Totuşi n-avu încotro şi mescioara portarului săgetă prin aer, iar cana cu apă care se afla pe ea căzu jos şi se sparse. Se iscară ţipete, gălăgie... Veniră în goană o sumedenie de halate albe. Veni şi Serghei Nikolaevici, medicul lui Vanka... Abia izbutiră să-i potolească pe Evstigneev şi pe cel cu ochii roşii. Vanka fu

dus la salon. Însuşi Serghei Nikolaevici îl duse acolo Era tare necăjit.

— Ce-ai făcut, măi Ivane ?...

Vanka însă, dimpotrivă, se linişti cu totul. Îşi dădu seama limpede că trebuie să plece numaidecît acasă. Ba chiar îi spuse şi maică-si să-l aştepte la poartă.

— De ce naiba ţi-ai pus tu mintea cu el ? nu izbutea să priceapă Serghei Nikolaevici, un om încă tînăr. Vanka avea pentru el o stimă deosebită.

— Păi că n-a lăsat-o pe mama să intre.

— Să-mi fi spus mie şi rezolvam eu totul. Hai, du-te în salon. Ţi-o trimit îndată.

— Nu e cazul. Acuşi plecăm acasă.

— Cum acasă ? Ce vorbă-i asta ?

Vanka rămase însă neînduplecat, fapt pe care nu şi-l putea explica nici lui însuşi. Se şi liniştise tocmai pentru că-şi spusese că va pleca acasă. Serghei Nikolaevici încercă să-l înduplece, aducîndu-l în micul său cabinet. Ba chiar îi spuse cam aşa :

— Cît despre maică-ta, poate să stea la mine. Vreo trei zile. Sau cît pofteşte. Că eu am loc destul. Cu tine să ştii că n-am dus treaba la capăt. Pricepi ? Pur şi simplu mă tragi pe sfoară. Nu-i mai băga în seamă pe proştii ăia. Ce le putem face ? Mama o să vină în fiecare zi pe la tine.

— Nu, spuse Vanka. Îşi aminti din nou cu cîtă umilinţă se rugase maică-sa de cel cu ochii roşii... Nu. Nu mai stăruiţi.

— Să ştii că nu-ţi fac bilet de ieşire.

— Am să sar pe fereastră... Plec la noapte aşa cum sînt : în pijama...

— O-of ! mormăi, necăjit, Serghei Nikolaevici. N-are, măi, nici un rost...

— Nu-i nimic. Vanka se şi înveselise. Doar că-i părea rău niţel că doctorul acela al lui... s-a necăjit aşa de tare. O să găsiţi pe-altcineva cu ulcer.. Doar e şi ăla de lîngă geam, roşcatul, are şi el ulcer.

— Nu-i vorba de asta. Zic că n-are rost să faci aşa ceva.

— Ba nu. Vanka se simţea din ce în ce mai uşurat. Vă rog să nu vă supăraţi.

— Cum vrei... Serghei Nikolaevici era totuşi foarte necăjit. Nici ca să te ţin aşa, cu sila, nu fac mare lucru. Poate că te răzgîndeşti?... Mai stai niţel, îţi vii şi tu în fire...

— Nu. M-am hotărît.

Şi Vanka porni în goană spre salon, să-şi strîngă cele cîteva lucruşoare pe care le avea acolo.

Bolnavii săriră la el cu gura :

— Prostule! Mai bine te-ai duce să...

— Aştia de-aici te-ar fi vindecat. Serghei Nikolaevici ar fi dus treaba la capăt.

Nu izbuteau deloc să priceapă oamenii aceia că în curînd el, împreună cu maică-sa, se vor sui în autobuz şi nici într-un ceas de vreme vor ajunge acasă. Nu izbuteau s-o priceapă şi basta.

— Din cauza unui prost să nu-ţi refaci tu sănătatea. Vai de capu' tău.

— Trebuie să fim oameni, rosti Vanka pe un ton răzbunător şi calm totodată, poate chiar solemn. Clar?

— Clar, clar... Degeaba te pripeşti, degeaba.

— Mai bine i-ai fi băgat v-o cincizeci de copeici în labă ăluia cu ochii roşii şi-ar fi fost totu' în regulă.

Vanka își luă, vesel, rămas bun de la toată lumea, le ură tuturor sănătate și, cu sufletul ușurat, se repezi în jos, pe scară.

Ajuns jos, la subsol, se duse să-și ia în primire hainele. Omul care le elibera era chiar Evstigneev, cel de adineaori. Văzîndu-l pe Vanka, se uită la el fără urmă de supărare, ba chiar îi spuse cu părere de rău :

— Te-au dat afară ? Păi vezi...

Cîteva clipe mai tîrziu, aducîndu-i lui Vanka hainele, se aplecă spre urechea lui și-i spuse încet, cu un reproș întîrziat :

— Să-i fi dat vreo cincizeci de copeici și gata socoteala : nu mai ieșea nici un fel de scandal. Of, tinerețe, tinerețe... Nu puteai și tu să te gîndești ?

— Trebuie să fim oameni, nu să umblăm după ciubucuri, spuse din nou, cu multă gravitate, Vanka. Aici însă, la subsol, printre mulțimea aceea de cuiere, în norul înecăcios de naftalină, fraza își pierdu din solemnitate. Evstigneev nici n-o băgă în seamă.

— Or fi astea ghetele ? Îs ale tale ?

— Ale mele.

— Nici nu te-ai făcut bine și-ai și plecat...

— Las' că mă tratez acasă.

— Aca-asă ! Vezi să nu te tratezi...

— Hai noroc și alta-n loc ! îi zise Vanka.

— Să fii sănătos. Vorbește și tu cu doctoru'... poate mai rămîi. N-avea rost să te iei la harță cu prostu' ăla.

Vanka nu mai stătu să-i explice lui Evstigneev situația : era grăbit să ajungă la maică-sa, care, de bună seamă, ședea acum și plîngea lîngă ăla cu ochii roșii.

Într-adevăr, așa era. Bătrîna ședea pe bancă, în spatele portarului, și-și ștergea lacrimile cu colțul broboadei. Cel cu ochii roșii sta în picioare în dreptul mescioarei sale și privea în lungul coridorului : într-o parte și-n alta. Sta drept ca un băț. Vanka nici nu-l zări bine, că inima îi și începu să bată cu putere. Își încetini pașii, gîndindu-se că ar trebui să-i zică ceva, măcar acum, la plecare. Să găsească pentru el o vorbă mai tare. Dar, ca un făcut, nu-i venea nimic în minte.

— Să fii sănătos ! îi zise în cele din urmă. Cîrligosule !

Insul cu ochii roșii clipi, luat pe neașteptate, dar nu întoarse capul : continuă să privească în lungul teritoriului pe care-l păzea.

Vanka îi luă maică-si sacoșa din mîini și coborîră amîndoi treptele acelui spital mult lăudat, unde, după cum se zvonea, mai că și boala canceroasă puteai să ți-o vindeci.

— Nu mai plînge, îi zise Vanka maică-si. De ce să plîngi ?

— Văz că nicăieri, băiatu' mamii, nu ești în stare, nu-ș' de ce, să prinzi rădăcini, își exprimă bătrîna gîndul amar. Doar și atunci, la profesională...

— Bine, bine !... Mai dă-i încolo cu profesionala lor... Și-ți mai spun ceva : să nu te mai rogi de nimeni, așa cum te-ai rugat adineaori de ăsta, cu ochii de iepure. Să nu te rogi niciodată de nimeni. Clar ?

— D-apoi poți răzbi dacă nu te rogi ?!

— Păi... nici așa nu se poate. Mi-e rușine mie cînd te văd.

— Ți-e rușine... Uite acuși o să trebuiască să fac rost de niște hîrtii, ca să mă scoată și pe mine

la pensie. Dacă nu te rogi de unu' şi de altu', faci v-o treabă ?

— Bine, bine... Pe mama nu prea puteai s-o convingi cu una, cu două. Ce mai e nou pe-acasă ?

— Nimic. Te internezi iar la noi, la spital ?

— Oi vedea, zise Vanka. Mă simt şi aşa mai bine.

Curînd ajunseră la gară, se suiră în autobuz şi plecară spre casă.

Ofensa

Saşka Ermolaev a fost jignit.

Mă rog, o fi fost, se mai întîmplă. Nimeni nu-ţi spune să te laşi ofensat fără să crîcneşti, dar ca să te repezi îndată să reconsideri din această cauză toate valorile omeneşti, să dai de-a berbeleacul însuşi sensul vieţii, asta e, ştiţi... un lux. Vorba ceea : mai mare daraua, decît... Desigur, cumpătarea nu-i o piesă dintr-un arsenal cavaleresc, însă te fereşte de orice primejdie. Da, da. Puteţi să nu fiţi de acord cu treaba asta, puteţi să zîmbiţi cu îngăduinţă, poate chiar cu dispreţ... N-aveţi decît. După ce o să vă săturaţi de agitat paloşe de lemn, după ce o să fiţi daţi afară cu scandal de peste tot, după ce o să vă apuce disperarea, să veniţi şi pe la noi, cumpătaţii, să bem un ceai.

Dar să revenim.

De fapt, cum se petrecuse totul ?

Sîmbăta de dimineaţă, Saşka se apucase să adune mai multe sticle de lapte goale, apoi îi spusese fiică-si : „Maşa, vii şi tu cu mine ?

— Unde ? La gagazin ?

— Da, la magazin. Să luăm nişte lapte. Mămica ne tot ceartă că nu ne ducem după cumpărături, hai acu' să ne ducem.

— Bine că v-aţi hotărît şi voi o dată, dădu glas mămica. Vedeţi, poate găsiţi şi nişte peşte dintr-ăla, de-i zice nototenie. Să luaţi o juma' de chil.

— Ăla-i cam scump.

— Nu-i nimic. Am să-l prăjesc pentru ăia micii.

Şi uite aşa se făcu, că Saşka, însoţit de Maşa, ajunse în dimineaţa aceea la „gagazinul" cu pricina.

Luară lapte, luară nişte unt, se duseră apoi să caute şi peştele zis nototenie. Ajungînd la raionul de pescărie, zăriră în dosul tejghelei o mătuşică. Era una cam morocănoasă : pesemne că n-o fi dormit bine în noaptea aceea. Şi — hodoronc-tronc — i se năzări că-l vede în faţa ei pe acel beţivan care, cu o zi înainte, făcuse acolo un scandal de pomină. Se uită la Saşka şi-l întrebă cu ciudă :

— Ei, cum e ? Ţi-a trecut ?

— Ce să-mi treacă ? n-o înţelese acesta.

— Nu-ţi mai aminteşti ce-ai făcut ieri p-aici ?

Saşka o privi mirat.

— Ce te uiţi la mine ? N-ai făcut nimic, aşa-i ? Se uită ca îngeraşu'...

Ciudat lucru, dar ceea ce-l jigni mai mult pe Saşka fu tocmai acel „îngeraş".

— Ia ascultă, zise el, simţind că i se încleştează falca. Ai fi mahmură dumneata, nu eu. Ce zici c-am făcut aici ?

Acum fu rîndul femeii să se simtă jignită. Rise ironic :

— Chiar ai uitat ?

— Ce să uit ? Ieri am fost la lucru.

— Nu zău ? Şi cu cît te plăteşte pentru lucrul ăsta ? Auzi c-a fost la lucru ! Şi mai îndrăzneşte să deschidă gura : „Ai fi mahmură dumneata" ! Ba nu te-i fi trezit tu ca lumea !

Saşka începu să tremure. Cuvintele femeii îl jignire atît de tare, în dimineaţa aceea, poate pentru că în ultima vreme dusese un trai tihnit, paşnic, iar de băut, nu mai băuse de cine ştie cînd... Şi totodată pentru să strîngea în palmă mîna micuţă

și caldă a fetiței. Să-și bată lumea joc de el față de fiică-sa ! De făcut însă nu știa ce să facă. Cel mai bun lucru ar fi fost să înalțe din umeri, să se întoarcă și să se ducă naibii, acasă. Căci mătușica aceea era dintr-alea de-o țin una și bună. Poate că și-o fi dat și ea seama că l-a confundat, dar asta nu însemna, firește, că trebuia să ceară scuze unui ins oarecare. Ca ce chilipir s-o facă ?

— Unde vă e responsabilul ? fu tot ce izbuti să născocească Sașka mai amenințător.

— E-n biroul lui, spuse mătușica, fără să se tulbure.

— În care birou ? Unde-și are biroul ?

— L-o fi având și el pe undeva. Da' ce nevoie ai tu de responsabil ? Auzi la el : „Unde-i responsabilul ?" N-are altceva de făcut omu' decît să stea la discuții cu alde voi, ăștia ! Mătușica ridicase tonul, invitîndu-i și pe ceilalți vînzători, precum și pe cumpărătorii aparținînd generației vîrstnice să participe la scandal. Una, două, să discute cu responsabilul ! Responsabilul are treabă, nu stă să vă asculte pe voi. Mort, copt, să i-l dai pe responsabil !

— Ce s-a întîmplat, Roza ? o întrebară celelalte vînzătoare.

— Ce să se-ntîmple ? Ține morțiș dumnealui să discute cu responsabilul ! Vrei, nu vrei, cheamă-l pe responsabil ! Că așa dorește măria-sa. Bețivanule !

Sașka se duse chiar el să-l caute pe responsabil.

— Tanti asta... e lea, zise Mașa.

— Ba nu e rea. E... Sașka tăcu, nu-i mai zise fiică-si cum e tanti aceea. Obrazul îi ardea, ca și cînd i-ar fi tras cineva în văzul lumii cîteva palme.

Pe coridorul de serviciu îi bară drumul un flăcău de la raionul de carne.

— Ce te-ai zborşit aşa, vericule ?

Astuia, Saşka găsi ce să-i spună. Şi pesemne că avu în priviri ceva care îl făcu pe tînărul măcelar să se dea la o parte.

— Eu nu sînt responsabilă, sînt şefă de raion, îi zise o altă mătuşică, aflată într-un birou minuscul. Da' ce s-a-ntîmplat ?

— Păi să vedeţi, începu Saşka, stă acolo... şi, nici una nici două, se ia de mine... Ce i-am făcut eu ?

— Ia-o mai calm, mai calm, îl sfătui femeia.

— Ieri am fost la lucru... P-aici nici n-am călcat. Iar dumneaei zice că v-aş fi făcut nu ştiu ce boacăne. Eu nici nu v-am trecut pragul !

— Cine zice ?

— Aceea de la pescărie.

— Şi ce vrea de la dumneata ?

— Zice că v-aş fi făcut p-aici nu ştiu ce necazuri. Eu nici n-am fost p-aici.

— Şi-atunci de ce te superi ? Dacă n-ai fost — n-ai fost şi bună-ziua.

— Da, dar a-nceput să mă insulte. Să mă facă-n fel şi chip.

— Ce ţi-a spus ?

— M-a făcut îngeraş.

Şefa de raion începu să rîdă. Saşka simţi din nou că i se încleştează falca.

— Bine, bine, să mergem, zise şefa. Să vedem despre ce-i vorba.

Cîteva clipe mai tîrziu erau la raionul de pescărie.

— Roza, ce s-a-ntîmplat ? întrebă cu glas scăzut şefa de raion.

Roza, vorbind şi ea cu glasul pe jumătate — cam aşa vorbesc între ei medicii despre cîte un bolnav, cînd e şi acesta de faţă, şi tot aşa discută şi cei de la tribunal sau de la miliţie : parcă numai între

ei, dar nu se sinchisesc deloc dacă-i aude şi cel despre care-i vorba — Roza, deci, îi spuse :

— S-a-mbătat ieri şi-a făcut scandal. Azi i-am adus aminte şi s-a făcut c-a uitat. Ba chiar a făcut-o pe supăratul !...

Saşka începu din nou să tremure. Începu să tremure, pentru că o văzu pe şefa de raion că dă uşurel din cap la cele ce-i spunea Roza, în semn că-şi dă seama foarte bine despre ce-i vorba. Vezi doamne, îşi dădeau seama amîndouă — deşi la Saşka nu se mai uita nici una — că lui nu-i mai rămîne nimic de făcut decît „s-o facă pe supăratul" !

Deşi începuse să tremure, Saşka încerca din răsputeri să rămînă calm.

— Da' de ce, mă rog, discutaţi în stilul ăsta ? întrebă el la un moment dat.

Nici şefa de raion şi nici Roza nu se uitară la el. Continuară să vorbească între ele.

— Şi cum s-a întîmplat ? întrebă şefa de raion.

— Păi a cumpărat nişte băutură şi pesemne c-a isprăvit-o. A venit iar. Tocmai la ora închiderii. Nu şi nu — să-i mai vindem...

— Telefon n-aţi dat ?

— Ba s-a dus Liubka la telefon, însă el beat-beat, da' şi-a dat seama, şi-a plecat. Ne-a făcut aici în tot felul...

— Staţi niţel, interveni din nou Saşka în discuţia lor. Eu vă spun înc-o dată : ieri n-am fost p-aici ! Mă-nţelegeţi ? N-am fost.

Cele două se uitară la el.

— Nici n-am trecut p-aici, mă-nţelegeţi sau nu ? Doar vă spun foarte clar : ieri nici nu v-am trecut pragul !

Cele două continuau să-l privească în tăcere.

Între timp, în spatele lui Saşka se adunase lume. Se auziră glasuri:

— Gata: ai fost, n-ai fost — ajunge!

— Daţi-ne ce-avem de luat.

— Bine, da' se poate aşa ceva? întoarse capul Saşka spre cei care se aşezaseră la rînd. Ieri nici n-am trecut pe-aici, iar dumnealor îmi zic c-am făcut scandal. Dumneavoastră ce vă pasă?!

Şi-atunci interveni un ins mai în etate, îmbrăcat cu o manta de ploaie.

— Gata! Cică nici n-a fost p-aici, da' nu-i seară să nu fie magazinul plin cu de-alde ăştia. Zac aici cu sticla la gură. Dacă ţi-a spus femeia c-ai fost, înseamnă c-ai fost.

— Vedeţi-vă de treabă. Alde dumnealor nici nu ies seara din casă! zise un altul din cei care stăteau la rînd.

— Da, da. Citesc presa.

— Şi tot dumnealui se ia de femeie! Noi ar trebui să ne luăm de voi! Asta ar trebui să facem!

— Ce-aveţi, frate, cu mine? încercă să riposteze Saşka, dar îşi dădu seama că ar fi o treabă inutilă. O prostie. Prin zidul acela de oameni n-ar fi fost chip să răzbească.

— Lucrează mai departe, îi spuse şefa de raion Rozei. Lucrează în linişte. Nu-i lua în seamă.

Saşka porni spre ieşire. Cumpărătorul cu manta de ploaie îi zise din urmă:

— Vezi c-ai venit prea din vreme. De-abia la zece se deschide la băuturi...

Saşka ieşi în stradă, se opri, îşi aprinse o ţigară.

— Ce nene lău, zise Maşa.

— Da, da, nenea... tanti... mormăi Saşka. Se tot întreba ce-ar trebui să facă. Începuse din nou să tremure. Parcă l-ar fi apucat frigurile, nu alta!

În cele din urmă, se hotărî să-l aştepte pe omul cu manta de ploaie. Să stea de vorbă cu el. Să-l întrebe: pînă cînd vrei, omule, să le cîntăm în strună mitocanilor? Şi ce te-a îndemnat s-o faci adineaori pe linguşitorul? Ce metodă o mai fi şi asta? De unde dorinţa asta blestemată de a fi neapărat pe placul unui vînzător mitocan, al unui funcţionar mitocan, al mitocanului în general? Căci noi înşine i-am prăsit pe mitocani. Doar nu ni i-a adus nimeni din altă parte, nu ni i-a paraşutat nimeni...

Cam aceste gînduri îi treceau prin minte. Şi iată că omul cu manta de ploaie ieşi, în fine, pe uşa magazinului.

— Staţi puţin, veni spre el Saşka. Vreau să discutăm o treabă.

Mantaua se opri, se uită urît la Saşka.

— Ce-avem de discutat?

— Vreau să ştiu şi eu: de ce aţi sărit adineaori să-i luaţi ăleia apărarea? Vă dau cuvîntul meu că n-am trecut ieri p-aici.

— Mai întîi du-te şi te trezeşte! Auzi? Ia te uită la el, cum se ia de oameni! „Să discutăm o treabă". Las' că-ţi arăt eu ţie! O să discutăm imediat, da' nu aici. În altă parte.

— Ce ai, frate, ai turbat?

— Ai să turbezi tu, acuma. Să vezi ce-ai să mai turbezi. Ţi-arăt eu discuţii, beţivanu' dracului!

Mantaua se repezi din nou spre uşa magazinului. Pesemne să caute un telefon, gîndi Saşka.

Aştia parcă s-ar fi înţeles cu toţii! Saşka se simţi chiar mai liniştit şi-şi spuse că n-are rost să

stea pînă vine miliția. Mai dă-o-ncolo de miliție.... Dacă n-ar fi fost cu fetița după el, poate că ar fi stat. Chiar ar fi fost interesant de știut cum s-ar fi isprăvit toată povestea asta.

Porniră amîndoi spre casă. Mergînd pe stradă, Saşka se tot mira în sinea lui, tot nu izbutea să priceapă: ce se întîmplă oare cu lumea asta?

Fetița începu să bolborosească din nou pe limba ei caraghioasă. Pe Saşka îl miră la un moment dat şi gîndul că boțişorul acela cu ochi tăcuse mîlc atunci cînd el stătuse de vorbă cu lumea şi nu prinsese glas decît după aceea, dar şi atunci numai ca să-i spună că „nenea" sau „tanti" sînt „lăi", pentru că vorbesc urît cu tăticul ei. Saşka o luă în brațe. Simți chiar că i se umezesc ochii.

— Puişorule... Chiar ai început să pricepi totul?

Venind acasă, se-apucă să-i povestească nevesti-si despre cele întîmplate. Dar nici nu începu bine, că-i şi pieri pofta de povestit...

— Şi ce ți-au spus?

— Eh! Mai dă-i încolo. Niște mitocani. N-ai mai avut de-a face cu ăştia?

Pe urmă însă îşi dădu seama că se gîndeşte mereu la omul acela cu manta de ploaie. Doar se vedea a fi un om în vîrstă, trecut prin viață. Şi ce a ajuns pînă la urmă: un laş şi un lingău, care dă fuga la telefon să cheme miliția. Oare cum o fi trăit pînă acum? Ce-o fi făcut la viața lui? Poate că nici nu-şi dă seama că a fi lingău — indiferent unde, cînd şi în ce fel — e urît, josnic. Şi totuşi, cum o fi trăit pînă acum, de vreme ce habar n-are la bătrînețe nici măcar de acest lucru? Într-adevăr, cum o fi trăit el pînă acum? Cu ce s-o fi ocupat? Saşka îl mai văzuse şi altă dată: ştia că locuieşte în blocul-turn din apropiere... Oare

să se ducă la el acasă ? Numărul apartamentului l-ar putea afla chiar acolo, la faţa locului...

„Mă duc ! se hotărî Saşka. Stau de vorbă cu omul. Îi spun că proasta aia m-a confundat, că ieri nici n-am trecut pe acolo. Şi că n-ar fi trebuit să-i ia apărarea aşa, fără să se lămurească mai întîi despre ce-i vorba... Discut cu el omeneşte. Poate că o fi dintr-ăia care nu au pe nimeni, trăiesc singuri cuc...

— Mă duc să-mi iau nişte ţigări, îi zise nevesti-si.

— Păi abia ai venit de la magazin !

— Am uitat să-mi iau.

...După descrierea făcută, un băieţel îi spuse că-i vorba de unul, Ciukalov.

— Stă-n apartamentul treizeci şi şase.

— Stă singur ?

— Ba nu. Are nevastă. Da' de ce ?

— Întreb şi eu. Avem de lămurit o treabă.

Uşa i-o deschise chiar stăpînul casei. Era într-adevăr omul pe care îl căuta Saşka. Ciukalov.

— Vă rog să nu vă speriaţi, îi zise în grabă Saşka. Am venit să vă explic...

— Igor ! chemă pe cineva, cu glas tare, Ciukalov.

Nu se speriase deloc, ba, dimpotrivă, se uita la noul-venit cu o stranie satisfacţie. Îl aţintise cu ochii săi negri, uşor bulbucaţi, şi părea foarte mulţumit. Rămăsese în aşteptare.

— Vreau să vă explic că...

— Acuşi îmi explici totu'. Igor !

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă cineva din interiorul apartamentului. Era o voce bărbătească.

Fără să vrea, Saşka aruncă o privire spre cuier, din care cauză făcu, se vede, o mişcare uşoară... Ciukalov, crezînd pesemne că celălalt vrea să fugă, îl prinse brusc, cu o mînă neaşteptat de puternică,

de mîneca hainei. Ochii negri îi sclipiră a răutate şi a bucurie inspirată de conştiinţa unei apropiate răfuieli. Răspîndea în jurul său un iz de votcă. Pe Saşka, atitudinea omului îl miră atît de mult, încît nici nu încercă să i se smulgă din mîini, doar îşi mişcă niţel braţul, ca să-şi elibereze porţiunea de piele prinsă de Ciukalov odată cu mîneca.

— Igor!

— Poftim? În vestibul apăru cel chemat, pesemne fiul lui Ciukalov, un tînăr voinic, cu ochii la fel de negri, umezi, înfierbîntat de gustarea de dimineaţă şi de votca băută.

— Omul ăsta m-a insultat adineaori, la magazin... A vrut să mă bată... Ciukalov încă îl mai ţinea pe Saşka de mînecă.

Igor se uită cu nedumerire la noul-venit.

— Lăsaţi-mă, vă rog, că n-am să fug, zise Saşka, ba chiar zîmbi. Doar nu m-a adus nimeni la dumneavoastră.

— Dă-i drumul, porunci Igor. Şi, cîntărindu-l parcă, îşi aţinti din nou asupra lui Saşka privirea întrebătoare, curioasă.

Ciukalov îşi retrase mîna.

— Uitaţi-vă despre ce e vorba, vorbi Saşka, încercînd să fie cît mai calm, cît mai binecrescut. Insultat am fost eu, iar tatăl dumitale...

— Ţi-a picat chiar atunci sub mînă. Nu?

— Cum adică?

— A stat să mă aştepte special, în faţa magazinului...

— Eram curios să ştiu de ce... de ce vă linguşiţi...

Îndată Saşka porni să se mişte foarte repede şi în salturi... Igor îl apucă de piept — lucru la care Saşka nu s-ar fi aşteptat din partea lui — îl izbi

de vreo două ori cu capul de uşă, apoi o deschise, îl tîrî de-a lungul palierului şi-i făcu vînt cu putere, în jos, pe scară. Saşka rămase ca prin minune în picioare, izbutind în ultima clipă să se prindă de balustradă. Sus, uşa pocni cu zgomot.

Lui Saşka i se păru că a picat dintr-un vîrtej care l-ar fi luat cu el, l-ar fi sucit de cîteva ori şi l-ar fi izbit apoi de pămînt. Totul se petrecuse cumva foarte repede. Îndată, mintea începu să-i lucreze cu aceeaşi iuţeală şi cu multă luciditate. Cîteva clipe doar mai rămase nemişcat în capul scării... Apoi o coborî în grabă, aproape alergînd. Acasă, în vestibul, are un ciocan solid. După aceea va veni să sune din nou, iar dacă uşa i-o va deschide bătrînul, îl va da la o parte şi va intra dincolo... Dacă îi va deschide Igor, va fi şi mai bine, mai simplu. Ei, vezi unde-ai ajuns, revoltîndu-te? Acum umblă şi-ţi răcoreşte inima. Dacă ai fi plecat la timp din magazin, nu s-ar mai fi întîmplat nimic. Dacă îi va deschide Igor, va trebui să împingă uşa cu genunchiul stîng şi s-o proptească îndată cu piciorul. Altminteri, celălalt va avea timp s-o împingă dinăuntru şi ciocanul nu-şi va atinge ţinta. Va lovi aiurea.

Nici n-apucă Saşka să iasă pe uşa blocului, că o şi văzu pe Vera, nevastă-sa, venind în goană spre el, în capul gol, speriată de moarte. Saşka simţi că-l lasă picioarele: îşi închipui că s-a întîmplat ceva cu copiii — cu Maşa, sau cu cealaltă fetiţă, care abia de curînd învăţase să umble. De spaimă, Saşka nu izbuti să scoată un sunet... Rămase încremenit. Vera îl zări de departe, veni în fugă la el.

— Ce-i cu tine? strigă înspăimîntată.

— Cu tine ce-i?

— Despre care nene-i vorba ? Cu cine vrei iar să te iei la bătaie ? Mi-a spus Maşa nu ştiu ce despre un nene. Ce-i cu el ? De ce arăţi în halul ăsta ?

— Cum arăt ?

— Nu te mai preface, Saşka. Te ştiu eu cum eşti. Iar arăţi a neom. Ce s-a-ntîmplat ? Cu cine te-ai certat ?

— Nu m-am certat cu nimeni !

— Minţi ! Mi-ai spus că te duci la magazin... Unde-ai fost ?

Saşka tăcu. Acum, probabil că n-o să mai poată face nimic. Stătu o vreme cu capul plecat, cu ochii aţintiţi în pămînt, încercînd să-şi dea seama : i se potoleşte oare ceea ce-i încleştase adineaori inima, ori trebuie totuşi, neţinînd seama de nimic, să năvălească, cu ciocanul în mînă, la Igor ?...

— Saşka, dragul meu, vino acasă, se rugă iar de el Vera, ghicind parcă ceea ce se petrecea în sufletul bărbatului. Vino acasă, ne-aşteaptă copilaşii... I-am lăsat singuri. Dă-l naibii pe ăla, nu te mai lua de el. Saşka, dragul meu, gîndeşte-te şi la noi. Vera îl prinse de mînă. Oare nu ţi-e milă de noi ?

Lui Saşka îi veniră lacrimi în ochi... Se încruntă. Tuşi, supărat. Vîrî mîna în buzunar, dădu la iveală pachetul de ţigări, scoase cu degetele tremurătoare una din ele, o aprinse.

— Uite cum îţi tremură mîinile. Hai, vino.

Cu o mişcare uşoară, Saşka îşi eliberă mînă. Şi se duse acasă. Şi se duse, supus, acasă.

Se ofilește...

— Vine ! strigă Slavka.

— De ce țipi ? zise mama, supărată. Vorbește mai încet. Și pleacă de-acolo, nu mai sta popîndău.

Slavka plecă de la fereastră.

— Să cînt ceva ? o-ntrebă pe maică-sa.

— Cîntă. Unu' mai nou.

— Care ?

— P-ăla, de-l tot repetai deunăzi.

— Încă nu-l știu cum trebuie. Poate p-ălălaltu' : „Se ofilește..." ?

— Cîntă-l p-ăla.

— Da' n-ajung pînă sus, pe dulap.

Femeia dădu jos armonica de pe șifonier și i-o puse lui Slavka pe genunchi. Băiatul începu să cînte „Se ofilește..."

Pe ușă intră nenea Vladimir, un ins înalt, cu nasul mare. Își scutură șapca lovind-o de genunchi și-abia după aceea dădu bună ziua.

— Bună ziua, Vladimir Nikolaevici, îi răspunse cu bunăvoință în glas mama.

Pentru cîteva clipe Slavka se opri din cîntat, ca să-i zică și el „bun venit" oaspetelui, însă își aminti de porunca mamei ca în asemenea ocazii să cînte întruna, de aceea doar dădu din cap, salutîndu-l pe nenea Vladimir, și apăsă din nou bumbii armonicii.

— Plouă afară, Vladimir Nikolaevici ?

— Burează. E și timpul pentru așa ceva. Nenea Vladimir vorbea totdeauna cumva foarte limpede și cu multă judecată, ca și cînd ar fi rînduit cuburi

dintr-alea colorate. Aşeza unul, se uita la el, sta pe gînduri, pe urmă îl aşeza altminteri. E şi timpul... repetă el. Azi sîntem... în cîte sîntem azi ? în douăzeci şi şapte ? Poftim, peste trei zile e-ntîi octombrie.

— Ai dreptate, oftă mama.

Pe Slavka îl mira faptul că maică-sa, de obicei atît de arţăgoasă şi rea de gură, pe nenea Vladimir îl aproba, tăcută, orice-ar fi spus. Şi-n general, cînd venea el în casă, ea părea cu totul schimbată : se-mbujora din te miri ce, se agita şi-i tot oferea „ultimul" păhărel de votcă, cu care prilej el zicea că „tocmai ultimul nu e cazul să-l bei, căci numai el duce omul la pierzare".

— Cînţi mereu, Slavka, nu te laşi ? făcu nenea Vladimir.

— Cîntă !.. oftă mama. Cum vine de la şcoală, cum începe. M-am şi săturat. Mă doare capu'...

Era o minciună sfruntată ; Slavka se şi minună în sinea lui.

— Asta nu-i rău, zise nenea Vladimir. O să-ţi prindă bine în viaţă, i se adresă el băiatului. De exemplu, cînd te-i duce la armată : ăilalţi — la instrucţie, tu — la Colţul roşu, să faci repetiţii. E bine. Doar nu-i este dat oricui să...

— Deunăzi am stat de vorbă cu profesoru' ăla, de-l învaţă, făcu mama. Zice c-ar avea înclinaţii pentru aşa ceva.

Cînd a vorbit ea cu profesorul ?! Doamne, ce-o fi păţit ?

— Zice c-ar avea talent...

— Zău ? Bravo, Slavka.

— Şezi, Vladimir Nikolaevici.

Nenea Vladimir se spălă pe mîini, se şterse bine cu prosopul şi abia după aceea se aşeză în dreptul mesei.

— Cine are talent, are şi-n casă de toate.

— Of, dar-ar Dumnezeu...

— Se-nţelege că trebuie să şi înveţi : una fără alta nu se poate.

— Ei vezi, cu-nvăţătura asta... Mama îi trimise lui Slavka o căutătură severă. Ne biruie lenea, vreau să spun. Cucoana asta mare. Mă zbat întruna, fac în cîte-o zi şi lecţiile cu el. „Învaţă, zic. Doar tu ai nevoie de carte, nu eu." Degeaba ! Pe-o ureche-i intră, p-alta îi iese. Ehei, de-ar fi un bărbat în casa asta !... Că pe noi, muierile, ăştia nici nu ne bagă-n seamă.

— Tat-tu mai vine pe la tine, Slavka ?

— La ce-i trebuie ? interveni iar mama. Plăteşte pensia alimentară şi nici nu-i pasă. Te lasă pe tine să-l creşti cum îi şti.

— M-da, pensia asta alimentară nu-i o distracţie tocmai plăcută, observă nenea Vladimir. Cît îţi dă : douăzeci şi cinci ?

— Douăzeci şi cinci. Şi nici nu cîştigă te miri cît. Uneori îi bea şi p-ăştia.

— E cazul să te străduieşti, Slavka. Mă-ti îi vine greu de una singură.

— Of, de-ar băga la cap treaba asta...

— Cînd vii de la şcoală, apucă-te numaidecît şi-ţi fă lecţiile. Le-ai făcut, cîntă oleacă la armonică. Ai cîntat la armonică, du-te şi te plimbă.

Mama oftă.

Băiatul cînta întruna „Se ofileşte..."

Nenea Vladimir îşi bău păhărelul de votcă.

— Trebuie să-ţi dai silinţa, Slavka.

— Asta-i zic şi eu : „Să-ţi dai silinţa, Slavka..."

— Nu ajunge numa' să-i zici, observă nenea Vladimir şi-şi mai turnă un păhărel.

— Da' cum să-i mai fac educaţie ?

Nenea Vladimir nu-i răspunse şi răsturnă păhărelul în gura-i cît o căldare.

— Hu-u... Gata : am băut două, că-i duminică azi, şi-i destul. Nenea Vladimir îşi aprinse o ţigară. Of, ce mai beam altădată !...

— Da, da, spuneai dumneata. Eşti un om fericit că te-ai lăsat de băutură. Că ţi-ai înfrînt, adică, pornirea.

— Altădată cînd mă duceam dimineaţa la serviciu, miroseam a băutură de te trăsnea. Treceam mai întîi pe la frizerie, da' nu să mă bărbieresc. Să mă stropească ăla cu parfum în gură. Abia după aia plecam mai departe. Chinu' de pe lume. Voiam să mut trei bile la abac, mutam cinci.

— Ca să vezi !

— Şi-n cap doar perdele de fum, continuă să istorisească nenea Vladimir. Biroul meu sta pe-atunci chiar în dreptul ferestrei. Pe la unşpe, cînd începea să mă bată soarele, mă făceam lac de apă. Şi nişte gînduri comice : vedeam, de pildă, că scrie-n registru „Avansat cutăruia şapte sute de ruble", în bani vechi, adică, şi-n loc să-mi văd de treabă, îmi puneam întrebarea : „Oare cît o fi costat pe-atunci o sticloanţă ?" Cam aşa a fost, he-he...

— Ca să vezi unde poate ajunge omu' !

— Alţii ajung şi mai departe. Aveam un prieten care se-apuca noaptea să-şi caute şanţu'.

— Care şanţ ?

— Şansa, voia să zică. Şi-a tot căutat-o pînă ce-ntr-o zi i s-a părut că-l strigă cineva din stradă. A-ncălecat balconul şi dus-a fost. Nu s-a mai întors.

— A murit ?

— Păi de la etajul al nouălea, ce zici dumneata ? Că doar nu era porumbelul păcii. Din viteza lui a mai avut, ce-i drept, timpul să strige : „Hei !"

— Săracu'... suspină mama.

Nenea Vladimir se uită la Slavka...

— Haide, mai hodineşte-te niţel. Să facem şi noi o partidă de şah. Să umplem vidul, cum zice şeful nostru contabil. S-a lăsat şi dumnealui de băutură şi nu mai ştie de ce să se apuce. N-am cu ce, zice, să-mi umplu vidul.

Slavka se uită la maică-sa. Aceasta îi surîse :

— Odihneşte-te, puişor.

Slavka ieşi cu deosebită plăcere de sub armonică. Mama o urcă din nou pe şifonier, acoperind-o cu un şervet.

Nenea Vladimir aşează pe tablă figurile.

— Şi jocul ăsta să-l înveţi bine, Slavka. Şahul. Ai să nimereşti, să zicem, într-o societate : unul se-apucă să bea, altul să facă alte bazaconii, iar tu, hop, şi vii cu şahul : „Nu doriţi ?" Imediat te priveşte lumea într-alt fel. Ce notă ai la literatură ?

— La citire ? Trei[1].

— Rău. Literatura trebuie s-o ştii ca pe apă. De pildă, eu mut pionul ăsta şi zic : „e-doi, e-patru", vorba unui mare maestru. Tu habar n-ai unde scrie treaba asta. Or, trebuie musai s-o ştii. Hai, mută.

Slavka mută un pion.

— Da' de ce se zice : „e-doi, e-patru" ? întrebă mama, cu ochii la tabla de şah.

— Glumeşte lumea aşa, o lămuri nenea Vladimir. I-o glumă. Însă cel ce-o aude, îşi zice : „Ehe, p-ăsta nu-l duci cu una, cu două". La noi, la tipo-

[1] În U.R.S.S. sistemul de notare e pînă la 5.

grafie, toată lumea face glume dintr-astea. Mută, Slavka.

Slavka mai mută un pion.

— Şi nenea Ivan al nostru face glume, zise el. Am ieşit o dată la ora de educaţie fizică, iar el ne spune : „Antrenamentul să-l faceţi cu lopeţile astea". Slavka rîse.

— Cine-i nenea Ivan ăsta ?

— Administratorul şcolii.

— Aha. Păi la glumeţi dintr-ăştia nu le stă gîndul decît la băutură, observă, nemulţumit, nenea Vladimir.

Mama şi Slavka n-avură nimic de spus.

— Nu pot să-i sufăr pe-nfumuraţii ăştia, continuă nenea Vladimir. Nu sînt buni decît să taie frunză la cîini.

— Ziceai matale că dăduseşi în darul beţiei, făcu mama. Soţia ce zicea ?

— Soţia ? Nenea Vladimir căzu pe gînduri, cu ochii la tabla de şah. Slavka făcuse pe neaşteptate o mutare hoaţă. Cum reacţiona, adică ?

— Da.

— Negativ, desigur. D-aia, pot să spun, ne-am şi despărţit... Am să mut uite-aşa, Slavka, găsi el mijlocul de a ieşi din impas, lucru care-l umplu de mulţumire. D-aia, vorba zicalei, ne-am şi spart ulcelele.

— Cum, cum ? nu-l pricepu Slavka.

— Cum le-am spart ? Nenea Vladimir zîmbi cu îngăduinţă. Uite-aşa, bine : poc-poc, şi-am dat cu cioburile de-a azvîrlita.

Mama rîse.

— Încă un păhărel, Vladimir Nikolaevici ?

— Nu, zise hotărît nenea Vladimir. N-are nici un rost. Mă simt bine şi-aşa. Am băut ca să mă dis-

pun, atîta. Altcîndva, nu te-aş fi refuzat... Aoleu, ce-am mai putut să beau! Mi-e groază să mă şi gîndesc.

— De-mpăcat n-aveţi de gînd să vă-mpăcaţi? întrebă mama.

— Nu, zise hotărît nenea Vladimir. Aici e chestie de principiu: eu nu umblu niciodată cu săru' mîna.

Slavka făcu iar o mutare isteaţă.

— Ia te uită ce poate puştiul! se minună nenea Vladimir.

Mama se uită la Slavka şi-l smuci pe neobservate de cracul pantalonului. Slavka protestă: dădu din picior. Febra jocului îl cuprinsese şi pe el.

— Aşa ai mutat, care va să zică?... Nenea Vladimir stătu pe gînduri, încruntîndu-se. Bu-un. Atunci noi o să mutăm uite-aşa.

Acum fu rîndul lui Slavka să se concentreze.

— Pe copii îi mai vezi? întrebă mama.

— Cum să nu? Nenea Vladimir îşi aprinse o ţigară. Copiii-s copii. Eu ţin la copii.

— Acu i-o fi părînd rău?

— Nevesti-mi? În sinea ei, cum să nu-i pară? Că eu scot acum, bani curaţi, în mînă, o sută douăzeci. Bani peşin. Spaţiu locativ am treizeci şi opt de metri, am şi mobilier... Deunăzi mi-am cumpărat şi o servantă, cu nouăzeci şi şase de ruble. O frumuseţe! Cînd vin acasă, numai la ea mă uit. Pun după aia televizorul la priză, văd cîte-un spectacol... Vreau acum să-mi iau o canapea...

— E rîndul matale să muţi, zise Slavka.

Nenea Vladimir rămase un timp cu ochii la piese, se-ncruntă, îşi pipăi gînditor nasul mare, uşor înroşit la vîrf.

— M-da... Zi, ai mers aşa? Atunci noi o să mergem altmintrelea. Şah! S-au pus deunăzi în vînzare

nişte canapele cehoslovace, din alea extensibile. Lux! Cînd oi primi banii de concediu, îmi iau neapărat una. Dau comandă şi pentru o blană de urs...

— Aia cît o mai costa?

— Blana? V-o douăzeci şi cinci de ruble. Nepotu-meu se tot duce-n delegaţie prin Siberia. Îi zic să-mi aducă una.

— Alea de lup nu-s bune? întrebă Slavka.

— Or fi mai trainice ca alea de urs, zise mama.

— Blana de lup nu merge s-o pui pe jos. Din alea se fac şube. Mat, Slavka.

Burniţa încetase. Afară aerul era acum senin şi albastru. Doar departe, în zare, se mai zăreau norii vălătucindu-se. Ici, colo, prin case, începură să se aprindă luminile.

Un timp, stătură tustrei cu ochii pe fereastră, ascultară zgomotele înăbuşite ale străzii. Larg era spaţiul de-afară şi întreţesut de-o tainică melancolie.

— Mîine o să fie zi frumoasă, zise nenea Vladimir. Uite colo, unde a asfinţit soarele, cerul pare verzui: înseamnă c-o să fie zi frumoasă.

— Vine iarna, oftă mama.

— E şi timpul să vină. Nu v-au dat încă drumul la calorifer?

— Nu. Ar fi cazul să ne dea.

— Cred că de la cinşpe încolo. Ei, să plec şi eu. Mă duc să dau drumul la televizor, poate-o fi v-un spectacol...

Mama se uită la nenea Vladimir. Parcă ar fi aşteptat ca el să-i spună ceva. Dar nu despre televizor şi nici despre canapea, nici despre blana de urs. Altceva...

Nenea Vladimir îşi puse şapca, se opri în prag.

— Vă zic la revedere.

— La revedere.

— Auzi, Slavka ? Marşul ăla, cubanez, nu-l ştii ?

— Nu, zise Slavka. Încă nu l-am învăţat.

— Să-l înveţi. I-o bucată frumoasă. Te-or chema să-l cînţi şi pe la serate... Am plecat. La revedere.

— La revedere.

Nenea Vladimir ieşi din odaie. Peste cîteva clipe se văzu trecînd pe dinaintea ferestrelor : înalt, adus de spate, cu nasul mare. Mergea privind cu gravitate înaintea sa.

— Clonţu'! zise mama cu ciudă, uitîndu-se pe fereastră. La ce-o fi venind ?

— I-e urît şi lui, zise Slavka. Doar îi şi el singur cuc.

Mama oftă şi se duse la bucătărie să pregătească cina.

— Şi-atunci la ce bun să vină ? zise din nou şi frecă supărata chibritul de cutie. Să nu mai vină deloc...

La taifas sub clar de lună

Maria Selezneva lucrase la o grădiniță de copii, dar într-o zi i s-au găsit nu știu ce fel de bacili și i s-a spus că trebuie să se recalifice.

— Încotro să mă mai recalific, maică? făcuse cu amărăciune bătrîna, căreia pînă la vîrsta pensionării nu-i mai rămăsese decît vreun an și jumătate. Îi lesne de spus: recalifică-te... Da' pot eu oare să plec așa, pe nepusă masă? Îndemnul acela, „să te recalifici", ea crezuse c-ar proveni de la cuvîntul „cale" și-ar însemna „s-o iei la drum undeva, în altă localitate".

A făcut lumea haz de ea și-n cele din urmă i s-a propus să intre paznic la magazinul sătesc. Maria a stat nițeluș pe gînduri, apoi s-a învoit.

Și-a început să facă de pază la magazin.

Și-n fiecare noapte s-a înnădit să vină la ea bătrînul Baev. Baev ăsta își făcuse veacul pe la tot soiul de cancelarii — ba la sovietul sătesc, ba la centrul de colectare a blănurilor, ba la cancelaria colhozului — mînuind pretutindeni bilele acelea de lemn pe sîrmele abacurilor: dacă le-ai fi pus grămadă pe toate cîte le vînturase el de-a lungul anilor, ar fi ieșit fără îndoială o movilă cît ditamai casa. El, în schimb, era un omuleț prizărit, nu încerca niciodată să iasă-n frunte, nu făcuse în viață nici o prostie mai gogonată, dar nici un lucru din cale-afară de deștept. Și uite-așa, cu pasul lui nici prea întins, nici prea domol, străbătuse o cale de șaizeci și trei de ani, apoi, vorba ceea: la revedere și n-am cuvinte. Între timp își crescuse copiii

— două fete şi-un băiat — îşi înălţase şi-o casă pe cinste, cu patru odăi... Cînd se dumiri lumea mai bine, îşi zise că Baev ăsta n-a fost chiar un om prost. De dus, a dus-o destul de bine, şi-a înjghebat o gospodărie acătării şi toate i-au mers din plin. Auzind asemenea păreri, Baev îşi zise pînă la urmă că o fi, într-adevăr, un om cu cap, şi, de-atunci, stînd cu cîte cineva de vorbă, începu să dea de înţeles cum că ar fi un bărbat foarte deştept. De fapt, nu-i plăcuse niciodată să aibă de-a face cu deştepţi dintr-ăştia, nu li se împotrivise niciodată, le accepta în mod paşnic superioritatea de orice fel ar fi fost ea să fie, dar iată că acum, avînd undeva, în străfundul conştiinţei sale, ideea că nu mai e primejdios s-o facă, o luă şi el pe urmele lor şi căută cu multă stăruinţă să-i convingă pe toţi că-i pe drept cuvînt de-o înţelepciune rară.

În ultima vreme Baev era chinuit de insomnii şi se înnădise să vină la Maria, cea care făcea de pază la magazin, ca să mai stea cu ea la taclale.

Noaptea, Maria şedea la frizerie, adică într-o căscioară unde în timpul zilei lucrau frizerii, noaptea venind să şadă acolo Maria. Prin fereastra ce-o avea în faţă putea să vadă bine toată clădirea magazinului.

În căsuţa aceea, a frizeriei, plutea o mireasmă stătută, înţepătoare, de colonie, era cald şi cumva foarte plăcut. Şi nici nu-ţi era frică. Întreaga piaţetă dintre magazin şi frizerie era scăldată în lumină : nopţile începuseră a fi pe atunci cu lună plină. Erau nişte nopţi de-o mare frumuseţe : luna parcă o cobora cineva cu frînghia, atît părea de mare şi apropiată. Ziua, omătul începuse să se mai topească, dar odată cu căderea nopţii totul se făcea ca de sticlă şi, în lumina aceea albastră, revărsată

cu dărnicie, sclipea orbitor, de parcă nici n-ar fi fost aievea.

Cei din căsuță nu aprindeau becul și pe pereți porneau să joace pete de lumină, venind de la gura încinsă a sobei. Pîlpîirile acelea fugare, tremurătoare, se împleteau între ele, se despleteau și se legănau întruna. Era nespus de plăcut să stai de taină acolo, în universul acela mic, legănător, dîndu-ți seama cu bucurie că dincolo de fereastră viața își desfășoară marele necuprins și că ești și tu o părticică a acestuia. Și că mîine va fi o nouă zi, iar tu vei fi și-atunci de față și poate că vei avea parte de ceva frumos. Căci dacă ești deștept și știi să trăiești, te poți aștepta, firește, și la lucruri frumoase.

— Că oamenii ce fac: trăiesc numai pentru ziua de azi, se pornea să filozofeze Baev. Or viața trebuie să ți-o gîndești de la un cap la altul. Să-i întocmești, ca să zic așa, devizul... Baev făcea o mină plină de înțeles, cu care prilej buza de sus i se ducea undeva, spre nas, iar ochii i se îngustau, ajungînd ca două crăpături, încît te așteptai din clipă în clipă să zică: „ție vlei, nene?" Devizul! repeta el. Se-apucă oare un gospodar înțelept să-și înalțe casa, fără a socoti dinainte de cîte și de ce fel de materiale dispune? În treburile contabilicești, asta se cheamă deviz. Că se-ntîmplă și-așa: se-apucă unul să-și dureze casă cu patru camere, vrea, chipurile, să aibă spațiu, da' minte nu-i ajunge decît pentru o chichineață cu două odăițe, ba chiar și pentru aia de-abia, de-abia. Își irosește dumnealui puterile pîn-la treizeci de ani, țipă, face gălăgie, da' după aia — sufletu'.

Maria dădea din cap, ca și cînd ar fi spus: ai dreptate, ai dreptate. Părea, într-adevăr, că Baev,

om deştept fiind, n-a stat să-şi irosească şi el puterile prin toate cancelariile prin care trecuse, ci şi le-a păstrat cu grijă deosebită, căci mai arăta şi astăzi rotunjor la faţă, durduliu, gata să-şi prelungească cel puţin cu douăzeci de ani viaţa, căreia i-o fi făcut din timp acel deviz despre care vorbisc.

— Prea sînt repeziţi dumnealor! Uite, de pildă, eram internat odată la spitalul orăşenesc... Mă dusese acolo unul, Neverov, a lucrat la noi pe timpul războiului ca preşedinte al comitetului executiv. Îţi mai aduci aminte de el?

— Nu-mi aduc aminte. Că s-au perindat mulţi pe-acolo.

— Neverov îi zicea, Vasili Ilici. Să vezi ce-a păţit omul. Nu-şi făcuse planul la colectarea laptelui şi vorba ceea... îi venea să se spînzure. Intru într-una din zile la el în birou şi-i zic: „Vrei să te-nvăţ, Vasili Ilici, cum s-o scoţi la capăt?" „Ia zi", el de colo. „Spune-mi, zic, mai au de adus ceva lapte colhoznicii?" „Aproape că nu mai au, zice. Da' de ce?" Zic: „Mai întîi verifică bine dacă mai au sau nu mai au".

— Of, ce de lapte am cărat şi eu pe-atunci! îşi aminti Maria. Mulgeam în cîte-o zi vaca şi duceam totul la colectare. Le turnam doar cîte-o cană la copii, restul îl duceam tot. Că erau şi nişte planuri pe vremea aia... de-ţi făceau silă, nu alta!

— Stai să vezi mai departe! făcu Baev, înviorat de amintirea isteţimii sale de odinioară. „Au adus, zic, tot laptele? Sau nu?" Neverov o strigă de îndată pe secretară. „Adă-mi, zice, scriptele". Ne-am uitat în ele: adusese lumea aproape tot, nu mai rămăsese de adus decît o cantitate mică. „Poftim, zice, nu mai au de-adus aproape nimic." „Bun, îi zic eu, hai acu: să stăm să ne gîndim. Pînă la

cifra din plan mai lipsesc atîţia litri — acu' nu mai ţin minte cîţi anume. Este ? Iar colhoznicii au adus aproape tot. Se pune deci, întrebarea : de unde mai luăm restul de lapte ?" „Haide, zice el, şi nu mă mai... vorba aia, la cap. Spune ce ai de spus." Avea ăsta o gură spurcată, ce nu s-a pomenit. Pun atunci mîna pe abac şi zic : hai şi-om face o socoteală... Să zicem că dumneata, de pildă, i se adresă el Mariei, ai de predat la colectare cinci sute de litri. Făcu un gest, ca şi cînd ar fi mişcat cinci bile la un abac închipuit şi se uită la ea cu răbdare şi îngăduinţă. Pricepi ? Asta în cazul cînd procentul de grăsime al laptelui pe care-l dă vaca dumitale este, să zicem, egal cu atîta. Baev mai mişcă vreo cîteva bile închipuite, ceva mai sus faţă de cele dintîi. Se constată însă că acest procent e mai scăzut decît ar fi trebuit să fie pentru cei cinci sute de litri. Pricepi ? Şi-n cazul ăsta, dumneata trebuie să aduci în total nu cinci sute, ci, să zicem, cinci sute şaptezeci şi cinci de litri. Ai priceput cum stă treaba ?

Maria încă nu pricepuse.

— Uite-aşa a făcut şi el : s-a holbat la mine. Adica, nu pricep şi pace. Păi, zic, scade de la toţi cîte-o unitate din procentul de grăsime şi-o să obţii o cantitate de lapte în plus. Laptele ăsta îl treci ca fiind colectat de la colhoznici. Că, zic, lapte să fie : în scripte poţi să-l treci cum îţi vine mai la îndemînă. Măi ce bucurie l-a apucat ! Cere-mi, zice, orice doreşti ! Păi, zic, doresc să mă duc la spitalul orăşenesc, să mai stau şi eu oleacă la pat. Şi m-a dus omul.

Maria tot nu putea să priceapă cum au scos-o ei la capăt cu colectările.

— Of, Doamne! făcu Baev. Uite, îţi mai spun o dată. Să zicem că dumneata ţi-ai dus cei cinci sute de litri, iar după cîteva zile ăia îţi spun : să ştii, cetăţeană Selezneva, că mai ai de adus şaptezeci şi cinci. Dumneata de colo : păi cum aşa? Iar ăla, unul ca mine, cu abacul în mînă, îţi zice : păi să calculăm împreună... A apărut, zice, o greşeală la procentul de grăsime, n-a făcut un funcţionar de-al nostru socoteala cum trebuie... Mă rog, cum necum, da' eu am ajuns la spital. Pe ăi de la ţară nici acum nu-i prea primeşte, da' pe mine m-au primit. Şi-ncă în ce perioadă!

— Da' pentru ce? Te-mbolnăviseşi?

— Cum să-ţi spun... Nu mă-mbolnăvisem. Ce-i drept, aveam şi pe-atunci un defect la ochi. Aproape că orbisem. D-aia nu m-au luat nici la război. Da' nu pentru asta m-am dus la spital, ci pentru că... cum să spun... Aveam chef să stau şi eu internat la spitalul ăla orăşenesc. Ţin minte că mai eram încă tînăr cînd îmi încolţise ideea asta în minte : cum să fac să mă internez la spital? Şi uite că nimerisem ocazia. M-da. Am venit, în fine, acolo, m-au dus la pat, totul curăţel, cearşafuri, una, alta, lîngă pat o noptieră... În salon mai erau alţi cinci haidamaci, fiecare cu cîte ceva : unul ştiu că era cu mîna, altul cu capul bandajat, mai era şi-un tractorist de-avea tot spatele ars : luase foc pe undeva nişte benzină şi se nimerise şi el acolo. Bu-un. În ordine, zic, uite că dorinţa mi-e pe cale să se-mplinească.

— Adică cum? Doar să stai la pat şi-atîta? încă nu se putea dumiri Maria.

— Atîta. Ia să vedem, zic, cum o să-nceapă ăştia să mă-ngrijească? Auzisem că e pe acolo o îngrijire deosebită. Pîn-la urmă n-am constatat în privinţa asta nimic deosebit, mai mult mă sîcîiau cu între-

bările : că ce te doare, că unde te doare ? Inima, zic, mă doare : încearcă și te dumirește, în gîndul meu, ce am eu la inimă ! M-au tot ciocănit, m-au tot ascultat — degeaba : n-au ajuns la nici un rezultat. Da' eu am adus vorba de spital, că discutam cum e cu omenirea asta... Am venit deci în salon, văd că sînt armăsarii ăia acolo... Le-am zis frumos „Bună ziua, băieți !" și m-am culcat să mai trag un pui de somn, că, vorba ceea, venisem de la drum lung, m-a hurducat și căruța aia de mi-a-ntors stomacul pe dos... Zic, să dorm și eu oleacă. Nici nu m-am trezit bine, că haidamacii au și sărit la mine : „Trebuie, nene, să te pregătești pentru analize". „Cum să mă pregătesc ?" „Păi, să aduni excremente, nouă sute de grame, plus o sticluță cu sudoare." M-am mirat, desigur, însă...

În clipa aceea, pe Maria o apucă un rîs cu hohote. Rîse pînă ce-o podidiră lacrimile. Baev mai întîi pufni supărat, totuși așteptă cu răceală ca ea să se potolească.

— Și cum a fost ? întrebă Maria, ștergîndu-se la ochi cu colțul broboadei. Le-ai adunat pe toate ?

— Întîi și-ntîi m-am apucat s-adun sudoare, reluă Baev, nemulțumit că istorisirea luase o cu totul altă întorsătură : ar fi vrut să arate că întîmplarea cu pricina are un anume tîlc. M-au învelit ăia cu păturile, au mai pus și două saltele pe deasupra, iar sticluța mi-au poruncit s-o țin subțioară : chipurile să picure sudoarea într-însa. Ca să vezi ce minte la oameni : și mai ziceau că-s bolnavi ! Asta în loc să stea și să se gîndească : uite, mă, a-nceput un război atît de înfricoșător, pe noi, că sîntem mecanizatori, ne țin ăștia mobilizați pe loc : păi să nu ni se audă nici gura măcar, să ne facem cum că nici n-am fi pe lume. Ei bine, dumnealor se-apucă

de drăcii. Au stat ei oare să judece că au toată viaţa înainte, că trebuie să şi-o planifice şi ei, să-i calculeze, ca să zic aşa, resursele existente ? Da de unde ! Mai bine să rînjească şi să necheze, decît să stea şi să-şi bată capul...

Maria îşi aduse aminte de cele nouă sute de grame de excremente şi izbucni din nou în rîs. Îşi dădea seama prea bine că după nişte vorbe atît de serioase ale lui Baev nu se cade să rîdă, totuşi nu izbuti să se stăpînească.

— Da' cu... treaba ailaltă cum a fost ? Ai scos-o la capăt ? Se şterse din nou la ochi. Nu mă pot stăpîni deloc, să mă ierţi, Nikolai Ferapontîci, da-i tare hazlie întîmplarea.

— Asta e, vezi, că nu ne putem stăpîni, zise Baev, supărat. Ducem o viaţă aiurită că, vezi doamne, nu ne putem stăpîni ; bem şi petrecem — că nu ne putem stăpîni ; facem preacurvie — iar că nu ne putem stăpîni. Ginere-meu uite c-a ajuns şi la divorţ, ticălosul : chipurile nici el nu s-a putut stăpîni. Armăsari. Oameni de nimic. Baev se îndîrjise de-a binelea. Îmi vine cîteodată să iau o bîtă, să mă duc la clubul ăla al lor şi să-i croiesc numa' la cap, pe toţi de-a rîndul. V-aţi învăţat să nechezaţi, să daţi din picioare ? Ia veniţi încoace să vă-nvăţ eu cum se trăieşte, netoţilor !...

Tăcură o vreme. Maria chiar slobozi un oftat : fiica ei avusese şi ea nişte necazuri în căsnicie.

— Da' de-ajutat, cum i-ai putea ajuta ? zise ea într-un tîrziu. Uite, ai vrea din toată inima să-i ajuţi, da' cum ?

— Nicicum, făcu tăios Baev. Să se descurce singuri.

Tăcură din nou.

Baev scoase din buzunar un flacon cu tutun de prizat, trase tutunul pe nări, întîi pe una apoi pe cealaltă, şi-n cele din urmă strănută cu poftă în batistă.

— Asta te-ajută la ochi? îl întrebă Maria, arătînd spre sticluţă.

— De n-ar fi fost ăsta, aş fi orbit demult. Numai cu el ce mă mai ajut.

— Da' de unde ţi-ai stricat ochii? Că doar cei din neamul matale toţi îs cu vederea bună.

— Cu vederea bună... oftă Baev. Toţi îs cu vederea bună, da' n-au fost şi deştepţi cu toţii. Vîrî sticluţa în buzunar şi tăcu o vreme, dus pe gînduri. Ce-a putut, de pildă, să facă răposatul tătîne-meu cu mine... păi, vorba ceea, să dai să fugi. Nici nu ţi-ar veni a crede cam ce putea el să născocească numai ca să mă-mpiedice să mă duc la şcoală. Căci eram tare dornic de-nvăţătură. Pe-atunci mai aveam încă-n sat şcoala acea parohială. Venea popa la taică-meu şi-i zicea: lasă-ţi, măi, feciorul să meargă la şcoală, că-i băiat isteţ. Aş! Lu' taică-meu doar să-i fi... Sigur că-i păcat să-l pomenesc de rău, însă... în fine... Ce mă mai rugam de el, îi cădeam la picioare şi plîngeam de sărea cămaşa pe mine: lasă-mă, zic, tăicuţule, să merg şi eu la şcoală! Ţi-ai găsit! Îmi azvîrlea pîslarii sub pat şi gata socoteala. Cum se zice pe la noi: şezi pe cuptor şi roade osu' cu spor, asta-mi era toată porunca părintească. Of-f! Baev tăcu din nou, cuprins de amărăciune. Eu însă ce crezi că făceam? Cum se culca toată lumea, aprindeam opaiţul, mă vîram într-un colţ, sus, pe cuptor, şi m-apucam să citesc. Şi uite tot aşa, noapte de noapte, m-am ales cu vederea stricată.

— Da' de ce se-mpotrivea bătrînul?

— Mai du-te acu' de-l întreabă. Chipurile învăţătura n-ar fi o treabă pentru noi, ţăranii.. Era om neştiutor şi-ncăpăţînat. Toată viaţa i-am purtat pică. Cînd trăgea să moară, ţin minte că mi-a spus : „Iartă-mă, băiete, că te-am oprit de la învăţătură..." Ştiam, firește, cam ce răspuns trebuie să dai în cazuri dintr-astea, da' parcă m-ar fi oprit careva. „Bine, zic, acu' ce să mai vorbim ?" În halul ăsta ajunsesem de nesimţitor. Şi asta numai din părere de rău. Că fusesem un copil tare isteţ. Numai de două ori dacă citeam o poezie, şi-o şi ziceam pe de rost, fără nici o poticneală.

— Şi-o fi dat seama pîn-la urmă, de ţi-a zis „iartă-mă".

— Aia e, c-a fost prea tîrziu... Ţin minte că-ncepuse de la o vreme să vină lumea la mine şi să-mi zică : „Fă-mi, rogu-te, şi mie o cerere" sau mai ştiu eu ce altceva. Îmi aducea fiecare cîte-o găină, sau vreo zece ouă, sau nişte lînă... cîte două funturi, acolo. Puneam imediat mîna pe condei, că pentru mine să fac o cerere era o nimica toată : ici îi ziceam mai tăios, colo mai cu duhul blîndeţii, într-un loc o luam mai la sentiment, iar unde era cazul, strecuram cîte-o vorbuliţă cum că ar mai exista la noi şi alte instanţe... E şi-aici o-ntreagă ştiinţă. În fine, isprăveam cererea. „Na, zic, du-te şi fă-ţi treaba cu ea". Omul, deh, nu mai putea de bucurie. Nici nu băga de seamă că-ntr-un ceas de vreme eu mă şi alegeam cu ditamai găină. Taică-meu însă băga bine de seamă şi doar sufla pe nări : vedea limpede ce greşeală făcuse. Of, tată, tată, îmi ziceam eu în gînd, păi dacă m-ai fi lăsat să-nvăţ, eu... Eh, ce să mai zic? Parcă ar mai fi fost vorba atunci numai de găinuşe ?! Că ceea ce am ajuns eu mai tîrziu — mai întîi socotitor şi-apoi contabil — am ajuns c-am stat

să-nvăț de unul singur. Da' ia să fi învățat cu profesorii, vreo zece anișori la rînd, cum învață astăzi nepricopsiții ăștia.. Păi eu... nu știu, zău, ce-aș fi putut eu să... Of-f ! În fine, asta-i situația. Pe Baev îl cuprinsese o neprefăcută amărăciune. I se umpluseră și ochii de lacrimi, încît și le tot ștergea cu mîna. Acu' ce poți să-i mai faci ? Îmi pare rău, desigur. Păi gîndește-te și dumneata — drept e că și de-atunci a trecut vreme destulă — ce treburi importante am putut eu să duc la capăt. Păi mă trimiteau și ca revizor în alte raioane. Mergeam într-acolo cîteodată și mă gîndeam : dacă ați ști voi că n-am la bază decît o clasă și jumătate de Ș.P.S., cum zicea-n glumă unul de pe la noi, adică de școală parohială sătească !... Un an și jumătate, atît am umblat eu la școală, iar voi mă trimiteți să le fac altora revizie ! Tăceam mîlc, desigur, nu scoteam o vorbă.

— Ca să vezi cu ce dar te-a-nzestrat Dumnezeu : să-nveți carte ! făcu Maria cu un neprefăcut respect. De unde s-o fi iscat oare ?

— Aveam putere de observație, zise Baev. De cînd mă știu, îmi plăcea să cercetez toate celea. Eram copil de-o șchioapă și totuși țin minte că mă băgam pîn-la genunchi în apă — era pe-atunci un iaz în dreptul satului, dacă-ți amintești, de-i zicea Ramenskoe — și stam acolo. Stam și nu făceam nici o mișcare : mă tot uitam ce se-ntîmplă în apă. Păi ăsta-i har de la Dumnezeu. Că așa ceva oamenii nu pot să-ți deie. De la taică-meu, ce să mai zic ? în loc de povețe nu primeam decît scatoalce și-atîta.

— Ai văzut ? făcu din nou, pe un ton respectuos, Maria. Mie, dimpotrivă, nici nu-mi păsa de-nvățătură. Mie-mi plăcea să mă joc pe uliță. Zile-ntregi

alergam pe-afară, de nu mă mai putea aduce nimeni acasă.

— Cîteodată, să mă ierte Dumnezeu, ajung şi mă-ntreb... Baev se uită pe furiş în jurul său, ca şi cînd s-ar fi temut să-l audă cineva şi-abia după aceea reluă cu glas scăzut : Ajung şi mă-ntreb : nu m-o fi făcut oare maică-mea, răposata, cu altcineva ?

— Aoleu ! exclamă Maria, dar o făcu şi ea cu glas scăzut, aruncînd la rîndul ei o privire în lături. Tuşa Anisia ?! Cum poţi spune, Ferapontîci, una ca asta ? Doamne ! Păi dumneata chiar îi semeni lu' răposatu'. Doar că eşti mai plinuţ şi n-ai barbă... Vezi-ţi de treabă ! Şi cu cine, mă rog, ar fi putut s-o facă ?

— Ei, cu cine !... Baev se căută iar de tutun. Da' la isteţime eu cu cine-oi fi semănînd ? Vezi, d-aia mă şi gîndesc : pe vremea aceea veniseră la noi nişte americani : făceau nişte săpături, căutau nu ştiu ce, sus, pe deal... Şi parcă poţi să ştii ? Aia sînt, vorba ceea... oameni descurcăreţi.

— Păi dacă-i semeni lu' tata matale !

— Eh ! Îi semăn ! Dacă stai prin preajma unui om de mic copil, cum naiba să nu-i semeni ? Pînă şi-un cîine începe să-i semene, darmite un om ! Ştiu şi eu ?... Poate-oi vorbi cu păcat. Numai că prea... opuse ne-au fost vederile. Simt, uite-aşa, că nu-s neam de ţăran. Nicicînd nu m-a tras inima să ar pămîntul ori, mă rog... să fac alte treburi cu care se-ndeletnicesc ţăranii. Şi nici spre băutură nu m-a îndemnat inima. Baev nu părea să susţină orbeşte că nu-i neam de ţăran. Părea mai degrabă să reflecteze la toate astea cu îndoială în suflet. Căci dacă stai şi te gîndeşti, reluă el, oare de ce să n-am şi eu dorul ăsta în mine ? Doar ar fi trebuit să caut să am pămînt sau, de pildă... să mă-mbăt de

sărbători. Or eu — deloc. Nici măcar în grădina mea de zarzavaturi nu-mi place să intru. Pe cîtă vreme să stau într-o cancelarie, asta da, asta-mi place...

— Păi cui nu i-ar plăcea așa ceva: să stea la căldurică și să se bucure de onoruri? interveni Maria.

— Stai dumneata acolo! făcu, înciudat, Baev. De ce-i fi venind aici noaptea s-o faci pe paznicul? Du-te la cancelarie, șezi la căldurică...

— Ei, du-te la cancelarie...

— Păi ve-ezi! Pentru așa ceva trebuie să ai cap. Or eu tocmai asta și spun. De unde să fi avut atîta cap eu, fiu de țăran?

— Păi ce, n-au ajuns și alți copii de țărani oameni mari? Cînd cu războiul, de pildă...

— Cu războiul! o întrerupse Baev. Să alergi cu pistolu-n mînă și să răcnești, asta nu-nseamnă mare-nțelepciune. Puțini clănțăi dintr-ăștia au fost pe la noi? Numai la Vanea Kîsa dac-ai sta să te gîndești... De mic copil, cu cuțitul la brîu. Numai pe la pușcărie a stat, vai de capul lui. Da' era socotit ăl mai viteaz dintre viteji...

— Păi se compară una cu alta?

— Da' de ce? Cine era mai curajos ca Vanea Kîsa? Era cineva?

— Kîsa a fost un tîlhar. Și tîlharul tîlhar rămîne. Eu îți vorbesc de oamenii cumsecade. Ia-l, de pildă, pe Ivan Kozlov. A fost simplu soldat și-a ajuns comandant. Decorat omul de nu știu cîte ori, ne-a trimis atunci și-o poză, de-am venit cu tot satul să-l vedem cum arată.

— Mă rog... aș o fi, oftă Baev. Nu încerca să ascundă faptul că-i vine greu să discute de la egal la egal cu Maria cea pe jumătate analfabetă: nu era în stare femeia să judece temeinic lucrurile. Mă rog, repetă el, titlu de comandant, decorații — cling-

clang, cizme cu scîrț... Toate astea te impresionează. Însă nici un fel de decoraţie nu poate ţine locul unui cap deştept. Pe ăsta ori îl ai, ori... îl porţi cu tine doar aşa, ca să ai pe ce pune căciula...

Şi uite-aşa tăifăsuiau Baev al nostru şi Maria, de-i prindeau adeseori ceasurile trei sau patru ale dimineţii. Nu totdeauna cădeau la învoială asupra celor discutate, se mai şi înfierbîntau, contrazicîndu-se, dar pînă la urmă se potoleau amîndoi : Baev pleca acasă, traversînd pieziş întinderea luminată a pieţii, iar Maria se culca pe canapeaua din încăpere şi dormea în pace pînă dimineaţa. Apoi venea o nouă zi, o zi zgomotoasă, agitată, aiurită... Şi iar se lăsa o noapte cu lună plină, trezindu-ţi în inimă dorul de a sta la sfat, de a te duce cu gîndul departe, de a-ţi reînvia în minte amintiri de demult, spre a încerca astfel din nou tainica, potolita bucurie de a te şti şi tu o fiinţă vie.

...Într-una din seri, Baev şi cu Maria stătură iar de vorbă pînă pe la ceasurile trei. Baev se şi gătise de plecare, îşi vîra pe nări ultima priză din tutunul său cel plăcut mirositor, amestecat cu rădăcină de odolean, cînd deodată Maria zări un om care urca tiptil treptele de la uşa magazinului... Ajunse sus, pipăi lacătul de la uşă, apoi aruncă o privire în jurul său. Maria încremeni :

— Ferapontîci ! şopti apoi, înspăimîntată. Ia te uită colo !

Baev se uită cu atenţie şi obrazul i se lungi şi lui de spaimă.

Omul de pe trepte încercă din nou lacătul. Cercevеaua metalică se-auzi zăngănind.

— Trage-n el ! exclamă în şoaptă Baev. Trage, n-auzi ?... Direct prin geam !...

Maria însă rămase nemișcată. Privea întruna pe fereastră.

— Trage-odată ! făcu din nou Baev.

— Cum să trag ?! Să omor omul ? Ce, nu ți-e bine ?

Cel de la ușa magazinului aruncă la un moment dat o privire spre frizerie, apoi coborî treptele și porni să traverseze piața.

— Măicuță preacurată ! făcu în șoaptă Maria. Pîn-aici mi-a fost ! Primește, Doamne, sufletul meu ăl păcătos...

Baev nu mai izbuti nici șoapta să și-o mai slobozească. Doar arăta cu degetul cînd spre pușca din mîna Mariei, cînd spre fereastră : chipurile, să tragă, cît mai are timp.

Pașii celui de afară se-auziră mai limpede. Apoi omul se opri și încercă să se uite prin fereastra frizeriei. Și în clipa aceea Maria îl recunoscu. Strigă cu bucurie :

— Păi ăsta-i Petka ! Petka Sibirțev !

— De ce-i închisă, bre, prăvălia ? întrebă de-afară Petka.

— Intră, mă, intră-năuntru ! îi făcu semn Maria. Fir-ar el de ticălos să fie ! Ziceam că-mi stă inima-n loc. Umblă noaptea, ca huhurezii. De beat ce-i, o fi încurcat ziua cu noaptea.

Petka intră în odaie.

— Ce-i fraților, e noapte afară ? întrebă cu voce răgușită.

— Mă, da' prost mai ești ! îl ocărî din nou Maria. Ce-ai căutat la prăvălie ? Nu mai ai băutură acasă ?

Petka începu să se dumirească încet-încet și cu destulă amărăciune că afară e, într-adevăr, noapte.

— Am adormit și eu...

Baev izbuti în sfîrşit să se mişte pe scaun. Trase pe nări o nouă porţie de tutun, dar nu mai strănută, ci-şi suflă cu zgomot nasul în batistă.

— M-da, făcu el. Dacă-i de băut, păi să bem de să nici nu mai ştim cînd e zi, cînd e noapte!

Petka se aşează pe-un scăunel şi se pipăi la cap.

— Ai văzut, drăcovenie! se mira întruna Maria. Da' dacă băgam glonţu-n tine?

Petka îşi ridică privirea, se uită la ea, însă păru că nu i-a înţeles vorbele, ori poate că nu le-a dat importanţă.

— Lasă-l, bre, că-l doare capul! zise cu ciudă Baev. O-of! Lume!... Se şterse cu batista la gură şi la colţul pleoapelor. Uite, mi-a citit deunăzi nepoată-mea o cărţulie despre Alexandru Nevski. Cum a apărat el pămîntul nostru rusesc... Mă rog, totu-i fain şi frumos, numai că eu nu cred o boabă din ce scrie acolo.

Maria şi Petka îl priviră nedumeriţi.

— Nu cred o boabă! repetă cu tărie Baev. Le-a născocit ăl de-a scris cartea... şi-a luat omu' o sumă rotunjoară.

— Cum, adică? nu-l înţelese Maria.

— Uite-aşa, bine. A minţit. Nu ştii cum minte lumea?

— Păi ăsta-i fapt istoric, interveni Petka. Cum poate ca să mintă? Le-o fi potrivit mai acătării, da' ce-a fost, a fost.

— Ba n-a fost nimic.

— Nu zău? făcu Petka, clătinînd din cap. Hm!

— Cu cine să ne fi apărat pămîntul? Cu ostaşi de-alde tine?

Petka îl privi din nou. Dar nu mai zise nimic.

— Dacă nici în ziua de azi nu vă poate nimeni astîmpăra, făcîndu-vă, vorba ceea, atîta educaţie...

luptînd cu voi în fel şi chip, atunci ăia de odinioară de unde să fi avut atîta conştiinţă ?

Petka se căută prin buzunare, dar nu găsi nici ţigări şi nici chibrituri.

— Apucă-te şi scrie la ziar, îl sfătui pe Baev. Fă contestaţie.

Se ridică apoi şi ieşi din încăpere.

Maria şi Baev se uitară pe fereastră în urma lui. Sub picioarele flăcăului scîrţîi răsunător sticla subţire a pojghiţei de gheaţă, ba chiar şi mai tîrziu, după ce el apucă să cotească pe după clădirea magazinului, paşii i se mai auziră un timp, foşnind încet prin liniştea nopţii.

— Îi nuntă la ei, pesemne, zise Maria. S-a măritat soru-sa cu ăla... cum îi zice... Cu fratele lu' agronoama noastră, de tot venea pe la ea...

— Să-l ia dracu, parcă poţi să-i ştii acuma care cine e.... Şi nici nu vreau să-mi bat capul. Ia, o adunătură... Abia acum simţi Baev că l-au lăsat puterile. Picioarele, mai ales, i se făcuseră ca de vată. Trăsese, totuşi, o spaimă zdravănă. Auzi dumneata, pufni din nou, cu ciudă, să bei în aşa hal, de să-ncurci ziua cu noaptea !...

— Păi ia te uită ce nopţi sînt acuma : vezi totul ca-n palmă. S-o fi trezit omul din somn, a văzut că-i lumină afară şi-a dat fuga la prăvălie.

— Păi cum ? Să-ncurce adică soarele cu luna ?

Maria rîse :

— O fi la ei petrecere mare.

Baev simţi pe neaşteptate că-l încearcă burta. Astupă în grabă flaconul cu tutun, îl vîrî în buzunar şi se ridică de pe scaun.

— Am plecat. Servici uşor.

— Să fii sănătos, Ferapontîci. Să vii diseară, c-am să aduc nişte cartofi, să-i coacem în sobiţă.

— Bine, bine, am să vin. Şi părăsi în grabă încăperea.

Maria îl văzu cum traversează şi el piaţa, şi cum o ia apoi pe una din uliţe. Pasul îi era repejor, mergea cu ochii plecaţi, să vadă pe unde calcă. Îi scîrţîia şi lui pojghiţa de gheaţă sub picioare, numai că suna mai înăbuşit, căci Baev purta pîslari.

...Iar primprejur era atîta lumină, plutea atîta linişte şi-atît de limpede era văzduhul, încît de le-ai fi privit pe toate mai cu luare-aminte, de-ai fi tras mai bine cu urechea, ai fi simţit că te încearcă aşa, ca o tulburare. O nelinişte. Un fel de zvîcnet în capul pieptului... Parcă ţi-ar urca ceva fierbinte la inimă şi te-ar izbi apoi cu moliciune în tîmple. Şi în urechi — vuietul uşor al sîngelui. Doar atît, nici un zgomot, altminteri, pe pămînt. Şi doar, prinsă de frînghie, luna.

Ginere-meu a furat un camion de lemne

Venia Zbliţki, un ins mărunţel, nervos, repezit, avu într-o zi o ceartă cumplită cu nevastă-sa şi cu soacra.

Venind în ziua aceea acasă din cursă, constată că banii pe care şi-i economisise, ca să-şi cumpere cu ei o haină de piele, Sonia, nevastă-sa, îi fituise pe-o blană de astrahan sintetic. Sonia îi prezentă situaţia cam în felul următor:

— Ştii, cum au apărut, lumea a şi dat năvală... Şi-atunci m-am gîndit, m-am tot gîndit — hai, zic, să-mi iau şi eu una. Te superi, Venia ?

— Să-ţi iei una !... Venia se încruntă, supărat. Bine c-ai mai stat să te gîndeşti, şi-abia după aia ţi-ai luat-o. Visul lui de a îmbrăca într-o zi o haină de piele şi a se plimba apoi, mîndru nevoie-mare, prin sat, avea să sufere acum o lungă amînare. Îţi mulţumesc ! Frumos îi porţi de grijă lui bărbatu-tău... grijania mă-ti.

— Ce-ai, mă ?

— Nimic, nimic, totu-i în regulă. Zic doar că-ţi mulţumesc.

— Da' de ce mă-njuri ?

— Cine te-njură ? Nu ţi-am spus că totu-i în regulă ? Doar ai umblat pîn-acu' numa-n zdrenţe. Îţi trebuia şi ţie o haină de blană... Că fără blănăreturi nu-i chip să trăiţi. Puteţi voi să trăiţi fără aşa ceva ? Trîntoriţe ce sînteţi !

Sonia, o muieruşcă grăsulie, rotundă la faţă, se repezi la maică-sa, să se plîngă.

—. Mămico, vino şi dumneata să-l auzi ce zice: cum i-am spus de astrahanul ăla, cum a-nceput să mă-njure. Sonia trecuse de treizeci de ani, dar mai dădea fuga şi-acum să se plîngă maică-si, de parcă ar fi fost o copiliţă. M-a făcut trîntoriţă!

Din odaia de alături veni soacra, o femeie rotundă şi ea la faţă, de vreo şaizeci de ani, cu sănătatea de neclintit, cu firea şi concepţia despre viaţă cam tot aşa, vorba ceea: o femeie tare.

— Se poate, măi Veniamine? zise ea cu mustrare în glas. Altu-n locu' tău s-ar bucura...

— Păi mă bucur şi eu! De-atîta bucurie îmi vine să mă dezbrac în pielea goală şi să pornesc prin sat, jucînd ţonţoroiu'...

— Dacă eşti căpos şi nu-nţelegi, ascultă ce-ţi zic alţii! ridică tonul soacra. O nevastă frumoasă şi bine-mbrăcată împodobeşte casa. Altu' ca altu', da' tu ar trebui să te gîndeşti la asta mai bine: că doar nu eşti ăla frumosu'.

Într-adevăr, despre Venia nu se putea spune că-i un bărbat chipeş (era mărunt de statură, slăbuţ, cu părul cînepiu, spălăcit, ba mai şi şchiopăta de-un picior: fiind adolescent, lucrase ca ajutor de tractorist, adormise în vîrful remorcii, căzuse jos, în brazdă, iar cuţitul plugului îi trecuse peste picior) şi cînd i se amintea acest lucru — că nu-i frumos, adică — de ciudă îl apuca bîţîiala.

— Te cred: treaba cu-mpodobitu' 'mneata o cunoşti mai bine ca oricare! Pe doi bărbaţi i-ai şi împodobit... Atît socrul lui Venia, cît şi fostul bărbat al Soniei erau închişi. Socrul, pentru o delapidare, iar soţul Soniei, pentru un scandal la beţie. Prin sat umblau zvonuri cum că Lizaveta Vasilievna,

soacra, n-ar fi fost străină de nici una din cele două condamnări.

— Gura ! i-o tăie cu asprime Lizaveta Vasilievna, Ţi-arăt eu ţie cum să-mi vorbeşti !... Neisprăvitule ! Mucosule !

Venia văzu negru în faţa ochilor... Şi se repezi la soacră-sa c-o falcă-n cer şi una în pământ :

— Da' 'mneata de ce ridici tonu' la mine ?! De ce, mă rog, ridici tonu' ?! Curvă bătrînă ce eşti...

Sonia încă nu-şi dădu seama că pentru asemenea vorbe eşti bun de puşcărie. Doar că se simţi jignită pentru maică-sa.

— Ia te uită la el : tinerelul !.. exclamă ea. Păi tu nici n-ai împlinit douăzeci şi nouă şi miroşi a ţap de la şapte poşte...

Soacra, dimpotrivă, îşi dădu seama prea bine că pentru aşa ceva faci puşcărie ca popa.

— Aşa ?... Cum ai zis ? Curvă ? Bine, drăguţule ! Curvă, ai ? Minunat ! Bine că am şi martori. Se repezi în odaia de alături — de bună seamă să scrie o reclamaţie la miliţie. Lasă c-ai să mi-o plăteşti tu ! răcni de acolo cu glas tremurat. Ai să vezi tu „curvă" !

— Scrie, scrie, că de-aşa ceva eşti bună. Venia o cam sfeclise : dracu' s-o ştie de ce era în stare : doar îi cunoştea pe toţi şefii de la raion. Pentru 'mneata-i un fleac să bagi omul la pîrnaie.

— Eu am înfiinţat aici cele dintîi colhozuri, nătărăule, şi tu să-mi spui „curvă" ! răcni din nou soacra, ieşind în pragul uşii.

— Şi despre mine au scris ziarele cum că-s şchiop şi totuşi lucrez pe maşină ! ţipă la rîndul lui Venia şi se bătu cu pumnul în piept. Am cinşpe ani vechime în muncă !

— Nu-i nimic : acolo o să cam ai nevoie de ei.

Venia îşi ieşi iar din fire: uitase că a sfeclit-o mai adineaori.

— Unde „acolo" ? Unde „acolo", curvo ? Mai întîi să mă poţi băga, c-oi şti eu să cîntăresc de ce am şi de ce n-am nevoie. Băgătoare ce eşti...

— Te bag eu, n-ai grijă, îi promise ea cu aceeaşi voce tremurată şi plecă să-şi scrie reclamaţia. Îndată reveni şi începu să strige iar: Deunăzi, ai adus acasă un camion de lemne, aşa-i ? Da' de unde le-ai luat ?! De unde, mă rog, le-ai luat ?

— Păi le-am adus ca să te încălzeşti tot dumneata cu ele...

— Mie să-mi spui de unde le-ai luat ! răcni iar, cît o ţinea gura, Lizaveta Vasilievna.

— Le-am cumpărat, e bine ?

— Cu ce ? Că tot salaru' l-ai adus acasă ! Lemnele astea le-ai tăiat din pădurea statului. N-ai dat pe ele nici un ban. Ai furat ditamai camionu' de lemne !

— Mă rog, să zicem. Da' 'mneata de ce nu m-ai reclamat ? Să mă fi reclamat chiar în ziua aia. De ce le-ai pus pe foc şi-ai tăcut din gură ?

— Că abia acum mi-am dat seama cu cine stau în casă.

— He, he... o-ntorci, ai ? Ba nu, dacă-i de intrat la zdup, intrăm împreună: eu c-am furat, iar 'mneata că te-ai folosit de lucrurile astea, furate. Mie o să-mi dea trei ani, da' nici 'mneatale mai puţin de unu jumate. De asta poţi să fii sigură. Doar mai cunosc şi eu legile.

— Ba nu, drăguţule, nu le cunoşti deloc. Doar cînd te-or băga la răcoare ai să te-apuci să le buchiseşti.

Soacra se duse într-adevăr cu reclamaţia la secţia raională de miliţie. Despre lemnele furate însă

n-a suflat pesemne nici o vorbuliță. Cei de acolo au îndrumat-o la direcția sovhozului, întrucît se văzu limpede că la mijloc nu-i decît o ceartă în familie. Doar nu-i poți deschide omului acțiune penală la prima reclamație a cuiva. Mă rog, dacă faptele s-ar repeta sau dacă pîrîtul le-ar săvîrși în stare de ebrietate, atunci s-ar vedea ce-i de făcut... Ca atare, Lizaveta Vasilievna dădu fuga la direcție.

Curînd Venia fu chemat și el acolo.

Directorul adjunct, un bărbat tînăr, căruia Venka îi purta respect pentru priceperea de care dădea dovadă, ședea acum la birou, avînd în față reclamația ticluită de soacră.

— Ia spune, ce-ați avut de împărțit ? Uite, mi-a adus o plîngere...

— O plîngere... Să știți că-s împopoțonate amîndouă ca niște... au de toate adică ! începu Venia să relateze situația așa cum era ea de fapt. Eu, uitați-vă și dumneavoastră, n-am decît ce-i pe mine. Vroiam să-mi cumpăr și eu, prima dată-n viață, o haină de piele, din alea de-o sută șaizeci de ruble, am strîns niște bani, iar nevastă-mea a pus mîna pe ei și s-a dus fuga să-și ia o blană. Să știți că are acasă un palton de toată frumusețea.

— Da' de ce ai început s-o ocărăști ? De ce ai înjurat-o ?

— Păi pe oricare l-ar fi apucat dracii ! Am tot făcut economii, nu mi-am îngăduit să beau o litră măcar după baie, iar dumneaei s-apucă și-și ia blănărcturi dintr-astea ! Barem de n-ar fi avut palton. Da' așa ? Și ce mai scrie în reclamație ?

— Păi ce să scrie ?... Scrie destule.

Abia atunci pricepu Venia că soacră-sa n-a amintit nimic de lemnele furate.

— Scrie că a făcut colectivizare ?

— Scrie şi asta... Totuşi ar trebui şi dumneata... să te mai abţii. Oricum, e un om în vîrstă. Mă rog, o fi cumpărat haina aceea, nimic de zis, totuşi lucrează şi ea. Vorbesc de nevasta dumitale.

— Păi ea n-aduce decît şaizeci de ruble şi stă frumos, la căldurică, pe cîtă vreme eu ridic pe puţin o sută douăzeci, că depăşesc mereu norma. Şi nu că mi-ar părea rău de bani, da' trebuie să-mi iau şi eu, măcar o dată, cîte ceva. Barem de-ar purta tot hăinăretul ăla! Că nici nu-l cumpără bine, şi-l şi bagă la cufăr. Pe cîtă vreme eu... mi-e şi ruşine să ies în lume.

Adjunctul nu mai ştia ce să facă. Îşi dădea omul seama că dreptatea e de partea lui Venia.

— Oricum, Veniamine, eu te rog să nu mai faci chestii dintr-astea. Că nu rezolvi nimic. Discută şi dumneata mai frumos cu soţia. Crezi că n-o să te înţeleagă? Doar e femeie tînără, o să-şi dea seama...

— Cu ea degeaba aş vorbi... Că ea n-are glas. La noi acasă, dumneaei — făcu el un semn cu capul spre biroul pe care zăcea reclamaţia — soacrămea, adică, le-nvîrte pe toate.

Mai discutară apoi cam la fel ca şi pînă atunci, şi Venia plecă de la cancelarie cu sufletul uşurat. Supărarea însă şi ciuda pe care le încerca pentru soacră-sa nu-i trecură cîtuşi de puţin.

„Ai văzut, bestia, gîndi pe drum, te bagă la răcoare şi nici nu clipeşte. Cîtă răutate! Toată viaţa a măcinat-o răutatea asta. Cum dracu'... Dacă ajungi aşa, la ce bun să te mai naşti pe lume?"

Tocmai atunci îi ieşi în cale Kolka Volobuev, un tip care nu-i era chiar prieten, ci doar un bun tovarăş de muncă.

— Ce-ai, mă, de arăţi în halul ăsta? Kolka vorbea totdeauna cam ciudat: aproape fără să deschidă

gura. Şi se uita la cei din jur cu un fel de îngăduinţă, mijindu-şi ochii. Ăstuia nu-i prea puteai sta împotrivă.

— Da' cum arăt ?

— Aşa... ca o curcă plouată. De unde vii ?

— Am fost la birou. Şi Venia îi povesti totul: cum a rămas fără haină de piele, cum s-a certat acasă cu ai lui şi cum a vrut soacră-sa să-l bage la pîrnaie.

— I-a pus bine şi p-ăilalţi doi şi tot nu se satură, făcu printre dinţi Kolka. Hai, mă, să bem o votcă.

Venia îl însoţi cu multă plăcere.

După ce traseră cîte-o duşcă, Kolka îşi miji ochii verzi şi reci şi-ncepu să-i dea sfaturi :

— Tu să-i arzi nevesti-ti un toc de bătaie. Auzi ? Numai să nu-i laşi urme. Altmintrelea, astea te mănîncă de viu. Dacă s-o băga baba s-o scape, arde-i şi ei vreo două... Că te-au încălecat de-a binelea şi una, şi alta. Tragi şi aşa pentru ele ca o vită de corvoadă...

În sufletul lui Venia se aprinse dorul de răzbunare. Îşi aduse aminte de toate umilinţele la care îl supusese Sonia : cum nu voise multă vreme să se mărite cu el, cum îl purtase cu vorba şi-l chinuise nezicîndu-i nici „da", nici „nu", cum... Trebuia, într-adevăr, să pună odată picioru-n prag. Ce fel de stăpîn era el în propria lui casă ? Bine a zis Kolka : nu-i decît o vită de corvoadă.

— Mă duc să mă răfuiesc cu cine ştiu eu, zise într-un tîrziu şi o porni, şchiopătînd, spre casă. Inima îi era încătuşată de un simţămînt sumbru, mocnit.

„Au găsit, vezi Doamne, un prost !... Muieri ticăloase. Şi tot aia bătrînă a dat fuga la miliţie ! Curva dracului."

Sonia încă nu venise acasă.

— Da' pe unde o fi ? întrebă Venia.

— De unde vrei să ştiu ? mormăi soacra. Îngrijitoarea de la cancelarie o şi informase că directorul nu l-a prea muştruluit pe ginere-său. (Ciudat lucru : deşi Lizaveta Vasilievna ieşise de cinci ani la pensie, unii încă mai ţineau seama de părerile ei, veneau în taină să-i comunice tot soiul de noutăţi, ba chiar îi ştiau de frică.) Doar nevastă-ta nu-mi dă raportu' unde se duce.

— Ia mai tacă-ţi pliscul ! ridică tonul Venia. Îţi umblă gura ca o meliţă !

Lizaveta Vasilievna îl privi mirată.

— Ce-ai, mă ? Eşti cu votca-n nas ?

Lui Venia îi veni în minte o idee nostimă. Coborî în curte, găsi în şopron vreo zece cuie mari şi-un ciocan, puse totul în buzunar şi reveni în casă.

— Da' ce-o fi cu pînza aia ? întrebă el pe un ton paşnic.

— Care pînză ? Unde-ai văzut-o ? zise, curioasă, soacra.

— În latrină... E vîrîtă pe sus. Una, roşie.

Soacra grăbi spre latrină. Venia se luă după ea.

Femeia nici nu intră bine în latrină, că el o şi încuie acolo, punînd cîrligul pe dinafară. Apoi se apucă să bată uşa în cuie.

Soacra începu să ţipe.

— Stai acolo frumuşel şi gîndeşte-te la viaţa pe care ai dus-o, zise Venia, dînd cu ciocanul. Ţi-a plăcut să bagi lumea la pîrnaie, aşa-i ? Acu-ncearcă pe propria-ţi piele cam cum îi cu treaba asta.

Bătu toate cuiele şi se aşeză în dreptul uşii, s-o aştepte pe nevastă-sa.

— Ajuto-o-or ! ! răcni Lizaveta Vasilievna. Scăpaţi-mă, oameni buni. Oameni buni ! Scăpaţi-mă ! Gi-

nere-meu a furat un camion de lemne ! Ginere-meu a furat un camion de lemne ! Ginere-meu a furat un camion de lemne ! o ţinu ea întruna.

— Dacă mai zbieri în halu' ăsta, să ştii că-ţi dau foc, o ameninţă Venia.

Soacra tăcu. Doar suspină dincolo de uşă :

— Lasă, Venia, lasă !...

— Umbli cu ameninţări ?

— Ba deloc, ba deloc, numai că oamenii n-o să te laude pentru aşa ceva.

Privirea lui Venia căzu peste o bucată de var. O ridică de jos şi scrise pe uşa latrinei :

„Sigelat azi 25 iulie 1969. A nuse răsturna."

— Lasă, Venia, lasă !...

— Mai stau s-o aştept şi pe fie-ta. Acuş o să-mi umble şi aia în patru labe. Cu blana ei de astrahan, cu tot. Ce-aţi crezut voi ? Că vă sînt vită de corvoadă ? Din cîţi bani am adus eu în casa asta, măcar un costumaş mai acatării să fi avut grijă să-mi faceţi !

— Ai venit aci pe totu' de-a gata !

— Da' dacă aş fi venit în pielea goală, tot aşa aş fi umblat şi-acum ? Oare nu mi-am cîştigat şi eu măcar de-o cămaşă ? Poate că ăi fi deschiaburit pe oameni, da' să ştii că eşti cea mai dintîi chiaburoaică ! Nu-ţi mai încap boarfele pîn cufere.

— Le-am făcut pe banii tăi ?

— Poate pe-ai tăi ? Da' pentru cine s-a apucat bărbat-tu să fure ? Şi cînd n-ai mai avut nevoie de el, l-ai băgat la răcoare, aşa-i ? Las-că ai să-mi stai aici trei zile încheiate. Iau puşca şi nu las pe nimeni să se apropie. Socoteşte că te-am băgat la carceră. Pentru comportare urîtă.

— Lasă, Venia, lasă !

— Așa e cum îți spun. Și nu zbiera, că iese mai rău.

— Să-ți baţi joc în halu' ăsta de-o femeie bătrînă !...

— Tu ţi-ai bătut joc toată viaţa de oameni. Și cînd ai fost tînără, și-acu' cînd eşti bătrînă.

Venia mai stătu o vreme s-o aştepte pe Sonia, apoi îşi pierdu răbdarea şi plecă s-o caute prin sat.

Din fericire, în ziua aceea n-o găsi nicăieri. Pe soacră-sa au scos-o din „carceră" vecinii.

Procesul fu însoţit de dezbateri furtunoase. Fiind vorba de un proces public, s-a desfăşurat la club.

La proces, soacra a plîns, a spus din nou că primele colhozuri de ea au fost înfiinţate şi a relatat apoi prin ce-a trecut stînd închisă în „carceră". Cu alte cuvinte, a încercat din răsputeri, să-l bage pe Venia la apă. Sătenii însă au protestat. Luînd cuvîntul, atît cei tineri, cît şi cei bătrîni au arătat că-l cunosc pe Venia de mic copil, că acesta a rămas orfan, a fost un băiat cuminte şi n-a pricinuit niciodată, nimănui, vreun necaz... De pedepsit, sigur că merită pedepsit, dar nicidecum cu închisoarea. A vorbit frumos, cu multă căldură şi Mihailo Kuznețov, un om în etate, respectat de toată lumea. Făcuse frontul, iar acum era şi el, de multă vreme, pensionar.

— Cetăţeni judecători ! spuse bătrînul. Să ştiţi că eu l-am cunoscut şi pe tatăl lui Venia : a căzut ca un viteaz pe cîmpul de luptă. Mama lui Venia a muncit din greu în colhoz şi s-a prăpădit şi ea. Venia însuşi a început să muncească de pe la zece ani... Iar cetăţeana Kiseliova... acu' o vedem că plînge — sigur că nu-i este nimănui pe plac să şadă închis într-o latrină — da' să ştiţi că n-a

prea dat de greutăți în viață. Și nici acuma n-o duce rău: pensia o are mai mare ca mine, chit că eu am fost rănit de nu știu cîte ori, că doar îs trecut prin trei războaie...

— Eu mă trag dintr-o familie de țărani săraci! exclamă aproape țipînd, Lizaveta Vasilievna. Primele colhozuri de mine au fost...

— Și părinții mei au fost țărani săraci, ripostă Mihailo. 'Mneata ai fost prima care ai organizat colhozul ăsta, iar eu am fost primul care m-am înscris în el. Ce merit deosebit ai 'mneata în fața obștii? Pe timpul războiului ai fost președinta cooperativei de consum de-aici, din sat, și n-ai prea flămînzit, doar o știm și p-asta. Pe cîtă vreme Venka s-a întreținut singur, prin munca lui... nici asta nu trebuie trecut cu vederea. Păi se poate s-o luăm așa, hodoronc-tronc! De băgat pe cineva la răcoare îi ușor, dar cum îi de stat acolo?!

Chiar atunci însă, de la masa aflată în fața sătenilor se ridică un bărbat voinic, prezentabil, îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă. Aruncă spre cei din sală o privire plină de înțelegere. Apoi însă porni să le zică, vorba ceea, de la Dumnezeu la vale! Spuse mai întîi cum că totdeauna e mai bine — iar în cazul de față ar fi și mai folositor — să sancționezi o infracțiune mai puțin importantă, decît să aștepți comiterea unei infracțiuni mai grave. Aduse și exemple, amintind despre tineri de aceeași vîrstă cu Venia, care mai pun uneori mîna și pe cuțit...

— Avem oare certitudinea că băiatul ăsta, înrăit acum de cele întîmplate, n-o să se îmbete mîine din nou și n-o să pună mîna pe topor sau pe pușcă? Doar în casa aceea sînt două femei. Ia închipuiți-vă că...

— El nu-i beţiv !

— Serios ? Te pomeneşti c-a băut apă gazoasă, înainte de-a lua ciocanul s-o pironească pe soacră-sa în latrină ? Pe o femeie în vîrstă, cu meritele pe care le are ! Şi asta pentru ce ? Pentru că nevastă-sa şi-a luat, vezi doamne, o blană, în loc să-i cumpere dumnealui o haină de piele !...

Venia simţi că scaunul de sub el începe să se clatine. Multă lume din sală gîndi la rîndul ei că băiatul e ca şi intrat la puşcărie.

— Aşa e cum vă spun, tovarăşi : umanismul nostru va consta tocmai în faptul că noi nu vom trece nepăsători pe lîngă fapta săvîrşită de pîrît. E mult mai bine să-l pedepsim acum, căci în felul ăsta îl vom apăra de-o mare primejdie care vedem că-l ameninţă.

Şi bărbatul cel prezentabil propuse ca Venia să fie condamnat la trei ani închisoare.

Atunci se ridică din nou Mihailo Kuznețov.

— Dumneata, tovarăşe, ne-ai vorbit foarte corect. Dar eu vreau să-ţi dau un exemplu din timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Aveam pe-atunci în unitate un soldat cam la fel cu Venia : mărunt de statură şi tinerel — să tot fi avut douăzeci de ani. Într-o zi am pornit cu toţii la atac, iar soldăţelul ăsta ce crezi c-a făcut ? S-a speriat. Şi-a azvîrlit arma, a căzut la pămînt şi şi-a cuprins capul cu braţele.. Politrukul a vrut să-l dea pe mîna tribunalului, dar noi, cîţi eram soldaţi mai în etate, nu l-am lăsat. L-am ridicat binişor de jos şi băiatul a pornit-o iar înainte, împreună cu noi... Şi ce credeţi ? Chiar în timpul acelui atac, a înjunghiat cu mîna lui doi fascişti. Unde mai pui că fasciştii ăia erau nişte namile : amîndoi înalţi şi voinici, în timp ce el, ostaşul — uite c-am şi uitat

cum îi zicea — era întocmai ca Venia al nostru. Şi totuşi a avut putere s-o facă ! Am dat exemplul ăsta, ca s-arăt că se mai poate întîmpla şi aşa ceva : îl cuprinde, adică, pe om slăbiciunea, de zici că gata, s-a isprăvit cu el... Or noi, dimpotrivă, nu trebuie să ne pripim cu hotărîrile, căci omul acela încă se mai poate ridica. Ia spune-mi, tovarăşe, dumneata ai făcut războiul ? îl întrebă spre sfîrşit Mihailo.

Exemplul atît de grăitor nu-l tulbură însă cîtuşi de puţin pe bărbatul cel prezentabil. Dimpotrivă, acesta zîmbi din nou, cu aerul său de om care înţelege totul.

— Da' tovarăşe, am făcut războiul, i se adresă bătrînului. Asta ca să-ţi răspund la întrebare. Şi-am să mă refer şi la exemplul dumitale. Acest exemplu este, desigur, frumos, impresionant, dar... cu totul nepotrivit în momentul de faţă. De astă dată, cum se zice, ai cam scrîntit-o. Bărbatul prezentabil slobozi un rîs scurt şi-şi legănă pîntecul dolofan. Căci exemplul ăsta al dumitale poate demonstra exact contrariul celor ce ai vrut să afirmi. Spune-mi, soldatul acela a fost judecat ?

Mihailo întîrzie cu răspunsul. Toată lumea îşi întoarse spre el privirile.

— A fost, zise într-o doară bătrînul. Însă...

— Foarte corect. Însă ?...

— Însă cazul a fost clasat ! spuse cu glas răsunător Mihailo. Doar că pe ostaş l-au mutat într-o altă unitate.

— Asta nu ne mai interesează. Faptul însă că el s-a ridicat de jos, că a pornit împreună cu ceilalţi la atac şi că a înjunghiat după aceea doi fascişti e un fapt grăitor. Putea fi deci luat în consideraţie, dovadă că aşa s-a şi întîmplat. Totuşi mai există şi

alte aspecte, care... ca să zic așa, nu le poți lua, practic, în considerație. Soldatul s-a speriat și-a azvîrlit arma, a căzut la pămînt... Asta e de înțeles: e vorba de spaima omului. Dar dacă treaba asta ți s-ar întîmpla într-o pădure, cînd ai vedea că-ți apare în față un urs, atunci, mă rog, te-ai lăsa cum se zice, în voia Domnului, sau mai precis în voia ursului: te-o sfîșia au ba? Pe cîtă vreme dincoace, avem de a face cu un soldat. El n-a pornit la atac de unul singur. Lăsîndu-se cuprins de înfricoșare, el a provocat spaima unei întregi companii.

— Ba deloc! zise Mihailo. Cum alergasem pînă atunci, așa am alergat și după aceea!

— Ați alergat cu altă dispoziție sufletească. Nici nu v-ați dat seama, dar în voi s-a și cuibărit teama. Soldatul care a dat dovadă de lașitate v-a făcut să vă dați seama că acolo, în fața voastră, poate că pîndește moartea...

— Parcă nu știam asta și fără el?

— Cît despre cazul pe care îl discutăm...

Venia îl privea țintă pe bărbatul cel prezentabil dar nu înțelegea aproape deloc ce anume îndrugă. Doar își dădea seama că omul deși nu este la fel de rău ca soacră-sa, deși nu l-a mai văzut niciodată pe el, pe Venia, la față, totuși ține morțiș să-l bage la zdup. Venia se afla pentru prima oară într-o sală de judecată și nu știa nimic despre procurori sau despre acuzatorii publici. În concepția lui, instanța de judecată era reprezentată doar prin persoana judecătorului. Tocmai de aceea nu izbutea în nici un chip să-și dea seama: *de ce* vrea atît de mult omul cu pricina să-l bage pe trei ani la închisoare? Judecătorul uite-l că tace mîlc, în timp ce ăsta se tot ridică în picioare, ținînd morțiș ca

Venia să fie închis. De uimire, acesta își pierduse graiul. În clipa cînd a fost întrebat dacă nu vrea să prezinte vreo lămurire, înălță din umeri și spuse, cumva speriat și în grabă:

— Pentru ce?

Instanța părăsi sala pentru a delibera.

Venia rămase pe scaun, în așteptare. O spaimă cumplită îi înțepenise mădularele. Nu-l înspăimînta gîndul la închisoare: încă venind încoace își făcuse în gînd socoteala: douăzeci și opt plus trei, hai plus patru, fac treizeci și unu, treizeci și doi... Nu-i cine știe ce. De înspăimîntat îl înspăimîntase bărbatul cel prezentabil. Se uitase la el cu atîta atenție, încît și acum, cînd acesta nu mai ședea în dreptul mesei, parcă-l vedea aievea: un om liniștit, vesel, deștept... Și totuși el a fost acela care a demonstrat cu atîta stăruință că Venia trebuie să facă pușcărie. Asta chiar că nu mai era de conceput! Oare cum o să poată omul ăsta... să stea de aci încolo la masă, să-și mîngîie copilașii, să se culce cu nevastă-sa?... Pînă-n ziua aceea, Venia avusese deseori prilejul să se înfurie pe cîte cineva, dar nu i-a fost niciodată frică de oameni. Acum însă își dădu seama că oamenii pot fi și înspăimîntători. Se întîmplase cîndva — o singură dată în viața lui — ca el să fi fost bătut zdravăn de doi bețivi. Dăduseră în el amîndoi, scoțînd întruna niște gemete scurte, poate pentru că puneau, vorba ceea, prea multă inimă. Venia își amintea după aceea adeseori, cu scîrbă, nu durerea pe care i-o pricinuiseră bețivii, ci tocmai acele gemete iscate la fiece bușitură. Dar ăia au fost niște bețivi, niște descreierați... Pe cîtă vreme cel dinaintea lui e un om prezentabil, învățat, n-are cu el nimic de împărțit și, în timp ce caută să-i convingă pe cei prezenți că acesta-i un caz care

merită pușcărie, rămîne cît se poate de calm. O, Doamne ! Cu alde soacră-sa, mă rog, i-o altă treabă. Soacră-sa nu-i decît o viperă și o proastă : ar fi în stare să obțină și cinci ani de pușcărie pentru ginere-său, nu numai trei, cum se arăta să fie. Dar chestia asta e de înțeles : așa e ea : o curvă. Pe cîtă vreme omul ăsta ?...

Sentința fu pronunțată : Venia a fost condamnat la doi ani cu suspendarea pedepsei.

Lumea s-a bucurat pentru el.

Curînd, o porni pe uliță gînditor, cum nu-i era felul... Bărbatul cel prezentabil îi tot sta înaintea ochilor, și el nu izbutea să-și revină din uimire... Oare așa o fi procedînd omul acela mereu ?

Din sala clubului, Venia se duse la Kolka Volobuev, unde nădăjduia să-și găsească, deocamdată, un adăpost.

Kolka îi propuse și de astă dată să meargă să se cinstească. Venia însă îl refuză. Se retrase devreme în odaia din față, se culcă pe laviță și se tot gîndi la cele petrecute.

Ce-i și cu viața asta ! O clipă, și s-a dus totul naibii. Fir-ar ea să fie de haină de piele ! Oare ce l-o fi apucat să și-o dorească în așa hal ?! Doar a trăit foarte bine și fără ea. Așa ar fi putut s-o ducă și mai departe... Ce bine-ar fi fost s-o fi putut convinge pe Sonia să plece de acasă. Ar fi trăit amîndoi altundeva. Drept e că și Sonia-i o proastă : n-ar fi ieșit nicicum din cuvîntul maică-si... Și totuși, la orice s-ar fi gîndit Venia în noaptea aceea, oricît de încleștată își simțea inima, gîndul îi revenea mereu la bărbatul cel prezentabil. Omul părea că se uită la Venia de acolo, de sus, de pe scenă, nu arăta nici acum să fie mînios și nici nu țipa la el... Cravata o avea prinsă cu o clamă lucioasă. Sprîn-

cenele, le avea negre, stufoase, uşor unite la rădăcina nasului. Părul îi era lins, pieptănat peste cap şi-i lucea de asemenea. Un cîrlionţ îi căzuse peste frunte şi se tot legăna, cînd omul începea să vorbească. Obrazul, deşi lătăreţ, avea carnea încă tare, iar cînd omul zîmbea, pe obraji îi apăreau două gropiţe...

Dis-de-dimineaţă, Venia plecă într-o cursă prin raion.

Ieşi din sat în zorii zilei, cînd soarele abia prinsese să răsară, dar căldura se şi făcea simţită, căci pămîntul n-apucase să se răcească peste noapte.

Plecînd la drum, Venia se simţea totdeauna cuprins de împăcare şi, ducîndu-se cu gîndul la oamenii pe care îi cunoştea, încerca de fiecare dată senzaţia că rămîn cu toţii undeva, departe, şi nu mai au cu el nici o legătură. Îşi aminti şi acum de ei, cumva de toţi laolaltă. Gîndi că ei sînt, de fapt, cei care umblă cam hăbăuci, sînt nervoşi, multe treburi le fac alandala. Procesul care avusese loc şi-l aminti ca pe-un vis urît...

La kilometrul 27, zări în faţă o „Volgă". Maşina sta locului, cu capota ridicată, iar în dreptul ei — inima îi tresări cu putere în piept — se afla omul cel prezentabil, din sala clubului. Fără să ştie de ce, Venia îşi cam pierdu cumpătul, ba chiar încetini viteza. Şi-atunci cînd omul îi făcu semn să oprească, el opri fără să mai stea pe gînduri.

Bărbatul veni grăbit spre cabină :

— Ia-mă, rogu-te, şi pe minc. Abia atunci îl recunoscu pe cel de la volan. O-o ! făcu descumpănit şi el întrucîtva, sau, cel puţin, aşa i se păru lui Venia. Ia te uită : cunoştinţe vechi !...

— Suie-n cabină. Descumpănirea pe care i se păru lui Venia că o zărise în ochii celuilalt îi pro-

vocă brusc o veselă nepăsare. Te-a lăsat în drum ? îl întrebă în zeflemea, referindu-se la maşină.

Bărbatul cel prezentabil sui repede şi uşor în cabină şi, fără a-şi feri ochii, îndreptă spre celălalt o privire tot atît de veselă. Asta îl făcu pe Venia să se întrebe, în timp ce-şi pornea maşina, dacă nu cumva descumpănirea pe care i-o zărise mai adineaori în privire fusese, într-adevăr, doar o părere.

— Ei, cum e ? îl întrebă omul.

— Ce să fie ?

— Cum te simţi, adică ?... Ziceam c-ai să te-apuci de băut şi-ai să bei... o săptămînă-ntreagă. Îţi spun, băiete, fără ocolişuri : ai avut ieri un mare noroc.

Venia tăcea. Nu ştia ce să-i răspundă. Şi nici cum să se poarte cu celălalt.

— De soţie, bineînţeles c-ai să divorţezi ? făcu omul pe tonul lui cel atît de înţelegător. Şi se uită din nou ţintă la Venia.

— Bineînţeles. Venia se miră din nou, aşa cum o făcuse şi cu o zi înainte, cît de... tare arată a fi omul ăsta, cît e de deştept, ambiţios şi totodată cît e de vesel...

— Of, băieţaşi, băieţaşi... Numai griji ne faceţi... Despre dumneata, de exemplu, nu se poate spune c-ai trăit pe roze : ai dus-o destul de greu şi totuşi, într-o bună zi, le-ai dat la toate cu piciorul : ţi-ai distrus şi familia, te-ai compromis şi pe dumneata... Doar ţi-ai iubit nevasta, nu-i aşa ?

Pe neaşteptate, lui Venia îi sări ţandăra.

— Asta nu te priveşte !

— Bineînţeles ! exclamă bărbatul. Asta te priveşte în primul rînd pe dumneata. Dacă ar fi vorba de mine, eu aş fi cel care m-aş canoni acum. Doar că-mi pare rău de voi, că nu sînteţi decît nişte

proşti. Beţi de cinci copeici, da' necazuri vă faceţi de cincizeci de ruble. Bărbatul îşi clătină, iritat pîntecul. Oare nu puteai sta de vorbă cu ele, fără să fi băut înainte? Ai o nevastă frumoasă, ţi-am văzut-o aseară... Să tot trăieşti, să te bucuri de viaţă...

Pentru o clipă Venia văzu negru în faţa ochilor. Abia acum îşi dădu seama, fără nici un înconjur, că pe Sonia a pierdut-o cu adevărat. Pentru totdeauna! Se-ngrozi, de parcă s-ar fi prăvălit într-o prăpastie...

— Ce-i cu haina aia de piele? De unde voiai să ţi-o procuri?

— Le face un cetăţean. De aici, dintr-un sat... Privirea lui Venia era aţintită înainte. În faţa maşinii apăruse podul de peste Uşa. Podul era lat şi foarte lung, căci primăvara Uşa se revărsa şi ajungea mai lată ca Volga. Le face de comandă.

— Cu materialul lui?

— Cu al lui.

— Şi cît ia de cusut?

— Depinde. Eu voiam să iau una de-o sută şaizeci. Da' dacă-i o haină mai bună, costă mai scump. Deşi părea că nici n-aude întrebările ce i se puneau, Venia dădea nişte răspunsuri foarte precise.

— Ce-nseamnă o haină mai bună?

— Îi făcută adică dintr-un alt soi de piele. Are şi altă croială... Nu sînt toate la un fel.

— Mă rog, vorbesc de cea mai bună. Dacă şi pielea-i din cele mai bune, adică, şi croiala tot aşa. Cam cît ar face?

— Chiar şi trei sute de ruble... Cineva a dat şi patru sute.

Maşina urcă pe pod.

— Şi unde-i satul ăsta? Departe?

— Nu. Ciudat lucru, Venia parcă s-ar fi aflat singur în cabină şi ar fi vorbit cu el însuşi : asta îi era senzaţia.

— Adresa i-o cunoşti ?

— Cum să nu ?... Ehei ! făcu deodată Venia cu glas răsunător, ca-ntr-un pustiu. Ce-ar fi să ne facem vînt de pe podul ăsta ?!

Apăsă pe accelerator şi-şi luă mîinile de pe volan. Maşina făcu un salt înainte. Venia se uită la procuror... Îi văzu ochii : erau acum larg deschişi, albi de groază. Lui Venia îi veni să rîdă şi rîse. Abia după aceea procurorul se prăvăli peste el şi-şi încleştă mîinile pe volan. Chiar aşa au şi coborît de pe pod : Venia rîdea şi apăsa pe accelerator, iar procurorul mînuia volanul. Coborînd de pe pod, Venia încetini viteza şi luă el volanul în mîini. Apoi opri.

Procurorul coborî din cabină. Se mai uită o dată la Venia. Mai era şi-acum palid la faţă. Păru că vrea să spună ceva, dar nu mai spuse nimic. Trînti portiera.

Venia băgă în viteză şi se urni din loc. Se simţi deodată foarte obosit. Îl bucură faptul că a rămas singur în cabină. Era mai multă linişte. Era mai bine.

L-a pus în cofă

Bătrînei Agafia Juravliova îi venise feciorul, Konstantin Ivanovici. Cu nevastă-sa şi cu fata. Să-şi vadă mama, să se mai odihnească niţel.

Satul Novaia nu-i un sat prea mare, Konstantin Ivanovici sosise acolo cu taximetrul, şi după aceea căraseră tustrei din portbagaj o grămadă de geamantane. Lumea a aflat deci cît ai clipi din ochi că babei Agafia îi venise, împreună cu familia lui, Kostea, feciorul cel mijlociu, om bogat, tobă de carte.

Spre seară au ajuns să fie cunoscute şi alte amănunte: Kostea ăsta cică ar fi candidat în ştiinţe, nevastă-sa candidată şi ea, iar fata, elevă. Agafici i-ar fi adus în dar un samovar electric, un capot dintr-alea înflorate şi nişte linguri de lemn.

Şi tot în seara aceea, în dreptul casei unde locuia Gleb Kapustin, s-au adunat mai mulţi săteni. Au stat să-l aştepte.

Ca să putem înţelege mai bine de ce se adunaseră sătenii acolo şi de ce îl aşteptau pe Gleb, e cazul să-l prezentăm mai întîi în cîteva cuvinte.

Gleb Kapustin era un sătean buzat şi cu părul bălan, să tot fi avut patruzeci de ani. Om citit şi cam răutăcios. Cît despre satul acela, Novaia, deşi nu era, cum spuneam, un sat prea mare, totuşi dăduse ţării mai mulţi oameni de seamă: un colonel, vreo doi aviatori, un medic, un ziarist... Iar acum — pe Juravliov ăsta, candidatul. Totodată, se statornicise obiceiul ca atunci cînd vreunul din oamenii aceia de vază venea în sat spre a petrece acolo cî-

teva zile, iar sătenii se adunau în cîte o seară la el acasă, pentru a asculta tot soiul de istorisiri minunate ori a povesti ei înşişi despre viaţa lor — firește, dacă lucrul ăsta îl interesa pe consăteanul lor — Gleb Kapustin să apară şi el printre ceilalţi şi *să-l pună pe oaspetele de vază în cofă*. Multora treaba asta nu le era pe plac, alţii însă, mai ales bărbaţii, abia aşteptau o asemenea ocazie. Ba nici măcar nu stăteau să aştepte, ci se duceau din vreme la Gleb acasă, spre a porni apoi cu toţii împreună la omul cu pricina. Se duceau acasă la el, vorba ceea, ca la teatru. Mai anul trecut, Gleb îl pusese în cofă pe însuşi colonelul. O făcuse foarte frumos, ba chiar într-un chip strălucit. Venise vorba despre războiul din 1812. A reieşit la un moment dat că ofiţerul nu ştia cine fusese cel care a ordonat să se dea foc Moscovei. Mai bine zis, ştia că-i vorba de-un conte, dar îi greşise numele : spusese că-l chema Rasputin. Gleb Kapustin se năpustise ca un uliu asupra colonelului şi... îl pusese în cofă. Agitaţie mare, colonelul tuna şi fulgera... Cineva a dat fuga la învăţătoare acasă ca să afle de la ea numele incendiatorului. În aşteptarea momentului decisiv, Gleb Kapustin stătuse roşu ca racul şi nu făcuse decît să repete : „Calm, calm, tovarăşe colonel, că doar nu sîntem la Fili [1]". Gleb ieşise învingător ; colonelul îşi dăduse cu pumnii în cap, întrebîndu-se nedumerit cum de-a putut să uite numele făptaşului. Se necăjise omul din calc-afară.

[1] Localitate din preajma Moscovei, unde, în anul 1812, s-a ţinut celebrul consiliu de război, prezidat de mareşalul Kutuzov, în cadrul căruia s-a hotărît părăsirea, din motive strategice, a capitalei de către trupele ruseşti.

Lumea din sat a discutat apoi multă vreme pe seama lui Gleb, amintindu-şi cum o ţinuse el una şi bună : „Calm, calm, tovarăşc colonel, că doar nu sîntem la Fili". Se mirau cu toţii de isteţimea lui, iar bătrînii din sat ar fi vrut să afle de ce spusese el ceea ce spusese. Gleb tăcea, zîmbea pe sub mustaţă şi doar ochii cei drăcoşi şi-i mijea, parcă a răzbunare. Nici una din mamele oamenilor de vază din sat nu-l aveau la inimă. îi cam ştiau toate de frică.

Şi iată că acum sosise şi Juravliov, candidatul...

Gleb veni de la muncă (lucra la un joagăr), se spălă pe ochi, îşi schimbă hainele... De cinat însă, nu stătu să cineze : ieşi afară, la cei ce se adunaseră în faţa casei.

Îşi aprinseră cîte-o ţigară, discutară de una, de alta... Numai de Juravliov nu aduseră vorba. Pe urmă Gleb aruncă o privire spre căsuţa babei Agafia şi-ntrebă :

— Zi, are oaspeţi bătrîna ?

— Ditamai candidaţi !

— Candidaţi ? se miră Gleb. Oho ! Astora nu-i chiar aşa uşor să le vii de hac !

Oamenii rîseră dîndu-şi coate : cîte unuia, adică, nu i-o fi uşor s-o facă, altuia, dimpotrivă, s-ar putea să-i fie foarte uşor. Şi se tot uitară nerăbdători la Gleb.

— Hai să ne abatem oleacă pe la candidaţi, le propuse el cu modestie.

Porniră într-acolo.

Gleb mergea mai în faţă. Păşea calm, cu mîinile în buzunare, şi se uita printre gene la căsuţa babei Agafia, care adăpostea acum doi candidaţi în ştiinţe. Părea că-i urmat de-o escortă. Cam aşa îl însoţeşte lumea pe cîte un bătăuş căruia i s-a dus

vestea, atunci cînd în cartierul locuit de tabăra adversă apare vreun rival plin de îndrăzneală al celui dintîi.

În drumul lor, oamenii nu se prea îndemnară la vorbă.

— În ce domeniu sînt ăştia candidaţi ? îi întrebă la un moment dat Gleb.

— Care le e specialitatea, vrei să spui ? Naiba să-i ştie... A zis băbuţa doar atît, că ar fi candidaţi. Şi el, şi nevastă-sa.

— Păi unii sînt candidaţi în ştiinţe tehnice, alţii în de toate — ăia se ocupă mai mult de barbologie.

— Kostea ştiu că era tare la matematică, îşi aminti unul, care fusese coleg cu candidatul. Lua numai note mari.

De felul lui, Gleb Kapustin era dintr-un sat vecin, de aceea oamenilor de vază din Novaia nu le prea ştia rostul.

— Om vedea, om vedea, făcu el într-o doară. Candidaţi dintr-ăştia sînt acuma cîtă frunză şi iarbă.

— Cică ar fi venit cu taxiul.

— Păi ca să arate şi el cine e ! rîse ironic Gleb.

Candidatul în ştiinţe, Konstantin Juravliov, îi întîmpină pe oaspeţi cu bucurie şi-i îndemnă pe-ai săi să pună masa. Oaspeţii aşteptară cuviincioşi ca baba Agafia să le pună tacîmurile, stătură între timp de vorbă cu candidatul, îşi amintiră cum altcîndva, în copilărie...

— Ehei, copilărie, copilărie ! zise candidatul. Ia poftiţi, dragii mei, să luăm o gustare.

Se aşezară cu toţii la masă. Se aşeză şi Gleb. Deocamdată îşi ţinea gura. Se vedea însă cît de colo că este gata să se năpustească. Zîmbea în răstimpuri, aruncă şi el cîteva cuvinte cînd veni

vorba de copilărie, dar nu-l scăpa din ochi pe Juravliov : își făcea, pesemne, planul de atac.

La masă lumea prinsese glas și parcă-l dăduse uitării pe Gleb. Și deodată el își arătă colții.

— În ce domeniu vă manifestați ? îl întrebă la un moment dat pe Juravliov.

— Adică unde lucrez ? nu-l înțelese acesta.

— Da.

— La facultatea de filologie.

— Aia care-i cu filozofia ?

— Nu tocmai... Dar, mă rog, hai să-i zicem și așa.

— I-o știință foarte necesară. Gleb se simțea tare la filozofie. Reluă, înviorîndu-se : N-ați vrea să-mi spuneți cam cum stau lucrurile în problema priorității ?

— Care prioritate ? nu-l înțelese nici acum candidatul și-l privi cu atenție. Se uitară la el și ceilalți.

— Prioritatea spiritului și a materiei. Gleb aruncase mănușa. Stătu nepăsător, așteptînd ca ea să-i fie ridicată. Și candidatul ridică mănușa.

— Ca și pînă acum, spuse zîmbind. E prioritară materia.

— Și spiritul ?

— Spiritul urmează materiei. Da' de ce mă întrebi ?

— Ăsta o fi programul minim pentru obținerea titlului de candidat ? zîmbi la rîndul lui Gleb. Atunci spuneți-mi cum definesc astăzi filozofii starea de imponderabilitate ?

— Așa cum au explicat-o totdeauna. De ce spui „astăzi" ?

— Pentru că fenomenul a fost descoperit abia de curînd. Gleb îl privi pe celălalt drept în ochi. De aceea vă și întreb. Filozofia naturii, de exemplu, l-ar

putea defini într-un fel, iar filozofia strategică cu totul într-alt fel...

— Bine, dar filozofie strategică nici nu există! începu să se impacienteze candidatul. Despre ce vorbeşti dumneata?

— Există în schimb dialectica naturii, reluă netulburat Gleb, pe care ceilalţi îl urmăreau cu atenţie. Iar natura este definită de filozofie. Drept unul din elementele naturii a fost descoperită recent imponderabilitatea. Tocmai de aceea vă şi întreb: nu se constată cu acest prilej o anumită dezorientare printre filozofi?

Candidatul rîse. O făcu însă numai el... Şi se simţi stingherit. O strigă pe nevastă-sa:

— Valia, ia vino-ncoace... purtăm aici o discuţie cam ciudată.

Valia veni şi ea la masă, dar Juravliov se simţi stingherit în continuare, căci sătenii rămaseseră cu ochii la el, aşteptîndu-l să răspundă la întrebare.

— Hai să stabilim un lucru, zise el atunci pe un ton serios. Care este, mai întîi, subiectul discuţiei noastre?

— Am înţeles. A doua întrebare: cum priviţi dumneavoastră personal problema şamanismului în unele regiuni din Nord?

De data asta rîseră amîndoi candidaţii. Gleb Kapustin zîmbi şi el. Aşteptă cu răbdare, ca ei să se potolească.

— Desigur, am putea să ne prefacem că o asemenea problemă nu există. Şi-atunci aş rîde şi cu împreună cu dumneavoastră. Gleb zîmbi cu îngăduinţă. Un zîmbet aparte îi adresă soţiei candidatului, candidat şi ea, mai precis, candidată. Totuşi

asta n-ar însemna că problema ca atare nu există. Nu-i aşa ?

— Dumneata vorbeşti serios ? îl întrebă Valia.

— Cu voia dumneavoastră. Gleb se săltă pe scaun şi-i făcu candidatei o scurtă plecăciune. Şi se aprinse la obraz. Firește, nu-i vorba de-o problemă cu aspect global, totuşi, din punctul de vedere al ăstora, care sîntem, ar fi foarte interesant s-o cunoaştem mai îndeaproape.

— Care problemă, omule ? exclamă candidatul.

— Părerea ta despre şamanism. Fără să vrea, Valia rîse din nou. Îndată, îşi dădu seama şi-i spuse lui Gleb : Scuză-mă, te rog.

— Nu-i nimic, făcu Gleb. Am impresia că problema asta nu se încadrează în specialitatea dumneavoastră.

— Da' nu există, frate, o asemenea problemă ! izbucni din nou candidatul. Şi făcu foarte rău. N-ar fi trebuit s-o facă.

Acum rîse şi Gleb.

— Mă rog, de unde nu-i, vorba ceea : nici Dumnezeu nu cere.

Cei de faţă nu-l slăbeau din ochi pe candidat.

— Ia-mi, adică, Doamne, ce nu-mi trebuie, continuă Gleb. Problema nu există şi totuşi ăştia... mîna îi schiţă în aer ceva nedesluşit... ăştia ţopăie întruna, îşi sună zurgălăii... Nu-i aşa ? Dar dacă vrei... Gleb repetă : Da-că vrei, dumnealor parcă nici n-ar exista. Nu ? Căci în cazul cînd... Mă rog ! Încă o întrebare : ce credeţi dumneavoastră despre faptul că Luna ar fi şi ea un produs al raţiunii ?

Candidatul îl privi tăcut. Gleb continuă :

— După cum știm, unii savanți au emis ipoteza că Luna s-ar afla pe-o orbită artificială și că în interiorul ei s-ar afla ființe înzestrate cu rațiune...

— Ei și ? zise candidatul. Ce-i cu asta ?

— Unde vă sînt calculele traiectoriilor naturale ? Și, în general, la ce poate fi aplicată întreaga știință cosmică ?

Sătenii îl ascultau pe Gleb cu multă atenție.

— Admițînd faptul că omenirea va vizita din ce în ce mai des vecina asta a noastră din spațiul cosmic, putem admite și faptul că într-o bună zi acele ființe raționale nu se vor mai putea abține și vor ieși la suprafață. Am fi noi oare suficient de pregătiți să ne înțelegem unii cu alții ?

— Cui adresezi dumneata întrebarea ?

— Dumneavoastră, gînditorilor.

— Da' dumneata ai fi pregătit ?

— Noi, știți, nu sîntem gînditori, n-avem leafa dumneavoastră. Dar dacă vă interesează totuși cum gîndesc provincialii, v-o pot spune cu plăcere. Să zicem că la suprafața Lunii a ieșit în cele din urmă o ființă rațională. Ce credeți că ar trebui să facem. Să lătrăm la ea ? Să-i cîntăm cucurigu ?

Sătenii rîseră, se foiră, apoi din nou își ațintiră privirile asupra lui Gleb.

— Va trebui totuși să ne înțelegem cumva unii cu alții, nu-i așa ? Dar cum ? Gleb tăcu și-i ocoli pe toți cu o privire întrebătoare. Ei bine, eu propun ca omul să deseneze pe nisip schema sistemului nostru solar și să se înțeleagă cu celălalt prin semne : am venit, adică, de pe Pămînt și, cu toate că port costumul ăsta de cosmonaut, am și eu cap și sînt la rîndul meu o ființă rațională. Drept confirmare, ar putea să arate pe schemă unde locuiește celălalt : să arate adică spre el, apoi spre Lună. I-o

treabă logică, nu-i așa? În felul ăsta am stabilit, deci, că sîntem vecini. Dar numai atît. Abia de-aci încolo ar trebui să-i explic ființei aceleia după care legi am evoluat eu, înainte să ajung așa cum sînt astăzi...

— Ai dreptate, candidatul se mișcă și-i aruncă o privire nevesti-si. Ar fi foarte interesant de aflat după care legi ai evoluat dumneata...

Nici asta n-ar fi trebuit s-o spună, întrucît privirea lui semnificativă, adresată nevestii, Gleb i-o interceptă numaidecît. Interceptînd-o, prinse aripi și zvîcni spre înălțimi. Iar de-acolo se năpusti în picaj asupra candidatului. Un asemenea moment intervenea de fiecare dată cînd sta de vorbă cu cîte un om de vază: o dată-l vedeai că-și ia zborul și se înalță. Pesemne că aștepta de la bun început un asemenea moment, că era fericit cînd acesta se producea, pentru că mai departe lucrurile se desfășurau cumva de la sine.

— Vă îndemnați, care va să zică, soția, să rîdă și dumneaci? îl întrebă Gleb. Vocea îi rămăsese calmă, deși inima pesemne că-i bătea cu putere. Asta nu-i rău. Doar că mai întîi cred că ar trebui să ne deprindem măcar cu cititul ziarelor. Nu? Ce ziceți? Treaba asta parcă n-ar strica nici candidaților în științe...

— Ia ascultă, nene...

— Lăsați că v-am ascultat destul. Am avut, ca să zic așa, toată plăcerea. Și tocmai de aceea, permiteți-mi să vă spun, domnule candidat, că titlul ăsta, al dumneavoastră, nu-i ca un costum: l-ai cumpărat și gata, nu te mai doare capul. Costumul îl mai duci cînd și cînd la curățat, pe cîtă vreme titlul de candidat, odată ce am convenit că nu-i

un costum oarecare, să ştiţi că trebuie întreţinut cum se cuvine.

Gleb vorbea acum cu o voce scăzută, dar cu multă îndrăzneală şi fără să se oprească o clipă. Cum s-ar zice, o luase la vale. Candidatul era vrednic de plîns : îşi pierduse în mod vădit cumpătul, căta cînd la nevastă-sa, cînd la Gleb, cînd la cei adunaţi în jurul mesei. Sătenii îşi fereau ochii.

— Pe noi ăştia, continuă Gleb, unele persoane ar putea încerca, desigur, să ne impresioneze : să vină adică de la oraş cu taxiul, să scoată din portbagaj cinci geamantane... Dumneavoastră însă uitaţi că astăzi fluxul informaţiei se răspîndeşte pretutindeni în mod uniform. Vreau să spun că noi, ăştia, am putea fi impresionaţi în sens invers. Se mai întîmplă şi aşa. Unii, de exemplu, ar putea crede că n-am văzut de cînd sîntem un candidat în ştiinţe în carne şi oase. Şi totuşi am văzut. Şi candidaţi, şi profesori, şi colonei. Şi le-am păstrat amintiri din cele mai plăcute, pentru că, de regulă, sînt nişte oameni cu totul lipsiţi de ifose. De aceea, tovarăşe candidat, vă dau un sfat : coborîţi mai des cu picioarele pe pămînt. Zău că ar fi o treabă înţeleaptă. Şi-apoi, riscul ar fi şi el mai redus : cînd aţi cădea, nu v-aţi lovi prea tare.

— Asta chiar că înseamnă să iei omul „la mişto", zise candidatul. Ce ai taică, ai căpiat ? Care este, de fapt...

— Nu ştiu, nu ştiu, îl întrerupse Gleb. Eu la puşcărie n-am stat şi nici de căpiat nu mă ştiu să fi căpiat vreodată. De ce vorbiţi aşa ? Să ştiţi că nici dintr-înşii — Gleb îşi roti privirea asupra celor adunaţi — n-a stat nimeni la puşcărie ca să vă poată înţelege vorba. Cît despre soţia dumneavoastră, văd că a făcut ochi mari... Ar putea să vă

audă și fetița. Și cînd s-ar înapoia la Moscova, să ia „la mișto" pe careva de acolo. Așa că treaba asta ar putea să sfîrșească rău. Nu orice vorbă merită să te folosești de ea. Doar atunci cînd vă dădeați examenul de candidat n-ați stat să vă luați „la mișto" profesorul, nu-i așa? Gleb se ridică în picioare. Și nici să „trageți bărbi", nici să-i „luați maul". Căci un profesor trebuie respectat, de el depinde însăși cariera omului, în timp ce de noi nu depinde nimic, nouă ne puteți „lua maul" oricînd. Nu-i așa? Greșiți, tovarășe candidat. Sîntem și noi, ăștia, oameni mai... „descuiați". Mai răsfoim și noi ziare, mai citim și noi cîte-o carte... Ba chiar ne uităm și la televizor. Și închipuiți-vă că nu toate emisiunile ne lasă muți de admirație. Știți de ce? Pentru că și acolo s-au aciuat cîte unii, de nu le ajungi cu prăjina la nas. Lasă, zic ei, că spectatorul înghite orice. Și-nghițim, desigur, că n-avem încotro. Numai că nu trebuie să se creadă că acolo nu se află decît genii. Pentru că, vorba aia, ne mai pricepem și noi. Ar trebui mai multă modestie, zău așa.

— Ăsta-i tipul perfect al demagogului și al reclamagiului, i se adresă candidatul nevesti-si. Văd că dispune de-ntreg arsenalul...

— Vă-nșelați amarnic, tovarășe candidat. În viața mea n-am scris nici o anonimă și nici n-am reclamat pe nimeni. Gleb se uită la cei adunați: știau cu toții că are dreptate. Așa că n-ați nimerit-o. Vreți să vă spun eu care-mi este calitatea?

— Te rog.

— Să știți că-mi place să-i dau omului peste nas: nu te înfumura, neică, prea tare! Fiți mai modești, dragi tovarăși...

— Bine, dar din ce ai constatat că ne-ar lipsi modestia? își pierdu răbdarea soția candidatului. Din ce a reieșit treaba asta?

— Păi cînd om pleca acasă, vă rog să stați și să vă gîndiți la asta mai bine. Dacă o să vă gîndiți, o să vă dați seama numaidecît. Gleb îi privi pe cei doi candidați cu un fel de compătimire. Doar poți să rostești și de-o sută de ori cuvîntul „miere", că tot n-ai să-i simți dulceața. Iar ca să-ți dai seama de treaba asta, nici n-ai nevoie de titlul de candidat, nu-i așa? Poți să scrii de-o sută de ori în toate articolele cuvîntul „popor", că asta tot nu-ți îmbogățește cunoștințele. Așa că venind în mijlocul poporului, ar trebui să fiți mai cumpătați, mai pregătiți, cum s-ar zice. Altminteri puteți rămîne de căruță! Și-acum, eu vă zic la revedere! Vă urez să vă petreceți cît mai plăcut concediul... în mijlocul poporului.

Gleb zîmbi în colțul gurii și ieși fără grabă din casă. În asemenea ocazie, pleca totdeauna de unul singur.

Nu-i mai putu auzi pe săteni discutînd mai tîrziu, în drum spre casă, pe seama lui:

— L-a înfundat!... îi dat naibii omul ăsta. De unde-o fi știind treaba aceea, cu Luna?

— Ce mai... L-a pus în cofă!

— De unde le-o fi mai scoțînd, frate?

Și oamenii clătinau din cap a mirare.

— Chiar că-i dat naibii! I-a luat piuitul lui bietu' Konstantin, cît ai clipi. I-a închis gura. Nevești-si la fel. Nici n-a mai crîcnit femeia.

— Păi ce să mai zică? Putea să mai zică ceva? Kostea a încercat, sărmanul, să-i răspundă, da' degeaba. El o vorbă, Kapustin cinci.

— Așa e, mă. îi dat naibii omul ăsta.

Vorbele sătenilor mărturiseau chiar un fel de milă față de candidați, un fel de părere de rău. Cît despre Gleb Kapustin, acesta continuă să-i mire și după aceea. Să-i uimească. Ba chiar să-i umple de admirație. Oamenii însă nu-l iubeau. Nu, nu-l iubeau deloc. Gleb era crud, iar cruzimea n-a fost privită cu ochi buni niciodată, de nimeni.

Ducîndu-se a doua zi la lucru, Gleb Kapustin îi va întreba printre altele (jucînd teatru, firește) pe cei din jur :

— Ei, ce-o mai fi făcînd oare candidatul nostru ?

Și va zîmbi viclean.

— L-ai pus în cofă ! îi vor spune oamenii.

— Nu-i nimic, va zice cu mărinimie Gleb. O să le fie de folos. Să mai stea, să cugete pe îndelete. Că prea și-o iau în cap..

Artificiu oratoric

Conducerea sovhozului alesese treisprezece muncitori — cîţiva tineri săteni şi alţi cîţiva flăcăi neînsuraţi — spre a-i trimite la „făcut metri" (la tăiat de pădure). Aveau să lipsească vreo trei-patru săptămîni, atît cît le-ar fi trebuit ca să-şi îndeplinească norma. Şef peste ei a fost numit unul, Alexandr Şcibletov. Dîndu-le îndrumări înainte de plecare, directorul sovhozului îi spuse în glumă:

— Care va să zică, Şcibletov... dumneata, care va să zică, ai să fii de-aci încolo Iisus Hristos, iar ei — apostolii dumitale...

„Apostolii" izbucniră în rîs, iar „Hristos" schiţă un zîmbet rezervat şi plin de demnitate. Şi chiar acolo, în birou, demonstră că însărcinarea de „şef" n-a primit-o de florile mărului.

— Adunarea, mîine la orele şapte fix, le zise celorlalţi pe un ton grav. În faţa şcolii. Şi vă rog să nu întîrziaţi. De aşteptat n-o să aşteptăm pe nimeni.

Directorul îl privi întrucîtva mirat, iar „apostolii" se uitară şi ei unul la altul... Şcibletov, însă, foarte calm, îi spuse directorului „la revedere" şi ieşi din birou, avînd întipărită pe chip expresia omului care, deşi îndeplineşte o sarcină neplăcută, ştie totuşi că ea trebuie dusă cu orice preţ la capăt.

— Prin urmare, reluă directorul, vă rog... ă-ă... să fie totul în ordine. Peste o săptămînă vin pe la voi să vă-ntreb de sănătate...

„Apostolii" părăsiră biroul. Înainte de a pleca la casele lor, făcură un popas pe sală, să fumeze cîte-o ţigară. Comentară cele petrecute.

— Ce zici de Şcibletov ? L-ai văzut ? Gata-i cu nasu' pe sus...

— Mda-a... Se vede că treaba asta îi cam place.

— Cînd i-oi arde una peste mestecătoare, să vezi că n-o să-i mai placă deloc, îşi dădu cu părerea Slavka Bratus, un omuleţ mititel, cu un obrăjor la fel de mic, bărbat al unei femei cocoşate.

— Tu să faci mai bine o ascensiune pe Elbrus, îl sfătui, morocănos, Boris Kulikov, un flăcău solid, cu mişcări lente, cunoscut de toată lumea prin curajul său, care îl adusese pînă atunci de două ori pe banca acuzaţilor.

— Iar tu du-te şi te drege : văz că ai nevoie, se oţărî Slavka.

— Nepreţuite vorbe şi spuse la timp, mormăi Boris şi o porni în direcţia bufetului din apropiere.

Plecară şi ceilalţi, care încotro.

A doua zi de dimineaţa, la orele şapte fix, în faţa şcolii nu se afla decît singur Şcibletov. Era încălţat cu pîslari, purta pantaloni bufanţi, o scurtă de stofă cu căptuşeală groasă şi cu buzunare oblice, iar pe cap o căciulă. Gerul se cam înăsprise şi Şcibletov, ca să nu dîrdîie, porni să umble încolo şi încoace prin faţa camionului cu prelată. Om prevăzător fiind, îşi ocupase din timp locul în cabină, aşezîndu-şi bocceluţa pe banchetă.

Alexandr Zaharovici Şcibletov era un bărbat cam la patruzeci de ani. Făcuse parte din primele loturi ale celor veniţi pe pămînturile desţelenite şi părea că nu mai are de gînd să plece înapoi. Chiar de la început făcuse un împrumut la stat şi îşi clădise sus, pe malul rîului, o căsuţă. În fiece vară

îi venea şi nevasta... ori naiba ştie cine îi era aceea. După buletin, se arăta a-i fi, într-adevăr, nevastă, dar ce nevastă poate fi aceea care nu şade cu bărbatu-său decît o lună şi jumătate pe an? Oamenii din sat nu prea înţelegeau asta, dar nici nu-l sîciiau pe Şcibletov cu întrebările. Doar cînd şi cînd se întîmpla să-i zică unul, mai afumat:

— Cum puteţi trăi în felul ăsta?

— Uite-aşa, îi răspundea cam fără chef Şcibletov. Ea are un serviciu destul de bun, n-are rost să şi-l piardă.

Le cam încurca omul şi nu puteai şti care îi sînt gîndurile. Pentru felul ăsta ascuns de-a fi, lumea nu-l prea avea la inimă. Ca meseriaş însă — lucra la sovhoz în calitate de mecanic-auto — era un meseriaş priceput, nu se ţinea de băutură, vorbea destul de bine la şedinţe, chiar îi plăcea s-o facă, se pregătea dinainte pentru aşa ceva, iar în cuvîntul lui se referea totdeauna la fapte şi la cifre concrete. Ce-i drept, nume de persoane nu pomenea decît cu mare grijă, încercînd mai mult să scoată în evidenţă faptul că „în bună parte sîntem chiar noi de vină...“ Faţă de şefi avea o atitudine politicoasă, dar rezervată. Nu linguşea pe nimeni, însă părea că se tot aşteaptă la ceva mai mult decît să-şi vadă doar numele afişat la Panoul de onoare

Şef peste alţii fu numit acum pentru prima oară.

— Nu se prea grăbesc amicii noştri, îi zise la un moment dat şoferului.

— Las' c-or să vină, făcu acesta, nepăsător, şi se întinse de-i trosniră toate încheieturile. Şi îndată porni motorul. Hai, suie-n cabină, adăugă, să te-ncălzeşti. Ce te tot fîţîi pe-acolo?...

— De venit, ştiu c-au să vină, zise Şcibletov, urcîndu-se în cabină, însă era vorba de ora şapte fix.

— Acuși apar și ei. Le ești brigadier ?

— Da.

— Acuși apar și ei. Uite-i că vin !...

„Apostolii" începură, într-adevăr, să se adune. Șcibletov coborî din cabină.

— Păi cum ne-a fost vorba, dragii mei ? bătu el cu unghia în capacul ceasului de la mînă și clătină din cap a mustrare.

— Las' că avem timp, îl asigurară ceilalți.

Kulikov veni ultimul. Avusese grijă să se dreagă înainte de plecare și-acum era într-o dispoziție mai deosebită.

— Noroc, vulturașilor ! îi salută pe cei adunați. Se întoarse apoi și spre Șcibletov : Da' nu din ăia care zboară, ci din ăilalți... care-ți dau cu ciocu-n cap.

— Hai, urcă sus, îi zise Șcibletov, cu un fel de silă în glas.

— Cum să nu ? mormăi Kulikov, neluînd în seamă tonul celuilalt. Imediat !...

— Atenție la mine ! rosti cu glas răsunător Șcibletov, adresîndu-se celor urcați în camion. Chestia asta vă rog să nu se mai repete.

„Apostolii" holbară ochii. Ce anume să nu se repete ?

— Aseară v-am spus foarte clar : adunarea urmează să fie la orele șapte fix. Iar acum este ora... opt fără un sfert. Să știți că de-aci încolo am să notez fiece întîrziere. S-a-nțeles ?

Uimirea îi făcu pe „apostoli" să-și piardă graiul Se uitară în tăcere la Șcibletov. Acesta nu mai așteptă ca mințile lor să priceapă cam ce-ar trebui să-i răspundă : își drese glasul, se răsuci în călcîie și se duse spre cabină.

— Plecăm.

Plecară.

— Kulikov ăsta bea aşa mereu ? îl iscodi Şcibletov pe şofer.

— Întreabă-l pe el, îi zise cam nepoliticos acesta. O să-ţi spună tot ce pofteşti. Ce sistem e ăsta să descoşi pe alţii. Doar omul nu-i mort, vorbeşte cu el.

Şcibletov nu mai spuse nimic. Rămase tăcut, preocupat, cu privirea aţintită înainte.

La ieşirea din sat, în dreptul bufetului, cei din spate bătură în peretele cabinei.

— Ce-or fi vrînd ? tresări Şcibletov.

— Să se-ncălzească şi ei. Şoferul duse maşina spre uşa bufetului. Aici, în cabină, e cald, dar acolo, sus, te pătrunde. Şi drumul e destul de lung.

— Eu te rog să nu opreşti ! i se adresă Şcibletov pe un ton sever.

Şoferul se uită la el, rîse, dar nu-i spuse nimic. Coborî din cabină şi trînti cu zgomot portiera. Cei din maşină săriră unul cîte unul jos în drum, rîzînd şi ei şi înghiontindu-se. Apoi se îndreptară cu toţii spre bufet.

Brusc, Şcibletov sări la rîndul lui din cabină. Îşi iuţi pasul şi, depăşindu-i pe „apostoli", intră în local. Bufetul abia se deschisese, înăuntru încă era răcoare, dar în soba din colţ se şi făcuse focul şi ea duduia, încinsă, iar în încăpere mirosea a fum şi a lemne de pin, din cele care zăceau grămadă în dreptul sobei slobozind în sus fire subţiri de aburi. Ajungînd la gura întredeschisă a sobei, şuviţele se îndoiau uşor şi, atrase de curent, piereau înăuntru.

Galia, bufetiera, o femeie tînără şi apetisantă, cu ochi negri şi mereu zîmbitori, îi zări prin geam pe cei coborîţi din maşină şi spuse veselă :

— A sosit gloata !..

Rămase foarte mirată cînd Şcibletov, venit în grabă spre tejghea, îi spuse cu hotărîre :

— Votcă să nu le dai. În cel mai rău caz, cîte-un pahar de vin roşu.

Gloata pătrunse pe uşă. Încăperea vui de glasuri.

Cineva se apucă să citească inscripţia mustrătoare de pe o placardă prinsă în perete : „S-a îmbătat şi a doborît un pom. Acum îi e ruşine că a fost neom !"

Deasupra inscripţiei se afla o poză : un beţivan urît la vedere plîngînd lîngă un mesteacăn cu tulpina frîntă.

— Îl jeleşte, săracu' !... îi pare rău de el...

— Aiurea ! Poţi să-ţi rupi şi capul, că tot n-o să-i pară rău nimănui, zise Boris Kulikov, înşirînd în palma lui uriaşă o rublă şi cîteva copeici, cu care să-şi ia un pahar de votcă.

Ceilalţi se căutau şi ei prin buzunare, discutau veseli cu Galia.

— Băieţi, am primit ordin să nu vă dau votcă, zise la un moment dat Galia. Şireata de ea vorbise înadins cu glas tare, ca s-o audă toată lumea.

— Cin' ţi-a dat ordin ? întrebară cîţiva într-un glas.

— Uite... tovarăşul de colo. Nu ştiu de-i şef ori nu peste voi, dar el mi-a spus.

— Dragii mei, li se adresă atunci celor din jur şi Şcibletov. Un pahar de vin roşu vă dau voie să beţi. Tradiţia n-o s-o încălcăm, dar să ne limităm la vin.

Boris Kulikov, aşa cum sta să-şi numere mărunţişul în palmă, îşi ridică ochii şi-l privi ţintă pe Şcibletov : nu izbutea deloc să-şi dea seama ce tot îndrugă el acolo.

— Cum, cum ? zise el.

— Nu vă dau voie să beţi votcă.

Boris îşi vîrî mărunţişul în buzunar şi se urni din loc, pornind spre Şcibletov. Cam în aceleaşi condiţii se alesese el şi cu condamnările de pînă atunci. Mai ales că nu l-a interesat niciodată cîţi oameni avea de înfruntat : unul singur sau şapte. În clipa următoare însă Şcibletov fu prins de braţ de către Ivan Cernov, un sătean mai în vîrstă decît ceilalţi, şi scos afară din local. Abia cînd ajunseră pe uliţă se gîndi Şcibletov că-i doar bărbat şi el, şi-şi trase mîna.

— Ce-i cu ăsta ? îl întrebă pe Cernov. E-ntr-o ureche cumva ?

— Hai să mergem, îl duse Ivan spre maşină. Cînd ţi-o trage ăsta cîteva, rămîi surd pe veci. Suie-n cabină şi stai acolo. Şi să n-o mai faci pe grozavul. Cîte-o sută cincizeci o să bea toată lumea... Am să beau şi eu.

— Acasă n-aţi putut să beţi ?

— N-am putut. Ţie ce-ţi pasă : stai de unul singur... Eu zic să te potoleşti, c-o să-ţi fie mai bine...

Cît timp ţinu după aceea drumul, Şcibletov nu mai spuse nimic, privi tăcut înainte, prin parbriz. Sus, în maşină, Boris Kulikov începu la un moment dat să cînte cît îl ţinea gura :

În port au ancorat corăbii grele.
Pe cheiul însorit sînt numai flori
Şi prin taverne, închinînd ulcele,
Petrec şi cîntă bravi navigatori !

— Cizmă siberiană ce eşti, şopti cu o ironie răutăcioasă Şcibletov. Prin taverne !... Măcar să ştii ce sînt alea.

Cîntecul din mașină suna tot mai amenințător.

Sclipit-au două șișuri prin penumbră ;
— El nu-i de-al nostru ; omul ne-a mințit !
— Ne socotim noi, Harry ! zise sumbru
Bătrînul lup de mare, amețit.

— Ai să te socotești tu, ai să te socotești, șopti, în colțul lui, Șcibletov.

Ajungînd la destinație, își duseră cu toții boccelele în baracă, încinseră soba, apoi Șcibletov le spuse :

— Vom ține acum o scurtă ședință de producție.

Oamenii se așezară pe laviță, se pregătiră să-l asculte : ce mai încolo și încoace, ședința rămîne ședință. Șcibletov puse pe masă un caiet și-un stilou (le avea pregătite dinainte), apoi își drese glasul.

— Am să-l rog pe șofer să nu plece. După ședință, îi dau procesul-verbal să mi-l ducă la cancelarie. Cred c-am să-l întocmesc chiar eu. E cineva împotrivă ?

— Nu-i nimeni. Hai, dă-i drumul.

Șcibletov își mai drese o dată glasul.

— Pe ordinea de zi a ședinței noastre sînt două puncte. Le vom discuta pe rînd. Punctul unu : sarcinile noastre în legătură cu realizarea stocului de lemne. După cum știți, tovarăși, arborii trebuie doborîți apoi curățați de crengi... Într-un cuvînt, pregătiți pentru ca-n primăvară să-i poată lua plutașii în primire. Termenul care ne-a fost fixat pentru treaba asta e de patru săptămîni, adică de-o lună de zile. Eu însă vă propun să ne luăm un angajament socialist și să realizăm cantitatea necesară de lemne în două săptămîni și jumătate.

— Nu zău ?

— Trebuie să dobori pădure, bre, nu o muiere în pat !

— Om vedea noi ce şi cum. La ce bun să trăncănim înainte de vreme ?

Şcibletov flutură din mînă, potolindu-i pe oameni.

— Gata, gata. Fiţi atenţi că vă lămuresc imediat. Deşi sîntem aici un colectiv destul de mic şi ne aflăm la o distanţă apreciabilă de baza noastră, formăm totuşi un colectiv cu disciplina lui, cu sistemul lui de planificare, fie el cît de mic. Şi nimeni n-o să ne permită să încălcăm acest sistem. Propun deci să trecem la vot.

Trecură la vot. Propunerea lui Şcibletov fu adoptată.

— Trecem la punctul doi, continuă acesta, însufleţit de buna desfăşurare a şedinţei. Vom discuta acum problema lui Kulikov.

În încăpere se lăsă linişte.

Kulikov, care apucase să aţipească în preajma sobei încinse, tresări şi-şi aţinti şi el privirea asupra lui Şcibletov.

— Despre ce este vorba ? reluă acesta. Kulikov a adoptat chiar de la început o atitudine nejustă în cadrul colectivului nostru. Nu sînt nici eu icoană, totuşi există nişte limite. Dacă Kulikov a uitat treaba asta, noi o să i-o amintim. Există nişte norme de comportare a oamenilor sovietici şi nimeni n-o să ne permită să le încălcăm. Şcibletov luase înălţime : vorbea tot mai curgător, ba chiar îşi descheiase şi-şi scosese scurta. Închipuiţi-vă o altă situaţie : să zicem că ne aflăm cu toţii undeva, izolaţi pe-o banchiză. Şi printre noi a apărut un... individ care tulbură apele. Toţi ardem de dorinţa

să pornim în direcţia cuvenită, dar individul ăsta ne pune în mod evident beţe în roate. Şi-i mai instigă şi pe alţii. Vă întreb în mod deschis şi sincer: ce-i de făcut cu acest individ?

— În apă cu el! sugeră Slavka Bratus.

— Aşa e: în apă cu el! confirmă Şcibletov. Ca să ne putem salva şi să putem porni în direcţia cuvenită, trebuie să ne smulgem din inimă orice sentiment de milă şi să azvîrlim elementul inutil în apă.

Aducîndu-şi aminte mai tîrziu de această şedinţă, sătenii spuneau cum că totul după aceea s-a desfăşurat „cît ai clipi din ochi", că ei nici n-au prins „să se dezmeticească". Minciună sfruntată!... Mai bine zis, nu o denaturare voită a faptelor, ci un mod aparte de a aprecia iuţeala cu care Boris Kulikov s-a repezit la Şcibletov şi, laolaltă cu întrebarea: „Pe mine adică să mă azvîrli în apă?", i-a cîrpit trei palme năucitoare. Şcibletov n-a apucat decît să strige: „Prostule, ăsta-i un artificiu, oratoric!" De oprit însă, pe Kulikov nu l-a mai putut opri. L-au ţinut locului ceilalţi, ba chiar şi aceia doar tăbărînd asupra lui cu toţii.

Şcibletov plecă împreună cu şoferul înapoi, în sat, şi nu mai reveni în pădure. Veni, în schimb, acolo, directorul sovhozului şi le trase tuturor o săpuneală zdravănă, iar lui Kulikov îi spuse „să-şi pregătească bocceluţa", cu alte cuvinte, să se aştepte să fie dat în judecată. Sîmbăta următoare, însă, omul care le aduse de acasă alimente proaspete le spuse că Şcibletov nu l-a dat pe Kulikov în judecată, ci s-a mărginit să înainteze directorului... procesul-verbal al şedinţei, unde era notată întocmai cuvîntarea pentru care avusese de pătimit.

Un om tare

În cadrul brigăzii a treia a colhozului „Gigantul" se dăduse în folosinţă o nouă clădire pentru depozitarea materialelor. Din depozitul cel vechi — în trecut biserica satului — fuseseră scoase butoaie goale, urît mirositoare, saci cu ciment, saci cu zahăr tos şi cu sare, aparţinînd cooperativei de consum din sat, rogojini, harnaşamente (brigada n-avea decît cinci cai, dar harnaşamente rostuise pentru cel puţin cincisprezece; asta n-ar fi fost mare lucru, doar nu strică să-ţi faci o rezervă, numai că se înnădise la ele blestematul neam şoricesc... Le-au uns şi cu dohot cei din brigadă şi cu tot felul de chimicale — zadarnic: rozătoarele îşi vedeau de treabă mai departe), mături, greble, lopeţi... Şi-a rămas biserica pustie, nemaifiind nimănui de trebuinţă. Deşi nu era mare, totuşi înviora cumva satul (altcîndva o comună mai mică), părea să-l adune în jurul ei, să-l scoată la vedere.

Brigadierul Nikolai Sergheievici Şurîghin se opri într-o zi în dreptul ei, stătu gînditor... Se apropie apoi de unul din ziduri, scormoni cărămizile cu o rangă aflată pe-acolo, după care îşi aprinse o ţigară şi se duse acasă.

Întîlnindu-l două zile mai tîrziu pe preşedintele colhozului, îi spuse:

— Văz că s-a eliberat biserica...

— Ei şi?

— Păi ce facem cu ea?

— Închide-o şi las-o-n pace. Da' de ce?

— E cărămidă bună acolo. Decît s-aducem de la fabrică, ar merge să fac din ea o cocină...

— Ca să alegi toată cărămida aia, le-ar trebui la cinci oameni să muncească două săptămîni. I-o zidărie acolo, parcă ar fi turnată. Nu știu cum naiba făceau ăia așa ceva.

— Păi aș dărîma-o.

— Cum ?

— Așa bine. Pun trei tractoare să tragă de ea — cade jos într-o clipită.

— Încearcă.

Venind ziua de duminică, Șurîghin se-apucă de treabă. Aduse în dreptul bisericii trei tractoare puternice, o încinse cu trei cabluri așezate la înălțimi diferite, iar pe sub ele, pe la colțuri și-n mijlocul zidurilor, vîrî nouă bulumaci...

Un timp, dirijă toată treaba asta ca pe oricare alta : cu țipete și înjurături. Dar după ce de pretutindeni începu să vină lume și se iscară în jurul lui văicăreli ale celor cărora le părea rău de biserică, se simți deodată o persoană importantă și cu drepturi nelimitate. Nu mai înjură deloc, dar nici nu se mai uită la cei din jur : păru că nu-i mai vede, nu-i mai aude.

— Ai primit ordin, Nikolai, să faci treaba asta, ori cum a fost ? Nu cumva îi cu de la tine putere ?

— Ce-ai cu ea : îți stă-n ochi ?

Mihailo Beliakov, șeful depozitului, cam afumat la ora aceea, se repezi pe sub cabluri spre Șurîghin :

— Kolka, fir-ai tu să fii, ce te-a apucat ?

De astă dată Șurîghin se înfurie de-a binelea, se albi la față :

— Marș de-aici, bețivan împuțit !

Mihailo se holbă, uimit, şi se dădu înapoi. Nedumeriţi rămaseră şi cei din jur, se domoliră şi ei. Şurîghin doar trăgea şi el la măsea şi pînă acum nu făcuse pe nimeni „beţiv împuţit". Ce l-o fi apucat ?

Între timp, bîrnele au fost fixate la locurile lor, cablurile — potrivite mai bine... Îndată aveau să pornească tustrele tractoarele şi avea să se întîmple ceva ce nu se mai văzuse în sat : avea să cadă biserica. Oamenii mai vîrstnici fuseseră cu toţii botezaţi acolo, tot acolo fuseseră prohodiţi moşii şi strămoşii lor şi, la fel cum vedeau în fiece zi cerul oamenii din sat, tot aşa o vedeau şi pe ea...

Din nou se iscară glasuri :

— Ascultă, Nikolai, cine ţi-a dat ordin ?

— O face din capul lui !.. Nu-l vezi, al dracului, cum şi-ntoarce botul ?

— Şurîghin, ia seama !

Şurîghin însă nici nu clinteşte. Chipul îi este şi acum concentrat, privirea severă îi mărturiseşte o hotărîre de neclintit. La un moment dat, lumea o împinse înainte pe Klanka, nevasta lui Şurîghin... Klanka, sfioasă — îşi dădea seama că se petrece cu el ceva neînţeles — păşi spre dînsul.

— Kolia, de ce vrei s-o dărîmi ?

— Marş de-aici ! se răsti şi la ea Şurîghin. Nu te băga...

Cîţiva săteni se duseră la tractorişti, să mai cîştige din timp, alţii dădură fuga să telefoneze la raion, alţii — să-l cheme pe învăţătorul din sat. Tractoriştilor însă Şurîghin le promisese cîte-o sticloanţă de fiecare şi, în plus, dispoziţie „pentru executarea lucrărilor".

Veni în fugă învățătorul, un om încă tînăr, stimat de săteni.

— Încetați imediat! Cine v-a dat dispoziție! Àsta-i un monument din secolul al șaptesprezecelea !...

— Nu vă băgați în ce nu vă privește, îi zise Șurîghin.

— Ba mă privește! Privește-ntreg poporul !... Învățătorul era tulburat de cele întîmplate, de aceea nu găsea niște cuvinte mai tari, convingătoare. Se înroșise, doar, la obraz și striga întruna : N-ai nici un drept ! Barbarule ! Am să fac plîngere !...

Șurîghin le făcu semn tractoriștilor... Motoarele vîjîiră cu putere. Cablurile începură să se întindă. Mulțimea scoase un oftat surd, pătruns de groază. Brusc, învățătorul o luă la fugă, veni în partea unde avea să cadă biserica și se lipi cu spatele de zid.

— Ai să răspunzi pentru crimă! Idiotule...

Tractoarele se opriră.

— Pleacă-ă ! răcni Șurîghin. Și vinele de la gît i se umflară.

— Să nu te atingi de biserică ! Să nu îndrăznești !

Șurîghin se repezi la învățător, îl înhață în brațe și-l duse mai la o parte. Învățătorul, slăbuț și firav, se zbătu din răsputeri, dar Șurîghin avea niște brațe tari, vînjoase.

— Dați-i drumul ! răcni el la tractoriști.

— Treceți cu toții în dreptul zidului ! le strigă la rîndul lui învățătorul celor adunați. Mai repede ! Ei n-au să îndrăznească ! Am să mă duc la regiune, o să-i interzică s-o dărîme !...

— Dați-i drumul, ce dracu' ! urlă Șurîghin.

Tractoriștii se băgară iar în cabine, puseră mîna pe manete.

— Treceți în dreptul zidului! Treceți cu toții!...

Dar nimeni nu se clinti din loc. Furia lui Șurîghin paralizase mulțimea. Stăteau cu toții tăcuți, în așteptare.

Cablurile se întinseră, scîrțîiră, trosniră, sunară subțire. Una din bîrne se frînse, cablul se-nfipse în colțul zidului și sună ca o strună de chitară. Păru ciudat că toate acestea se auzeau atît de limpede: doar tractoarele, încordîndu-și puterile lor de fier, vîjîiau de-ți luau auzul. Partea de sus a bisericii se clătină... Și deodată zidul din spate se frînse pe toată lățimea lui. Despicătura neagră, înfricoșătoare, din zidul alb, se desfăcu tot mai larg. Partea de sus a bisericii, cu cupolă cu tot, se plecă, se plecă și se prăbuși cu vuiet.

Șurîghin îi dădu drumul învățătorului și acesta, fără a spune un cuvînt, se depărtă de biserică

Două dintre tractoare încă mai scrîșneau cu șenilele lor pămîntul. Cablul aflat la mijloc spintecase unul din colțuri și acum sfărîma fără nici o noimă cărămizile, pătrunzînd tot mai adînc între ele.

Șurîghin opri tractoarele. Împreună cu tractoriștii, se apucă să așeze cablurile mai la poalele zidurilor.

Lumea începu să se împrăștie. Rămaseră numai cei mai curioși și copiii.

Trei ceasuri mai tîrziu totul era încheiat. Din clădirea bisericii nu mai rămăsese decît o temelie joasă, cu marginile zimțate. Biserica zăcea prefăcută într-un morman de moloz. Tractoarele plecară.

Șurîghin, năduşit și plin de praf, se duse la magazin, să vorbească la telefon cu președintele colhozului.

— Gata, s-a pristăvit! strigă el vesel în receptor.

Președintele pesemne că nu înțelegea cine se pristăvise.

— Biserica, n-auzi! Gata, s-a zis cu ea! Da, da. Totu-i în ordine. A făcut învățătorul niţică gălăgie... Păi! O face pe învățătoru', da-i mai rău ca o babă. Ba nu, totu-i în ordine. S-a bușit a-ntîia. Da, s-a năruit toată. Numai că bucățile îs cam așa: din cîte trei-patru cărămizi prinse-ntre ele. Nu știu cum să fac să le desprind... Am încercat c-o rangă, da' mortaru-i ca piatra. Vorba matale, parc-ar fi fost turnată. Mă rog, om vedea. Sănătate!

Șurîghin așează receptorul în furcă. Se duse apoi la vînzătoarea pe care nu o dată o sculase din pat în toiul nopții: mai venea la pescuit cîte cineva de la raion și întîrzia după aceea în casa brigadierului pînă după miezul nopții.

— Ai văzut cum am mîntuit-o cu biserica? Șurîghin zîmbea, mulțumit de sine.

— Nu-i mare lucru să faci o tîmpenie, zise, fără a-și ascunde ciuda, vînzătoarea.

— De ce, adică, tîmpenie? Lui Șurîghin îi pieri zîmbetul.

— Îți stătea ea în cale?

— Da' de ce să stea de pomană? Barem să ne alegem cu niște cărămizi...

— Că n-ai, săracu' de tine, de unde să faci rost de ele! Idiotule.

— Ia ascultă, putoare! se-nfurie la rîndul lui Șurîghin. Dacă nu te pricepi, barem taci din gură.

— Să mai încerci tu să mă scoli noaptea din somn! Auzi la el: putoare... Pentru așa ceva, poți s-o iei și pe coajă. Cînd ți-oi arde una peste bot, vezi tu putoare...

Șurîghin ar fi vrut să-i mai zică vreo cîteva, însă

tocmai atunci intrară în prăvălie niște babe. Or babele — se știe — își cam vîră nasul peste tot.

— Dă-mi, bre, o sticlă.

— Așa, așa, udă-ți și tu beregata, zise una dintre bătrîne. Că ți s-o fi uscat.

— Cred și eu : de-atîta prăfăraie...

— N-a avut de lucru, diavolul !

Șurîghin le aținti pe bătrîne cu o privire severă, însă erau cam multe și nu le-ar fi putut ține piept. Și-apoi, erau pornite într-un fel mai aparte. Parcă l-ar fi urît cu adevărat.

Brigadierul își luă sticla și se duse spre ușă. Se întoarse în prag și le zise :

— Las' că vă arăt eu vouă !

Și se depărtă în grabă.

Pornind pe uliță, se simți pătruns de ciudă : „Muierile dracului ! Una nu se ducea să se roage, iar acum o fac pe nebunele. Cînd stătea aia în picioare, nu-i păsa nimănui de ea. Acum le-a apucat pe toate !...“

Trecînd pe dinaintea fostei biserici, se opri și se uită îndelung la copiii care începuseră a se juca prin mormanul de moloz. Se uită la ei și, încet-încet, îi veni inima la loc. „O să crească ăștia și-o să-și aducă aminte : cînd erau mici, a fost dărîmată biserica. Doar eu mi-amintesc foarte bine cum i-a doborît Vaska Duhanin crucea. Iar acum s-a prăbușit toată : cum naiba să nu-ți amintești ? O să le zică la copilași : a legat-o nenea Șurîghin cu niște cabluri și...“ Brusc îi reveni în minte figura vînzătoarei, și-atunci gîndi cu ciudă și hotărîre : „Bine-am făcut ! N-avea de ce să mai stea proțap !...“

Acasă, avu de întîmpinat o adevărată răzmeriță : nevastă-sa nu mai pusese de cină și plecase prin

vecini, iar maică-sa, bătrîna, se răsti la el de pe cuptor :

— Kolka, netrebnicule, mare păcat ţi-ai luat pe suflet ! Şi n-ai suflat o vorbă, diavole, ai tăcut mîlc... Că poate s-o fi găsit cineva să-ţi bage minţile-n cap. Of, Doamne, ce năpastă pe noi, acu' n-o să mai avem trai cu nimeni. C-o să te blesteme toată lumea, şi-ncă ce-o să te blesteme ! Nici n-o să ştii la ce să te aştepţi : ori acasă ai să mori cu zile, ori are să-ţi cadă v-un pom în cap, să-ţi rupă grumazul...

— De ce să mă blesteme ? N-au altceva de făcut ?

— Păi ai păcătuit, neghiobule !

— Parcă pe Vaska Duhanin l-a blestemat cineva cînd a doborît crucea ? Dimpotrivă, a ajuns om mare...

— Alea erau alte timpuri. Te-a pus acu' cineva s-o dărîmi ? Te-a pus ? Necuratul ţi-a dat ghes... Las' că ţi-or găsi chiar ăi mari ac de cojoc. Că-n-văţătoru' s-a şi apucat să le scrie, să facă plîngere. Ai să vezi tu ce-o să păţeşti. Ian auzi, maică : pe vremea ceea să rămînă ea în picioare, şi-acu' să te găseşti tu s-o dărîmi ! Ticălosule !

— Bine, bine, vezi-ţi acolo, de boală.

— Să nu mai avem noi trai cu lumea...

— Măcar să se fi dus să se roage ! Da' aşa — stătea şi n-o băga nimeni în seamă.

— Cum n-o băga nimeni în seamă ? Auzi la el ! Păi ori de unde ai fi venit în sat, o şi vedeai de departe. Cît de ostenit ai fi fost, ziceai c-ai şi ajuns acasă. Îţi da puteri.

— Îţi da puteri... Multă lume mai umblă astăzi pe jos ? Am ajuns, vorba ceea, în era atomică, iar voi vă jeliţi dup-o biserică. Că n-avem club în sat,

de-asta nu suflă nimeni o vorbă, iar acu', poftim: s-au apucat cu toţii să jelească. Las' că vă trece!

— Vezi să nu-ţi treacă ţie! Numa' de ruşine şi-ai să ajungi să te stafideşti...

Ca să nu-i mai audă bombănitul, Şurîghin trecu în odaia de-alături, se aşeză la masă, îşi turnă un pahar plin cu votcă şi-l bău pe nerăsuflate. Îşi aprinse apoi o ţigară. „De cărămizi, n-o să se mai atingă acu' nici dracu, gîndi la un moment dat. Ei şi? Dă-le-ncolo de cărămizi. Le-adun grămadă cu buldozerul şi n-au decît să le năpădească urzicile."

Nevastă-sa veni tîrziu de tot. Şurîghin isprăvise sticla, ar mai fi băut ceva, dar nu-i venea să se mai ducă la vînzătoarea aceea afurisită: nu-i venea şi gata. Se rugă de nevastă-sa:

— Du-te, mă, şi mai ia o sticlă.

— Să te ia dracu! Că de-acu' înainte ăsta ţi-e prieten.

— Haide. Te rog...

— Da' cînd s-a rugat lumea de tine, tu ce-ai făcut? Să nu te mai rogi nici tu de alţii. Idiotule.

— Gura! Te-ai luat şi tu după ei?

— M-am luat după ei... M-am luat după oamenii de treabă. Nu după capul tău de incult. Doar s-a rugat tot satul de tine. Aiurea! Şi-a boldit ochii ăia...

— Taci, mă... Poate-ţi dau vreo două...

— Hai, dă! Numa' să-ncerci, neobrăzatule! Numa' să-ncerci!

„Ei nu. Astea au s-o ţină aşa pînă dimineaţa. Parcă au înnebunit cu toţii."

Şurîghin ieşi în curte, îşi porni motocicleta... Pînă la centrul raional nu erau decît optsprezece kilometri, se afla şi-acolo un bufet, locuia preşe-

dintele colhozului. Puteai să bei un pahar, să mai stai la taifas. Printre altele, s-aduci vorba de scandalul pe care ţi l-au făcut ăştia de aici. Să mai faci şi tu **haz**...

Cînd apucă să cotească pe uliţa mare, farul motocicletei smulse din beznă mormanul de cărămizi şi îndată se abătu de acolo un iz ca de pivniţă.

„Secolul al şaptesprezecelea, îşi aminti Şurîghin. Iacătă-l, ăsta este! Cică s-a apucat învăţătorul să scrie, să fac plîngere! Scrie, băieţaş, scrie pînă n-oi mai putea!"

Îndată, mări viteza... Şi-ncepu să cînte în gura mare, pentru ca toată lumea să afle că blestemele din ziua aceea n-au făcut decît să-l înveselească:

Vorba ceea, vorba ceea,
Sînt soldat — compania-a treia,
Regimentul treizeci şi-unu...
Hop, tirdar — pampunu!

Motocicleta lăsă în urmă satul, îşi înfipse în trupul nopţii stiletul sclipitor al luminii farului şi se-ndreptă cu viteză, pe drumeagul neted, bătătorit, spre centrul raional. Lui Şurîghin îi făcea plăcere să meargă cu viteză.

Bilet pentru a doua reprezentație

De la o vreme, Timofei Hudeakov se simțea cuprins de o stare din cele mai proaste: i se scîrbise de tot ce vedea în preajmă. Mai că-i venea să se așeze în patru labe și să înceapă a mîrîi, a lătra și a scutura din cap. Dacă ar fi putut, ar fi lăcrimat.

Se-apuca de băut împreună cu paznicul lui de la depozit (era șeful unui depozit de mărfuri în tranzit), dar degeaba. Adică de-mbătat, se-mbăta, dar de ușurat, treaba asta nu-l ușura deloc.

— Oare ce-i fi pățit? se arăta a-l compătimi Ermolai, paznicul.

Timofei îl vedea cît e de prefăcut, totuși se-apuca să i se plîngă:

— Păi nu vezi, mă, de ce soartă am avut parte? Și-i zicea înainte, cu înfloriturî: Înțepeni-i-s-ar blestematei grumazul... Face-i-s-ar posmagii ca piatra-n desagă... Cînd îl apuca o asemenea stare, Timofei suduia cu voluptate crescîndă și cu tot soiul de înfloriturî, ca și cînd ar fi stat să-mpletească un bici pentru a pedepsi pe cineva nesuferit. Îi făcea nespusă plăcere să-și blesteme soarta, de aceea îi zicea și de „cei doisprezece apostoli", și de „mormînt", și de „mama lui Ioan Botezătorul", și de cîte și mai multe. Pînă și Ermolai căsca gura de mirare:

— Da' te-a răzbit, nu glumă!

— Cum să nu mă răzbească, bre, cînd am avut parte de-așa o soartă?

— Păi dacă unu' ca dumneata stă să se plîngă, atunci... chiar că nu știu ce să mai zic. Ce ți-o fi lipsind ? Doar ai acasă de toate.

Timofei n-avea chef să-i explice prostănacului de paznic de ce-și simte inima încrîncenată. De fapt, n-o știa nici el. Acasă, într-adevăr, avea de toate, copiii îi absolviseră felurite școli înalte. Într-o vreme chiar se mîndrise că știe să trăiască, dar uite că acum l-a apucat tristețea și ciuda. Cît despre Ermolai, acela gîndea cam așa : „Te mustră conștiința, diavole, că toată viața nu te-ai ținut decît de furtișaguri... Doar c-ai scăpat, nemernicule, basma curată."

— Totul în mine îi dat peste cap, Ermoha. Totul. Nici eu nu știu din ce pricină.

— Las' că-ți trece.

Uite că nu-i trecea deloc.

În ziua aceea de sîmbătă (toate i-au mers atunci cumva anapoda), Timofei sigilă ușa depozitului, mai deșertă o butelcuță împreună cu paznicul, apoi se duse acasă. O făcu în silă, căci acasă era și mai rău : acolo îl aștepta cicăleala nevesti-si.

Venise toamna, abia stătuseră ploile, și-acuma adia o boare umedă, încrețea cînd și cînd apa băltoacelor. Spre apus însă cerul se înseninase și razele soarelui aprindeau luciri galbene în ferestrele izbelor. Era frig și te-apuca urîtul. Pînă și de limpezimea văzduhului îți era silă...

„Uite că mi-am și trăit viața, gîndea Timofei, sfîrșitul nu mai e departe... Cei zece-doisprezece ani cîți îi mai am de trăit nu mai înseamnă viață : e doar așa, ca un ciolan ros și azvîrlit lîngă prispă — zace acolo fără nici un rost. Dar nici pe anii de pîn-acum n-aș mai da măcar un scuipat. Toată viața n-am umblat decît cu învîrteli, m-am îndîrjit

să-mi ridic o casă cu patru odăi, să fac rost în fel şi chip cînd de una, cînd de alta... Pe cîtă vreme Ermolai, de pildă, şi-a trăit viaţa fără să-l doară capul : s-a îndeletnicit cu pescuitul după pofta inimii : nici tu griji, nici tu necazuri. Şi totuşi viermii au să ne mănînce şi pe unul şi pe altul. Ermolai însă, cît de cît, dar a avut şi bucurii în viaţă, pe cîtă vreme eu sînt ca dansatorii pe sîrmă : de străbătut pîn-la capăt, ăia o străbat, da' pe urmă la toţi le tremură genunchii."

Mergea Timofei de-a lungul uliţei şi se tot gîndea la ale lui... Pe urmă, nici una, nici două, o coti brusc pe-o ulicioară ce-o cunoştea foarte bine. Şedea pe ulicioara aceea o muiere, pe nume Polia Tepleaşina... Cîndva, demult de tot, Timofei „făcuse amor" cu ea, încălcînd cu bună ştiinţă legile conjugale. Se iscaseră din acea pricină nişte scandaluri de pomină, au fost şi geamuri sparte, îl făcuse Gutia, nevastă-sa, de rîs faţă de-ntreg satul. Şapte ani la rînd se tot luptase cu Polia să şi-l păstreze pe Timoha, sătenii o lăudau, iar ea se mîndrea cu treaba asta şi le da poveţe muierilor tinere, care păţeau la rîndul lor ceea ce păţise şi ea.

— Cînd îl vezi că se duce la ibovnică, le zicea Gutia, hop şi tu la fereastraăleia, cu ciomagul. Ţăndări să-i faci geamurile, auzi ? Ţăndări...

Mai fusese pe-atunci şi felul ăsta de amor în sat : amor cu ciomege. Acum e mai bine : divorţează lumea şi gata. Altcîndva se războiau ani de-a rîndul.

Cu amorul lui Timoha totul se limpezise de la sine. Polia, care era văduvă, avea un fecior, pe nume Kolka. Crescînd mai mare, Kolka începuse a-l goni pe Timofei de la casa lor. Într-o zi, Timofei se înfuriase şi-i spusese Poliei :

— Ia mai potoleşte-l pe cățelandru.

Polia însă se răstise la rîndul ei :

— Du-te, mă, şi te plimbă !... Vrei să-mi las feciorul pentru tine ? Na, cotu'...

A mai venit o dată Timofei s-o facă pe grozavul, dar s-a văzut faţă-n faţă cu pumnul lui Kolka şi de-atunci n-a mai dat pe-acolo. Cea mai nefericită situaţie a fost după aceea. Pe nepusă masă, Polia şi Gutia au legat prietenie. Şi-au început să-l batjocorească amîndouă.

— Ia zi, cum o mai duce iubiţelul meu ? întreba Polia.

Gutia pufnea în rîs :

— Cum s-o ducă ? Şade sus, pe cuptor, şi omoară ploşniţe.

S-or fi răzbunat în felul ăsta pe el ?

În cele din urmă, Timofei tăbărîse asupra nevesti-si, dar de data asta se lovise de împotrivirea propriilor lui copii.

De l-ar fi întrebat acum cineva de ce se duce la Polia, n-ar fi putut să-i răspundă. Nici el nu ştia.

Polia îl întîmpină mirată :

— Ia te uită !... Ce oaspete ! Ce-ai păţit ?

— Da' de ce ? A dat ciuma peste tine şi trebuie lumea să te ocolească ? Am venit să mai stăm şi noi ca altcîndva, să mai bem un pahar... Timofei scoase o sticlă din buzunar şi-o puse pe masă. Să ne mai aducem şi noi aminte...

— De-am avea ce !

Polia îmbătrînise, se urîţise la faţă. „Parcă a fost ea vreodată frumoasă ?" gîndi el cu ciudă şi, deodată, i se făcu milă de el însuşi.

— Vrei să-ţi zic o anecdotă ?

— Ia te uită la el !

— Ce-o ţii, bre, una şi bună, ca papagalu' : „ia te uită", „ia te uită" ? Parcă ai fi o sălbatică, zău aşa. Am venit şi eu să te văd. Ce-i aşa o minune ? Proaste mai sînteţi voi, muierile, pe cuvînt !

— Păi ce căutaţi pe la noi, dacă sîntem proaste ?

— P-alea deştepte unde să le găsim ? Dăm şi noi din lac în puţ.

— Ai fi avut vreo revizie, de eşti aşa pornit ?

— Încă nu s-a născut revizorul ăla care să mă bage pe mine la apă...

— Se şi vede.

Timofei bău un pahar. Nu-i ceru să-i dea o gustare, întrucît nici ea nu i-o oferise. Bău în schimb de unul singur, nu-i propuse să tragă şi ea o duşcă.

— Să-ţi zic anecdota aia... A venit un ţăran la oraş şi s-a dus în plimbare. Era unul slab-slab, de-i numărai toate oscioarele. Îşi pusese însă în gînd să agaţe şi el o muiere. Auzise, vezi doamne, că la oraş sînt muieri mai acătării. Şi-ntr-adevăr, vine la el una, grasă, frumoasă, şi-i zice aşa, cu blîndeţe : „Vino cu mine, că nu stau departe". Omul — bucuros că l-a-ndemnat ea singură, s-a dus. Cînd intră în casă, ea îi zice : „Dezbracă-te frumuşel, că vin îndată". Şi iese-ntr-altă cameră. Omul se dezbracă, stă şi-aşteaptă. Cînd colo, o vede venind c-o droaie de copilaşi după ea. Intră cu ei în odaie şi le zice : „Uitaţi-vă, dragii mei, dacă n-o să mîncaţi bine, o să fiţi tot aşa de slabi ca şi nenea ăsta".

Anecdota n-o făcu pe Polia să rîdă. Nu-l mai înveseli acum nici pe Timofei. Şi totuşi, auzind-o în dimineaţa aceea, de la nişte şoferi, rîsese cu poftă. Ba chiar se gîndise că anecdota are şi-un anume tîlc.

— Ce-i fi vrînd să zici cu asta ? îl întrebă Polia.

— Păi la fel s-a purtat cu mine și blestemata asta de soartă, încercă s-o lămurească Timofei. Mi-a zis : Trăiește-ți, omule viața !... Dacă ești deștept, trăiește-ți viața, nu te teme de nimeni ! Și uite c-am fost prost și-am ascultat-o...

— Dacă erai om cinstit, n-aveai de ce te teme. Cu asta l-a înțepat rău de tot.

Timofei se gîndi cum s-o înțepe și el mai rău.

— Da' tu nu știi care o fi fost muierea aia cinstită, de s-a drăgostit colea — arătă el spre pat — cu bărbatul alteia ? N-ai auzit cine-a fost aia ?

— Ba da, cum să nu ? Da' tu n-ai auzit de bărbatu' ăla, însurat, care s-a drăgostit tot aici c-o muiere străină ? Eu eram singură, că rămăsesem văduană, da' tu aveai familie. Stricatule !...

Timofei mai trase o duşcă. Uite, abia acum se pare că a priceput totul. I se făcu milă de el însuşi şi de viaţa pe care a dus-o. Asta era. Şi-a trăit viaţa de pomană...

— Văd, Polia, că se-ntîmplă cu noi ca-n povestea cu cocoşu' roşu...

Polia rîse.

— De ce rîzi ? întrebă Timofei.

— Da' ce, n-am voie ?

— Lasă-te păgubaşă. Nu-ţi şade bine, că ai dinţii strîmbi.

— Altă dată nu-i vedeai aşa...

— Ba da, cum să nu, doar că... Ehei, draga mea, tocmai d-aia îmi şi pare rău: unii, vezi bine, se bucură de toate-n viaţă: au carte multă, au şi bani nemunciţi şi ibovnică frumoasă, cu dinţii, vorba ceea, ca mărgăritarele. Pe cîtă vreme Timofei a trebuit să zică bodaproste şi pentru ce era mai de lepădat, şi pentru una cu dinţii strîmbi...

— Ia uite, lepra! se minună Polia. Ţap împuţit ce eşti! Să-ţi iei sticla şi să piei din faţa mea! Că de nu, pun mîna pe cociorbă şi-ţi crăp capu' ăla deştept... Deşteptule!

Timofei reaşează cu băgare de seamă şepcuţa de tablă pe gîtul sticlei, apoi îşi vîrî sticla în buzunarul dinăuntru al hainei şi ieşi liniştit pe uşă. Se simţea, parcă, mai uşurat. Totuşi ar mai fi vrut să-i facă cuiva în ciudă. Să mai zică cuiva, uite-aşa, cu glas potolit, vreo vorbă scîrnavă.

Ajunse în cele din urmă acasă. Acolo însă ce să vezi? Chiar în tindă, în dreptul mescioarei, şedea... însuşi sfîntul Neculai. Aşa cum se-arată el a fi în toate scrierile şi-n toate istorisirile: un bătrînel scundac, cu părul alb, ai fi zis că-i o jucărie, nu alta. Şedea pe bancă, îşi aplecase capul pe-o parte, cătă cu blîndeţe la cel ce intrase pe uşă. În afară de el, ţipenie de om în casă.

— Bine te-am găsit, Timofei, zise.

Timofei se uită năuc primprejur... Apoi, odată se prăvăli în genunchi, la picioarele moşului. Încercînd să vorbească tot atît de paşnic şi cu blîndeţe, îi zise:

— Bine-ai venit, sfinte Neculai. Te-am recunoscut îndată, preafericite.

Sfîntul Neculai tresări, arătă mirat, apoi rîse mărunţel şi-l ameninţă pe Timofei cu degetul.

— Ai cam tras la măsea, aşa-i?

— Oleacă, părinte, oleacă! răspunse c-un fel de veselă nepăsare în glas şi cu dragoste Timofei. Mai mult de-amărăciune, părinte, nu mi-o lua în nume de rău. Zău că de-amărăciune. Că nu stau niciodată să-mi beau minţile. Copiii mi-au crescut, de ce, zic, să nu beau şi eu un pahar? Da' ce cărunt eşti, părinţele!... Cum de-ai ajuns p-aici?

Preafericitul clipi din ochii săi limpezi... Rîse din nou.

— Da' de ce-i fi amărît, omule ?

— De ce ? Ştiu şi eu ?... Că nu mai credem, d-aia. Nu mai credem în Dumnezeu, părinte, şi uite că te-apucă amărăciunea. Bisericile le-am închis, înjurăm, preacurvim... cum să nu te-apuce ?

— Da' de crezut, ai crezut cîndva ?

— Cum să nu !... Cît am fost copil, am crezut şi eu, pe crucea mea-ţi spun. De n-ar fi venit bolşevicii, poate c-aş mai fi crezut şi astăzi.

— Nu eşti comunist ?

— Da'de unde ? Poate c-aş fi ajuns şi comunist — de ce să te-nşel ? — însă îl aveam pe socrumeu — lovi-l-ar damblaua ! — şi-n treizeci şi trei ăştia l-au deschiaburit...

— Ei şi ?

— Şi de-atunci mi-am băgat nasu-n pămînt şi nici n-am mai crîcnit vreodată.

Sfîntul Neculai se miră şi mai tare. Parcă se şi necăjise cumva.

— Vorbeşti drept, Timofei ?

— Ca-n faţa lui Dumnezeu, părinţele ? Şi-acu' spune-mi, rogu-te, de ce-ai venit ? O fi de bine sau de rău ? Cum s-o înţeleg ?

Preafericitul îşi ridică palma mică, uscată, şi-şi netezi bărbiţa.

— De ce-am venit ?... Păi să vă mai văd pe voi, păcătoşii. Ci scoală, omule, de-acolo, nu mai sta în genunchi.

— Lasă, părinte ! De ce să nu stau ? Că doar n-oi rămîne olog. Da' ia spune-mi ce-ai mai văzut de cînd umbli prin lume ? S-a cam stricat omenirea, aşa-i ?

— S-a stricat niţeluş, s-a mai stricat. Şi zici că ţi-a tăiat calea alde socru-tău ?

— Mi-a tăiat-o, părinţele. Să-ţi spun drept, nici măcar nu era chiabur omul. Doar că s-a-ncăpăţînat atunci cînd a fost cu colhozurile, a cam deschis pliscul nu ştiu pe unde... Era cam cu gura mare. Om prost, ce mai încolo şi încoace. Limba lui ca talanga vacii. Era, adevărat, om cu stare. Iar eu mă ţineam printre ăia, mijlocaşii... şi-n partidul bolşevicilor aş fi avut dreptul să mă-nscriu şi eu...

— Da' cu socru-tău cum a rămas ?

— Păi şi-a făcut sorocul şi s-a întors. Eu nu l-am mai văzut, că şade departe. S-a dus, boşorogul, la alde fi-su, iar ăla stă nici nu mai ştiu pe unde. Şi zici că s-a cam stricat lumea ?

— S-a stricat de-a binelea, zise cu severitate preafericitul.

— Ai dreptate. Doi bani nu mai dai pe nimeni, îi ţinu isonul Timofei. Benchetuiesc, se ţin de furat... Eu, că-s om în toată firea, şi tot mai pun mîna pe cîte ceva, la depozit. Ştiu că-i păcat, da' cînd mă uit în jur: Dumnezeule Doamne, ce se mai petrece !

— Pui mîna, zici ?

— Pun, preafericite, ce să fac ? Aşa mi-am ţinut şi copiii la şcoală, că altminteri cu ce-aş fi făcut-o? Ştii ceva, părinţele ?.. Timofei păru deodată că se-ncordează din tot trupul, apoi veni tîrîş mai aproape de masă. Aş vrea să-ţi fac şi eu o rugăminte...

— Zi-i.

— Ştiu că sălăşluieşti acolo, în preajma lu' Domnu' nostru Iisus Hristos... Şi-a Fecioarei Maria... Poate c-ai vrea să te sfătuieşti cu ei şi... asta, cum să-i zic... Îmi pare, adică, foarte rău, părinte. Aşa de rău, că tocmai mă-njunghie prin inimă. De

prost, să știi că nu-s prost. Uite, n-am aproape deloc știință de carte și totuși îi duc de nas pe atîția...

— Vorbește mai limpede.

— Aș vrea, părinte, să mă mai nasc o dată, asta aș vrea. Adică viața pe care mi-am trăit-o să nu mi-o puneți la socoteală. Și să mă mai naște[ți] o dată. Ce zici, se poate?

Fără voie, preafericitul izbucni din nou în rîs.

— Ba te plîngi că te roade amărăciunea, ba că... Mare șmecher mai ești!

— Păi d-aia mă și plîng, părinte, că nu mi-am trăit viața cum trebuie! De ciudă, pe Timofei aproape că-l podidiseră lacrimile. Văd că rîzi, părinte, da' să știi, că nu-i de rîs, nu-i decît durere și amar. Că uite... ce frumos e pe pămîntul ăsta! Crezi că nu văd, că nu-mi dau seama? Ba îmi dau seama foarte bine și tocmai d-aia îmi pare rău. Un scuipat n-aș da pe viața care-am trăit-o.

— Da' cum ai vrea să trăiești? A doua oară, vreau să zic...

— Întîi și-ntîi, mi-aș lua altă nevastă. Despre dragoste se vorbește pînă și-n Biblie, da' pentru mine ori dragoste, ori, Doamne iartă-mă, o bubă-n fund, tot aia înseamnă. Cu nevastă-mea îi la fel cum te-ai alege de tînăr c-o vătămătură: gemi din greu, da' o porți cu tine. I-o femeie de nimica. O proastă. Leit tat-su. Nu știe decît să meliță din gură. Cap de lemn, asta e. Mai mult din cauza ei umblu cu furtișaguri. Că-i lacomă! Lacomă ce nu s-a văzut. Pe urmă, cu capul ăsta al meu, nu mi-ar fi stricat s-ajung și-un șef mai mare... Eu zic că aș fi putut ajunge și-un procuror, de pildă. Timofei cătă drept în ochii limpezi ai preafericitului. Pe alde socru-meu l-aș fi înfundat în cazul

ăsta, de-ar mai fi stat și astăzi acolo, unde... Pentru limba lui, aia lungă...

— Gura ! îi zise cu ciudă bătrînelul. Păi eu ți-s socru, diavole ! Tîlhar ce ești. Cască-ți ochii mai bine. Ori ți-ai băut mințile ?

Timofei, împăcat sufletește, se ridică de jos, se scutură pe pantaloni și spuse calm, cu glas ostenit :

— Ia te uită ! Chiar că ești socru-meu. Noroc, tata-socrule ! Hai să bem ceva. Bine-ai venit. Ai văzut drept cine te-am luat ?

— Ți-ai băut mințile, potlogarule !

— Toate secretele mi le-am dat pe față. Ț-ț-ț ! Ei, nu-i nimica. N-ai decît să mi le cunoști. Ca să vezi cum m-am putut păcăli ! Să fi vrut și nu pățeam una ca asta ! Măi-măi-măi !

...Într-un tîrziu, după mai multe pahare golite, socrul, jignit în urma celor auzite despre el și despre fiică-sa, îi tot făcea lui Timofei un semn necuviincios cu mîna și-i zicea :

— Na o altă viață ! Na bilet pentru a doua reprezentație ! Tîlharule !

Cît despre Timofei, acesta, roșu la față, dar cu sufletul împăcat, repeta întruna :

— Măi, ce păcăleală, ce păcăleală ! Măi-măi-măi ! Să fi vrut și...

— Am să te-nfund eu pe tine, tîlhar ce ești !

— Dumneata ? Crezi c-o să te creadă cineva ? Expropriatule ?

— Na bilet pentru a doua reprezentație ! He-he-he ! Ai vrea să mai trăiești o dată ? Na ! Socrul încercă să schițeze încă o dată gestul acela necuviincios, dar Timofei îi turnă în cap un pahar cu votcă și, ca să-l sperie, se căută de chibrituri prin buzunare.

— Pîn-aici ţi-a fost. Îţi dau foc.

Socrul se şterse pe cap cu un prosop şi-ncepu să plîngă.

— Ce-i cu tine, Timoha?... Îţi baţi joc de-un bătrîn... Neruşinatule! Om de nimic ce eşti... Am venit la tine ca la unul cumsecade, şi tu...

— Tocmai asta e, că nu ştiu ce-i cu mine, zise acum pe-un ton paşnic Timofei. Nu ştiu, tata-socrule. Dacă aş şti, ţi-aş spune-o fără ocolişuri. Pesemne că am ostenit să tot trăiesc în felul ăsta. Am ostenit de moarte. Mi-au ajuns puterile la capăt... Şi-i păcat. Am trăit cît ar ţine un cîntec, da' l-am cîntat rău. Păcat: cîntecul era tare frumos. Să mă ierţi, tata-socrule, c-am făcut-o pe comediantul. Să nu mi-o iei în nume de rău...

S-a împotmolit

Venind acasă după orele de lucru, lui Roman Zveaghin, mecanic la un sovhoz, îi plăcea să se întindă pe canapeaua lucrată de mîna lui şi să asculte cum îşi face lecţiile Valerka, fecioru-său. Roman îl îndemnase să zică totul cu glas tare. Pînă şi problemele de aritmetică băiatul le făcea la fel : ajutîndu-se cu glasul.

— Aşa, aşa, zicea taică-său, atacă-ţi timpanele. În felul ăsta, bagi mai bine la cap.

Cel mai mult îi plăceau lui Roman lecţiile de literatură. Ascultîndu-le, îşi putea lăsa gîndurile să rătăcească în voie. Îşi amintea atunci de tinereţea care n-avea să mai revină nicicînd, şi se simţea cuprins de melancolie.

Stînd astfel într-o zi pe canapea, îl asculta pe Valerka şi fuma o ţigară. Băiatul învăţa pe de rost fragmentul cu „troica-Rusie" din „Suflete moarte".

— „Oare nu goneşti astfel şi tu, o, Rusie, precum troica cea iute, de nimeni nicicînd întrecută ? Aidoma trîmbei de fum ţi s-aşterne calea în faţă şi podurile trec uruind şi totul rămîne în urmă, în zare pierzîndu-se. S-a oprit..." Nu, asta nu trebuie, îşi zise lui însuşi Valerka, apoi continuă : „O voi, bidiviilor, — ce bidivii fără seamăn pe lume ! Viforul oare vi se-mpleteşte în coame ? Cîte-o aprigă ureche vă tresare, ciulită, în orice vinişoară a trupului ? Auzit-aţi din înălţimi bineştiuta cîntare şi iată : încordîndu-vă laolaltă piepturile de aramă, neatingînd, ai zice, pămîntul, păreţi acum nişte

linii ce străpung, zburătăcite văzduhul, şi troica goneşte, mînată de voia lui Dumnezeu !... Încotro goneşti, o, Rusie ? Răspunde !... Pregetă cu răspunsul. Clinchet încîntător împrăştie..."

— Nu te grăbi, zise tatăl. Îţi turuie gura ca o... Încearcă să judeci la ceea ce zice acolo. Ian auzi ce cuvinte frumoase.

Roman îşi aminti cum învăţase şi el odinioară fragmentul ăsta. Îl citea tot aşa, la repezeală, prosteşte, doar să-l zică mai repede.

— Mai tîrziu o să-ţi pară rău.

— De ce să-mi pară rău ?

— Că-nvăţai aşa... în dorul lelii. Ai să regreţi, da' n-ai să mai ai ce face.

— Păi eu învăţ, tată. Ce-ai cu mine ?

— De-nvăţat trebuie să-nveţi cu judecată. Iar ţie capul nu-ţi stă decît la joacă. Piere undeva joaca asta a ta ? Nu piere nicăieri. Da' timpul trece...

— Ho, ce-ai păţit ?

— Pe mine să nu mă iei cu „ho". Să stai şi să-nveţi.

— Păi eu ce fac ?

— Să-nveţi cu mai multă atenţie. Nu aşa : una-două şi gata treaba.

Valerka îşi îndemnă mai departe „troica", iar Roman se lăsă iar în voia gîndurilor. Erau nişte gînduri plăcute, dar aducîndu-i în inimă şi-o anume tristeţe. Uite-l că a şi trecut de jumătatea vieţii şi... ce-i cu asta ? Ca mîine o să treacă şi cealaltă jumătate şi n-o să se întîmple absolut nimic. Roman îşi simţi deodată inima înfiorîndu-se, atît de limpede îşi imagină cum va ajunge într-un tîrziu la capătul drumului său drept ca-n palmă şi... va închide ochii. Se săltă în capul oaselor. Într-adevăr, i-o chestie foarte simplă : închizi ochii şi-ţi dai

duhul, cum a făcut-o de curînd şi văru-său, Egor Zveaghin. M-da...

Desluşi din nou recitativul grăbit al lui Valerka : „...şi-ncordîndu-vă laolaltă piepturile de aramă, neatingînd, ai zice, pămîntul, păreţi acum..."

Brusc, fie de necaz, fie de ciudă, Roman gîndi : „Da' de dus oare pe cine duc ? Caii, adică ? Pe ăla... pe Cicikov ?" Mirat, se ridică în picioare. Se plimbă încolo şi încoace prin odaie. Păi sigur că da. Pe Cicikov. Pe individul ăla îl duc, care cutreiera ţinutul, cumpărînd suflete moarte. Aoleu !... ce mai troică !

— Auzi, Valerka ? zise el. Cine mergea, mă, cu troica aceea ?

— Selifan.

— Lasă-l pe Selifan. Selifan era vizitiul. Tu să-mi spui pe cine ducea vizitiul ăsta.

— Pe Cicikov.

— M-da... Hm. Şi tot aici zice de troica-Rusie... Nu ?

— Ba da. Şi ce-i cu asta ?

— Cum „ce-i cu asta ?" Cum „ce-i cu asta" ? Păi e vorba de troica-Rusie, totul uruie, totul răsună, iar în troică stă o lichea, un escroc...

Valerka tot nu izbutea să-şi dea seama : şi ce-i dacă stă acolo ?

— Păi cum, frate ?! se-nfierbîntă de-a binelea Roman. Luă seama apoi şi dădu din mînă a pagubă : Stai, băiete, şi învaţă. Dacă ţi s-a dat să înveţi, învaţă. Şi ca să nu-şi mai stingherească feciorul, ieşi din odaie. Uimirea însă îi crescu şi mai mult. Nemaipomenită treabă ! Goneşte, care va să zică, mînată de Dumnezeu, da' de dus, duce un escroc. Asta cum s-o înţelegi ? Nu cumva şi tu, Rusie ?... Ptiu !...

Roman porni să se plimbe prin tindă, își mai aprinse o țigară. N-avea cui să-și împărtășească ideea atît de stranie și neașteptată. Și tare ar mai fi vrut s-o facă. Păi asta-i o scăpare gravă! De zburat, zburăm, fir-ar să fie, da' oare pe cine ducem? Poți să înțelegi totul și altmintrelea. Poți să înțelegi că... Măi, să fie! Roman aproape că nu-și mai putu stăpîni frămîntarea. Gîndul i se opri la Nikolai Stepanovici, învățătorul. Oare să se ducă la el?

— Valerka! își vîrî Roman capul pe ușa odăii. Nikolai Stepanovici o fi acasă?

— Nu știu. Da' de ce? se înfricoșă Valerka.

— Te-ntreb și eu. Stai și-nvață mai departe. Gata, te-ai și speriat... De ce ți-e frică? Iar ăi fi făcut vreo poznă?

— N-am făcut nici o poznă. Ce-ai cu mine?

— Nu se pregătea cumva să plece la raion?

— Nu știu.

Roman se duse la Nikolai Stepanovici.

Învățătorul era acasă, răscolea niște vechituri adunate în șopron. Cei doi se cunoșteau bine, învățătorul apela deseori la Roman, rugîndu-l să-l ducă ici-colo cu mașina.

— Bună ziua, Nikolai Stepanovici.

— Bună ziua, Roman Konstantinovici! Învățătorul se scutură pe mîini de praf și veni mai la lumină, spre ușa șopronului. Am pierdut o drăcie... uite-n ce hal sînt.

— Nikolai Stepanovici, intră Roman direct în subiect, stam adineaori și-l ascultam pe feciorumeu... Are de învățat „troica-Rusie"...

— Așa.

— Stînd astfel, ce mi-a venit în minte? Zic, uite, gonește troica, toți se minunează, o admiră,

pot spune, îi fac loc să treacă : doar e troica-Rusie ! Acolo se face direct comparaţia asta. Alte state îi fac loc să treacă...

— Aşa...

— Da' cine stă oare în troică ? Roman îl privi scrutător pe celălalt. Cine călătoreşte cu ea ? Cui i se face loc să treacă ?

Nikolai Stepanovici, înălţă din umeri :

— De călătorit, călătoreşte Cicikov...

— Care va să zică, Rusia îl duce pe Cicikov ? În faţa lui Cicikov îşi scoate lumea căciula din cap ?

Nikolai Stepanovici rîse. Roman însă continua să-l aţintească : scrutător şi cu stăruinţă.

— Ba nu, zise învăţătorul. Ce legătură are Cicikov ?

— Păi cum ? Doar în faţa troicii se dă lumea la o parte, doar ei îi face loc să treacă...

— Rusia e comparată cu troica, nu cu Cicikov. Aici vedem... Aici e vorba de mişcare, de avînt şi iuţeală — asta e ceea ce subliniază Gogol. Ce legătură are Cicikov ?

— Bine, dar el e cel care călătoreşte.

— Şi ce-i cu asta ?

— Păi cum ? Atunci nu mai înţeleg : că doar Rusia e troica, asta-i comparaţia, nu ? Da-n troică şade un escroc. Cum să te mîndreşti cu aşa ceva ?

Nikolai Stepanovici îl privi la rîndul lui pe Roman... Zîmbi în colţul gurii.

— Văd că... ai luat-o cumva pe partea ailaltă.

— Păi pe orice parte ai lua-o, tot Cicikov şade în troică. Să fi mers cu ea, să zicem... Stenka Razin, totul ar fi de înţeles. Ori aşa, ăsta a umblat de colo-colo prin ţinut...

— Prin gubernie.

— Mă rog, prin gubernie. Da' poate că Gogol tocmai la așa ceva s-a și gîndit : le bag adică ăstora un fitil : pînă ce s-or dumiri, eu n-oi mai fi în viață. Ce ziceți ?

Nikolai Stepanovici rîse din nou.

— Văd că ai interpretat toate astea într-un mod cam... surprinzător. Ciudat punct de vedere... Ce-ți veni ?

— Mi-a trăsnit și mie prin cap...

— Să știi că totul e foarte simplu. Repet : Gogol era captivat de ideea mișcării și s-a gîndit la Rusia, la soarta ei...

— Treaba asta o-nțeleg.

— Și-atunci ? E vorba de-o divagație lirică de la finele volumului întîi. Gogol se pregătea să-l scrie pe cel de-al doilea. Pe Cicikov l-a lăsat în pace — pînă la al doilea volum.

— Da' l-a lăsat în troică : asta e ceea ce... m-a întristat. Păi cum vine asta : de călătorit, călătorește un escroc, iar... Ba nu, înțeleg prea bine că aici se pot da tot soiul de explicații : mișcare, avînt, iuțeală... De fapt, naiba știe. Că doar se poate interpreta și-așa cum zic eu.

— Păi ai și interpretat... ce să mai interpretezi ? Se poate, sigur că se poate. Dar asta înseamnă să gîndești în locul lui Gogol. Că treaba asta el n-a gîndit-o așa.

— Mă rog, pe el nu-l mai poți întreba dacă a gîndit-o așa sau nu. Aș zice chiar că nici nu ne interesează : poate că-ntr-adevăr, n-a gîndit. Dar uite că mie mi-a trăsnit prin minte și așa ceva !

— Drept să-ți spun, de cînd sînt învățător și de cînd tot citesc fragmentul ăsta, nu m-am gîndit niciodată așa ca dumneata. Și nici n-am auzit s-o fi făcut altcineva. Nikolai Stepanovici zîmbi. M-da.

După cum vezi, poți s-o interpretezi și-n felul ăsta. Și-aș zice că nici măcar nu-i o treabă ciudată... Feciorului i-ai spus ceva în legătură cu asta ?

— Nu. La ce bun să-i spun ?...

— Nici nu trebuie. Căci... Nu, nu trebuie.

Roman își scoase țigările, îi oferi și învățătorului. Fumară.

— Da' ce-ați pierdut ? întrebă mecanicul.

— O drăcie... trepiedul de la aparatul meu de fotografiat. Vreau să fotografiez în culori un apus de soare. Sînt acum niște amurguri — parcă ar fi incendii, nu alta. Și uite că nu-l găsesc : cine știe unde l-oi fi vîrît ?

— Chiar că sînt niște amurguri splendide, zise Roman. Da' trepiedul la ce vă trebuie ?

— Păi e nevoie de un timp mai mare de expunere. Nu pot să țin aparatul în mîini.

— Aveți dreptate. Nu știu de ce, da' primăvara amurgurile sînt totdeauna frumoase.

— Da. Învățătorul se uită la Roman și, fără voie, rîse din nou : Cicikov, ai ? Ciudată chestie, pe cuvîntul meu. Cum de te-a dus mintea ?

Roman zîmbi la rîndul lui, vru să exclame din nou : „Cine călătorește, frate ? Cine ?", dar n-o făcu. Toată treaba asta era, într-adevăr, neserioasă. O copilărie.

— Cred că ai învățat și dumneata altcîndva fragmentul ăsta ?

— Cum să nu ! Îmi amintesc foarte bine cum îl învățam să-l zic pe de rost... Și uite că abia după treizeci de ani mi-a venit ideea. Roman clătină din cap. Dădu apoi mîna cu învățătorul și porni spre casă.

Nu că s-ar fi potolit, ci doar s-a lăsat păgubaș, ba chiar și-a adresat lui însuși o ușoară mustrare :

„Parcă n-aş avea ce face: umblu ca un prost şi mă frămînt: pe Cicikov îl duce troica au ba?" În clipa următoare însă — parcă ar fi fost un blestem — îşi zise din nou: „Fireşte că pe Cicikov, mai încape îndoială?"

— Ptiu! Roman azvîrli ţigara fumată şi scoase pachetul din buzunar să-şi ia alta. Ia te uită, mă, ce năpastă! Să fi vrut şi nu mă... împotmoleam în halul ăsta. Ia te uită ce pacoste pe capul meu! Fir-ar ea să fie!...

Mille pardons, madame !

Cînd în ţinutul acela vine cîte cineva de la oraş, la vînătoare, şi-i întreabă pe săteni care dintre ei ar putea să-l însoţească, să-i arate locurile bogate în vînat, i se răspunde cam aşa :

— Păi, Bronka Pupkov... că la treburi dintr-astea îi mare meşter. Cu el nu te-apucă urîtul. Şi săteanul zîmbeşte cam în doi peri.

Bronka (Bronislav) Pupkov e un ţăran încă în putere, bine făcut, zîmbăreţ, cu ochi albaştri, picioare iuţi şi vorba aşijderea. E trecut de cincizeci de ani, a fost şi pe front, însă mîna dreaptă, căreia îi lipsesc două degete, nu şi-a schilodit-o acolo : fiind încă flăcău şi ducîndu-se într-o zi la vînătoare (era pe vreme de iarnă), i s-a făcut sete şi-a încercat să sfărîme cu patul armei gheaţa de la malul unui părîu. Puşca o ţinea sus, de sub cătare, cu două degete la gura ţevii. Deşi arma era cu piedica pusă, de atîtea izbituri s-a despiedicat şi... unul din degetele lui Bronka s-a dus cît colo, iar celălalt a rămas să-i atîrne de-o pieliţă. A rupt-o chiar el, Bronka, iar cele două degete — arătătorul şi mijlociul — le-a adus acasă şi le-a înmormîntat în grădina de zarzavaturi. Ba chiar le-a zis cam aşa :

— Dormiţi în pace, dragele mele degete, pînă la ziua de apoi.

A vrut să le pună şi cruce, dar nu l-a lăsat taică-său.

De-a lungul vremii, Bronka a iscat multe scandaluri, se bătea deseori cu lumea, era el în-

suşi bătut zdravăn, zăcea cît zăcea, pe urmă pornea iar să străbată cu motoreta lui asurzitoare uliţele satului : nu purta pică nimănui, avea o fire uşoară.

Pe vînătorii care veneau de la oraş îi aştepta ca pe-o zi de sărbătoare. Cînd soseau, în sfîrşit, era gata să umble cu ei şi-o săptămînă, şi-o lună întreagă. Ţinutul îl cunoştea ca pe cele opt degete ale sale, era vînător iscusit şi norocos.

Orăşenii nu se zgîrceau la votcă, uneori îi strecurau şi ceva gologani, iar dacă n-o făceau, era bine şi-aşa.

— Cît staţi pe la noi ? îi întreba el c-o mină preocupată.

— Păi, vreo trei zile.

— O să fiţi serviţi ca la farmacie. Vă odihniţi şi dumneavoastră, vă mai potoliţi şi nervii.

Rămîneau plecaţi cîte trei, patru zile, uneori şi-o săptămînă. Era tare plăcut. Oamenii de la oraş îs respectuoşi, cu ei nu-ţi vine să te iei la bătaie, nici cînd se mai afumă niţel. Lui Bronka îi plăcea să le povestească tot felul de istorii vînătoreşti.

În cea din urmă zi, cînd aşezau masa de rămas bun, Bronka venea cu povestea lui cea mai de seamă.

Ziua aceea o aştepta cu nerăbdare sporită, deşi încerca din răsputeri să nu şi-o arate pe faţă. Şi cînd ea sosea în sfîrşit, îşi simţea încă de dimineaţă inima înfiorată şi se cufunda în tăcere, avînd întipărită pe chip o expresie din cele mai solemne.

— Da' ce-i cu dumneata ? îl întrebau vînătorii.

— Nimic deosebit, le răspundea el. Masa unde-o întindem ? Pe malul apei ?

— Se poate şi-acolo.

Mai spre seară, alegeau un loc potrivit pe malul rîului cel atît de frumos, cu apa lui repede, şi-ncingeau focul. În timp ce în oală pornea să clocotească ciorba de peşte, dădeau duşcă primul pahar şi se-apucau să tăifăsuiască.

Bronka, golindu-şi pentru a doua oară păhărelul de aluminiu, îşi aprindea o ţigară...

— Pe front aţi fost ? întreba la un moment dat, parcă fără o intenţie anume. Bărbaţii trecuţi de patruzeci de ani îi răspundeau aproape totdeauna afirmativ, dar el le punea întrebarea asta şi celor mai tineri : pentru povestea lui avea nevoie de-o introducere.

— Ai venit cu asta de pe front ? îl întrebau la rîndul lor ceilalţi, avînd în vedere mîna lui schiloadă.

— Nu. Eu am făcut frontul ca sanitar. M-da... Cam aşa a fost treaba... Un timp, Bronka se cufunda iar în tăcere. Spuneţi-mi, rogu-vă, despre atentatul asupra lui Hitler aţi auzit ?

— Cum să nu ?

— Staţi oleacă. Vă gîndiţi la ăla cînd au vrut chiar generalii lui să-i facă de petrecanie ?

— Da.

— Ei nu. Eu vorbesc de-un altul.

— Care altul ? A mai fost şi-un altul ?

— Bineînţeles. Bronka îşi întindea păhărelul de aluminiu. Încă un strop, vă rog. Da paharul pe gît. A fost, dragi tovarăşi, a fost. Hu-uh ! Uite-atîta nu i-a ajuns glontele la cap. Le arăta el celorlalţi vîrful unghiei.

— Cînd s-a-ntîmplat asta ?

— În nouă sute patruzeci şi trei, în ziua de douăzeci şi cinci iulie. Bronka se cufunda din nou

în tăcere, ca și cînd ar fi rememorat niște amintiri dragi de-altcîndva, numai de el știute.

— Da' cine-a tras în el ?

Bronka părea că n-aude întrebarea, fuma gînditor, cu ochii la foc.

— Și unde a fost comis atentatul ?

Bronka tăcea.

Oamenii își aruncau unul altuia priviri nedumerite.

— Eu am tras, zîcea el brusc, cu voce scăzută. Se mai uita un timp la pălălaia focului, apoi își ridica ochii și-i privea pe cei din jur ca și cînd ar fi vrut să spună : „Vă miraţi ? Să știți că nici mie nu-mi vine a crede". Și le zîmbea cu un fel de tristețe.

De obicei, lumea rămînea tăcută, cu ochii la Bronka. El continua să-și fumeze țigara, împingea în foc, c-un beţișor, tăciunii rostogoliți pe iarbă... Tocmai acelea erau pentru el clipele cele mai frumoase. Parcă un pahar de spirt curat ar fi pornit să i se prelingă prin vine.

— Vorbești serios ?

— Asta-i bună ! Credeți că nu știu ce poți să pățești pentru falsificarea istoriei ? Știu. Știu, tovarăși dragi.

— Ia mai dă-o-ncolo de tîmpenie !...

— Și unde s-a-ntîmplat asta ? Cum ai tras ?

— Cu un browning. Uite-așa : am apăsat pe trăgaci și — pac ! Bronka se uita la cei de față grav, întristat de neîncrederea pe care o manifestau aceștia. N-o mai făcea cîtuși de puțin în bătaie de joc.

Cei neîncrezători își cam pierdeau cumpătul.

— Da' de ce treaba asta n-o ştie nimeni ?

— Pentru că şi peste-o sută de ani multe lucruri vor mai pluti în beznă. Clar ? Că poate n-aţi ştiut... Tocmai aici e tragedia, că mulţi eroi rămîn necunoscuţi.

— Să ştii că asta cam miroase a...

— Lasă-l în pace. Povesteşte-ne şi nouă cum a fost treaba ?

Bronka era convins că, în cele din urmă, lumea va dori totuşi să-l asculte. Se întîmpla aşa de fiecare dată.

— Mi-e c-o să mă daţi de gol...

O clipă rămîneau iar descumpăniţi.

— Ba n-o să te dăm de gol.

— Pe cuvînt de onoare ?

— N-o să te dăm, omule ! Hai, povesteşte.

— Ba nu, vă rog să vă daţi cuvîntul. Că lumea din sat ştiţi cum e... Abia aşteaptă să-mprăştie vorba...

— Las' că n-o să fie nimic ! Oamenii erau acum nerăbdători să-l asculte. Haide, zi-i odată.

— Încă un strop, vă rog. Bronka îşi întindea iar paharul. Părea cu totul treaz. După cum v-am mai spus, treaba asta s-a-ntîmplat la douăzeci şi cinci iulie, o mie nouă sute patruzeci şi trei. Ne aflam atunci în ofensivă. Cînd se trece la ofensivă, sanitarii au de lucru mai mult ca oricînd. În ziua aceea adusesem la ambulanţă vreo doisprezece oameni... Adusesem şi-un locotenent, era grav rănit, săracul, şi l-am pus într-o rezervă. În rezerva aia se afla şi-un general. Un general-maior. Rănit mai uşor, atins oleacă, mai sus de genunchi. Tocmai i se schimba pansamentul. Mă vede pe mine generalul acela şi zice :

— Să mai stai p-aici, sanitarule, să nu pleci.

Îmi zic: precis c-o să am de mers undeva; doreşte pesemne generalul să-i dau o mînă de ajutor. Mă rog, stau şi aştept. Cu generalii să ştiţi că-i grozav să ai de-a face: toată situaţia o ai ca-n palmă.

Oamenii ascultă în tăcere. Focul arde vesel, fumegă, îi trosnesc cînd şi cînd tăciunii. Din pădure se strecoară pe furiş umbra amurgului, coboară pe apă, şi numai şuvoiul din mijlocul rîului, unda lui cea mai repede, încă mai joacă în lumină, încă mai sclipeşte, ca şi cînd un peşte imens ar goni pe-acolo la vale, legănîndu-şi prin penumbră trupul lung, argintiu.

— L-au pansat, în fine, pe general şi doctoru-i zice: „Ar trebui să mai zăboviţi pe la noi". Da' generalul de colo: „Ia mai slăbeşte-mă, vericule!" Numai nouă ne era p-atunci frică de doctori, că generalii să ştiţi că nu-i prea băgau în seamă. M-am suit cu generalul în maşină şi-am plecat. Habar n-aveam unde mă duce. Pe drum a început să mă întrebe de unde sînt, cu ce m-am ocupat înainte să-nceapă războiul, cîte clase am la bază? I-am răspuns cu de-a măruntul: că sînt din cutare loc (m-am născut chiar aici, în ţinutul ăsta), că am lucrat în colhoz, dar că m-am ocupat mai mult cu vînătoarea. „Asta-i bine, zice generalul. Eşti bun ţintaş?" Păi, zic eu, ca să nu lungesc vorba, cu carabina îţi sting o lumînare de la cincizeci de paşi. Cît despre clasele alea, zic, cu aşa ceva nu mă prea pot lăuda: tata mă lua de mic copil cu el prin taiga. Nu-i nimic, zice generalul, acolo unde o fi cazul, n-ai să ai nevoie de studii superioare. Pe cîtă vreme, zice, dacă ai să ne ajuţi să stingem o lumînare afurisită, care a dat foc la întreaga lume, Patria să ştii că nu te va uita niciodată. În-

cepuse adică omul să bată încotrova. Ați priceput-o, așa i ? Ei bine, eu, în momentul acela, nu-mi dădeam seama cîtuși de puțin.

Am ajuns în cele din urmă la un adăpost mare. Generalul i-a dat pe toți afară și-a început să mă descoasă mai departe. Niscaiva rubedenii prin străinătate, zice, n-ai cumva ? De unde să am ? zic. Siberieni sîntem din moși-strămoși. Ne tragem din cazacii care au clădit fortăreața Bii-Katunsk. Încă pe vremea țarului Petru. De-acolo obîrșim, zic, aproape întreg satul...

— Da' de ce-ți zice dumitale Bronislav ? îi ia vorba unul din vînători.

— Că i-a trăsnit așa prin minte lu' popa al nostru, de bețiv ce era. Pentru asta i-am ars și eu una zdravănă, cînd l-am escortat la G.P.U., în nouă sute treizeci și trei...

— Cum, cum ? Unde l-ai escortat ?

— Păi, la oraș. De ridicat, l-am ridicat, da' n-avea cine să-l ducă. Du-te tu, Bronka, mi-au zis ăilalți, că tu ai cu el o socoteală veche.

— Da' de ce ? Ai un nume frumos.

— La un nume ca ăsta, trebuie să-l ai și p-ăla de familie mai ca lumea. Or eu îs Bronislav Pupkov [1]. La armată, cum începea apelul, cum auzeai lumea rîzînd. Pe cîtă vreme avem pe unul în sat, Vanka Pupkov îi zice, și nu se leagă nimeni de el.

— Mă rog. Și ce-a fost mai departe ?

— Păi, mai departe a fost cam așa. Da' unde-am rămas ?

— Începuse generalul să te-ntrebe...

— Aha. Păi m-a tot întrebat el, pe urmă îmi spune : „Tovarășe Pupkov, zice, partidul și guver-

[1] De la „pupok" — buric.

nul îți încredințează o misiune de cea mai mare răspundere. Aici, în linia întîi, zice, a sosit Hitler, incognito. Ni se oferă, deci, șansa să-l mătrășim. De curînd am pus mîna pe-un ticălos, trimis la noi c-o misiune specială. Misiunea și-a îndeplinit-o, dar ne-a picat după aceea nouă în mînă. Și-am aflat că trebuia să treacă înapoi linia frontului ca să-i înmîneze lui Hitler personal niște documente foarte importante. Or Hitler și clica lui știu cu toții cum arată individul ăsta la față."

— Bine, dar ce amestec aveai dumneata ?

— Cine mă-ntrerupe, sticloanța s-o destupe. Încă un strop, vă rog. Hu-uh ! Explicația-i foarte simplă: semănam cu ăla ca două picături de apă. Măi și-a-nceput, fraților, o viață !... Bronka se cufundă în amintiri cu atîta voluptate, cu un asemenea avînt, pe care de-abia și-l reține, încît cei din jur încearcă la rîndul lor un sentiment plăcut, cu totul aparte. Zîmbesc. Îi cuprinde pe toți un fel de molcomă încîntare. Mi-au dat, deci, o cameră separată, chiar acolo, în clădirea spitalului, mi-au repartizat și două cătane de ajutor. O cătană avea chiar gradul de plutonier, deși, vorba aia, eu eram simplu soldat. Ia adă-mi cizmele alea, zic, tovarășe plutonier. Se ducea omul și mi le aducea. Executa ordinul, ce putea să facă. Iar eu între timp eram pus să studiez. Urmam, adică, niște cursuri...

— Ce fel de cursuri ?

— Niște cursuri speciale. Despre treaba asta deocamdată n-am voie să vorbesc, am dat și-o declarație-n scris. Abia după cincizeci de ani o să am dreptul. Și n-au trecut decît... Bronka numără în gînd și mișcă din buze. ...N-au trecut decît douăzeci și cinci. Mă rog, asta-i altă problemă. Traiul ăla deci își urmează cursul. Dimineața cînd mă

scol, mi se aduce micul dejun: felu-ntîi, felu' doi, felu' trei. De-mi aduce cătana un vinaț mai nu știu cum, eu hau! mă răstesc la el și-odată-l vezi cum vine cu butelcuța de spirt în brațe. Că era dintr-ăsta la spital, de nu mai aveau unde să-l pună. Puneam mîna pe spirt, mi-l potriveam cu apă după cum îmi era voia, iar vinațul ia-l dumneata, cătană... Trece așa o săptămînă. Mă gîndesc: oare cît m-or mai ține ăștia aici? În fine, într-o bună zi, sînt chemat la general. „Ei, zice generalul, cum e, tovarășe Pupkov?" Sînt gata, zic, să-ndeplinesc misiunea! „Bravo, zice, cu Dumnezeu înainte. Te așteptăm să te-ntorci de acolo Erou al Uniunii Sovietice. Vezi numai să nu greșești ținta!" De-am să greșesc ținta, zic, să fiu ultimul trădător și dușman al poporului. Ori, zic, pier împreună cu Hitler, ori o să veniți să-l eliberați pe Bronislav Ivanovici Pupkov, Erou al Uniunii Sovietice. Am uitat să vă spun că ai noștri pregăteau tocmai atunci o ofensivă grandioasă. Uite așa, din flancuri, urma să vină infanteria, iar în față — un puternic atac frontal cu tancurile.

Lui Bronka ochii îi scînteiază ca niște tăciuni aprinși. Nici păhărelul de aluminiu nu și-l mai întinde: a uitat de el. Reflexele flăcărilor îi joacă pe obrazul uscățiv, cu trăsături ca la carte. E chipeș în clipele acelea Bronka și-i nervos.

— N-am să vă mai povestesc, dragi tovarăși, cum m-au trecut peste linia frontului și cum am ajuns în buncărul lui Hitler. Vă spun doar atît, c-am ajuns. Bronka se ridică în picioare. Am ajuns!... Cobor ultima treaptă și văd că mă aflu într-o sală mare, cu ziduri din beton armat. Arde lumina electrică, împrejur o droaie de generali... Caut să mă orientez rapid: unde-i Hitler? Bronka

e cuprins de încordare, glasul i se frînge, răsună cînd într-o şoaptă şuierătoare, cînd într-un ţipăt scurt, care te taie la ureche. Vorbeşte întrerupt, nu-şi mai sfîrşeşte frazele, înghite în sec... Inima mi-e uite-aici... mi-o simt în beregată. Unde-i Hitler?! Îi studiasem ca la microscop botul de vulpe şi-mi făcusem din timp planul unde să-l ţintesc: drept în mustaţă. Ridic deci braţul: „Heil Hitler!" În cealaltă ţin un pachet. În pachetul ăla aveam un browning încărcat cu gloanţe explozive, unse cu otravă. Vine la mine un general şi-ntinde mîna să-mi ia pachetul. Eu îi fac semn, aşa, politicos. Zic, mille pardons, madame, e pentru führer. I-am spus-o în cea mai curată limbă germană: fiu-rer! Bronka înghite în sec. Şi-atunci... odată îl văd că apare. Parcă a trecut un curent prin mine... Mi-am amintit de patria mea depărtată... De tata şi de mama... Că pe-atunci încă n-aveam nevastă... Bronka tace un timp, gata să plîngă, să urle, să-şi rupă cămaşa de pe el. Ştiţi cum ţi se-ntîmplă uneori, îşi reia el vorba, îţi trece toată viaţa pe dinaintea ochilor... Aşa păţeşti şi cînd îţi iese ursul în cale... Of! Nu mai pot! Lui Bronka îi dau lacrimile.

— Şi pe urmă? întreabă abia auzit careva dintre ascultători.

— A venit drept la mine. Toţi generalii — în poziţie de drepţi. El zîmbea. Şi-atunci am rupt pachetul... Rîzi, ticălosule?! Poftim, atunci, pentru toate suferinţele noastre!... Pentru rănile noastre! Pentru sîngele oamenilor sovietici!... Pentru oraşele şi satele distruse! Pentru lacrimile mamelor şi soţiilor noastre!... Bronka ţipă, ţinînd mîna ca şi cînd ar fi tras cu pistolul. Toţi cei din jur se simt stingheriţi. Te-a apucat rîsul?! Să te scalzi acum în sînge, năpîrcă blestemată! Ţipătul îi e acum

sfîşietor. Apoi se lasă brusc o tăcere mormîntală. Şi îndată răsună o şoaptă grăbită, aproape ne-deslușită : Am tras... Bronka îşi lasă capul în piept, plînge în tăcere, scrîşneşte din dinţi, scutură din cap cu deznădejde. Apoi ridică fruntea. Obrazul îi e scăldat în lacrimi. Rosteşte din nou încet, foarte încet, cu groază :

— Nu l-am nimerit...

Lumea tace. Starea în care se afla Bronka îi impresionează şi-i miră atît de mult pe cei din jur, încît nu se încumetă să vorbească nici unul.

— Încă un strop, vă rog, zice Bronka încet, cu tărie în glas. Îşi bea paharul şi se duce spre malul rîului. Se aşază acolo şi stă mult, de unul singur, istovit de emoţia încercată. Tuşeşte şi oftează. Ciorba ce i se oferă o refuză.

...Lumea din sat află, de obicei, foarte curînd că Bronka şi-a istorisit din nou povestea cu „atentatul".

Iar el se întoarce acasă posomorît, aşteptîndu-se să fie suduit şi să suduie la rîndul lui. Nevastă-sa, o muiere urîtă, cu buze groase, se repede la el cu gura, de cum îl vede la uşă :

— Ce-mi vii ca un cîine bătut ? Iar ai trăncănit ?...

— Du-te, mă !... îi răspunde alene Bronka. Dă-mi să mănînc ceva.

— Ce să mănînci, ce să mănînci? Ar trebui să-ţi crăp capul cu cîntarul ăsta ! ţipă nevastă-sa. Rîde lumea de noi, de nu mai poţi scoate nasul afară !...

— Păi stai dracului acasă, nu mai umbla aiurea.

— Ba am să mă duc !... Am să mă duc chiar acum la *selsoviet*, să te cheme iar acolo ! O să te bage-ntr-o zi la puşcărie, ciungul dracului. Din cauză că falsifici istoria...

— N-au drept. Că nu-i o lucrare tipărită. Pricepi ? Şi-acu' dă-mi să mănînc.

— Rîde lumea de el, îi rîde-n faţă şi lui nici că-i pasă; Nespălatule ! Jivină păduratică ce eşti !... N-ai pic de obraz ! Scuipa-ţi-aş mutra aia nerușinată ! Buricule !...

Bronka ridică ochii la nevastă-sa. Uitătura îi e severă, pătrunsă de-o mînie reţinută.

— Mille pardons, madame... Poate-ţi scap una !...

În asemenea cazuri, nevastă-sa sfîrşea prin a ieşi din casă, trîntind uşa, şi a se duce să se plîngă iar de „jivina ei păduratică".

N-avea însă dreptate, zicînd că lui Bronka nu-i pasă. Dimpotrivă, el se frămînta cumplit, cuprins de remuşcări şi de ciudă... Şi timp de două zile bea acasă la el. Îl trimitea la magazin să-i ia votcă, pe fecioru-său, un băieţandru de-o şchioapă.

— Să nu stai acolo, s-asculţi ce trăncăneşte lumea, îi zicea cu un aer vinovat şi cu ciudă în glas. Ia o sticlă şi vino fuga acasă.

Fusese, într-adevăr, chemat de cîteva ori la sovietul sătesc, povăţuit acolo, ameninţat că se vor lua măsuri împotriva lui... Treaz fiind, Bronka, evita privirea preşedintelui, îi răspundea supărat, de-aproape nu-l înţelegeai ce spune.

— Bine, bine !.. Lasă-te, bre, de chestiile astea ! Ei şi ?... Mare scofală !..

Pe urmă dădea pe gît o „sticloanţă" la magazin, şedea o vreme pe trepte, ca să-l „apuce", după care se ridica în picioare, îşi sufleca mînecile şi zicea cu glas tare :

— Poftiţi, vă rog ! Care doreşte ? Pe ăl de l-oi schilodi oleacă, rog să nu se supere. Mille pardons !...

Era, însă, într-adevăr, un ţintaş fără pereche.

Cred !

Duminica îl cuprindea urîtul mai abitir ca oricînd. Îl măcina pe dinăuntru, îl ustura la ficați... Maxim parcă-l vedea aievea ca pe un fel de muiere dintr-alea jegoase, bolnave și nerușinate, cu gura mirosindu-i urît, care ar fi umblat să-l mîngîie, să-l sărute...

— Na, că m-a apucat!... Iar a dat peste mine.

— Of!... Doamne... Vrea și Umflatu' să pară om: vezi doamne, i-e urît! îl lua peste picior nevastă-sa, Liuda, o femeie aspră, muncitoare: ei nu-i era urît niciodată. De ce ți-o fi urît, omule?

Maxim Iarikov o ațintea cu privirea ochilor săi negri, înflăcărați... Strîngea din dinți.

— Haide, înjură-mă, poate ți-o trece urîtul. Că la așa ceva ești meșter.

Uneori Maxim izbutea să-și înfrîngă pornirea, să n-o înjure. Voia să se facă înțeles.

— Parcă tu mă poți înțelege?

— De ce să nu te-nțeleg? Lămurește-mă și-am să te-nțeleg.

— Vezi, mă, tu ai mîini, picioare și... alte organe. Cît de mari or fi, asta-i altă poveste, dar le ai pe toate la locul lor. Dacă te doare piciorul, îl simți că te doare, cînd te-apucă foamea, te-așezi la masă... Este?

— O fi.

Maxim sărea de pe scaun (era un bărbat iute, de vreo patruzeci de ani, aprig și nărăvaș, tot voia să se spetească muncind și tot nu izbutea s-o facă,

deşi muncea mult), se-apuca să măsoare odaia, iar ochii îi sclipeau a furie :

— Da' mai are omul şi-un suflet ! Uite ăsta de-aici — îşi arăta el pieptul — şi mă doare ! Doar nu umblu cu prefăcătorii ! Îl simt că mă doare !

— Altundeva nu te doare ?

— Ascultă ce-ţi spun ! ţipa ascuţit Maxim. Dacă vrei să mă-nţelegi, ascultă-mă ! Dacă te-a făcut mă-ta de lemn, măcar încearcă să pricepi că mai sînt şi oameni cu suflet ! Doar eu nu vin să-ţi cer trei ruble de-o votcă, eu vreau să... Of, că proastă mai eşti ! îşi pierdea el răbdarea, dîndu-şi seama deodată, cu toată limpezimea, că niciodată nevastă-sa n-o să-l poată înţelege. Niciodată. De şi-ar spinteca pieptul, de şi-ar scoate sufletul de acolo şi i l-ar arăta, ea nu i-ar spune decît atît : păi ăla-i borhot ! De fapt, nici el nu credea că sufletul îi este numai aşa, un boţ de carne. Prin urmare, orice i-ar zice nevesti-si, degeaba îi zice. Şi-atunci la ce bun să-şi facă inimă rea ? De m-ai întreba — îşi relua el vorba — pe cine urăsc eu cel mai tare pe lumea asta, eu ţi-aş zice : pe oamenii fără suflet. Ori cu sufletul pocit. Decît să stai de vorbă cu de-alde voi, ăştia, mai bine te dai cu capul de pereţi.

— Mă, ce-ţi mai umblă gura !

— Piei de-aici, să nu te văd !

— Păi de ce te-nfurii, bărbate, dacă zici că ai suflet ?

— Da' tu ce, crezi că sufletu-i turtă dulce ? Sufletul meu uite că se-ntreabă : de ce l-oi fi tîrînd întruna după mine ? D-aia mă şi doare. Da' dacă mă doare, eu mă-nfurii. Îmi fac nervi.

— Şi mai du-te dracului cu nervii tăi cu tot. În ziua de duminică, lumea petrece, vorba ceea, în

chip civilizat. Merge la cinema... Numai tu, vezi doamne, cu nervii tăi. Umflatule...

Maxim se oprea în faţa ferestrei şi sta multă vreme nemişcat, uitîndu-se afară, pe uliţă.

E iarnă şi e ger. Spre cerul înalt şi îngheţat satul trimite trîmbe de fum cenuşiu: lumea stă la căldurică. Pe uliţă trece cîte-o bătrînă, ducînd cu cobiliţa găleţile pline şi chiar de după geamurile duble ale ferestrei se aude cum îi scîrţîie pe sub pîslari zăpada tare, îngheţată. S-apucă apoi, tamnisam, să latre cîte un cîine şi tace din nou: e ger mare. Oamenii îs pe la casele lor, la gura sobei. Stau de vorbă, fac de mîncare, discută despre ce-a făcut cutare sau cutare... Dacă au ce bea — beau, dar nici acolo nu-i cine ştie ce veselie.

Cînd îl apucă urîtul, Maxim nu stă să filozofeze, nici nu cere nimănui nimic, n-are în el decît durere şi mînie. Dar nu-i mînios pe cineva anume, nici nu simte nevoia să-i dea cuiva peste bot şi nici nu-i vine să-şi pună ştreangul de gît. Nu vrea nimic şi tocmai asta e ceea ce-l chinuieşte. Nici să stea întins în pat nu-l trage inima şi nici să bea rachiu, căci nu vrea să se facă de rîsul lumii, îi este silă de-aşa ceva. Altă dată o mai făcea. Într-o zi, beat fiind, plînsese la miliţie în hohote şi se bătuse cu capul de-un perete pe care se aflau atîrnate tot soiul de afişe: zicea, vezi doamne — aflase asta abia mai tîrziu — că el şi c-un alt sătean ar fi inventat un motor puternic, dar de dimensiunile unei cutii de chibrituri şi că ar fi vîndut planurile acestuia americanilor. Că el, Maxim, îşi dă seama perfect de bine cît îi e de josnică fapta săvîrşită, recunoaşte că nu-i decît un trădător, un „Vlasov al ştiinţei" şi cere să fie dus

sub escortă la Magadan. Ţinea, totodată, morţiş să meargă într-acolo desculţ.

— Da' de ce-ai înstrăinat planurile ? îl tot întreba plutonierul. Şi cui ! ! !

Asta Maxim n-o mai ştia. Ştia doar că a ajuns „mai ticălos ca Vlasov" şi continua să plîngă în hohote.

Într-o asemenea chinuitoare zi de duminică, Maxim sta din nou la fereastră şi se uita afară, pe uliţă. Era şi-atunci o zi senină, geroasă, iar din hornurile caselor urcau spre cer trîmbe de fum.

„Şi ce-i cu asta ? gîndea, supărat, Maxim. Tot aşa a fost şi-acum o sută de ani. Nu-i nimic nou. Şi-aşa o să fie totdeauna. Uite că trece un puşti, feciorul lui Vanka Malofeev... Or eu mi-l amintesc pe Vanka însuşi, cînd era aşa, ca fi-su. Pe-atunci eram şi eu la fel. O să mai treacă un timp şi ăştia, micii, o să aibă la rîndul lor copii. Iar copiii lor — alţi copii. Şi asta-i tot ? Păi la ce bun ?"

Simţămîntul care-l cuprinsese, se făcu de neîndurat... Tocmai atunci îşi aminti că lui Ilia Lapşin, vecinul lui, îi venise un oaspete — un neam de-al nevesti-si — şi că oaspetele acela era un popă. Popă în toată legea, cu plete lungi. Era bolnav, avea ceva la plămîni şi venise aci, în sat, să se doftoricească. Se doftoricea cu seu de viezure. Îi făcea rost de viezuri cumnatu-său. Popa avea bani şi, împreună cu Ilia, se apuca deseori să bea spirt. Nu bea altceva decît spirt.

Maxim o porni spre casa lui Lapşin.

Ilia tocmai sta cu popa la masă, bea cu el spirt şi tăifăsuiau amîndoi pe-ndelete. Se şi afumase omul : moţăia şi bolmojea întruna că duminică —

nu duminica asta, duminica ailaltă — o să-i aducă popii doisprezece viezuri deodată.

— La ce-mi trebuie atîția ? zicea popa. Mie să-mi aduci trei, da' graşi.

— Ba ți-aduc doişpe şi-ți alegi tu p-ormă din ei. Treaba mea e să ți-i aduc. După aia ți-l alegi tu p-ăl care o fi mai gras. Că, vorba ceea, trebuie să te-nzdrăvenești... D-aia ți-i şi aduc. O duzină-ntreagă...

Popa începusc a se plictisi de bolmojeala lui Ilia. Văzîndu-l pe Maxim, se-nveseli.

— Ce vînt te-aduce ? îl întrebă.

— Mă doare sufletu', mărturisi Maxim. Şi-am venit să aflu : p-ăi credincioşi îi doare vreodată sau nu-i doare ?

— Nişte spirt bei ?

— 'Mneata să nu-ți închipui c-am venit pentru aşa ceva. Pot să şi beau, da' n-am venit pentru asta. Vreau să ştiu : pe dumneata, de exemplu, te doare vreodată sufletu' ?

Popa turnă spirtul în pahare, împinse unul dintre ele spre Maxim, îi dădu şi sticla cu apă.

— Potriveşte-i tăria după cum îți place.

Popa era un bărbat voinic, de vreo şaizeci de ani, lat în umeri şi cu nişte mîini enorme. Nici nu-ți venea a crede că are ceva la plămîni. Ochii îi erau limpezi şi vădeau înțelepciune. Pe oamenii din preajma lui îi ațintea drept în ochi cu o privire îndrăzneață. Pe unul ca ăsta îl vedeai mai degrabă fugind de plata unei pensii alimentare, decît fluturînd cădelnița prin biserică. Nu arăta deloc a om cucernic, înclinat spre o viață retrasă : c-o mutră ca a lui nu prea erai potrivit să descurci firele încîlcite — vii şi sensibile — ale amărăciunilor şi durerilor omeneşti. Şi totuşi — Maxim îşi

dădu repede seama de asta — popa trebuia să fie un om tare interesant.

— Zici că te doare sufletul ?

— Mă doare.

— M-da. Popa trase o duşcă şi se şterse pe buze cu colţul feţei de masă. Hai s-o luăm mai pe departe. Ascultă-mă cu luare-aminte şi nu mă-ntrerupe. Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi netezi barba şi-şi începu vorba cu o vădită plăcere.

— Cînd s-a ivit pe lume neamul omenesc, tot atunci s-a născut şi răul. Născîndu-se răul, s-a născut şi dorinţa omului de a lupta împotriva lui. A apărut, aşadar, binele. Asta înseamnă că binele n-a apărut decît atunci cînd a apărut şi răul. Cu alte cuvinte, există răul — există şi binele, nu există răul — nu există nici binele. Clar.

— Zi-i, zi-i.

— Nu mă lua aşa, că nu mai zic nimic. Popa era pesemne ahtiat după asemenea divagaţii ciudate, abstracte şi iresponsabile. Ce reprezintă Hristos ? continuă el. Hristos este însăşi întruchiparea binelui, menit să nimicească răul de pe pămînt. De două mii de ani e prezent ca idee în mijlocul oamenilor şi luptă împotriva răului.

Ilia adormise cu capul pe masă.

— De două mii de ani se-ncearcă, deci, a se nimici, în numele lui Hristos, răul de pe pămînt, dar sfîrşitul acestei lupte nici măcar nu se întrevede. Te rog, nu mai fuma. Ori du-te şi fumează colo, la gura sobei.

Maxim îşi strivi ţigara de talpă şi continuă să asculte cu mult interes.

— Da' ce ai 'mneata la plămîni ? îl întrebă din politeţe pe popă.

— Mă dor, răspunse acesta scurt şi fără chef.

— Seul de viezure te-ajută ?

— M-ajută. Dar să continuăm... fiul meu cel zăhăit.

— Ce ai, taică ? făcu mirat, Maxim.

— Doar te rugasem să nu mă-ntrerupi.

— Atîta te-am întrebat : ce ai la plămîni ?

— Ba m-ai întrebat de ce te doare sufletul. Iar eu încerc să-ți arăt cît mai pe-nțelesul tău imaginea acestei lumi, pentru ca sufletul tău să-și dobîndească liniștea. Ziceam, așadar, că ideea unui Hristos a apărut din dorința ca răul să fie înfrînt. Altminteri, ideea asta n-ar fi avut nici un rost. Ia închipuie-ți că binele ar ieși biruitor. Că ar birui, adică, Hristos. Ar mai fi atunci nevoie de el ? Cîtuși de puțin. Vezi, așadar, că nu-i vorba de-un factor veșnic, nepieritor, ci de unul provizoriu, temporar, cum ar fi, de exemplu, dictatura proletariatului. Eu însă doresc să cred în ceva veșnic. Într-o forță uriașă, nepieritoare. Într-o ordine eternă, care știu că se va instaura odată și odată.

— În comunism, adică ?

— Ce-i cu comunismul ?

— Crezi în comunism ?

— Nu e de domeniul meu. Văd că iar mă-ntrerupi.

— Gata. N-o mai fac. Te-aș ruga numai să vorbești mai așa... ca să te pot pricepe. Și n-o lua prea repede.

— Ți-am spus un lucru foarte clar : vreau să cred în binele etern, veșnic, în dreptatea eternă, în eterna Forță supremă, care a iscat toate astea pe pămînt. Vreau să cunosc această forță și vreau să sper că ea va învinge. Căci altfel, ce scop ar avea totul ? Ei bine, unde-ar trebui să caut această

forță ? Popa se uită întrebător la Maxim. Și există ea, oare ?

Maxim înălță din umeri.

— Nu știu.

— Nici eu nu știu.

— Asta-i bună !

— Și-ncă una. Da. Nu cunosc o asemenea forță. Și se prea poate ca, om fiind, să nici nu-mi fie dat s-o cunosc, s-o pătrund cu mintea, să-i deslușesc esența. Or, în cazul ăsta, refuz să înțeleg pentru ce exist ca ființă pe-acest pământ. Vezi, asta e ceea ce mă frămîntă. Iar tu, cu sufletul tău bolnav, să știi că ai venit exact unde trebuia. Mă doare și pe mine sufletul. Numai că tu ai venit să capeți răspunsul de-a gata, iar eu încerc din răsputeri să-i dau de fund. Avem însă în față un imens ocean, care nu poate fi golit cu paharul. Și-atunci ne-apucăm să dăm pe gît porcăria asta... Popa mai trase o înghițitură de spirt și se șterse din nou la gură cu fața de masă. Cînd bem așa ceva, reluă el, încercăm, de fapt, să golim oceanul și să-i dăm de fund. Dar o facem tot cu paharul. Cu paharul, fiule ! Cercul s-a închis : sîntem condamnați.

— Spune-mi... Aș putea să zic și eu o vorbă ?

— Dă-i drumul.

— Văd că ești un popă foarte... interesant. Oare există și popi dintr-ăștia ?

— Sînt om și nimic din ce este omenesc nu mi-e străin. Asta a spus-o un ateu celebru, și-a spus-o foarte just. A dat, ce-i drept, dovadă de-o oarecare vanitate, căci în timpul vieții lui nu l-a socotit nimeni Dumnezeu.

— Deci, dacă te-am înțeles bine, Dumnezeu nu există ?

— Am spus că nu există. Acum voi spune că da, există. Mai toarnă-mi, fiule, niște spirt, adaugă-i douăzeci și cinci la sută apă și dă-mi paharul. Toarnă-ți și ție. Toarnă-ți, fiule al meu cel cu mintea simplă, și să ni se-mplinească vrerea, să dăm, adică, de fundul oceanului! Popa mai trase o înghițitură. Da. Acum voi spune că există. Iar numele lui este Viața. Acesta e Dumnezeul în care cred. E un Dumnezeu sever și preaputernic. El ne oferă binele și răul laolaltă. De fapt ăsta este și raiul de care știm cu toții. De ce adică am hotărît noi că binele trebuie să biruiască răul? Pentru ce să-l biruiască? Mie, de exemplu, mi s-ar părea interesant să aflu că tu n-ai venit aici ca să afli adevărul, ci ca să bei spirt. Și că stai și te holbezi la mine doar ca să-mi arăți că te interesează într-adevăr vorbele mele...

Maxim se foi pe scaun.

— Dar tot atît de interesant ar fi de știut că-ntr-adevăr, nu de spirt ai nevoie, ci de adevăr. În fine, cel mai interesant ar fi să aflu adevărul adevărat. Ce te-a adus aici: sufletul ori spirtul? După cum vezi, eu stau și-mi frămînt creierii, în loc ca pur și simplu să-mi fie milă de tine, o gînganie amărîtă. Dar tocmai de aceea, potrivit credinței mele în acest Dumnezeu al meu, eu vin în cele din urmă și-ți spun: te doare sufletul? Foarte bine. Minunat! Înseamnă că ai avut barem o tresărire-n tine! Că altminteri, cu echilibrul tău sufletesc, nici de pe cuptor nu te-ai fi urnit. Trăiește-ți viața, fiule, plîngi și joacă. Să nu te temi c-ai să lingi pe lumea ailaltă tigăi încinse, căci și aici, pe lumea asta, ai să ai parte cu vîrf și îndesat și de rai, și de iad. Popa vorbea tare, se-ncinsese la chip, năduşise. Ai venit să afli în ce să crezi? Ei bine, află că ai

perfectă dreptate: pe cei credincioşi sufletul nu-i doare. Iar de crezut, să crezi în Viaţă. Cum s-or sfîrşi toate astea, nu ştiu. Încotro se-ndreaptă toate — nici asta n-o ştiu. Ştiu însă că-i foarte interesant să alerg înainte, împreună cu toţi ceilalţi, iar dacă se poate, să-i şi întrec... Răul? Fie şi răul! Dacă în întrecerea asta superbă mi-ar pune cineva piedică, eu m-aş ridica de jos şi i-aş arde una peste bot. Nici un fel de „întoarce-ţi şi obrazul drept". Una peste bot şi basta.

— Da' dacă o avea ăla pumnu' mai greu?

— Înseamnă că asta mi-e soarta: să alerg în urma lui.

— Da' de alergat, încotro alergăm?

— Unde-a dus surdu' roata... Ce-ţi pasă încotro alergăm? Alergăm în aceeaşi direcţie cu toţii: şi ăi buni, şi ăi răi.

— Eu parcă n-aş simţi că alerg încotrova, zise Maxim.

— Înseamnă că eşti slab de picioare. Damblagiu. Înseamnă că asta ţi-e soarta: să stai în loc şi să te smiorcăi.

Maxim strînse din dinţi... Înfipse în celălalt o privire încinsă, rea.

— Da' de ce să am parte de-aşa soartă?

— Pentru că eşti slab. Eşti slab ca un... ca o găină fiartă. Şi nu-ţi mai învîrti ochii ăia-n cap!

— Ascultă, popă!... Da' dacă-ţi ard eu una acuma, ce-o să fie?

Popa — bolnav, bolnav — dar slobozi totuşi un tunător hohot de rîs, de-a mai mare dragul.

— Da' p-asta o vezi? îi arătă el lui Maxim mîna cît o lopată. Să ştii că-i de nădejde: selecţia naturală s-ar produce cît ai clipi.

— Îmi iau puşca.

— Şi-or să te pună la zid. Asta o ştii şi tu, de aceea n-ai să-ţi iei puşca, fiindcă eşti slab.

— Îţi vîr cuţitu-n burtă. Asta o pot face.

— Şi-ai să capeţi cinci ani. Pe mine o să mă doară burta o lună de zile, şi-o să-mi treacă, iar tu ai să tragi de tine cinci ani.

— Atunci de ce te doare şi pe dumneata sufletul ?

— Eu sînt bolnav, dragul meu. N-am alergat decît o jumătate de drum şi uite că m-am poticnit. Ia umple-mi paharul...

Maxim i-l umplu.

— Spune-mi, tu ai zburat vreodată cu avionul ? îl întrebă popa.

— Am zburat. De multe ori.

— Iar eu n-am zburat decît o dată, venind încoace. I-o chestie grandioasă, băiete. Cînd m-am urcat în avion, mi-am zis : dacă baraca asta zburătoare s-o da peste cap, înseamnă că aşa mi-a fost scris. N-are de ce să-mi pară rău şi nici să-mi fie frică. M-am simţit admirabil tot drumul ! Iar cînd dumnealui m-a ridicat de la pămînt şi m-a dus pe sus, chiar l-am mîngîiat cu mîna : bravo, zic, neică ! Uite, cred în avioane. Şi-n general sînt în viaţă multe lucruri drepte. Unor oameni, de exemplu, le pare rău după Esenin, zic că a trăit prea puţin. Ba a trăit tocmai cît ţine un cîntec. De i-ar fi fost cîntecul mai lung, nu ne-ar mai fi încleştat inima. Cîntece lungi nu se află pe lume.

— Da' la biserică, la voi, cum e ?... Cînd începeţi cîte unul...

— Acela nu-i cîntec, băiete, acela e geamăt. Ba nu, Esenin... O viaţă care a ţinut cît un cîntec. Ţi-e drag Esenin ?

— Mi-e drag.

— Hai să zicem unul de-al lui.

— Nu mă pricep.

— Ţine-atunci isonul, da' să nu mă-ntrerupi.

Şi, cu basul lui profund, popa începu să zică despre arţarul cel îngheţat şi zise atît de frumos şi de trist, că-ntr-adevăr simţeai cum ţi se încleştează inima. Iar cînd ajunse la cuvintele „parcă din dîrzenie mi-am mai pierdut şi eu", izbi deodată cu pumnul în tăblia mesei şi, scuturîndu-şi chica, izbucni în plîns.

— Dragul de tine, drag !... Tu l-ai avut la inimă pe ţăran !... Ţi-a fost milă de el ! Iar mie mi-e drag de tine. Drept e să fie aşa ? Drept. E prea tîrziu ? Da, e prea tîrziu...

Maxim îşi dădu seama că şi lui începe să-i fie drag de popă.

— Părinte ! Părinte... Ascultă ici !

— Nu vreau ! suspină popa.

— Ascultă ce-ţi zic, momîie !

— Nu vreau ! Tu eşti slab de picioare...

— Ba pe unul ca tine îl întrec de la primul kilometru ! Auzi, cică aş fi slab de picioare !... Moxule !

— Roagă-te, băiete ! Popa se ridică de pe scaun. Repetă după mine.

— Du-te-ncolo !...

Popa îl ridică pe Maxim de guler, uşor, cu o singură mînă, şi-l aşeză lîngă el, în picioare.

— Zi după mine : cred !

— Cred ! zise Maxim.

— Mai tare ! Cu voce solemnă : cre-ed ! Împreună cu mine : cre-e-ed !

— Cr-e-ed ! intonară amîndoi. Îndată popa continuă de unul singur, cu recitativul lui dintotdeauna :

— În aviație, în mecanizarea agriculturii, în revoluție științifică-ă! În cosmos și-n imponderabilitate! Căci toate acestea sînt realități obiective-e! Acu-mpreună! După mine!

Răcniră amîndoi:

— Cre-e-ed!

— Cred că-n curînd s-or aduna toți în mari și-mputite orașe! Cred că s-or înnăbuși acolo și-or zbughi iar pe cîmpie!... Cred!

— Cre-ed!

— În seu de viezure, în corn de taur, în oiște țeapănă-ă! În carne și-n moliciune trupească-ă!...

...Cînd Ilia Lapșin izbuti să se trezească din somn, ce-i văzură ochii? Uriașul popă își zvîrlea de colo pînă colo prin odaie trupul de atlet, sălta, răcnind, într-o căzăcească îndrăcită, se bătea cu palmele pe șolduri și pe piept:

— Hei, cred, cred!

I-ra, i-ra, i-ra, unu!

Cred, cred!

M-pa, m-pa, m-pa, doi!

Cred, cred!...

Ocolindu-l pe popă, sălta mărunt din picioare Maxim Iarikov. Își pusese mîinile în șolduri și, răcnind cu glas de muiere, îi ținea popii isonul.

— A-ta, a-ta, a-ta, trei!

Cred, cred!

I-ta, i-ta, i-ta, patru!

— După mine! urla popa.

— Cred, cred!...

Maxim îi călca popii pe urme, dădeau ocol odăii, în tăcere, săltînd ușor, apoi popa se repezea iar, ca-ntr-o copcă, într-un iureș de căzăcească, și-și des-

făcea larg brațele... Scîndurile duşumelii se-ndoiau sub greutatea lui.

— Hei, cred, cred !

T-na, t-na, cinci am spus !

Toate oiştile-n sus !

Cred ! Cred !

Şase-n şiţă şi-n blăniţă !

Cred ! Cred !

Amîndoi, atît popa, cît şi Maxim, jucau cu un fel de furie, erau atît de îndîrjiţi, încît nici nu părea de mirare că joacă. Aici ori era de jucat, ori de sfîşiat cămaşa la piept, de hohotit şi de scrîşnit din dinţi.

Ilia se uită cît se uită la cei doi, apoi se ridică şi-o porni şi el în urma lor. De strigat însă, nu strigă în răstimpuri decît atît: „Ih-ha ! Ih-ha !" Cuvinte nu ştia.

Popii i se muiase cămaşa-n spate, iar pe sub ea i se ghiceau jucînd muşchii vînjoşi. Altcîndva, pesemne că nu ştiuse de oboseală, iar boala încă nu avusese răgazul să-i roadă trupul. Şi nici de-aci încolo n-avea să-i fie prea uşor s-o facă: pînă atunci, popa avea să hăpăie toţi viezurii din împrejurimi. Iar la o adică, de i s-o recomanda, o să ceară să i se aducă şi-un lup mai grăsan: că de plecat, n-avea să plece el cu una, cu două.

— După mine ! răcni din nou.

Tustrei, în frunte cu popa cel încins şi îndîrjit, porniră din nou, jucînd, să dea ocol încăperii. O dată şi încă o dată. Pe urmă popa sări iar, ca o jivină uriaşă, greoaie, în mijlocul acelui cerc şi sub picioarele lui se îndoiră şi-acum scîndurile duşumelii... Sus, pe masă zăngăniră farfuriile şi paharele.

— Hei, cred ! Cred !...

Cum a zburat iepurașul

O fetiță, pe nume Verocika, se îmbolnăvise foarte grav. Tatăl ei, Feodor Kuzmici, un bărbat mai în vîrstă, își pierduse somnul și liniștea. Verocika era un copil făcut mai tîrziu de cum s-ar fi cuvenit, avea, fără doar și poate, să fie și ultimul, și Feodor Kuzmici o iubea cu patimă. Era o fetiță nespus de jucăușă, se juca întruna cu el, cînd îl prindea pe acasă nu i se mai dădea jos din brațe, îl tot trăgea de păr, voia să-și pună ochelarii lui pe năsucul ei cît un nasture... Și uite-o acum că a căzut la pat! Cunoscîndu-i necazul, prietenii lui Feodor Kuzmici — avea niște prieteni influenți — i-au trimis acasă doctori peste doctori. Deși într-un caz ca ăsta, medicul de sector știa și singur că o pneumonie nu se tratează altcumva decît cu injecții. Deci și pe fetița asta, cît era ea de mică, au ținut-o numai în înțepături. De cum le intra însă sora medicală pe ușă, Feodor Kuzmici se și făcea nevăzut. Da buzna pe palierul scării, ba mai și cobora vreo două etaje și rămînea acolo, fumînd țigară după țigară. Nu se întorcea acasă decît mult mai tîrziu, cînd fetița se potolea din plîns și sta în pătucul ei, slăbită, cuprinsă de fierbințeli... Și se uita la el. Feodor simțea atunci că i se oprește inima. Dacă ar fi putut să plîngă, dacă i s-ar fi slobozit izvorul lacrimilor, ar fi plîns cu hohote. Lacrimile însă i se înțepeneau undeva în gîtlej și nu voiau deloc să țîșnească. Durerea și neputința în fața bolii îl făcuseră să-și jignească amarnic soția: o învinuise într-una din zile că n-a avut grijă de copil:

„Mai mult la cîrpe ţi-e gîndul decît la fată, îi spusese în ziua aceea, la bucătărie, de parcă i-ar fi azvîrlit nişte bolovani grei pe masă. Vă repeziţi să vă umpleţi şifonierele..." Nevastă-sa izbucnise în plîns... De atunci, chiar dacă n-au mai continuat să se certe — nu mai era chiar aşa de simplu s-o facă — au încetat să mai caute unul la celălalt ajutor şi alinare: au suferit, cum se spune, fiecare în parte.

Doctorul le venea zilnic în casă. Şi-ntr-o zi le spuse că a sosit momentul cînd... Mă rog, cînd toate puterile trupeşti ale fetiţei s-au năpustit asupra bolii şi dacă ar fi cu putinţă ca tocmai acum copila să fie ajutată cu ceva, să-i fie stimulat, adică, moralul, să-i fie îndreptată voinţa spre un lucru plăcut, însănătoşirea i-ar fi şi mai grabnică. Nu, nu, ea se va face bine oricum, însă ar fi cît se poate de nimerit dacă ea însăşi, fie chiar fără să-şi dea seama de asta, şi-ar dori mult, mult de tot, să se vadă sănătoasă.

Feodor Kuzmici se aşeză lîngă pătucul în care zăcea fiică-sa.

— Ia spune-mi, fetiţă dragă, ce ţi-ar dori ţie sufleţelul? Gîndeşte-te bine. Am să-ţi aduc tot ce pofteşti. Şi la o adică am să-l caut pe un vrăjitor, cunosc eu unul care poate să facă orice. N-ai vrea să-ţi împodobesc un brăduţ? Îţi aminteşti ce brad frumos am avut noi de Anul nou? Unul cu beculeţe !....

Mîna mică a fetiţei tresări pe plapomă şi se răsuci cu palma în sus: era gestul prin care Verocika se împotrivea, de obicei, la cîte o treabă pe care n-o socotea că-i aşa cum se cuvine.

— Păi băduţu se-mpodobeşte numa ialna !...

— Ai dreptate, ai dreptate, dădu grăbit din capul lui cărunt Feodor Kuzmici. Uitasem. Atunci poate că vrei, cînd te-ai face bine, să mergem la cinema? Să vedem nişte filme cu desene animate? Multe, multe desene animate...

— Da' eu n-am voie să văd plea multe, zise Verocika cea deşteaptă. Tăticule! îşi săltă ea deodată căpşorul din pernă: Mie mi-a spus unchiul Egol o poveste cu iepuasu... O poveste tale fumoasă!...

— Nu zău? exclamă înveselit Feodor Kuzmici. Ţi-a spus unchi-tău Egor o poveste? Cu iepuraşul?

— Da, da, cu iepuasu...

— Şi-ai vrea s-o mai asculţi o dată?

— Da, cum a zbuat el cu balonasele.

— Cu balonaşele? Cu care balonaşe?

— Cu alea, cu balonasele... Unchiu ale să vină ial pe la noi?

— Unchiul? Nu, draga mea, n-are să vină. Unchiul Egor stă departe, într-un alt oraş. Da' poate o să-mi aduc eu aminte de povestea asta. Cu ce ziceai c-a zburat iepuraşul? Cu balonaşele? A plecat într-o plimbare?

— Ba nu-u! Ochii fetiţei se umplură de lacrimi. Tu nu stii... A bătut vîntu şi iepuasu a zbuat sus, sus... Vleau să vină unchiu Egol...

— Să vină unchiul Egor? Stă prea departe, scumpa mea. Ca să vină la noi, trebuie să meargă mult de tot cu trenul... Ştii? Cu trenul: tu-tu-tu... Ori să zboare cu avionul...

— Atunsi povetete-mi tu...

— Despre iepuraş? Adu-mi tu aminte niţel şi-am să-ţi povestesc. Ce zici c-a făcut el cu balonaşele? Mai întîi le-a umflat, nu-i aşa?

Fetiţa îşi încruntă sprîncenele, închise ochii şi se întoarse cu faţa la perete. Printre gene îi răsări

o lacrimă, i se prelinse pe obraz şi căzu pe-o cută a pernei.

— Fată dragă! exclamă tatăl. Nu mai plînge! Am să aflu îndată toată povestea. Mama cred că ştie foarte bine cum a zburat el cu balonaşele. Vin îndată. Bine? Şi-am să ţi-o povestesc.

Feodor Kuzmici dădu fuga la bucătărie, unde se afla nevastă-sa. Năvăli acolo cu o asemenea expresie aşternută pe chip, încît femeia se înspăimîntă:

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic, nimic... Tu nu-ţi aduci aminte cum a zburat iepuraşul cu balonaşele?

— Cu balonaşele? nu-l înţelese nevastă-sa. Care iepuraş?

— Unul franţuzesc! Cu coarne! I-a spus fetei Egor o poveste cu un iepuraş. N-o ţii minte cumva?

Nevastă-sa se supără şi începu să plîngă. Feodor Kuzmici îşi reveni, o luă de umeri şi se apucă să-i şteargă lacrimile.

— Haide, haide, nu mai plînge...

— Stau aici ca o criminală..., se văită femeia. Nu mai scoţi un cuvînt, fără să te răsteşti la mine. Crezi că numai tu suferi?

— Haide, haide, repetă Feodor. Iartă-mă, n-am făcut-o din răutate... Mi-am pierdut capul: nu-mi vine în minte nimic.

— Despre ce poveste e vorba?

— Despre una c-un iepuraş... Cum a zburat el cu balonaşele. I-a povestit-o Egor. Aoleu! îi veni deodată o idee. Stai că-i telefonez lui Egor! Dau fuga chiar acum la poştă.

— Ce să cauţi la poştă? Poţi să-l suni şi de-acasă.

— De-acasă?... Pînă te rogi de telefonistele astea... Nu, mă duc acolo.

Şi Feodor Kuzmici plecă grăbit spre poştă. Pe drum însă îi veni în minte o altă idee: să-l cheme pe Egor încoace. O să vină şi-o să-i spună fetei tot soiul de poveşti. Că la treburi dintr-astea e priceput, nevoie-mare. Nici vorbă c-a născocit din capul lui povestea cu iepuraşul. Şi-o să-i mai născocească şi altele... Azi e joi, mîine e ultima zi de lucru, o să se învoiască omul, iar duminică seară o să plece înapoi. Că nu face decît vreo două ore şi ceva cu avionul. Are să fie pentru fată o surpriză nemaipomenită, gîndi el mai departe. Că ea nu mai poate după „unchiu Egol", îi plac grozav şi poveştile pe care i le spune, stă cu gura căscată să le asculte...

Nu izbuti chiar cu una, cu două să ajungă cu telefonul la frate-său. Pînă la urmă ajunse. Spre norocul lui, Egor era acasă: tocmai venise — în pauza de prînz — la masă. Asta însemna că Feodor Kuzmici nu mai trebuia să-şi piardă vremea ca să-i explice cumnatei sale cum că i s-a îmbolnăvit fetiţa şi aşa mai departe.

— Ascultă, Egor! strigă el în receptor. Duminică te urc în avion şi pleci îndărăt. Totul o să fie în ordine. Dacă vrei, îi trimit şefului tău o telegramă!

— Dă-o-ncolo de telegramă! strigă la rîndul lui, de la celălalt capăt al firului, Egor Kuzmici. Nu despre asta-i vorba! E vorba că ne-am pus în gînd să plecăm la ţară şi...

— Mă, Egor, lasă, mă, plecatul la ţară! Te rog din suflet! Fata-i chiar acum la momentul critic, mă-nţelegi? Adineaori chiar a podidit-o plînsul...

— Păi eu aş veni bucuros... Alo, m-auzi?

— Te-aud, te-aud.

— Aş veni bucuros, numai că... Egor nu-şi mai isprăvi vorba şi glasul îi amuţi.

— Egor! Egor! urlă Feodor Kuzmici.

— Stai niţel, îi răspunse celălalt. Discut aici cu nevastă-mea.

„Aha! gîndi Feodor. S-o fi pus nevastă-sa de-a curmezişul."

— Auzi, Egor! i se adresă din nou lui frate-său. Dă-i, mă, receptorul nevesti-ti, să vorbesc eu cu ea.

— Bună ziua, Feodor Kuzmici! auzi de departe o voce subţirică, politicoasă. Vi s-a îmbolnăvit fetiţa?

— S-a îmbolnăvit, ce să-i fac! Ascultă-mă, Valentina... Feodor îi uită brusc patronimicul. Doar îl ştia foarte bine şi uite că-i zburase din minte. Ascultă-mă, Valia dragă, o întoarse el la repezeală, te rog din suflet: lasă-ţi bărbatul să vină la noi pentru două zile! Numai pentru două zile! Am să vă rămîn recunoscător! Am să... Lui Feodor nu-i mai veni în minte ce să-i promită. Am să vă fiu şi eu de ajutor la nevoie!..

— Eu îl las, vai de mine... E-adevărat, tocmai ne pregăteam să plecăm la vilişoară... De-astă toamnă ne stă nedereticată şi voiam să...

— Valia, draga mea, te rog din toată inima! Mi-e greu să-ţi explic acuma, dar am mare nevoie de Egor. Foarte mare nevoie! M-auzi, Valia? Valia!..

— Da, Feodor, sînt eu la aparat, se auzi glasul lui Egor. S-a făcut. Auzi? Zic, s-a făcut, plec la voi cu avionul. Chiar astăzi.

— Of, Egor.. Cîteva clipe, Feodor nu mai zise nimic. Bine, îţi mulţumesc. Te aştept.

Cît despre Egor, acesta, punînd jos receptorul, avu cu nevastă-sa următorul schimb de cuvinte:

— Poftim! zise Valia. Laşi totul baltă şi pleci valvîrtej să-i spui fetei poveşti...

— N-auzi că li s-a-mbolnăvit copilul?

— Păi de ce-i copil? Să se-mbolnăvească. Or fi vrînd să-l crească fără să le fie bolnav vreodată?

De fapt, nici Egor nu era prea dumirit. Cum vine asta: să faci aproape o mie cinci sute de kilometri... ca să-i spui fetei o poveste? Îşi aminti însă cu ce voce jalnică îi vorbise frate-său — ai fi zis că-i gata-gata să plîngă — şi-şi spuse că are, pesemne, într-adevăr, nevoie de el. Poate că mai multă nevoie are el decît fiică-sa.

— O dată ne-am gîndit şi noi să mergem la vilă şi... bombăni în continuare Valia. Bolşakovii uite că au şi fost. Ziceau că le-a curs apa prin acoperiş. Şi tu ştii prea bine: vila noastră de acolo are acoperişul mai şubred ca la ei...

— Acu' de ce-mi spui mie toate astea? se înfurie Egor. Lui de ce nu i-ai spus? Doar i-am şi promis omului, ce mă tot cicăleşti atîta!

— Ia nu te mai răţoi la mine! Vezi doamne, îl cicălesc! Ce, eu n-am dreptul să-mi spun părerea?

— De ce nu i-ai spus-o lui? Lui trebuia să i-o spui, nu mie! Auzi la dumneaei: „Vi s-a-mbolnăvit fetiţa?"

Egor nu era om rău, însă-i îngîna pe oameni cu atîta măiestrie, atît de bine le imita felul de a vorbi, încît pe mulţi îi apucau toţi dracii şi se supărau pe el. De fapt, asta i-a fost lui în viaţă arma de apărare. Tocmai de aceea, pesemne, se pricepea şi la ticluit poveşti. Căci imita cu aceeaşi măiestrie şi toate animalele: atît pe cele bune, cît

şi pe cele rele, iar cel mai caraghios o imita pe afurisita de mumă a pădurii.

— Du-te, du-te ! dădu din mînă Valia a lehamite. Pleacă, fă-le pe plac, dacă n-ai altceva mai bun de făcut. Au ajuns dumnealor mari boieri !..

— Din cîte ştiu, boierii ăştia te-au ajutat cîndva şi pe matale ! îi zise Egor cu mustrare în glas. Ai uitat ?

Valia ieşi din odaie trîntind uşa. Nu, nu uitase. Feodor Kuzmici o ajutase pe fiica lor să intre la institut. Poţi uita aşa ceva ? Se necăjise însă foarte tare şi nu-şi putu ascunde supărarea.

Egor se necăjise şi el. Relaţiile dintre el şi nevastă-sa erau de-aşa natură — totul se petrecuse în timp şi pe neobservate — încît pe primul plan în căsnicia lor se aflau numai şi numai preocupările ei. Egor se împăcase cu această situaţie, întrucît nu se putea spune despre el că ar fi fost un om descurcăreţ : nu era în stare nici să procure bilete pentru staţiunile de odihnă, nici să stea de vorbă, la şcoală, cu profesorii.. Nu ştia decît să muncească. Aşa ceva însă ştie s-o facă şi-un cal. Numai cu munca nu rezolvi mare lucru, de asta se dumirise el mai demult şi tocmai de aceea se şi împăcase cu soarta. Cîteodată, ce-i drept, îşi mai ieşea din fire, dar se potolea repede: se înfuria, ochii începeau să-i sticlească în cap, înjura în gînd pe săturate, dar cam asta era totul. De fapt, e mult mai bine să nu-ţi ieşi deloc din fire şi nici să protestezi, căci asemenea proteste nu fac decît să încingă şi mai mult setea de a domina în căsnicie a oamenilor tari, siguri pe ei.

Egor mai stătu o vreme, supărat, în mijlocul odăii, apoi scoase din scrin patruzeci de ruble şi plecă de-acasă. „Bine că nu trebuie să-mi iau şi

geamantanul, gîndi, mergînd spre aeroport. Poate s-ar cădea totuşi să le cumpăr niscaiva cadouri ? În fine... Dacă a mers totul aşa... împiedicat, ce cadouri să mai cumperi ? Noroc c-am scăpat eu de-acasă ! Deodată încercă un amarnic sentiment de milă pentru micuţa Verocika. Luat adineaori prin surprindere, nu-şi dăduse prea bine seama cît de trebuincioasă se arăta a fi această călătorie. Acum, însă, cînd pornise la drum, pricepu limpede că nu era cazul să stea pe gînduri. Dar dacă fetiţa... Alungă pe dată gîndul, nici nu aşteptă să i se închege în minte. Îl sună apoi de la un telefon public pe şeful lui de atelier (Egor era tîmplar de mobilă fină, mult apreciat de toată lumea din fabrică), iar acesta îl învoi fără nici o vorbă : ştia prea bine că Egor avea să recupereze cît de curînd această zi şi jumătate, ba chiar să lucreze şi mai mult de-atîta.

La aeroport, casiera de la ghişeu îi spuse că pentru cursa spre oraşul N. nu mai sînt bilete.

— Poate mai găsiţi unul pe undeva... o rugă el cu sfială.

— Ce-nseamnă : „mai găsiţi unul pe undeva" ? Biletele s-au terminat, repetă femeia cu glas sever.

Egor stătu cîteva clipe cu ochii la femeia de după despărţitura de sticlă... Apoi mai făcu o încercare.

— Ştiţi, trebuie neapărat să plec... Vă rog. E vorba de-un copil...

— Doar ţi-am spus clar, cetăţene : nu mai avem bilete. E chiar aşa de neînţeles ? Auzi la dumnealui : „poate mai găsiţi pe undeva" !...

— De înţeles, am înţeles, numai că... Egor simţi o vie dorinţă s-o îngîne pe femeia de la ghişeu. Ar fi

făcut-o nemaipomenit de bine. „Stai, stai, îi veni deodată o idee. Ăla, de i-am făcut deunăzi nişte stelaje zicea : dacă ai să ai nevoie de ceva, să vii la mine." Din fericire, numărul de telefon al preaputernicului tovarăş îl avea notat în agendă. O scoase, grăbit, din buzunar. Iată numărul !

Vorbi îndelung în receptor, încercînd să-i relateze omului cele petrecute cu fetiţa, cu frate-său, cu...

— Pentru ce localitate îţi trebuie biletul ? îşi pierdu răbdarea preaputernicul tovarăş.

— Pentru N.

— Să fi spus aşa de la-nceput. Pentru astăzi ? Un singur bilet ?

— Unul singur. Pentru astăzi. Ştiţi... sînt chiar la aeroport. Şi mi s-a spus că bilete nu mai sînt. Cum, zic, chiar să nu mai fie nici unul ? Nu se poate aşa ceva...

— Bine. Sună-mă peste vreo zece minute, îl întrerupse din nou baritonul cel sigur de sine din receptor.

Egor înţelese că va pleca chiar astăzi.

Începu să se plimbe prin sala aeroportului, lăsă să treacă vreo cincisprezece minute, apoi telefonă din nou.

— Du-te la casa numărul trei şi ia-ţi biletul, îi spuse baritonul.

— Vai, vă mulţumesc din suflet ! se repezi Egor cu mulţumirile. Că-ncepusem chiar să am îndoieli... Mă gîndeam şi la frate-meu, că s-a rugat omul cu lacrimi în ochi de mine. Ştiţi, e-nsurat pentru a doua oară, n-o să mai poată avea alt copil şi tocmai de-aceea se dă acum de ceasul morţii ! O iubesc şi eu pe fetiţa lui, că-i tare deşteaptă, tot mă roagă-ntruna să-i spun poveşti...

— Ei, la revedere, se auzi în receptor. Călătorie plăcută.

— La revedere, zise Egor.

Casa numărul trei nu era cea pe la care trecuse adineaori. Dacă ar fi fost chiar aceea, Egor ar fi ştiut ce să-i spună persoanei de la ghişeu... I-ar fi spus cam aşa: „Care va să zică, tot s-a mai putut găsi un bilet ? Bravo... Frumoasă treabă, preastimato ! Şezi acolo şi-o faci pe principiala: «Doar ţi-am spus că nu mai avem bilete !» Uite c-a fost de-ajuns un telefon şi biletul s-a găsit. Deci, trebuia să-mi spui aşa: «Nu am bilete pentru dumneata». Şi ce-nfumurare, ce-nfumurare pe mătăluţă ! Cînd colo, eşti un zero, chit că porţi uniformă !" Mă rog, poate că nu i-ar fi spus-o chiar aşa de tăios... Ba poate că nu i-ar fi spus nimic: dacă-i vorba de-un zero, la ce bun să-ţi strici gura ?

...În oraşul N. Egor sosi pe la orele cinci dimineaţa, iar la şase se şi afla la uşa lui frate-său.

Sună... Îi deschise Nadejda Semionovna, stăpîna casei.

— O-o ! se miră ea. Aşa devreme ?

— Am avut noroc să găsesc un bilet, îi spuse cu bucurie în glas Egor. Imediat am şi luat avionul... Ce face Verocika ?

— E mai bine. Acuma doarme. Te-aş ruga să umbli mai încet.

— Bineînţeles ! exclamă în şoaptă Egor. Da' Feodor e acasă ?

— Acasă.

— Om sta deocamdată aici, în bucătărie. Să vină şi el încoace.

Feodor veni în halat şi papuci. Încă nu se trezise de-a binelea şi-n halatul acela părea tare caraghios. Pe Egor chiar îl pufni rîsul.

— Parc-ai fi un popă cu ăsta pe tine, îi zise, strîngîndu-i mîna.

Zîmbetul lui Feodor fu mai degrabă o strîmbătură.

— Cum ai călătorit ?

— Bine.

— Ce-a zis nevastă-ta ? Mi-e că a fost împotrivă.

— Mai dă-o-ncolo. Ne făcusem planul să mergem la vilă...

— Îi cam place să-ţi comande, aşa-i ?

— A !... Lasă astea. Spune-mi mai bine ce face Verocika.

— Boala i-a trecut de momentul critic. Are să se facă bine. O cam sfeclisem.

— Mi-am dat seama.

— Hai şi-om mînca ceva. Să-ţi fac un ceai ? Poate o cafea ? Sau mai bine... ceva tare, ca de la drum ?... Caraghiosul de Feodor începu să umble prin dulapuri. Dăm noi de ceva, imediat. Uite, coniacul ! Vrei nişte coniac ?

— Dă-l încoace. Egor îl urmărea pe fratele cel mare cu multă curiozitate. Feodor venise şi el de vreo trei ori pe la Egor. Nu chiar în vizită, mai mult în trecere, şi-i impresionase pe toţi prin felul său activ de a fi, prin autoritatea şi forţa care se ghiceau într-însul. „M-da, gîndiră cei din provincie, ăsta poate într-o zi să-ţi facă bucata." Dă-l încoace, frăţioare ! Caraghios mai arăţi, zău, nu se putu reţine să nu-i zică Egor. Pari acum om ca toţi oamenii. Nu arăţi deloc a ştab.

— Hm ! făcu Feodor cu un aer nemulţumit. Ce, vezi tu caraghios la mine ? N-ai mai văzut halate de casă ? Sînt chiar foarte comode.

— Nu-i vorba de halat... În fine, hai noroc şi bine te-am găsit. S-o vedem pe Verocika sănătoasă.

Fraţii dădură peste cap păhărelele mici, dar ciudat de grele. Rămaseră tăcuţi.

— Cum o mai duci ? întrebă Feodor.

— Cum s-o duc... Egor întinse mîna spre scrumieră şi cu mîneca hainei răsturnă unul din păhărelele de cristal. Paharul sună subţire, lovindu-se cu muchia de tăblia netedă a mesei şi se sparse. Aoleu ! făcu, speriat, Egor şi aruncă o privire spre frate-său. Acesta zîmbi în colţul gurii, luă cu băgare de seamă paharul şi ciobul care i se desprinsese şi le aruncă pe-amîndouă în coşul de gunoi.

— Pesemne că din copilărie se naşte frica asta în om, zise el. Ştii, pe Verocika doar n-a stat nimeni s-o certe pentru aşa ceva şi totuşi, cînd a scăpat într-o zi o farfurioară din mîini, s-a speriat grozav de tare. Dacă-şi scapă din mîini păpuşa, nu zice nimic, da' uite că pentru o farfurie... O fi la mijloc vreo lege a firii. Nu ?

— S-ar putea. Paharul ăsta văd că-i dintr-alea scumpe, fir-ar el să fie, zise Egor cu părere de rău. Îi de cristal...

— Ia mai dă-l încolo ! rosti pe un ton nemulţumit Feodor. De cristal... Doar îi un simplu obiect pus în slujba omului. Şi-a făcut slujba, ducă-se...

Fraţii îşi cam dădeau seama că nu prea au ce să-şi spună. Data trecută a fost o altă situaţie : Nina, fata lui Egor, se prezentase la examenul de admitere, primele probe le trecuse cu rezultate cam slabe, a fost nevoie de intervenţia lui Feodor... Nu se discuta în casă decît despre examene şi despre institut. Egor trăsese acasă la Feodor, era cuprins de nelinişte pentru soarta fiică-si, dar nu prea îndrăznea să-şi spună părerea. Toate speranţele şi le pusese în Feodor şi aştepta cu spaimă ca bleste-

matul de examen să ia odată sfîrşit. Şi tot atunci a fost perioada în care se împrietenise cu Verocika. Stătea seară de seară şi-i născocea fel şi fel de poveşti. Astfel că-ntreaga ambianţă a fost atunci mult mai puţin oficială.

— Nina ce mai face? îşi aminti şi Feodor de ea: gîndise şi el pesemne că atunci cînd Nina îşi dădea examenele a fost în casă multă agitaţie, totuşi convorbirile lui cu Egor se iscau cumva de la sine şi nu era nevoie ca acum să caute amîndoi un subiect de discuţie.

— Lucrează la o bibliotecă. Eu îi zic: mai odihneşte-te, fată, du-te şi fă plajă, că de muncit în viaţă ai să tot munceşti. Nu, zice, mă duc să lucrez. Asta o să-mi fie socotită ca perioadă de practică.

— Foarte bine: i-o treabă cu folos. Las'-c-o să facă şi plajă, nu te teme. Acum lucrul cel mai important este să se vadă absolventă.

— Păi oboseşte omul tot învăţînd întruna. Ce zici, nu oboseşte?

— Să-nveţi nu-i o treabă care să-ţi facă rău, spuse Feodor cu tărie în glas şi pe-un ton povăţuitor. I-o prostie să te temi de învăţătură. Poporul nostru are nevoie să înveţe, ba chiar trebuia s-o facă de multă vreme. Mi-amintesc ce-mi zicea bunica: „Nu citi, Feodor, cartea pîn-la capăt, că te sminteşti!" Îţi dai seama ce era în mintea ei? Şi nu înţeleg de ce. De unde dracu se iscase spaima asta în faţa cărţii. Doar noi tocmai de carte aveam nevoie... Auzi vorbă: nu citi pîn-la capăt, că te sminteşti...

— Să ştii totuşi c-au fost cazuri...

— Să se sminteascâ cineva din cauza cărţilor?

— Exact ! Feciorul lui Ghilev, de exemplu... A lui Ignat Ghilev, nu-ţi aminteşti de el ? Uite că fecioru-său a păţit-o... A tot citit pînă a-nnebunit.

— Şi de ce aţi crezut că-i din cauza cărţilor ?

— Păi citea băiatu' zi şi noapte...

— Ei şi ?

— Cum „ei şi" ? De aici i s-a tras.

Feodor mormăi ceva, supărat, dar nu stătu să comenteze spusele lui frate-său. Mai întîi scoase din dulap un alt păhărel de cristal şi-l umplu din nou cu coniac. Îşi turnă şi lui.

— Noroc ! Auzi la ei : cică lectura te poate duce la nebunie... Tu, de exemplu, multe cărţi ai citit în viaţă ?

— Pe mine nu mă poţi da de exemplu.

— Da' de ce ? Mă rog, uită-te la mine. Eu am citit pîn-acum o groază de cărţi şi totuşi sînt perfect sănătos, ba chiar îmi dau seama c-am citit prea puţin : ar mai trebui să citesc încă de vreo trei ori pe-atîta...

— La ce să mai citeşti ? se miră Egor. Ce-ţi mai trebuie ? Doar ai de toate...

— Ştiinţă-mi trebuie ! făcu, încruntat, Feodor. Asta-mi trebuie. Că ne vine schimbul, vin tinerii, ne presează, ne ajung din urmă. Şi-ntr-un tempo rapid. Om mai rezista noi, ăştia, cît om mai rezista, da' pe urmă gata, trebuie să le cedăm locul. Cu viaţa, frăţioare, nu te joci !

— Nu ştiu, zise Egor. Pe mine, de pildă, nu mă presează nimeni.

— Pe tine !... Ceea ce faci tu — nu te supăra că ţi-o spun în faţă — ceea ce faci tu poate să facă oricine. Mă rog, nu chiar oricine, în orice caz, multă lume. Sînt însă treburi mult mai complicate...

— Păi n-aveți decît să cedați, se supără la rîndul lui și Egor, socotind, pesemne, că nu-i este prețuită meseria. Că vezi, într-adevăr, pe cîte unul: stă-n-fipt locului ca un lemn și nu știe decît să zbiere la alții.

— Ușurel, nu te grăbi, ripostă cu glas tremurat Feodor Kuzmici. Prea sînteți repeziți! Mai este la mijloc și experiența omului, și vîrsta... Vă sar în ochi vilele? Mașinile? Da' nu vă sare-n ochi că noaptea stai și te tot sucești în pat pentru că... Tu, de exemplu, sîmbăta te duci să faci plajă, iar eu stau la mine-n birou cu ochii pe telefon: m-o suna cine știu eu sau nu m-o suna? Iar dacă m-o suna, ce mi-o spune? Cred și eu că-i ușor să numeri banii din buzunarul altuia. E mai greu să-i cîștigi...

— Ba eu nu stau să-ți număr banii. Ce tot spui acolo!

— Nu vorbesc de tine. Vorbesc de alți... amatori. E cîte un mucos dintr-ăsta, n-a făcut încă nimic la viața lui, da' pretenții are cu carul. Nu, amice, așteaptă să mai crești oleacă și-abia după aceea să-mi vii cu pretenții. Niște pierde-vară! Mie toate astea să știi că nu mi le-a servit nimeni pe tavă. Feodor arătă cu capul într-o direcție imprecisă, avînd poate în vedere apartamentul acela spațios, cu mobile scumpe, poate vila de la țară, cu garajul ei și cu mașina, ori poate șifonierul din încăperea alăturată, unde i se afla costumul cel negru, cu decorații. Aici, vorba ceea, mi-e martor Dumnezeu: am realizat totul numai și numai prin muncă. Să știi. De muncă n-am fugit niciodată, dar nici pe alții nu i-am... Feodor strînse mai tare între degete pahărelul de cristal și acesta dispăru cu totul în pumnul lui uriaș. Ehei, încă mai avea

putere în el Feodor Kuzmici, n-avea să se dea prea curînd la o parte, spre a ceda locul altcuiva. Aţi ridicat ţara-n sus? Păi ieşiţi în faţă, nu v-ascundeţi pe după tufişuri. Feodor pesemne că se ameţise niţel, ori poate că dăduse drumul la tot ce-l frămînta de mai multă vreme. Că doar sta de vorbă cu propriul său frate, care n-ar fi putut să nu-i înţeleagă oful. Şi uite-aşa, băiete, te-agiţi toată ziua, te saturi, vorba ta, de zbierat — că nici de-aşa ceva, din păcate, nu te poţi încă lipsi — iar noaptea stai în pat şi te gîndeşti. „Ia mai duceţi-vă cu toţii dracului! Doar am o Patrie, deci numai în faţa ei am a răspunde dacă îmi duc viaţa aşa cum trebuie sau nu."

— Cine-ţi spune că nu ţi-o duci aşa cum trebuie? rosti cu compasiune Egor. Ce tot vorbeşti? Eu, dimpotrivă, am fost totdeauna bucuros pentru tine şi mă gîndesc mereu: „Brava lui Feodor, măcar el din tot neamul nostru a ajuns om mare".

— Nu vorbeam de-aşa ceva. Şi nici nu sînt chiar aşa cum crezi tu. Nu-mi fac decît meseria, mă străduiesc s-o fac cît mai bine. Şi totuşi!... Feodor lovi în masă cu muchea palmei şi nici nu se sinchisi că face zgomot. Şi totuşi se găsesc ei... cîte unii, care să-ţi vîre în ochi că... Unii care să-ţi dea de înţeles cum că cel ce provine dintr-un mediu rural nu-i în stare să cuprindă cu mintea lui perspectiva de dezvoltare a ţării. Că un ţăran va gîndi totdeauna prin prisma ogorului său, a ţarinei... Uite-aşa mai judecă unii, Egor! Feodor se uită la frate-său, încercînd parcă să-i mai desluşească şi cu privirea aspectul stupid şi amar al unei asemenea judecăţi. Vezi de ce lucruri mai trebuie să mă apăr? Da' cine, mă rog, a trudit din

moşi-strămoşi să ne clădească ţara. Oare nu ţăranul ?

— Spune-mi, ai cumva necazuri ? întrebă Egor.

— Necazuri... Feodor păru că stă să asculte cum sună acest cuvînt. Mai spuse o dată, gînditor : Necazuri. Apoi rosti, punîndu-şi lui însuşi întrebarea : Da' lucruri plăcute oare fost-au cîndva ? Răspunse îndată, grăbit : Au fost, fireşte. Nu, băiete, nu-i nimic la mijloc. Ziceam şi eu, aşa... Am cam obosit zilele astea, am devenit nervos. Fireşte că am şi necazuri, fără ele nu se poate. Da' nu-i nimic ! Totul merge bine.

Lui Egor însă i se făcu milă de frate-său. Şi la chip, şi la fire acesta semăna mult cu tatăl lor. A trudit şi acela o viaţă-ntreagă şi, tot aşa ca şi Feodor, cînd ajungea la ananghie, o făcea pe viteazul. Îşi aminti Egor cum în anul de foamete, 1933, taică-său adusese de pe undeva vreo trei pumni de grîu. Intrase în casă cu un aer din cele mai vesele : „Ia uitaţi-vă ici, flăcăi !" Mama pusese la fiert grîul adus, dar el nu se atinsese de fiertură, zicînd cu aceeaşi voioşie în glas : „Mîncaţi, mîncaţi, că eu m-am şi ghiftuit venind încoace. L-am mîncat aşa, nefiert, de mi-am umflat şi burta." Nu voia însă decît să le-ajungă copiilor. Tot aşa-i acum şi cu Feodor... O face pe viteazul, dar se vede limpede că are necazuri. Şi parcă poţi să-l împaci ? Doar e om deştept, ştie singur ce are de făcut...

— M-da, zise Egor. Fie şi aşa. Nu-i nimic, frăţioare, nu-i nimic. Dă-i bătaie mai departe...

— Ia zi-mi şi mie, ce poveste i-ai spus tu fetei ? îl întrebă Feodor. Una c-un iepuraş... Care-ar fi zburat, chipurile, cu nişte balonaşe.

Egor căzu pe gînduri. Se strădui îndelung să-şi amintească. Pînă şi chipul lui blînd, cu trăsături

mari, îi vădi efortul de a-şi aduce aminte. Îşi aminti în cele din urmă şi se lumină la faţă.

— Povestea cu iepuraşul ?! Păi să vezi : s-a dus odată un iepuraş cu taică-său la tîrg. Şi-a văzut acolo pe unul care vindea nişte balonaşe. De toate culorile : roşii, albastre, verzi... Egor se uita vesel la frate-său şi-i povestea la fel cum i-ar fi povestit Verocikăi : nedînd pe faţă taina poveştii, ci, dimpotrivă, împodobind-o în fel şi chip, şi lăsînd-o cît mai multă vreme ascunsă. Bu-un. Văzînd iepuraşul balonaşele, s-a ţinut scai de taică-său : să i le cumpere pe toate. Taică-său i le-a cumpărat. I le-a cumpărat şi a rămas cu ele în mînă. Cînd, deodată, a văzut pe cineva care vindea nişte morcovi ! „Ţine-ţi balonaşele, i-a spus lui fi-su, că eu mă duc să stau la rînd." Iepuraşul, micuţul de el, le-a luat. Tocmai atunci s-a stîrnit o adiere de vînt, l-a ridicat în slavă şi l-a tot dus... A ajuns iepuraşul dincolo de nouri...

Feodor asculta cu mult interes povestea, ba chiar îşi trase nasul de vreo două ori, din nebăgare de seamă.

— Acu' ce-i de făcut ? îl întrebă Egor pe frate-său. Feodor nu-l înţelese.

— Cum, adică, ce-i de făcut ?

— Cum să-l scăpăm pe iepuraş ?

— Păi... scapă-l şi tu cumva, zîmbi Feodor. Suie-te-ntr-un elicopter.

— Cu elicopterul n-ai cum să-l scapi : face vîrtej clicea şi zvîrle baloanele cît colo.

— Şi-atunci ? Cum poţi să-l scapi ?

— Uite-aşa se-ntreba şi lumea din tîrg : oare cum să-l scăpăm ? Iepuraşul, sărmanul de el, ţipa cît îl ţinea gura şi da din picioare... Taică-său — înnebunit şi el. Cînd colo, vine o fetiţă. Verocika

să zicem c-o chema, şi spune: „Eu ştiam ce să facem!" Că aşa zicea şi fie-mea, Nina, cînd era mică: în loc de „eu ştiu" — „eu ştiam". Vine Verocika şi zice: „Eu ştiam!" A dat fuga la pădure, a adunat toate păsăruicile de acolo — ştia fata o vorbă anume: cum o rostea, toate păsările şi toate jivinele ascultau de ea — le-a adunat, care va să zică, şi le-a spus: „Zburaţi sus, la iepuraşul nostru, şi cu pliscurile voastre străpungeţi-i balonaşele. Dar nu pe toate odată, c-ar cădea la pămînt. Străpungeţi-le unul cîte unul şi atunci are să coboare uşor, uşurel." Şi uite-aşa s-a văzut iepuraşul nostru scăpat din primejdie.

Feodor clătină din cap, zîmbi din nou şi întinse mîna spre scrumieră. Ca să nu mai spargă încă un păhărel de cristal, îşi susţinu cu cealaltă mîneca largă a halatului.

— Îi destul de... modernă povestea asta a ta, zise. Credeam că i-ai povestit una cu vrăjitori, cu lupul din pădure...

— Ba nu, eu le zic cu bună ştiinţă poveşti dintr-astea. Ca să se înveţe din vreme cu viaţa. Şi să ştie de toate. Că vrăjitorii ăia ori prinţesele... Astăzi şi viaţa e cumva într-altfel. Dai cîteodată de aşa nişte vrăjitori, că...

— Da, există vrăjitori — mamă-mamă. Zmei, nu alta! rîse Feodor.

— Ca să nu mai vorbim de muma-pădurii: nu-i muiere să nu fie muma-pădurii. Ascultă, p-a ta n-o trezim? Că vorbim parcă prea tare...

— Pe muma-pădurii? rîse din nou Feodor. N-o trezim, vezi-ţi de treabă. A mea, băiete, nici măcar nu-i muma-pădurii, coborî el glasul. I-o simplă micburgheză cu gîndul numai la cîrpe. Dar aşa-mi tre-

buie, tîmpit cu părul alb ce sînt. Știi... fu gata și el să-i mărturisească lui Egor cine știe ce taină a lui, însă dădu din mînă a pagubă și nu mai zise nimic. Eh, ce să mai vorbim...

Egor gîndi iar cu surprindere cît de puțin seamănă Feodor cel de-acum cu celălalt Feodor, atît de activ și autoritar, de pe șantierele acelea, ale lui...

— Văd totuși că te frămîntă ceva, frățioare, zise Egor. Hai că... poate ți-oi fi și eu de folos cu vreo vorbă ?

— Ba nu, n-am nimic, zise Feodor, plecîndu-și ochii. Și, ca să-și ascundă tulburarea, întinse iar mîna să-și ia o țigară. Văd că astăzi m-am cam... M-am moleșit cumva, stînd cu tine de vorbă. Totu-i în ordine, Egor, totu-i în ordine. Tăcu o vreme, cu ochii în tăblia mesei, apoi își scutură capul încărunțit, îl privi pe frate-său cu un zîmbet ostenit și mai zise o dată : Totu-i în ordine... Bine c-ai venit la mine. Pe cuvînt. Știi, am cam început să-i visez pe tata, răposatul. Ba că am merge amîndoi la cosit, ba că am merge la moară.. O fi semn de bătrînețe. Păi îmbătrînesc, sigur că da. Și știi ce mai visez ? Cai. Mie-mi plăceau caii...

— M-da, făcu Egor. Îmbătrînim...

— Ia să mai bem cîte-un păhărel... Întru pomenirea părinților noștri, fie-le țărîna ușoară. Că doar și noi... ne cam încheiem crugul zilelor. Nu ? Uimit parcă de această idee, atît de simplă și lesne de înțeles, Feodor rămase o vreme așa cum stătea, cu paharul în mînă și cu ochii mai întîi la frate-său, apoi mutîndu-și-i spre tăblia mesei — pe aceasta o aținti îndelung, ba chiar c-o privire supărată. Își reveni, săltă păhărelul, invitîndu-l și pe frate-său să bea, apoi îl dădu peste cap. M-da, zise, mi-ai

cam tulburat inima. Da' de ce, zău că nu-mi dau seama. Chiar că oi fi ostenit zilele astea. Ziceam că nici un necaz nu mă poate încovoia şi uite că... Nu-i nimic. Şi nu-mi pare rău de nimic! dădu el din umeri, iar privirea dreaptă, dură, îi sclipi de sub sprîncenele încruntate. De copila asta mică-mi pare rău. Dar... ne-om strînge cureaua mai tare şi-om trăi. Aşa-i? îl întrebă el pe frate-său la fel cum îi întreba pe atîţia alţii, ziua, la lucru, pe şantierele acelea, ale lui: îl întrebă fără a mai avea nevoie de răspuns, căci totul era limpede. Aşa este, Egor, aşa este. Du-te, băiete, şi te culcă un ceas-două, că pe urmă s-o scula şi Verocika. Eu mai rămîn aici cu hîrţoagele mele... să le pritocesc oleacă. Stai, stai, îşi aduse el aminte, ia spune-mi şi mie cam ce-aş putea să-i cumpăr nevesti-ti? Un cadou, vreau să zic...

— Vezi-ţi de treabă! făcu, supărat, Egor.

— De ce să-mi văd de treabă? Trebuie acuşi să-mi telefoneze... un vrăjitor... Feodor rîse cu poftă. Şi ce vrăjitor! Al mai vrăjitor dintre toţi vrăjitorii: are acolo, la el, de toate... Ia spune. Ce-aş putea să-i iau?

— Vezi-ţi, mă, de treabă! repetă cu ciudă Egor. Auzi la el: cadouri! Pentru ce?

Feodor îl privi, zîmbind, apoi dădu, împăciuitor, din cap.

— Bine, bine. Du-te şi te culcă. Patul ţi-e pregătit. Du-te.

Egor se strecură, încercînd să nu facă zgomot, într-una din odăi, se dezbrăcă şi se aşeză pe marginea canapelei aşternute cu cearşafuri proaspăt călcate... Rămase aşa o vreme, apoi se uită prin-prejur... Privi spre fereastră: un ochi de geam era întredeschis. Îşi scoase ţigările din buzunar, aprinse

una. Fuma gînditor, scuturînd scrumul în palmă. Nu-i era somn.

În odaie intră Feodor.

— Ştii, zise, sînt cam îngrijorat : adineaori ţi-am împuiat capul cu ale mele... Poţi să crezi cine ştie ce. Feodor zîmbi. Se aşează şi el pe marginea canapelei. Ba chiar îl lovi uşurel pe fratesău cu palma pe umăr. Să ştii că totu-i în ordine. Mă-nţelegi ? Totu-i în ordine. De cc te uiţi aşa la mine ? La ce te gîndeşti ?

— Cum adică ? Fii serios. Nu mă gîndesc la nimic.

— Văd că tc uiţi aşa... parcă ţi-e milă dc mine.

— Asta-i bună ! exclamă Egor. Fugi de-aci, omule !

— Mă rog, aşa să fie. Haide, culcă-te. Că-n avion cred că n-ai putut să dormi deloc. Culcă-te.

— Bine, zise Egor. Am să mă culc. Tcrmin acuşi ţigara şi mă culc.

— Aşa, aşa, zisc Feodor şi plecă din odaie.

Egor scutură cu băgare dc seamă scrumul în palmă, se sprijini din nou cu coatele dc genunchi şi din nou căzu pe gînduri. Nu-i era somn cîtuşi de puţin.

Călina roşie

— nuvelă cinematografică —

Povestea asta şi-a aflat începutul într-o colonie de reeducare prin muncă, aşezată mai la miazănoapte de oraşul N., într-un ţinut preafrumos şi aspru.

Era după o zi de muncă, pe înserat. Lumea se adunase în sala clubului.

Pe scenă apăru un bărbat spătos, cu obrazul tăbăcit de vînt şi anunţă:

— Iar acum, corul foştilor recidivişti ne va zice duiosul cîntec „Vecernii zvon" [1].

Din culise — unul după altul — începură să iasă pe scenă coriştii. Se împărţiră în două grupuri: unul mai mare, celălalt mai mic. De remarcat că membrii corului nu aduceau nici pe departe a corişti veritabili.

— Din grupul „bang-bang", reluă spătosul, fac parte cei pentru care termenul de ispăşire a pedepsei va lua mîine sfîrşit. Este o tradiţie a noastră şi noi o respectăm.

Corul începu să cînte. Mai bine zis, melodia fu intonată de către grupul mai puţin numeros, în timp ce membrii celuilalt grup îşi plecară capetele şi, la momentul potrivit, glăsuiră cu mult sentiment:

— Ban-ng, ban-ng...

Din grupul „bang-bang" făcea parte şi Egor Prokudin, eroul povestirii noastre, un ins ca la patruzeci de ani, tuns chilug. Îşi dădea acum silinţa

[1] „Clopote în amurg".

să cînte cît mai bine şi cînd „băteau clopotele" îşi încreţea fruntea şi-şi clătina capul rotund, ca să dea impresia că vuietul clopotului pluteşte şi se leagănă în văzduhul înserării.

Aşa a luat sfîrşit ultima condamnare a lui Egor Prokudin. Acum, avea în faţă libertatea.

În dimineaţa aceleiaşi zile, în cabinetul unuia dintre comandanţii coloniei avu loc următoarea convorbire :

— Ia spune, Prokudin, întrebă comandantul, cum ai de gînd să-ţi duci viaţa de-aci înainte ? Pesemne că întrebarea cu pricina o mai pusese de nenumărate ori pînă atunci : prea de-a gata îi veniră vorbele.

— În mod cinstit ! se grăbi Egor să afirme. Răspunsul îi era, de bună seamă, şi el pregătit dinainte, căci îi ţîşni de pe buze cu o surprinzătoare uşurinţă.

— Bine, de asta nu mă îndoiesc... Da' mai concret ? Cam cum îţi închipui dumneata treaba asta ?

— Păi mă bate gîndul să mă apuc de munca cîmpului, cetăţene comandant.

— Tovarăşe.

— A ? nu-l pricepu Egor.

— De-acu-ncolo, toţi o să-ţi fie tovarăşi, îl lămuri comandantul.

— A, da ! îşi reaminti cu satisfacţie Prokudin. Ba chiar rîse, la gîndul că a putut fi atît de uituc. Aşa e. O să am destui tovarăşi.

— Da' de ce te trage aţa spre munca cîmpului ? întrebă cu o neprefăcută curiozitate comandantul ?

— Păi că sînt ţăran. Din tată-n fiu, adică. Îmi place şi natura. O să-mi cumpăr o vacă...

— O vacă ?

— Păi da. Una c-un uger uite-atîta. Egor arătă cu mîinile cam cum o să fie ugerul acela.

— Vaca să ştii că n-o alegi după uger. Dacă-i una tînără, de unde să aibă ugerul „uite-atîta" ? Parcă văd c-ai să-ţi iei una bătrînă : aia da, aia, într-adevăr, e cu ugerul uite-atîta. Da' ce folos ? O vacă trebuie să fie... suplă...

— Şi-atunci la ce să mă uit ? La picioare ? întrebă Egor, încercînd să-i cînte în strună comandantului.

— La care picioare ?

— Zic : cum s-o aleg ? După cum arată ea la picioare ?

— Ce legătură au picioarele ? o alegi după rasă. Doar există mai multe rase : cutare rasă, cutare rasă... „Holmogorskaia", de exemplu... De altele comandantul nu mai ştia.

— Mă prăpădesc după vaci, repetă cu convingere Egor. Îmi aduc una în grajd... o ţin acolo...

Cei doi tăcură. Se uitară unul la altul.

— Mă rog, o vacă... e şi asta o treabă, zise comandantul. Numai că... doar de vaca aia vrei să te ocupi ? Nu cunoşti nici o meserie ?

— Ba cum să nu ? Chiar mai multe.

— De exemplu ?

Egor meditä cîteva clipe, ca şi cînd ar fi încercat să găsească o meserie cît mai... cum să-i zicem mai bine... cît mai puţin proprie săvîrşirii unor fapte ilegale.

— Să zicem, meseria de lăcătuş...

Chiar atunci sună telefonul. Comandantul puse mîna pe receptor.

— Da. Te ascult. Da' ce temă a avut lecţia ? „Evgheni Oneghin" ? Şi-n legătură cu cine ţi-au pus întrebări ? Cu Tatiana ? Da' ce-o fi, mă rog, de ne-

înțeles la Tatiana? Zic, ce-o fi... Comandantul tăcu și ascultă un timp glasul strident ce răsuna din receptor, uitîndu-se totodată, cu un aer mustrător, la Prokudin și dînd ușurel din cap, ca și cînd ar fi vrut să spună: da, da, totul e limpede. Păi spune-le... Ascultă ici, la mine... spune-le să se lase de chestii dintr-astea demagogice. Ce-i aia: o să aibă copii, n-o să aibă copii?!... Despre asta tratează poemul?! Vezi că vin acuș și-i lămuresc pe toți. Spune-le că... Bine, bine, ți-l trimit pe Nikolaev. Puse receptorul în furcă și ridică un altul. Făcînd numărul, zise nemulțumit: Ai văzut — savanții?... Nikolaev, dumneata ești? Vezi că flăcăii noștri i-au dat profesoarei de literatură lecția peste cap. Păi cică au început să-i pună niște întrebări. Cum? Zice că „Evgheni Oneghin". Ba nu despre Evgheni, frate, despre Tatiana: cică o să-i poată face copii bătrînul sau n-o să poată? Ia du-te mătăluță acolo și vezi cum stă treaba. Haide. Îs mari savanți, mă-nțelegi? zise, așezînd receptorul în furcă. Au început dumnealor să pună întrebări.

Egor rîse, imaginîndu-și cam cum a decurs lecția aceea de literatură.

— Or fi vrînd și ei să știe...

— Ia spune-mi, nevastă ai? îl întrerupse celălalt, schimbînd tonul.

Egor se căută în buzunarul de la piept, scoase de-acolo o fotografie și i-o întinse comandantului. Comandantul i-o luă, se uită la ea.

— E nevasta dumitale? întrebă, neascunzîndu-și surprinderea.

Fotografia înfățișa o tînără destul de chipeșă, cu o privire blîndă, deschisă.

— Viitoarea, spuse Egor. Nu-i prea fu pe plac mirarea comandantului. Mă aşteaptă. Deşi în carne şi oase n-am văzut-o niciodată.

— Cum aşa ?

— Ne cunoaştem prin corespondenţă. Egor întinse mîna şi luă poza. Îmi daţi voie ? Şi rămase la rîndul lui cu ochii la chipul acela gingaş, simplu, atît de rusesc. Baikalova îi zice, reluă el. Liubov Fiodorovna. Ce figură încrezătoare, aşa-i ? Chiar te prinde mirarea. Leit casieriţă...

— Şi ce-ţi scrie ?

— Păi, că-mi înţelege tot necazul. Numai că nu pricepe, chipurile, cum de-am izbutit să nimeresc după gratii. Frumoase scrisori... Îţi merg la inimă... Bărbat-su, cică, era un beţiv. Pîn-la urmă, l-a dat afară din casă. Cu toate astea, n-a prins ură pe oameni...

— Da' dumneata crezi că ai cugetat bine la pasul pe care vrei să-l faci ? îl întrebă cu glas scăzut şi pe un ton grav comandantul.

— Am cugetat, cum să nu, îi răspunse pe acelaşi ton Egor şi băgă fotografia în buzunar.

— Eu zic că-ntîi şi-ntîi ar trebui să te-mbraci ca lumea. În halul ăsta ai de gînd să te înfiinţezi la ea ? Comandantul îl privi nemulţumit. Ce fel de... Ce-i cu gioarsele astea pe dumneata ?

Egor era încălţat cu cizme, purta o rubaşcă închisă la gît şi un jerseu, iar pe cap — un chipiu de la un fel de uniformă. Aducea astfel a şofer rural sau a instalator, făcînd să se înţeleagă totodată că n-ar fi străin de activitatea artistică de amatori.

Egor îşi privi şi el veşmintele şi zîmbi în colţul gurii.

— Aşa-mi cerea mie rolul. După aia n-am mai apucat să mă schimb.

— Of! Artistule... atît ţu în stare să mai spună comandantul şi rîse. Nu era om rău şi, cu toată experienţa lui în treburi dintr-astea, aveau darul să-l minuneze de fiecare dată oamenii a căror inventivitate era pe drept cuvînt nelimitată.

Şi iat-o, în sfîrşit : libertatea.

Asta a însemnat că în spatele lui Egor s-a închis o uşă, iar el s-a pomenit pe-o uliţă a unei mici aşezări...

Trase adînc în piept aerul de primăvară, strînse din pleoape şi scutură cu putere din cap. Merse cîţiva paşi şi se sprijini de gardul aflat în preajmă. Prin dreptul lui trecu o bătrînică, ţinînd în mîini o poşetă. Bătrînica se opri.

— Ţi-e rău ?

— Ba mi-e bine, mamaie, zise Egor. Şi-i şi mai bine c-am intrat primăvara. Totdeauna-i bine să intri primăvara.

— Unde să intri ?

— La puşcărie.

Abia atunci pricepu băbuţa cu cine stă de vorbă. Se feri, speriată, şi se depărtă cu paşi mărunţi. Ba mai aruncă o privire şi spre gardul pe lîngă care trecea. Apoi întoarse capul şi se mai uită o dată la Egor.

Tocmai atunci, Egor ridică mîna ca să oprească din drum o „Volgă" ce se abătuse pe acolo. „Volga" se opri. Egor intră în vorbă cu şoferul. Un timp, acesta nu fu de acord să-l ia cu el.

În cele din urmă, Egor scoase un teanc de bancnote, i-l arătă şi... deschise portiera, aşezîndu-se la rîndul lui pe bancheta din faţă.

Între timp, băbuța care intrase adineaori în vorbă cu Egor se apropie și ea de mașină. În acest scop se încumetase chiar să traverseze ulița.

— Să-mi fie cu iertare, zise, aplecîndu-se spre Egor, da' de ce tocmai primăvara ?

— Treaba cu intratu-n pușcărie ? Păi dacă intri primăvara, tot primăvara pleci acasă. Primăvara și libertatea ! Ce-i mai trebuie omului ?! Egor îi zîmbi băbuței și recită un vers dintr-o poezie : O, lună mai, albastră ! O, iunie de azur !...

— Așa, care va să zică ?! Băbuța căscă ochii a mirare. Își îndreptă spatele și se uită la Egor cam cum s-ar uita niște orășeni la un cal apărut din senin pe o stradă circulată : ia te uită, frate, a apucat-o și calul pe unde aleargă mașinile ! Bătrîna avea niște obrăjori rumeni, acoperiți de cute mărunte și niște ochi nespus de limpezi. Fără să-și dea seama, îi dăruise lui Egor o clipă din cele mai fericite.

Apoi „Volga" se depărtă.

Bătrînica mai stătu o vreme locului, petrecînd-o cu privirea.

— Ce să spun ! E mare poet dumnealui ! El și Fet [1] !

Cît despre Egor, acesta gusta din plin viteza cu care pornise să străbată ținutul.

Mașina trecu de marginea așezării, ieși în cîmp deschis.

— N-ai vrea să pui niște muzică ? întrebă Egor.

Șoferul, un flăcăiandru, bîjbîi cu o mînă în spatele său și dădu la iveală un mic magnetofon.

— Pornește-l dumneata. Apasă clapa aia, din margine.

---

[1] Fet, Afanasi Afanasievici (1820—1892) — poet rus.

Şi cîteva clipe mai tîrziu Egor făcu să se audă o muzică dulce. Îşi dădu capul pe spate, închise ochii. Mult mai aşteptase o clipă ca asta ! Tare mult !

— Te bucuri c-ai scăpat ? îl întrebă şoferul.

— Dacă mă bucur ? se trezi Egor din visare. Păi da, mă bucur... Păru că încearcă să desluşească gustul acelei vorbe. Ştii, puştiule, dacă aş avea trei vieţi de trăit, una mi-aş petrece-o la puşcărie, pe-a doua ţi-aş da-o ţie în dar, iar pe-a treia mi-aş trăi-o numa' după pofta inimii. Cum n-am de trăit decît una singură, cred şi eu că-n momentul ăsta mă bucur. Da' tu te ştii bucura ? Ia spune.

Cînd pe Egor îl cuprindea cîte-o stare sufletească mai deosebită, el se putea avînta uneori şi acolo, mai sus, unde-şi au sălaşul vorbele frumoase şi fără miez.

Şoferul dădu din umeri şi nu-i răspunse.

— Ehei, văd c-ai încurcat-o, băieţaş. Nu prea ştii să te bucuri.

— Da' de ce să mă bucur ?

Brusc, Egor păru absent la cele ce i se petreceau în preajmă. Îl furaseră gîndurile. I se întîmpla, cînd şi cînd, treaba asta : tam-nisam, să cadă pe gînduri.

— Cum ? rosti într-un tîrziu, din păienjenişul acelor cugetări numai de el ştiute.

— Pentru ce, zic, să mă bucur ? repetă şoferul. Era un tînăr, cum s-ar zice, cu picioarele pe pămînt şi cam acru de felul lui.

— Asta, frăţioare, eu nu mai ştiu : pentru ce să te bucuri, zise Egor, revenind anevoie din zările lui depărtate. Ştii să te bucuri — bucură-te, nu ştii — stai aşa. Aici nu se umblă cu întrebări. Poeziile, de exemplu, îţi plac ?

Tînărul, ocolind răspunsul, înălță iar din umeri.

— Păi vezi, zise cu părere de rău Egor. Și mai aveai de gînd să te bucuri.

— Ba n-aveam de gînd cîtuși de puțin.

— Poeziile trebuie să-ți placă, încheie cu hotărîre Egor discuția aceea dezlînată. Ascultă și tu ce poezii se află pe lumea asta. Și începu să recite, ce-i drept, cu unele poticneli, căci mai uitase din versuri :

...al viforniței hohot.
Ce lugubru s-aude în noaptea cea rea !...
Bun venit, moarte ! Haide ! Făptura-ți cernită
Eu o-ntîmpin rîzînd. Nici nu-mi pasă de ea.

Tu, orașule ! Aprig călcîndu-mi pe urme,
Botezatu-m-ai stîrv, putregosul gătej.
Și-nchingat e ogorul de jalea...

nu știu cum. Aici am cam uitat.

Stîndu-i parii de telegraf în gîtlej.

Aici iar am uitat. Mai departe.

Fie inima-n piept să tresară a ducă :
Hăulește fiara pornită la jaf...
Uite-așa, hăituit de gonaci prin pădure,
Își dă lupu-n vileag sîngerosul nărav.

E la pîndă fiara... căci dincolo,'n beznă,
Cineva stă cu degetul chiar pe trăgaci.
Dar, un salt... și-n omăt se prăvale hăitașul.
Colții albi, sfîșiind, umplu neaua de maci.

Te salut, te salut, o, fiara mea dragă!
Blana sură tu scump văd că știi să ți-o vinzi.
Hăituit de dușmani, ca și tine, întruna,
Mă strecor lunecînd pe-ale gheții oglinzi.

Ca și tine, la fel stau și eu : tot la pîndă.
Iar de-mi sună-n urechi al gonaciului corn,
Într-o ultimă, aprigă, rea încordare
Mă avînt, sar la el, la pămînt îl răstorn.

Și de-o fi să-mi pierd viața alături de dînsul,
Prăvălit pe-ntinatul zăpezii izvod,
Toți fîrtații mei dragi răzbuna-mă-vor mîine,
Glăsuindu-mi prin viscole sumbrul prohod.

Ameţit el însuşi de forţa cuvintelor pe care le rostise, Egor şezu o vreme nemişcat, strîngînd din maxilare, privind drept înaintea sa. Şi-n privirea lui încordată, aţintită spre zare, se putu citi o hotărîre fermă, ca şi cînd altcîndva ar fi azvîrlit şi el cuiva o provocare directă, fără să-i fie teamă nici atunci, după cum nu-i era nici în clipa de faţă.

— Ei, ce zici? îl întrebă în cele din urmă pe şofer.

— E frumoasă, zise acesta.

— Chiar că-i frumoasă. Parcă ai da o duşcă de spirt pe gît. Şi mai ziceai că nu-ţi plac poeziile. Eşti încă verde, flăcăule, trebuie să te intereseze orice. Ia opreşte oleacă... văd că mi-au ieşit zînele înainte.

Şoferul nu înţelese despre care zîne e vorba, totuşi opri maşina.

Egor coborî pe şosea. Împrejurul lui se înălţa, zveltă, o pădurice de mesteceni. Şi-atît era de alb şi curat universul acela, înălţat din pămîntul încă

negru, atît era de limpede şi luminos !... Egor se sprijini de trunchiul unuia dintre mesteceni şi se uită împrejur.

— Ia te uită ce-i aici, frăţioare ! exclamă cu o molcomă încîntare. Tărîmul zînelor ! Se întoarse apoi cu faţa spre mesteacănul de care se sprijinise şi-i mîngîie trunchiul cu palma. Bine te-am găsit, surată... Da' mîndră mai arăţi ! Zici că eşti mireasă, nu alta... Îţi aştepţi mirele, aşa-i ? Las' că n-a mai rămas mult de aşteptat... Egor reveni cu paşi grăbiţi spre maşină. În mintea lui totul se limpezise. Trebuie să găsească o soluţie. Şi asta cît mai curînd. Neîntîrziat.

— Dă-i drumul, fecior, cu toată viteza. Că-mi sare uite-acuşi inima din piept. Trebuie întreprins ceva. Ia ascultă, tu nişte băuturică nu-ţi iei la drum ?

— Nici pomeneală.

— Atunci dă-i bătaie. Cît costă cutia asta, a ta, cu muzică ?

— Două sutare.

— Ţi-o iau cu trei. Că-mi place.

Sosind la centrul regional, Egor porunci şoferului să oprească înainte de a ajunge în dreptul casei unde ştia că trebuie să se afle oameni de-ai lui. Îi plăti cu generozitate flăcăului pentru cursa făcută, îi luă cutia cu muzică, apoi, urmînd un itinerar complicat, trecu din curte în curte, spre „hogeac".

Era adunată acolo întreaga bandă.

Şedea pe un scaun o tînără plăcută la vedere, în mîini c-o chitară. În dreptul telefonului sta un cap pătrat cu mutră de buldog şi se uita ţintă la aparat. Se mai aflau în odaie vreo patru fetişcane

fără ciorapi în picioare. Umbla de colo pînă colo un tînăr bine clădit, aruncînd şi el, în răstimpuri, cîte-o privire spre telefon. Într-un fotoliu şedea un molălău cu dinţii înnegriţi, sorbea dintr-un pocal şampanie. Ici-colo, mai şedeau alţi cinci sau şase flăcăi, unii fumînd, alţii nefăcînd nimic.

Încăperea era murdară, neîngrijită. Tapetul, altcîndva albastru, slinos şi el, cu zdrenţele atîrnînd, amintea cu totul nepotrivit de cerul primăvăratic, lucru care făcea ca ungherul acela puturos, ascuns de ochii lumii, să pară şi mai greţos. Unor asemenea sălaşe, aducînd, de fapt, o jignire sălbăticiunilor pădurii, lumea le zice bîrloguri.

Toţi cei din încăpere păreau cuprinşi de-o stranie toropeală. Continuau să arunce în răstimpuri cîte-o privire spre telefon. Atmosfera era vădit încordată. Numai tînăra cea cu pometii uşor ieşiţi în afară îşi prefira alene degetele peste strunele chitarei şi cînta încet, cu o voce plăcută, niţel răguşită, dar care îţi mergea la inimă :

Călina-i roşie,
E pîrguită,
Firea crăiuţului
Am deslușit-o,

Am deslușit-o,
Ah, cum e !... Cată :
Odată-l vezi
La altă poartă.

— Iar eu...

În clipa aceea, la uşa de intrare se auziră cîteva bătăi — un fel de semnal. Cei din odaie tresăriră, speriaţi parcă de un ţipăt.

— S-st ! făcu Molălăul. Se uită la ei şi-n ochi i se aprinseră scîntei vesele. Nervişorii, nervişorii, le mai zise el şi le făcu semn să deschidă uşa.

Porunca i-o execută un flăcău cît un munte.

— Lănţucu', îl preveni Molălăul. Şi-şi vîrî mîna în buzunar. Rămase în aşteptare.

Vlăjganul întredeschise uşa, fără să-i dea jos lănţişorul... Apoi îl scoase repede şi întoarse capul spre cei din odaie.

Uşa se închise.

Brusc, izbucni de după ea un marş triumfal. Egor o îmbrînci şi intră înăuntru în sunetele fanfarei.

Toată lumea sări în picioare, îi făcu semne să înceteze.

Egor opri magnetofonul şi se uită mirat împrejur.

Cei din odaie îl împresurară, dădură mîna cu el...

— Salut, Gore. (Asta-i era porecla lui Egor: Gore [1].)

— Bine-ai venit.

— Ţi-ai făcut veleatul ?

Egor dădea mîna cu toţi, însă nu izbutea să-şi dea seama ce se întîmpla cu ei. Pe cei mai mulţi îi cunoştea dinainte, unii chiar îi erau mai mult decît simple cunoştinţe: se afla, de pildă, acolo Lucienne (cea cu pometii ieşiţi în afară), era, în sfîrşit, Molălăul, şi lui Egor îi făcu multă bucurie să-i revadă. Totuşi ce-o fi cu ei, de arată aşa, mai altcumva ca de obicei ?

— Ce-aveţi, mă ?

---

[1] Gore — necaz, jale, nenorocire.

— Ai noştri dau lovitura la o tarabă, îl lămuri unul din ei. Trebuie să ne sune din moment în moment. Stăm şi aşteptăm.

...Tare se mai bucură cea cu chitara, văzîndu-l pe Egor... îi sări de gît... îi acoperi obrazul de sărutări... Ochii, uşor umezi, îi sclipeau de-o neprefăcută bucurie.

— Gore al meu!... Să ştii că te-am visat azinoapte...

— Zău? rîse, fericit, Egor. Şi ce făceam eu în visul ăsta, al tău?

— Mă-mbrăţişai. Tare-tare.

— Eu oi fi fost ăla? Nu m-ai încurcat cu altul?

— Of, Gore!...

— Ia întoarce-te, flăcăule! dădu glas şi Molălăul. Ti-i, da' mîndru mai arăţi![1]

Egor veni la el. Se îmbrăţişară scurt, bărbăteşte. Molălăul însă nu se ridică din fotoliu.

— Mi-aduc aminte de-o seară de primăvară, i se auzi din nou glasul şi cei din jur amuţiră. Un aer încă umed, în gară — sute de călători. De cîte valize erau acolo, te apuca ameţeala. Lumea — agitată, toţi — cu gîndul la plecare. Şi-n înghesuiala aia şedea un flăcăiaş... Pusese jos cufăraşul lui, din alea care se fac pe la ţară, se aşezase pe el şi părea tare abătut... La un moment dat, s-a apropiat de el un tînăr prezentabil şi l-a întrebat: „Ce-i cu tine, flăcăule, ori nu ţi-s boii acasă?" „Păi să vezi, zise băiatul, am un mare necaz[2]. Am rămas singur pe lume şi nu ştiu încotro s-o apuc." Şi-atunci tînărul acela...

---

[1] Citat aproximativ din „Taras Bulba" de N. V. Gogol.
[2] În original „gore" (v. nota de la p. 405).

Brusc, sună telefonul. Tresăriră din nou cu toții, de parcă ar fi fost curentați.

— Da ? întrebă cu o prefăcută nepăsare flăcăul cu mutra de buldog. Și rămase multă vreme, ascultînd. Și tot dădu din cap. Păi stăm aici cu toții. Eu nu mă mișc de lîngă telefon. E toată lumea. A venit și Gore... Da. Chiar acum a picat. În regulă. Așteptăm. Puse receptorul în furcă și se întoarse spre ceilalți.

— Au pornit la treabă.

Se agitară cu toții.

— Și-acum — șampanzeu ! porunci Molălăul.

Sticle de șampanie trecură din mînă în mînă.

— O fi vreo tarabă mai de soi ? îl întrebă Egor pe Molălău.

— Ca la opt bătrîne, îi răspunse acesta. Hai noroc !

Băură.

— Lucienne... Zi-ne și tu ceva... să ne mai destindem, îi ceru fetei Molălăul. Era un tip slab, calm și de-o mare impertinență, îi erau ochii impertinenți.

— Vă zic ceva de dragoste, spuse simpatica Lucienne. Își scutură cîrlionții vopsiți și lovi cu putere strunele. Și toată lumea amuți.

Cine nopții stă de strajă ?
Vraja, vraja...
Ochi de foc...
De tristeții
Pici în mreajă,
Să o iei din loc.

Pe otave-n miez de noapte
Fericirea o găseşti !
Mure coapte,
Şoapte, şoapte :
Vino iar să mă iubeşti !
Cine nopţii stă de strajă ?...

Din nou sună telefonul. Brusc, căzu o liniște de mormînt.

— Da ? rosti în receptor, străduindu-se din răsputeri să rămînă calm, Buldogul. Nu, aţi greşit numărul. Mă rog, se mai întîmplă. Aşează receptorul. A crezut că-i spălătoria chimică, nenorocitul.

Din nou se iscă agitaţie.

— Mai dă, neamule, şampanzeu ! sună iar glasul Molălăului. Ia spune, Gore, de la cine ne aduci salutări ?

— Las' că-ţi zic mai încolo, făcu Egor. Vreau mai întîi să stau cu voi de vorbă. Uite că sînt colo şi nişte tineri pe care nu-i cunosc. Hai, mă, şi ne-om cunoaşte.

Tinerii, vădind mult respect, dădură din nou mîna cu el. Egor, zîmbind, li se uita drept în ochi. Dădea din cap şi zicea : „Bun, bun".

— Vreau să joc ! strigă la un moment dat Lucienne. Şi-şi trînti paharul de duşumea.

— Gura, Lucienne, zisă Molălăul. N-o începe cu ale tale.

— Du-te la dracu ! făcu Lucienne, care se şi ameţise. Gore ! Să le arătăm ce putem !

Egor îşi trînti şi el paharul.

Îi sclipiră şi lui ochii.

— Faceţi cercul, copii ! Hai !

— Calm, calm, Gore ! Molălăul ridică tonul. Aţi găsit şi voi momentul potrivit...

— Las' că auzim telefonul, se auziră glasuri. Dă-le voie să joace.

— Ce-ai cu ei ? Să joace.

— Doar stă Buldogul la telefon.

Molălăul scoase atunci din buzunar o batistă albă şi-o agită, ce-i drept cu întîrziere, în schimb dîndu-şi aere, de parcă ar fi fost însuşi Pugaciov [1].

Doi chitarişti atacară „barînia" [2].

Lucienne porni... Ah, ce joc fu acela ! Ştia fata să joace. Nu cu mişcări largi, cîtuşi de puţin, ci uşor, clar, cu ritm desăvîrşit. Parcă şi-ar fi înghesuit în cosciug, bătucind-o cu tocurile, viaţa ei schiloadă, în timp ce ea însăşi flutura din aripi să zboare departe. Mult suflet puse în jocul acela. Chiar se făcu frumoasă, apropiată cumva şi dragă...

Egor, cînd venea Lucienne spre dînsul, pornea să joace şi el, dar nu-şi punea în mişcare decît picioarele. Mîinile şi le ţinea la spate, părea că nu face nimic deosebit, nici nu sărea ca un ţap, dar şi jocul lui era tot atît de frumos. Jucau frumos amîndoi. Părea că tăinuieşte ceva jocul acela al lor : ceva nedus pînă la capăt, ceva ce nu putea fi uitat.

— Uite după o clipă ca asta îmi jinduia mie sufletul cel trecut prin cazne, zise Egor pe un ton serios. Pesemne că, într-adevăr, aşa văzuse în visurile lui libertatea mult dorită.

— Lasă, Egoruşka, oi şti eu să-ţi alin şi mai şi sufleţelul, dădu glas Lucienne. Ah, ce ţi-l mai alin. Şi mi-l alin şi pe-al meu.

---

[1] Pugaciov, Emilian Ivanovici (1742—1773), cazac de la Don, conducătorul războiului ţărănesc din 1773—1775.

[2] Dans popular rusesc.

— Alină-mi-l, Lucienne. Că-mi plînge, sărmanul.

— Ţi-l alin, lasă. Mi l-oi strînge la piept şi i-oi zice : „Ai ostenit, porumbelul meu ?“ Dragul de tine drag. Ai ostenit, aşa-i ?

— Vezi să nu te-nţepe cu pliscul porumbelul ăsta, se băgă în vorbă Molălăul. Cînd te-o înţepa odată...

— Ba nu, că nu-i rău, spuse pe acelaşi ton serios Egor, fără să se uite la Molălău. Şi chipul i se înăspri. Dar de jucat, Egor nu încetă să joace. Jucară amîndoi mai departe. Nu-ţi mai venea să-ţi iei ochii de la ei, şi tinerii dimprejur nici că-şi luau ochii, se uitau la ei cu un fel de nelinişte, cu lăcomie, ca şi cînd ar fi fost vîrîtă aici în cosciug şi partea scîrnavă a vieţii lor, a fiecăruia, şi ci ar fi putut astfel să iasă afară, sub cerul liber, unde bîntuia primăvara.

— Ţi-a ostenit sufleţelul tot stînd în colivie, reluă Lucienne cu tandreţe în glas.

— Plînge, îi ţinu isonul Egor. Vrea şi el să petreacă.

— Păi să-i dăm la scăfîrlie.. Cu vărguţa... zise Molălăul. Să vezi cum se potoleşte.

— Ce oameni, Egoruşka ! Aşa-i ? exclamă Lucienne. Nişte răi !

— Ba ăstora le putem arăta şi noi colţii. Da' ce te faci cu sufletul, Lucienne, cu sufletul ?... Că-mi plînge, sărmanul.

— Îl alinăm, Egoruşka, îl alinăm. Doar mă ştii că sînt vrăjitoare... Îmi dau în vileag toate farmecele...

— Din carne de porumbel face lumea o tocană a-ntîia, zise cu venin în glas Molălăul. Era omul ăsta slab ca un cuţit, sta într-o permanentă încor-

dare, apărea înfricoşător prin tinereţea lui inutilă, toată patima şi-o vărsase în priviri. Privirile îi erau încărcate de ură.

— Ba nu, că-mi plînge! rosti cu înverşunare Egor. Îmi plînge! I-e strîmtă colivia şi plînge! Îşi smuci gulerul cămăşii... Şi se opri drept în faţa Molălăului. Chitarele tăcură. Încetă şi răpăitul de tocuri al fetei.

Molălăul îşi şi vîrîse mîna în buzunar.

— Iar începi, Gore, cu ale tale? zise el cu un aer satisfăcut.

— Ascultă ici la mine... Cred că-ţi zic pentru ultima oară, rosti Egor pe un ton tot atît de calm, uşor ostenit, încheindu-şi nasturii de la cămaşă. Să nu mă atingi unde mă doare... Pricepi? Că-ntr-o zi nu mai apuci să-ţi vîri mîna-n buzunar. Atîta-ţi spun.

— Te-am auzit.

— Of-f! se necăji Lucienne. Ce plictiseală... Iar cadavre, iar sînge... Brr! Ia mai toarnă-mi, băiete, din sticla aia.

Sună iar telefonul. Lumea parcă şi uitase de el. Buldogul se repezi spre aparat, ridică dintr-o smucitură receptorul... Îl duse la ureche şi deodată păru că şi-a fript cu el degetele. Îl trînti înapoi, în furcă.

Primul care sări în picioare fu Molălăul. Era un tip iute în mişcări. Chipul însă îi rămăsese netulburat.

— Au feştelit-o! rosti scurt şi înfricoşător Buldogul.

— Cîte unul, care încotro! porunci Molălăul. În evantai! Două săptămîni sîntem morţi cu toţii. Executarea!

Rînd pe rînd, cei din odaie începură să dispară. Se prieepeau de minune la aşa ceva. Nimeni nu mai puse vreo întrebare.

— Nu care cumva să vă prind perechi! le mai zise Molălăul. Adunarea la Ivan. Nu mai devreme de zece zile...

Egor se aşeză la masă, îşi mai turnă în pahar.

— Ce faci, Gore ? zise Molălăul.

— Eu ?... Egor rămase pe gînduri cîteva clipe. Cred că am să mă apuc într-adevăr de munca cîmpului.

Lucienne şi Molălăul se opriră în dreptul lui, nedumeriţi.

— Ce vorbă-i asta ?

— Trebuie s-o-ntindem, ce stai ? îl scuturâ de umăr Lucienne.

Egor păru că se trezeşte din visare. Se ridică de pe scaun.

— S-o-ntindem ? Iar s-o-ntindem ?... Da' de venit, ca tot omul, cînd am să vin, cetăţeni ? Unde mi-i cutioara fermecată ?... Aha, uite-o colo. Chiar trebuie s-o-ntindem ? Poate că...

— Ai înnebunit ? Peste zece minute ne trezim cu ăia. Pesemne că ne-au şi luat urma.

Lucienne o zbughi spre uşă.

Egor vru s-o urmeze, dar Molălăul îi puse cu blîndeţe mîna pe umăr. Şi-i zise pe acelaşi ton:

— Las-o. Că intrăm în bucluc. Curînd ne vedem iar cu toţii.

— Vrei să te duci tu cu ea ? îl întrebă de-a dreptul Egor.

— Nu, sună răspunsul celuilalt. Un răspuns ferm şi, se pare, sincer. Hai, pleacă! îi strigă el cu asprime fetei, care întîrziase în prag.

Lucienne îi aruncă o privire mohorîtă şi se strecură afară.

— Caută-ţi un hogeac şi te mai odihneşte, zise Molălăul, turnînd şampanie în două pahare. Odihneşte-te, repetă el. Fie la Kolea Regele, fie la Vanka Samîkin. Ăla are un hogeac bun. Şi iartă-mă, rogu-te... pentru cele întîmplate. Să ştii însă... of, Gore, Gore... să ştii că şi tu mă zgîndări unde mă doare. Doar că nu-ţi dai seama. Hai noroc şi bine-ai venit. Şi deocamdată — la revedere. Nu te mai necăji. Lovele ai ?

— Am. Mi-au mai adunat ăia de-acolo...

— Pot să-ţi mai dau şi eu.

— Dă-mi, se decise Egor.

Molălăul vîrî mîna în buzunar şi-i întinse banii. Un teanc întreg.

— Unde ai de gînd să te duci ?

— Nu ştiu. Oi găsi eu pe cineva. Da' cum, naiba, de-au feştelit-o ?

În clipa aceea pătrunse în odaie un tînăr, alb la faţă de spaimă.

— Au înconjurat întreg cartierul, le zise celor doi.

— Da' cu tine ce-i ?

— N-am mai ştiut pe unde să... Am venit să vă spun.

— Te-ai băgat singur în gura lupului, rîse Molălăul. De ce te-ai întors, mă ? Of, drăguţul de el, viţeluşul tatii... După mine, băieţaşi !

Se strecurară cu toţii printr-o ieşire dosnică şi porniră pe lîngă un zid spre uliţă, dar de acolo răsunară paşii hotărîţi ai patrulei. Se repeziră în altă parte, dar de-acolo auziră alţi paşi...

— M-da, făcu Molălăul, fără să-şi piardă ciudatul lui aer vesel. E cam albastră. Nu ? Ce zici, Egor ?

— Veniţi încoa'! Şi Egor îi împinse pe cei doi într-o firidă.

Paşii se apropiau de ei şi dintr-o parte şi din alta...

De-a lungul zidului, în dreapta firidei, lunecă lumina unei lanterne.

Molălăul îşi scoase pistolul.

— Bagă-l înapoi, prostule ! rosti sec şi cu ciudă Egor. Istericule ! Poate că nu dau de noi... Deschizi focul de pomană ?

— Las' că-i ştiu eu pe ăştia ! făcu, nervos, Molălăul. De astă dată, într-adevăr, îşi cam pierduse cumpătul.

— Stai c-o iau la goană şi-i momesc după mine. Doar am biletul ăla de ieşire. Egor vorbi repede, căutînd din ochi o direcţie în care să se repeadă. Biletul are data de astăzi... N-o să am probleme. Dacă pun ăştia mîna pe mine, le zic că m-am speriat. Că mă duceam la o muieruşcă, le-am auzit ţignalele şi m-am speriat ca un prost... Aşa am să fac. Vă las cu bine !

Şi Egor o luă la goană. Fugi mîncînd pămîntul. Îndată, sunară de pretutindeni fluierături şi tropot de picioare.

Egor alerga cu mult avînt, tinereşte... Ba chiar îşi murmură ceva în barbă, fredona o melodie. Văzu în faţă un loc mai luminat, se repezi într-acolo, se căţără peste nişte conducte şi intonă victorios :

— Hop, tirdapupia ! Nu ştiu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut !...

Trecu de cealaltă parte a maldărului de conducte... În spatele lui, pașii sunară aproape de tot. Egor se strecură într-una din conducte și rămase nemișcat, ținîndu-și răsuflarea.

Deasupra lui bubuiră pași metalici...

Egor ședea chircit și zîmbea cu satisfacție. Mai șoptea și-acum :

— Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut !

Iscase un fel de joc primejdios. Căci după ce vuietul metalic se potoli, în loc să rămînă acolo pînă ce s-ar fi sfîrșit totul, Egor se strecură afară, luînd-o din nou la goană.

Ceilalți se repeziră în urma lui.

— Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut ! Nici pe-acolo n-am trecut ! își făcea el curaj. Sări peste un gărduleț scund și fugi printre niște tufe : i se păru că nimerise într-o grădină. Aproape de tot lătră un cîine. Egor se repezi într-o parte... În față i se ivi o altă îngrădire. Sări peste ea și se pomeni într-un cimitir.

— Asta-mi mai lipsea ! zise Egor. Și merse mai încet.

Tropăitul urmăritorilor se depărta.

— Ei poftim, am scăpat ! rosti apoi cu uimire. Să fi fost și altă dată așa, tui maica mă-si. Cînd vrei să scapi de-adevăratelea, pici în capcană ca un prunc.

Și din nou îl cuprinse bucuria de-a trăi, de a se bucura de libertate.

— Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut ! mai fredonă o dată Egor și-și porni magnetofonul, potrivindu-l să cînte în surdină. Și merse înainte, descifrînd inscripțiile de pe pietrele fune-

rare. Cimitirul era ocolit de-o stradă circulată şi, pînă ce maşinile ajungeau să facă colţul, lumina farurilor se abătea îndelung peste crucile dinăuntru. Iar umbrele lor, nişte umbre lungi şi urîte, lunecau pe pămînt, pe morminte, pe gărduleţele scunde dimprejurul acestora... Priveliştea era cam sinistră. Şi pe deasupra mai răsuna şi muzica pusă de Egor: o îmbinare de-a dreptul absurdă. Egor opri magnetofonul.

— „Dormi în pace pînă în ziua ce va să vină", citi el din mers. „Neverov, negustor de ghildia [1] întîi". Cum ai nimerit, mă, aici ? se miră Egor. Anul una mie opt sute nouăzeci... A-a, zaci aici mai demult. În regulă, negustorule de ghildia întîi... „Vin marchitanii cu mărfuri, tocmai din deal de Kasimov...", se apucă iar să cînte, dar îşi luă seama şi tăcu brusc. „Scumpului şi neuitatului meu soţ, de la văduva lui în veci nemîngîiată", citi el mai departe. Se trînti pe o bancă, şezu cîtva timp. Apoi se ridică din nou. Bine, băieţi, odihniţi-vă mai departe, că eu am plecat. N-am ce face: oi porni prin oraş ca un tip neprihănit ce mă aflu: trebuie totuşi să-mi plec undeva capul. Voi ce ziceţi ? Sigur că trebuie. Totuşi mai zise o dată: Nu ştiu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut !

Şi porni Egor să-şi caute un adăpost.

Din tinda unei căscioare de lemn, aflată la marginea oraşului, un glas iscat de după uşă îi spuse cu asprime:

---

[1] În Rusia prerevoluţionară, negustorii se împărţeau în trei categorii („ghildii"), în funcţie de capitalul de care dispuneau.

— Pleacă d-aici ! Că ies acu' şi-ţi arăt ce n-ai mai văzut : pe potriva numelui. Auzi la ea : cică-i Gore !

Egor rămase cîteva clipe tăcut.

— Haide, ieşi.

— Crezi că nu ies ?

— Ba cum să nu ?... Spune, bre, e aici Ninka sau nu ? îl rugă Egor pe omul de după uşă, de-astă dată pe un ton mai potolit. Da' să nu mă minţi, auzi ? Că tot am să aflu. Şi dacă mă minţi, te pedepsesc crunt.

Celălalt tăcu şi el. Şi la rîndul lui îşi schimbă tonul : spuse cu arţag, dar fără răutatea de adineaori :

— N-auzi, mă, că Ninka-i plecată ? Ce-i aci de ne-nţeles ? Umblaţi, bagabonţilor, în toiul nopţii !...

— Oare să-ţi dau foc la casă ? gîndi cu glas tare Egor. Şi-şi scutură cutia cu chibrituri din buzunar. Ia spune.

În spatele uşii pluti o lungă tăcere.

— Încearcă, zise în cele din urmă vocea. Tonul ameninţător însă îi pierise cu totul. Hai, încearcă şi dă foc. N-auzi că Ninka nu-i acasă ? Ţi-o spun serios. E plecată din oraş.

— Unde-a plecat ?

— Undeva în Nord.

— Şi-atunci de ce m-ai bălăcărit ? Nu puteai să-mi spui aşa de la-nceput ?

— Păi pentru că mi-e ciudă pe voi, ăştia. Din cauza unora ca voi a plecat. Ba chiar cu ei îm preună.

— Atunci să nu-i porţi de grijă. Că-i pe mîini bune. Rămîi sănătos !

Ajuns la o cabină telefonică, lui Egor îi fu dat să se mai înfurie o dată.

— De ce nu se poate, mă ?! De ce ? urlă el în receptor.

Omul aflat la celălalt capăt al firului stătu îndelung să-l lămurească.

— Sînteţi nişte lepre, spuse Egor, şi glasul îi tremură. Fac un mănunchi din voi, scîrnăviilor, şi vă bag cu coada-n sus în răzor... Jigodii ce sînteţi ! Agăţă cu furie receptorul... Şi căzu pe gînduri. Liuba ! exclamă el într-un tîrziu, cu o exagerată tandreţe. Gata. Plec la Liuba. Trînti uşa cabinei şi porni spre gară. Pe drum continuă să vorbească cu el însuşi :

— Of, sufleţelul meu ! Liubuşka, porumbiţă dragă ! Clătita mea siberiană ! Măcar să mă satur la tine de crăpelniţă... Măcar să-mi crească părul oleacă. Puica mea dulce precum cozonacul ! Egor părea din ce în ce mai înverşunat. Mă duc să te înghit ! răcni el în noapte. Şi nici măcar nu se uită primprejur, să vadă de n-a speriat cu răcnetul lui pe careva. Paşii îi stîrneau ecouri pe strada pustie ; spre seară se lăsase un geruleţ şi asfaltul suna, de parcă ar fi fost de sticlă. Te strîng în braţe pînă-ţi dai duhul, p-ormă te sfîşii şi te-nghit. Şi-mi ud gîtlejul cu samahoancă. Aşa am să fac.

Şi iată că a doua zi un autobuz din reţeaua raională de transporturi îl aduse pe Egor în satul Iasnoe.

Pe-un tăpşan sta Liuba, aşteptîndu-l să sosească. Egor o văzu îndată şi o recunoscu... Inima îi zvîcni în piept : ea e !

Porni într-acolo.

— Măi, fir-aș să fiu, își zise, uimit. Chiar că-i frumoasă ! Ca o dimineață senină. Zici că-i o păpușă, nu alta... Scufița Roșie...

— Bună ziua, spuse el politicos, ba chiar făcînd-o pe timidul. Și întinse mîna. Sînt Gheorghi. Și strînse cu multă considerație mîna țărănească, vînjoasă, a femeii. Pentru orice eventualitate, i-o scutură ușor, cu aceeași considerație.

— Liuba, rosti scurt femeia, îndreptînd spre el o privire deschisă, niței gînditoare. Și nu mai zise nimic. Privirea ei îl făcu pe Egor să nu se prea simtă în largul lui.

— Eu sînt ăla, zise el. Și-și dădu seama că a trîntit o gugumănie.

— Iar eu sînt aia, zise Liuba. Continuă să-l privească — gînditoare și calmă.

— Îs cam urît, așa-i ? zise tam-nisam Egor.

Liuba rîse.

— Hai să stăm oleacă la bufet, zise ea. Mai îmi povestești despre dumneata.

— Să știi că nu-s dedat la băutură, făcu el în grabă.

— Nu zău ! exclamă Liuba cu o neprefăcută mirare. Vorbele îi sunară atît de firesc, cu atîta simplitate, încît avură darul să-l zăpăcească.

— Mă rog, cînd oi fi cu alții la masă, pot să beau și eu un pahar... însă nu așa... ca să mă fac criță... Îmi cunosc bine măsura.

— Păi o să bem cîte-un ceai și gata. Îmi povestești cîte ceva despre dumneata. Liuba continuă să se uite cu luare-aminte la cel pe care nu-l cunoscuse pînă atunci decît prin mijlocirea scrisorilor... Îl privea atît de ciudat, de parcă i-ar fi venit să rîdă de ca însăși, de parcă și-ar fi spus, uimită

de propria ei faptă: „Nu sînt eu o proastă? Ia te uită ce-am fost în stare să fac!" Părea însă o femeie hotărîtă, cu mintea limpede: putea să și rîdă de propriile sale fapte, dar de făcut, să facă totuși ceea ce-și punea în gînd. Haidem, îl îndemnă ea. Stăm acolo și-mi povestești. Să știi că am niște părinți cam aprigi. Mi-au spus deunăzi: să nici nu te arăți pe-acasă cu pușcăriașul tău. Liuba mergea cu un pas-doi înaintea lui Egor și-i vorbea întorcînd spre el capul. Părea tot atît de calmă, ba chiar veselă. Da' eu le zic: păi a ajuns omul întîmplător la pușcărie. A dat năpasta peste el. Doar așa a și fost, nu?

Aflînd că Liuba stă cu părinții, care, pe deasupra, mai sînt și niște oameni aprigi, Egor se cam pierdu cu firea. Încercă totuși să nu-și dea pe față gîndurile.

— Da-da, rosti el cu un aer „intelectual". A fost un... concurs de împrejurări... Ghinionul draculuI...

— Chiar așa le-am zis și eu.

— Părinții matale sînt kerjaci?

— Nu. De unde pînă unde?

— Păi ziceai că-s niște oameni aprigi... Să nu mă ia cumva la trei păzește. Eu, de pildă, fumez...

— O, Doamne! Păi fumează și tata. Numai frate-meu nu fumează.

— Ai și-un frate?

— Da. Sîntem o familie destul de mare. Frate-meu are și doi copii. Îs măricei de-acuma: băiatul învață la un institut, fata îi pe terminate cu școala medie...

— Ia te uită: învață amîndoi... Frumos, zise Egor. Bravo! Simți însă că i se cam acrește de atîtea neamuri.

Ajunseră la bufet. Se aşezară la o măsuţă, mai in colţul încăperii. La bufet era lume multă, unii ieşeau, alţii intrau... Şi cu toţii se uitau curioşi la Egor, ceea ce nu făcu decît să sporească starea proastă pe care o încerca acesta.

— Poate luăm cu noi o sticloanţă şi mergem în altă parte, îi propuse el Liubei.

— Da' de ce? Aici e aşa de plăcut... Niura! M-auzi, Niura ?! o strigă Liuba pe ospătăriţă. Adă-ne, drăguţo... Cam ce să ne aducă? se întoarse ea spre Egor.

— Poate un vinişor din ăla negru, zise Egor, strîmbîndu-şi obrazul, de parcă gîndul la băutură i-ar fi provocat silă. Că votca îmi face arsuri.

— Un vin negru, Niura, repetă Liuba. Avea femeia asta, întipărită pe chip, o expresie enigmatică: părea că iniţiase un joc tainic, bine gîndit, în care se avîntase cu mult calm şi bună dispoziţie. Se tot uita, curioasă şi ea, la Egor: o fi ghicit oare despre ce fel de joc e vorba?

— Ei, Gheorghi... reluă ea, acu' vorbeşte-mi şi mie despre viaţa ta.

— Parcă ai fi anchetator, zău aşa, chicoti Egor, dar Liuba nu-i urmă exemplul şi el redeveni serios. Ce să-ţi mai spun? Sînt contabil, am lucrat la o secţie de aprovizionare, şefii mei, îţi dai seama, au tot ciupit şi azi, şi mîine... La un moment dat, pac!, şi ne-a venit o revizie. Şi ăia mi-au pus în cîrcă de toate... Bineînţeles că a trebuit să trag eu ponoasele. Ascultă, tu nu crezi c-ar fi mai bine să plecăm de-aici? zise el, folosindu-l la rîndul lui pe „tu". Se tot uită ăştia la mine ca nişte...

— N-au decît. Ce-ţi pasă? Doar nu eşti un fugar.

— Poftim dovada ! exclamă Egor şi începu să se caute prin buzunare.

— Te cred, te cred, Doamne sfinte ! Am zis şi eu, aşa, c-a venit vorba. Bun. Şi cîţi ani ai stat ?

— Cinci.

— Şi ?

— Asta-i tot... Ce să mai fie ?

— Păi mă tot uit ce mînoaie ai şi zici că eşti contabil ! Nici nu-ţi vine a crede.

— Cum ? A, da. Mîinile mele... Păi mi le-am antrenat acolo... Egor îşi luă mîinile de pe masă.

— Asemenea mîini sînt bune de spart lacăte, nu de umblat cu condeiul, rîse Liuba.

Egor, alarmat întrucîtva, slobozi şi el un rîs, care, ce-i drept, îi sună cam fals.

— Şi pe-aici, pe la noi, cam cu ce ai de gînd să te ocupi ? Tot cu contabilitatea ?

— Nu ! se grăbi Egor să răspundă. De aşa ceva nu mai am nevoie.

— Şi-atunci ?

— Păi să mă mai orientez şi eu... Ba poate-oi mai lăsa o vreme caii să răsufle... Egor se uită şi el drept în ochii femeii. Văd, Liuba, că mă iei cam tare de la-nceput : muncă, muncă... De muncă o să tot am parte. Mai ai şi tu nitică răbdare.

— Da' tu de ce ai început-o cu minciunile ? îl întrebă tot atît de direct Liuba. Să ştii că i-am scris comandantului tău şi omul mi-a răspuns...

— Aşa ? făcu, uimit, Egor. Asta era, care va să zică ? Brusc, se simţi uşurat, ba chiar vesel. Atunci să-i dăm bătaie, surioară ! Toarnă colea, în pahare...

Şi-şi porni Egor magnetofonul.

— Şi ce scrisori frumoase-mi scriai, spuse cu părere de rău Liuba. Nici nu ziceai că sînt scrisori, ziceai... ziceai că-s poeme!

— Zău? se înveseli Egor. Ţi-au plăcut? Te pomeneşti că se pierde un talent. S-a dus şi tinereţea, şi talentul, în temniţa cu gratii la ferestre, cîntă el. Mai toarnă, Liuba, mai pune în pahare. O, temniţă cu nopţi de sclipăt pline... Toarnă, nu mai sta...

— Ce mă tot zoreşti? Ai răbdare. Să mai stăm de vorbă.

— Ah, şefule, mămiţica ta! exclamă Egor. Să nu-mi sufli tu o vorbă! Da' şi eu am făcut-o aici pe cucernicul. Aşa-i? Cică aş fi contabil! chicoti el. Contabil... La evidenţa mărfurilor de larg consum!...

— Ce-ai vrut tu de la mine, Gheorghi? întrebă Liuba. De ce m-ai minţit?... Îţi puseseşi în gînd să mă jefuieşti?

— Ei, asta-i! Auzi, ce să-i treacă prin minte! Am plecat, care va să zică, la naiba-n praznic să ciordesc o pereche de pîslari? Mă jigneşti, Liuba.

— Şi-atunci?

— Ce „şi-atunci"?

— Cu ce gînd ai venit?

— Nu ştiu. Poate să mă odihnesc şi eu. Sufleteşte. Ba nu-i chiar aşa: odihna pentru mine înseamnă... Nu ştiu, nu ştiu. M-oi fi îndrăgostit de tine.

— Of, Egoruşka...

Egor tresări şi se uită la ea, speriat. Vorbise întocmai ca Lucienne, cea care rămăsese departe.

— Ce-i? zise el.

— Văd că pe drept cuvint ai ostenit. Cum îi calul cînd suie la deal... Doar că nu sufli ca el. Şi nu faci spume la gură. Ai să cazi, măi omule. Din picioare ai să cazi. Chiar aşa o fi cum spuneai, că eşti singur pe lume? N-ai pe nimeni: nici părinţi, nici fraţi?

— Orfan sînt, vai de soarta mea! Doar ţi-am mai scris. Ştii care mi-e porecla? Gore. Pseudonimul meu, cum s-ar spune. Cu toate astea, să nu mă calci, rogu-te, pe bătătură. Nu trebuie. Cerşetor încă n-am ajuns. Altele n-oi putea face, da' de spart v-o prăvălioară încă mă simt în stare. Uneori, Liuba, ajungeam fantastic de bogat. Atunci să-mi fi ieşit tu în cale... Ţi-ai fi dat seama că banii ăştia împuţiţi... îi disprețuiesc, mă-nţelegi?

— Da' grozăviile alea ale tale? Doar tot pentru bani le-ai făptuit, nu?

— Nici pomeneală.

— Da' pentru ce?

— Că pe pămîntul ăsta, doar hoţ pot să mai fiu, nimic altceva. Egor o spuse cu vădită mîndrie. Liuba îl făcuse să se simtă din nou în largul lui, şi-acum tot voia să-i zică ceva care s-o uimească.

— Măi-măi! făcu Liuba. Hai, bea-ţi ce mai ai în pahar şi să mergem.

— Unde să mergem?

— La mine acasă. Doar la mine ai venit, nu la altcineva. Ori mai ai pe undeva vreo prietenă dintr-astea, prin corespondenţă? Liuba rîse. Stînd de vorbă cu Egor, ajunsese şi ea să nu mai încerce pic de stinghereală.

— Stai niţel... făcu, nedumerit, Egor. Doar ai aflat acum că nu-s contabil...

— Da' bine mai picaşi pe meseria asta ! clătină ca din cap. S-o fi ales pe aia de porcar şi tot era mai nimerit. Ai fi zis c-a dat vreo molimă prin porci, că te-au condamnat pentru asta şi gata socoteala. Drept e că nici nu arăţi a pungaş. Pari să fii om ca toţi oamenii. Ba chiar unul de-ai noştri, de la ţară. Ei, haidem, porcarule, să mergem.

— Aflaţi atunci, preastimato, zise Egor, nu fără emfază, că sînt şofer. Şofer, clasa a doua.

— Ai şi carnet ? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Mi-a rămas acolo, de unde vin. La Magadan.

— Păi vezi ? Eşti om de mare preţ, nicidecum... Gorc ! Ştiu eu ce ţi-ar trebui : o jordie pe şira spinării. Haidem.

— Asta-i psihologie ţărănească !... Tipică. Păi eu sînt recidivist, prostuţo. Sînt tîlharul tîlharilor. Eu...

— Vorbeşte mai încet ! Te-ai ameţit, ori ce ai ?

— M-da. Totuşi care-i situaţia ? îşi reveni Egor. Zău dacă pricep ceva. Lămureşte-mă. Poftim, mergem la tine acasă... Şi după aceea ?

— Deocamdată ai să stai la mine. Te odihneşti şi tu măcar o săptămînă. Îţi mai vii în fire. De spart prăvălii o să le spargi mai încolo. Haidem. Că o să zică lumea : frumos l-a mai primit : din prag i-a şi dat papucii. De ce l-o mai fi chemat ? Ştii cum e lumea pe la noi ! Una, două, te judecă. Şi-apoi... să ştii că nu mi-e frică de tine. Nu ştiu de ce, da' nu mi-e frică.

— Bun. Da' ce-o să zică taică-tău ? Poate mă ia la mîngîiat... cu toporul la scăfîrlie. Poţi să ştii ce idee i-o veni ?

— Fii pe pace. De-aci-ncolo pune-ţi nădejdea în mine.

Casa Baikalovilor era mare, cu patru odăi. În primele două, locuia Liuba împreună cu bătrînii, în celelalte două — fratele ei cu familia.

Casa era aşezată pe malul înalt al fluviului; dincolo de apa lui se desfăşurau întinderi de necuprins. Era o gospodărie bine înjghebată: o curte largă, cu acareturi, iar mai sus, în vîrful dealului — baia de aburi a familiei.

Amîndoi bătrînii tocmai se apucaseră să facă *pelmeni*[1], cînd Mihailovna, mama Liubei, o văzu pe fereastră, venind spre casă împreună cu Egor.

— Ia te uită! L-a adus, nu s-a lăsat! se alarmă ea. De Liubka ziceam. Uite-o cu puşcăriaşu' ei!

Bătrînul se repezi şi el la fereastră.

— Să vezi acu' ce-o s-o ducem! făcu el înciudat. După regulamentul de ordine interioară, grijania mă-si! Ne-a făcut dumneaei bucata!

— Ai văzut, păcătoasa! Ai văzut, neobrăzata! se căină bătrîna. Parcă am putut eu s-o destup la cap? N-am putut nici atîtica...

— Să nu care cumva să-i dai ăluia de-nţeles că i-am fi luat frica, sau mai ştiu eu ce, o povăţui moşul. Las' c-am mai văzut... haiduci dintr-ăştia. El şi Stenka Razin!

— Da' de omenit eu zic că se cade să-l omenim, tot bătrîna fu cea care îşi dădu seama. Ori nu se cade? Că mi-e capul vraişte, zău aşa...

— Se cade, se cade. Om face totul omeneşte, c-apoi om vedea ce-o mai fi: poate ne-om pierde şi viaţa... de pe urma odraslei noastre preaiubite. Of, Liubka, Liubka...

Liuba şi Egor intrară în casă.

---

[1] Un fel de colţunaşi cu carne.

— Bine v-am găsit, zise Egor pe-un ton prietenos.

Drept răspuns, bătrînii doar dădură din cap... Se uitau amîndoi ţintă la noul venit.

— Uite-l şi pe contabilul nostru, rosti, cu totul nepăsătoare, Liuba. M-a fost cîtuşi de puţin tîlhar de drumul mare. L-au condamnat dintr-o... cum îi zice... dintr-o...

— Dintr-o neînţelegere, o ajută Egor.

— Şi cît se dă astăzi pentru neînţelegeri dintr-astea ? întrebă moşul.

— Cinci ani, zise cu nevinovăţie Egor.

— Prea puţin. Altcîndva se dădea mai mult.

— Şi care-o fi neînţelegerea aia, de te-au băgat după gratii ? întrebă fără ocolişuri bătrîna.

— Şefii lui băgau mîna, iar el întocmea actele, o lămuri Liuba. Ei, v-aţi isprăvit interogatoriul ? Atunci să punem masa : omul e venit de la drum. Şezi, Gheorghi, şezi colea, pe scaun.

Egor îşi scoase chipiul de pe capul tuns chilug şi se aşează, cu modestie, pe marginea scaunului.

— Rămîi aci oleacă, reluă Liuba. Mă duc să-ncing focul la baie. Pe urmă stăm cu toţii la masă. Şi ieşi pe uşă. Poate că o făcu înadins, ca cei rămaşi în odaie să ajungă ei înşişi la o înţelegere. Avea pesemne încredere în inima bună a bătrînilor.

— Se poate fuma la dumneavoastră ? întrebă Egor. Nu se simţea stingherit — mai mult decît să fie dat afară, nu i se putea întîmpla nimic — totuşi i-ar fi părut mai bine să se sfîrşească totul în mod paşnic. Ar fi fost mai interesant. Desigur, nu numai acesta era motivul. Ar fi vrut cu adevărat să rămînă aici măcar o vreme. Ba chiar avea nevoie de-aşa ceva. Trebuia şi el să-şi îngăduie un

răgaz, ca să se poată gîndi mai în voie la cele ce-avea să facă mai departe.

— Fumează, îi dădu voie moşul. De care fumezi ?

— „Pamir".

— Din alea fără filtru ?

— Da.

— Ia dă-mi şi mie una, de probă. Moşul se dădu mai aproape de Egor. Şi-l tot iscodea cu privirea, îl tot iscodea întruna.

Îşi aprinseră ţigările.

— Şi ce încurcătură zici c-a fost aia ! I-ai dat în cap unuia şi l-ai nimerit la scăfîrlie ? întrebă în treacăt moşul cel ager la minte.

Egor îl privi lung.

— Da... zise el în doi peri. Le-am tăiat beregata la şapte inşi, şi-al optulea a scăpat. D-aia au şi pus mîna pe mine.

Bătrîna scăpă din mîini lemnul pe care voia să-l pună în sobă şi se lăsă pe laviţă.

Moşul se dovedi să fie mai înţelept. Nu se-nfricoşă.

— La şapte inşi, zici ?

— La şapte. Le-am tăiat gîtul la toţi, le-am băgat căpăţînile-n sac şi p-aci ţi-e drumul.

— Ptiu, ptiu, ptiu, ducă-se pe pustii ! îşi făcu cruce bătrîna... Fedea...

— Gura ! făcu moşul. Un prost toarnă la baliverne şi alta îl... Iar tu, dulăule, mai ţine-ţi limba la adăpost, că nu stai de vorbă cu ăi de-o seamă cu tine.

— Păi dacă nu sînteţi de-o seamă cu mine, de ce mă faceţi tîlhar, aşa, pe nepusă masă ? Doar v-a spus fata că sînt contabil. De ce mă luaţi în ze-

flemea ? Mă rog, am făcut puşcărie. Da' ce, credeţi că numai ucigaşii stau acolo ?

— Nu te-a făcut nimeni ucigaş. Da' nici tu să nu ne iei cu dintr-astea... c-ai fi, vezi doamne, contabil. Nici tu nu ne turna la gogoşi. Contabil, auzi la el ! Eu am văzut contabili puzderie. Îs oameni potoliţi, parcă ar fi chiar olecuţă loviţi cu leuca. Au cîte-un glăscior, de nici nu-l auzi, ochelari pe nas... Ba am mai băgat de seamă că mai toţi contabilii, au nasu' cîrn. Şi-atunci mă-ntreb : ce fel de contabil să fii tu c-o frunte ca asta, de buhai ? Contabil, ba bine că nu ! Asta să i-o spui Liubkăi, nu mie. Eu, de cum ai intrat în casă, mi-am şi spus : pe ăsta l-au băgat la răcoare fie pentru bătaie, fie c-o fi furat nişte lemne de la pădure. Este ?

— 'Mneata, tataie, ai fi fost bun în munca operativă. La miliţie, zise Egor. Te-ar fi ridicat ăia în slavă. În tinereţe n-ai fost cumva în slujba lui Kolceak ? Pe la albgardişti, în serviciul lor de contraspionaj ?

Bătrînul clipi des şi nu-i răspunse. De astă dată păru că-şi cam pierde cumpătul. Din ce motiv însă, nici el nu ştia. Prea sinistru sunaseră acele vorbe.

— Ce-ai, mă ? zise el. Ce tot bîigui acolo ?

— Da' 'mneata de ce-ai sfeclit-o ? Te-am întrebat doar aşa... ca să mă aflu-n treabă. Mă rog. Îţi pun o altă-ntrebare : în anii aceia mai grei, nu te duceai la furat spice de pe ogoarele colhozului ?

Bătrînul, uimit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, tăcu din nou. Îşi pierduse cu totul aerul îngăduitor de pînă atunci şi nu mai ştia ce să-i răspundă ticălosului care se vîntura pe dinaintea lui. De fapt, Egor tocmai astfel îşi şi ticluise „inte-

rogatoriul" : ca să-l facă pe celălalt să-şi piardă cumpătul şi nici să n-apuce să-şi mai vină în fire. Întîlnise în viaţa lui destui maeştri în treburi dintr-astea.

— Văd că-ţi vine greu să-mi răspunzi, continuă Egor. Nu-i nimic. Să punem atunci problema mai altfel, mai pe limba noastră, ca să zic aşa : la adunări, iei deseori cuvîntul ?

— Ce faci, mă, aici pe nebunu' ? izbuti, în sfîrşit, să prindă grai moşul. Şi fu gata să se înfurie, să-i zică celuilalt cîte şi mai multe. Dar în clipa următoare Egor se săltă ca un arc de pe scaun, îşi puse pe cap chipiul cel cu aspect militărcsc şi porni să străbată în lung şi-n lat încăperea.

— Ia te uită ce cuib frumos ne-am rostuit ! reluă el, aruncînd în răstimpuri ochiri scurte spre bătrînul aşezat pe laviţă. Ţara produce electricitate, locomotive, milioane de tone de fontă... Oamenii îşi încordează toate puterile.. Oamenii literalmente cad jos de încordare, lichidează toate urmele neglijenţei şi prostiei, oamenii, pot spune, se bîlbîie de încordare — Egor nimerise peste cuvîntul „încordare" şi-acum continua să-l savureze — oamenii fac riduri pe obraz, colo, în Extremul Nord, şi-s nevoiţi să-şi pună dinţi de aur... Şi-n acelaşi timp se găsesc alţi oameni, care din toate realizările omenirii şi-au ales... cuptorul. Asta-i situaţia ! Frumos, n-am ce zice ! Decît să ne încordăm puterile alături de toţi ceilalţi, mai bine să proptim hornul cu tălpile...

— Păi omu' meu munceşte de cînd avea zece anişori ! interveni, revenindu-şi în fire, bătrîna. De mic copil e pe ogor...

— Replicile, mai tîrziu i-o tăie cu asprime Egor. Că sîntem toţi buni la inimă cînd nu ne sînt atinse interesele, cînd nu-i vorba, ca să zic aşa, de propriul nostru buzunar...

— Păi eu sînt, mă, stahanovist pe viaţă ! dădu glas, aproape răcnind, şi bătrînul. Am optîşpe diplome de onoare !...

Egor rămase locului, mirat.

— De ce nu spui aşa, tataie ? zise el pe alt ton.

— De ce nu spui... M-ai lăsat tu să scot o vorbă ?

— Da' unde ţi-s diplomele ?

— Colo, zise bătrîna, zăpăcită şi ea.

— Unde „colo" ?

— Colo, în dulăpior... îs toate adunate.

— Astea-s de pus în perete, nu de ţinut în dulăpior. Auzi vorbă : „în dulăpior". V-aţi învăţat să le vîrîţi pe toate prin dulăpioare...

Chiar atunci intră pe uşă Liuba.

— Ei, cum e pe la voi ? întrebă ea zîmbind. Se îmbujorase făcînd focul la baie, şuviţe de păr îi scăpaseră de sub basma... Era tare drăguţă ! Egor rămase fără voie cu ochii la ea. Totu-i în ordine ? Vă-mpăcaţi bine ?

— Da' ştiu că ţi-ai găsit un flăcău... de-a mirare ! zise bătrînul cu neprefăcută admiraţie Să-l fi auzit ce-a putut să-i iasă din gură !.. Curat comisar ! Moşul începu să rîdă.

Bătrîna, în schimb, doar clătină din cap... Şi strînse, supărată, din buze.

Cam în asemenea împrejurări făcu Egor cunoştinţă cu părinţii Liubei.

Pe Petro, fratele Liubei, şi pe-ntreaga lui familie Egor îi cunoscu ceva mai tîrziu.

Petro intră în ogradă la volanul unei basculante... Maşina vui multă vreme, făcînd să se zguduie geamurile ferestrelor. În cele din urmă, ajunse la locul ce-i era cuvenit, Petro opri motorul şi coborî din cabină. Îndată se repezi la el Zoia, nevastă-sa, vînzătoare la magazinul sătesc, o femeiuşcă sprintenă şi mereu agitată.

— I-a venit Liubkăi ăla.. de-i tot scria, îl informă ea fără întîrziere.

— Zău? făcu alene Petro, un bărbat voinic şi cam morocănos, cufundat în cine ştie ce gînduri ale lui. Ei şi? Dădu cu vîrful ghetei într-un cauciuc, apoi într-altul.

— Zice c-ar fi fost contabil, că i-ar fi venit o revizie, treburi dintr-astea... Da' mutra-l arată bandit sadea.

— Zău? întrebă iar, alene şi fără chef, Petro. Ei şi?

— Şi! Ar trebui să fim numa' ochi şi urechi... Du-te şi te uită cum arată dumnealui la faţă! Du-te şi te uită! Vîră cuţitu-n tine un contabil ca ăsta şi nici nu clipeşte.

— Zău? Petro continuă să dea cu piciorul în cauciucuri. Ei şi?

— Du-te, mă, şi te uită la el! Du-te şi te uită! Să vezi şi tu ce podoabă şi-a ales soru-ta!... Du-te şi te uită la el: că doar o să stăm cu ăsta sub acelaşi acoperiş.

— Ei şi?

— Păi şi!! ridică tonul Zoia. Avem o fată, care de-abia-i la şcoală, asta e! O ţii una şi bună: „Ei şi? ei şi?" Noaptea rămîn mereu numai cu ea în casă, asta e! Atîta ştie dumnealui: „Ei şi?" Papagalu' dracului, buştean nesimţitor ce eşti? De

ți-ai vedea nevasta și fata înjunghiate, nici atunci nu ți-ai grăbi pasu'!

Petro porni spre casă, ștergîndu-se pe mîini cu o cîrpă. Vorbele Zoiei, cum că el „nu și-ar grăbi pasul", păreau să aibă un dram de adevăr: Petro era un tip din cale-afară de calm și încet în mișcări. În schimb, părea înzestrat cu o forță teribilă. Forța asta i se ghicea din orice mișcare, din felul cum își sucea anevoie capul, cum se uita cu ochii lui mici la acei cu care sta de vorbă: căta țintă la ei, fără să clipească, avînd în priviri o expresie de neînfricare — sumbră și grea, ca o apă înghețată...

— Uite-acuși te duci la baie, cu Petro împreună, zicea Liuba, căutînd rufărie curată pentru Egor. Oare ce să-ți dau să te schimbi? Se poate una ca asta': vii în petit și n-aduci barem un schimb cu tine? Îm? Ce zici?

— Păi d-aia e pușcăria pușcărie! exclamă bătrînul. Și nu stațiune balneară. Pînă și din stațiune vine cîte unu', de-l vezi că abia mai suflă. Iliuha Lopatin, de pildă, cînd s-a dus să-și vindece reumatismele: și-a vîndut omu' ditamai vaca, da' de-ntors s-a-ntors că-i sufla vîntu' prin buzunare...

— Uite-am găsit ceva... Sînt de-ale lui bărbatu-meu, fostu'. Zic că ți-or fi pe măsură. Liuba dădu la iveală dintr-un cufăraș o cămașă lungă, albă și o pereche de izmene.

— Cum adică? n-o înțelese Egor.

— Sînt ale lu' fostu' meu bărbat... Liuba rămăsese cu rufăria în brațe. Da' de ce?

— Păi ce, crezi că oi fi chiar milogul milogilor? făcu, jignit, Egor. Să pun pe mine rufăria altuia?

Doar am bani destui. Mă duc la magazin şi-mi cumpăr.

— Un' te mai duci? La ora asta-i închis peste tot. Da' ce au albiturile? Doar sînt spălate...

— Ia-le, ia-le, zise şi bătrînul. Îs curate, nu vezi? Egor se codi cîteva clipe, apoi le luă.

— Mă las mereu tot mai afund, mormăi nemulţumit. Chiar sînt curios unde-am să ajung...

— Du-te, du-te, îl îndemnă spre uşă Liuba. Vezi că Petro al nostru nu-i unul să-ţi caute-n coarne. Da' tu nu-l lua în seamă. Că la fel se poartă cu toată lumea.

Cînd Egor îşi făcu apariţia în tinda băii, îl găsi pe Petro dezbrăcîndu-se.

— Îi primiţi p-ăi bărbieriţi? căută el să-i vorbească pe-un ton cît mai vesel, ba chiar să-i surîdă.

— Îi primim pe oricare, zise Petro pe acelaşi ton egal, cu care îl rostise pe-acel „ei şi" de mai adineaori.

— Să ne cunoaştem: Gheorghi mă cheamă, îi întinse Egor mîna. Şi zîmbi din nou, încercînd să întîlnească privirea sumbră a celuilalt. Dorea totuşi să cîştige prietenia acestor oameni. Nu ştia prea bine de ce anume, dar acum o dorea într-adevăr. Zic: Gheorghi mi-e numele.

— Bine, bine, spuse Petro. Poate vrei să ne şi pupăm? Am auzit cum te cheamă. Gheorghi. Mai pe scurt Jora...

— Ba Jorj, făcu Egor, rămînînd cu mîna întinsă. Încetase să mai zîmbească.

— Cum? nu-l înţelese Petro.

— Nicicum! exclamă cu necaz Egor. Mă milogesc astăzi, grijania mă-si, de toată lumea. Mai rămîne doar să dau din coadă. Îşi zvîrli rufăria pe laviţă. Ce ţi-am făcut? Te-am călcat pe bătătură, de nu catadicseşti să dai mîna cu mine? Se enervase cu adevărat. Se căută de ţigări, îşi aprinse una şi se aşeză şi el pe laviţă. Mîinile îi tremurau mărunt.

— Ce-ai, bre? zise Petro. S-a aşezat ca paşa...

— Du-te şi fă baie, îi spuse Egor. Eu intru mai tîrziu. Doar îs venit de la puşcărie... Aşa că nu vă faceţi griji. Ne spălăm în urma dumneavoastră...

— Oho! făcu Petro. Şi, fără a-şi scoate chiloţii, intră în baie. Se auzi de acolo mişcînd din loc ligheanul, găleţile...

Egor se trînti pe laviţă, îşi fumă ţigara.

— Bine am mai ajuns! mormăi cu ciudă. Parcă aş fi o rudă săracă, lua-m-ar să mă ia!

Uşa băii se deschise şi prin norul de aburi se întrevăzu chipul lui Petro.

— Ce-i cu tine? zise el.

— Ce să fie?

— De ce te-ai culcat?

— D-aia, că sînt copil de pripas.

— Oho! făcu Petro. Şi trase din nou uşa după el. Se moşmondi multă vreme în baie, turnă apă în ligheane, mută nişte bănci din loc. Apoi îşi pierdu răbdarea şi deschise din nou uşa. Vii, mă, ori nu vii?! zise încrîncenat.

— Să ştii că am adeverinţa de liberare uite ici, în buzunar! răcni la el Egor. Mă duc mîine şi capăt buletin de identitate la fel cu al tău! La fel! Afară de-o notiţă pusă într-un colţ, la care nu se uită nimeni. Pricepi?

— Te bag uite-acuș cu capu-n lighean, rosti peacelași ton inexpresiv Petro. Și te pun la fiert. Fără nici un buletin. Îi plăcu pesemne gluma pe care-o făcuse. Rîse scurt și adăogă: În schimb, cu adeverința ta de liberare...

— Așa mai merge, vericule, zise Egor. Se săltă în capul oaselor și începu să se dezbrace. Că o cam luaseși razna... Poate vrei să-ți arăt și v-o diplomă ?...

Între timp mama Liubei, împreună cu Zoia, nevasta lui Petro, o vîrîseră pe Liuba într-un cotlon și o luau pe întrecute la întrebări.

— Ce-ai cătat cu el la bufet ?! țipă cu glas strident Zoia, femeie aprigă și mereu cu istericale. Că s-a și dus vestea prin sat: cică i-a venit Liubkăi ocnașu'. Mi-au spus unii la servici așa, de la obraz...

— Liubka, n-auzi, Liubka !..., abia izbuti să se facă auzită bătrîna. Tu să-i zici așa: dac-ai venit numa' așa, să mai pui niște osînză pe tine și după aia să pleci iarăși haihui prin lume, atunci, zi, să pleci numaidecît, să nu mă faci pe mine de rîs în fața lumii. Mai ales, zi, dacă ai și...

— Cum se poate, tu, să n-aibă ăsta familie ? Cum se poate una ca asta ? Ce-i, un puștan de șapteșpe ani ? Mai judecă și tu oleacă !

— Și să-i mai zici așa: dacă ai venit cu gînd rău, atunci să-ți iei catrafusele și...

— Păi asta o poate face oricînd, se băgă în vorbă moșul. Ce-ați tăbărît pe fată ? Ce poate ea să știe în momentu' ăsta ? De-acu-ncolo — cum i-o îi norocu': s-ar putea să fie om de treabă, s-ar

putea să nu fie. Poate ea să bage mîna-n foc pentru el?

— Nu mă mai speriaţi şi voi... Pentru numele lui Dumnezeu, atît izbuti să zică Liuba. Că sînt şi-aşa înfricoşată. Credeţi că uşor îmi vine?

— Păi vezi!.. exclamă Zoia. Tocmai asta ziceam şi eu, că...

— Ascultă, fato, la mine... M-auzi, Liubka? o zgîlţîi din nou bătrîna. Tu să-i zici aşa: uite ce-i, omule, du-te-n noaptea asta şi caută-ţi un loc de dormit.

— Unde să-l caute? rămase năucă Liuba.

— Păi la *selsoviet*...

— Ptiu! se-nfurie moşul. V-aţi smintit, naibii, de tot! Auzi la ele: l-au ademenit pe om încoace şi-acu-l trimit să doarmă la *selsoviet*. Asta chiar că nu s-a mai pomenit! Parc-am fi păgîni, zău aşa!

— Păi să-l cerceteze miine şi miliţianu', nu se lăsă bătrîna.

— Ce să-l mai cerceteze? Asta-i gata cercetat.

— Nu ştiu... zise Liuba. Mie totuşi îmi pare a fi om de treabă. După ochi se cunoaşte... Mi-am dat seama încă din fotografie. Are în ei aşa... o tristeţe. Şi orice-aţi zice, să ştiţi că mi-e milă de el. Poate că...

Chiar în clipa aceea, pe uşa băii ţîşni, urlînd cît îl ţinea gura, Petro şi se rostogoli pe iarbă.

— M-a opări-it! răcni el. M-a opărit de viu!

În urma lui veni fuga şi Egor, ţinînd de toartă o oală de tablă.

Ai casei se repeziră spre Petro. Moşul veni cu un topor în mînă.

— L-a omorît! L-a omorît! ţipa din răsputeri Zoia, nevasta lui Petro. Săriţi, oameni buni! L-a omorît!...

— Taci, bre, nu mai răcni, îi zise pe-un ton plîngăreț Petro, ridicîndu-se in capul oaselor și frecîndu-și spatele opărit. Ai căpiat ?

— Ce-ai pățit, Petro ? îl întrebă, mai gîfîind încă, bătrînul.

— L-am rugat pe nătîngul ăsta să dea cu nițică apă clocotită. Să dea adică peste bolovanii din vatră. Și-n loc de vatră, a dat-o peste mine.

— M-am mirat și eu, făcu, zăpăcit, Egor. Zic : cum dracu, doar apa-i fierbinte ? Chiar am încercat-o cu degetul. Clocotea, nu alta. P-ormă zic : mai știi, s-o fi învățat așa omul. O fi avînd, vorba ceea, piele de taur. Nu mi-am dat seama că trebuia s-o torn dincolo.

— „Am încercat-o cu degetul", îl îngînă Petro. Da' ce, n-ai minte deloc ? Ești copil de țîță ?

— Ziceam că vrei să te clătești.

— Păi nici n-am intrat, mă, la abur ! răcni Petro cel veșnic potolit. Nici nu mă săpunisem măcar. De ce să mă clătesc ?

— Să-i dăm cu niște untură, zise moșul, cercetînd locul opărit. Las' că nu-i cine știe ce. Îi dăm cu untură și-i trece... Ia, care dă fuga ?

— Am eu niște seu de oaie, zise nevasta lui Petro. Și fugi spre casă.

— Hai, plecați de-aici, zise moșul. Că uite, a-nceput lumea să se-adune.

— Cum de-ai putut, Egor, să faci una ca asta ? zise Liuba, necăjită.

Egor își săltă chiloții și începu iar să se dezvinovățească :

— Păi să vezi : a tot dat cu apă peste bolovani, de s-a făcut un abur să-l tai cu cuțitul. P-ormă zice : „Dă, bre, cu niște apă mai fier-

binte". M-am gîndit că vrea omul să contrabalanseze temperatura...

— „Să contrabalanseze", îl îngînă iar Petro. Te-aș contrabalansa eu... cu oala asta-n cap. Nătîngule, toată spinarea mi-ai opărit-o. Da' dacă era chiar clocotită ? Ce mă făceam ?

— N-auzi c-am încercat-o cu degetul ?

— „Cu degetul" !... Cu ce te-o fi făcut oare tat-tu așa deștept ?

— Hai, dă-mi una-n cap, pe cuvînt, se rugă Egor. Să-mi ușurez inima. Îi întinse lui Petro oala. Hai ! Dă !

— Petro... zise Liuba. Omul n-a vrut. A făcut-o din greșeală. Acu' ce-i de făcut ?

— Da' mai duceți-vă-n casă odată ! se înfurie Petro. Chiar c-a început lumea să se-adune.

Într-adevăr, dincolo de gard se opriseră cîțiva curioși.

— Oare ce-au pățit ăștia ? îi întrebă pe cei adunați un sătean, sosit și el în dreptul gardului.

— Petro. Ăla tînăru'... A căzut beat pe vatra încinsă, îl lămuri o bătrînică.

— Văleu ! făcu săteanul. Și-a rămas cu zile ?

— A scăpat... Iote-l că șade colo. Se scarpină.

— Ce-o mai fi răcnit, sărmanul ?

— Da' ce-a răcnit, da' ce-a răcnit ! Mi-au zdrăngănit toate geamurile.

— 'Mneata n-ai fi răcnit ?

— Da' cum o fi căzut ? Cu fundu' ?

— Nu-l vezi, bre, că șade ? S-o fi slobozit cu spatele. Da' ălălaltu' cine-o fi ? Omu' ăla, de stă cu el de vorbă ?

— Auzi 'mneata, să-ți bei și mințile ! se tot minuna bătrînica.

Stătură de vorbă pînă tîrziu, după miezul nopții.

Cei bătrîni, afumați oleacă, se-apucaseră să tăifăsuiască, perindind fapte numai de ei știute. Ei, bătrînii, se adunaseră destul de mulți la masă: să tot fi fost zece, doisprezece cu toții. Discutau, luîndu-și unul altuia vorba, ba, uneori, se repezeau cîte doi sau chiar trei deodată.

— De care fată zici? De care fată? Păi pe aia a luat-o unu' tocmai din Kraiușkino, ce tot bîigui acolo!

— Are dreptate. A luat-o ăla... cum îi zice... ăla..

— Mitka Hromov a luat-o.

— Mitka, așa e, Mitka.

— Păi pe-alde Hromov i-au deschiaburit...

— Pe cine? Pe Gromov? Vezi-ți, mă, de treabă.

— Nu pe Gromov, bre. Pe Hromov.

— A-a, pe Hromov. Ziceam că pe Gromov. Cu Mihailo Gromov, țin minte, ne duceam în taiga, să culegem conuri de...

— Și cînd l-au deschiaburit, va să zică, pe Hromov, bătrînu'...

— Așa e, c-avea presa aia de ulei...

— Cine o avea? Hromov? Taci, bre, din gură. Voinov avea presă. Hromov era cu adusu' vitelor din Mongolia. Piuă avea și el, da' nu presă de ulei. Aia era a lu' Voinov. Că l-au deschiaburit și pe ăsta. Pe ălălaltu', pe Hromov, l-au ridicat de cum a sosit o dată cu cireada... Mi-aduc aminte că le-au dărîmat și hambaru'. Veniseră să caute pîslari, că ei făceau și-așa ceva. Tot satu' știu că se adunase acolo.

— Şi-au găsit pîslari ?

— Nouă perechi.

— Da' de Mitka nu s-au atins.

— Mitka apucase de s-a separat de bătrîni. Tocma' se-nsurasc cu Klanka aia, de care ziseşi, şi-i făcuse tat-su casă. I-au lăsat în pace. P-ormă, cînd l-au ridicat pe bătrînu', a plecat şi Mitka din Kraiuşkino : nu i-a mai venit să şadă acolo.

— Stai niţel, păi la Karasuk care din ei a plecat ?

— Manka. Soru-sa. Aia s-a măritat acolo. Mai trăieşte. Stă la oraş, la fie-sa. Da' şi ea o duce rău. Deunăzi am văzut-o-n tîrg : cică-şi dă cu pumnii-n cap că şi-a vîndut casa aia de la ţară. Cît îmi erau mici nepoţii, zice, eram bună. Acuşa, c-au mai crescut, i-am ajuns fie-mi o povară.

— Cam aşa se-ntîmplă, spuseră într-un glas mai multe bătrîne. Cît ai grijă de ăia micii, eşti bună, cum se fac mai măricei, nu mai eşti bună .

— Mai e şi după cum ţi-i ginerele. Cînd s-o nimeri să fie v-un neisprăvit, ţi-arată el ţie...

— Ehei, ginerii din ziua de azi... Parcă nu-i ştii ce le poate pielea...

Mai deoparte de grupul bătrînilor şedeau Liuba şi Egor. Liuba îi arăta pozele din albumul familiei, pe care tot ea le adunase şi le păstra cu grijă.

— Uite, ăsta-i Mihail, dădu ea de fotografiile celor trei fraţi ai săi. Dincolo sînt Pavel şi cu Vanea... s-au fotografiat împreună. O vreme au şi luptat împreună. Pe urmă Pavel a fost rănit, da' s-a făcut bine şi-a plecat iar pe front. Abia după aceea a fost ucis. Ultimul care-a murit a fost Vanea... tocmai la Berlin. Ne-a trimis comandantul lui o scrisoare... Mai mult şi mai mult de el îmi pare rău... avea o fire tare veselă. Mă lua cu el peste

tot, eram pe-atunci de-o şchioapă. Mi-amintesc bine de el... îl şi visez cîteodată : tot rîzînd îl visez. Uite-l că rîde şi-aici, în poză. Ăsta de dincolo e Petro al nostru... îl vezi ce serios arată ? Oare cît să fi avut pe-atunci ? Numai vreo optsprezece ani. Da, da, optsprezece ani. îl luaseră nemţii prizonier, pe urmă au venit ai noştri şi i-au eliberat. L-au bătut nemţii rău de tot... În rest n-a avut nimic, nici măcar o zgîrietură.

Egor îşi ridică privirea, se uită la Petro... Petro sta de unul singur, fuma o ţigară. Nu părea băut : şedea, ca totdeauna, calm şi gînditor.

— Azi, în schimb... i-am făcut eu figura. Parcă dracu m-a pus.

Liuba se aplecă spre Egor şi-l întrebă încet, cu un zîmbet hîtru :

— Spune drept : n-ai făcut-o înadins ? Parcă nici nu-mi vine a crede că...

— Da' nici gînd ! exclamă cu o neprefăcută pornire Egor. Am crezut cu adevărat că vrea să dau cu apă peste el. Că-mi ordonă, vorba militarilor, să mut tirul asupra lui...

— Păi zici că eşti de la ţară : cum de nu te-a dus mintea ?

— Eh ! Nu ştii şi tu : cîte bordeie, atîtea obiceie.

— Să-ţi spun cinstit, am crezut că ţi-o fi aruncat el vreo vorbă mai nu ştiu cum, şi tu, cum s-ar zice, ai făcut-o pe prostul : l-ai împroşcat cu uncrop.

— Ei, asta-i ! Da' ce-s nebun ? !

Petro simţi că se uită cineva la el, că se discută pe seama lui şi întoarse capul spre cei doi... Întîlni privirea lui Egor şi-i zîmbi cu blîndeţe.

— Zi, așa, Jorjik: ai vrut să faci rasol din mine?

— Iartă-mă și tu, Petro.

— Vezi-ți de treabă. Pune mai bine niște muzică de-a ta. Că-i frumoasă.

Egor își porni magnetofonul. Și-n încăpere se făcu auzit același marș, în acompaniamentul căruia intrase el de curînd pe ușa „hogeacului". Era un marș voios, optimist. Straniu îi sunară acordurile între pereții casei aceleia țărănești: se năpustiseră vijelioase peste tăifăisuirea molcomă a celor din jurul mesei, venite parcă dintr-o altă lume, într-un avînt plin de culoare și viață. Avîntul rămîne însă avînt. Încetul cu încetul rumoarea de glasuri se potoli. Și toată lumea stătu să asculte în tăcere marșul-avînt.

Încă mai tîrziu, se lăsă în casă o liniște deplină. Prin ferestre pătrundea luna.

Lui Egor i se făcuse patul în odaia bătrînilor, în spatele unei draperii înflorate, străpunse de la un capăt la altul de razele lunii.

Liuba se culcase în odaia din față. Ușa încăperii rămăsese deschisă. Era liniște și acolo.

Egor nu izbutea să adoarmă. Tihna din casă îl scotea din sărite.

Își săltă capul de pe pernă, trase cu urechea... Nici un zgomot. Doar bătrînul sforăia încetișor, și-și zicea tic-tacul deșteptătorul de pe masă.

Egor se strecură ca o șopîrlă de sub plapumă. Orbitor de alb în cămașa lui cea lungă și în izmene, se furișă fără zgomot spre odaia din față. Nu căzu nimic, nu scîrțîi nici dușumeaua. Doar undeva, în talpa piciorului îi trosni lui un oscior.

Ajunse, în sfîrşit, la uşa odăii. Trecu dincolo de prag... Deodată, în tăcerea din jur răsună vocea limpede, deloc somnoroasă, a Liubei :

— Ia marş de-aici !...

Egor rămase locului. Cîteva clipe nu zise nimic.

— Adică cum ? întrebă în cele din urmă, îmbufnat.

— Uite-aşa, bine. Treci la culcare.

— N-am somn.

— Nu-i nimic. Stai în pat şi cugetă... La viitorul tău.

— Voiam să discutăm o treabă ! simţi Egor că se enervează. Voiam să te-ntreb ceva.

— Las' că discutăm mîine. Ce să mă-ntrebi în toiul nopţii ?

— O singură întrebare ! se enervă el de-a binelea. Doar atît.

— Liubka ! Pune mîna pe-o tigaie ! răsună din cealaltă încăpere glasul, deloc somnoros şi el, al bătrînei.

— Las' că am pisălogul sub pernă, zise Liuba.

Egor făcu calea întoarsă.

— A plecat în plimbare motanu' ! În vîrfu' picioarelor ! se-auzi iar glasul bătrînei. Ce-ai crezut mătăluţă ? Că nu te-aude nimeni ? Să ştii că eu îs numa' ochi. Şi urechi.

— Dobitoc ce eşti ! şoptca furios, în dosul draperiei, Egor. Să-ţi odihneşti sufletul !... Şi trupul !... Fraier... cu adeverinţă !

Tăcu... Se-ntoarse pe partea cealaltă.

— Şi luna asta ticăloasă ! Parc-a-nnebunit ! Se răsuci iar în pat. Dumnealor, mă-nţelegi, au ocupat poziţii de apărare !... Da' oare pe cine să apere ?

— Nu mai bodogăni, nu mai bodogăni, glăsui din nou, de-astă dată pe un ton mai pașnic, bătrîna. L-a apucat bodogăneala...

Deodată Egor rosti clar, răspicat, cu o furie reținută, ca și cînd ar fi citat dintr-o carte :

— Purta un jupon în dungi late, roșii și albastre, croit parcă dintr-o cortină de teatru. Aș fi dat mult să ocup fotoliul din față, dar spectacolul n-a mai avut loc... Se lăsă o pauză. Apoi, în liniștea din jur, răsunară de după draperie alte două vorbe. Două vorbe savante : Lichtenberg ! Aforisme !

Bătrînul încetă să sforăie și întrebă speriat :

— Ha ? Ce-aveți, bre ?

— Nu-l auzi ? S-a pornit dumnealui să suduie, zise cu ciudă bătrîna. Cică n-a ocupat nu-ș' ce fotoliu...

— Las' că-i astup eu gura, mormăi bătrînul. De ce sudui, mă ?

— Nu eu ! făcu enervat Egor. Lichtenberg. Și n-a suduit omul. A făcut un spirit.

— O fi fost și ăsta vun contabil ? zise în zellemea moșul.

— Ba un franțuz, ripostă Egor.

— Ai ?

— Zic că era franțuz !

— Hai, culcați-vă ! făcu supărată bătrîna. Aveți chef de vorbă ?...

Se lăsă liniște. Doar deșteptătorul ticăia molcom mai departe.

Și pe fereastră se holba luna.

A doua zi de dimineață, după ce luară cu toții gustarea, iar Liuba și Egor rămaseră singuri în odaie, el se plecă spre ea și-i spuse :

— Va să zică, așa, Liuba... Plec la oraș să-mi fac rost de echi... echipament. Mă-mbrac, vreau să zic, și eu mai ca lumea...

Liuba îl privi liniștită, cu o urmă de ironie în priviri, dar și cu o ușoară tristețe. Tăcea, de parcă ar fi priceput mai mult decît ceea ce a vrut el să-i spună.

— Du-te, zise ea încet.

— De ce te uiți așa la mine ? Egor rămăsese și el cu ochii la ea. Era atît de gingașă, cu obrajii ușor îmbujorați de somn... Gîndul că n-are s-o mai vadă îi strecură un fior prin inimă. Se întristă și el. Mai bine zis se enervă din nou, căci nu prea știa să se întristeze.

— Cum zici că mă uit ?

— Văd că nu mă crezi.

Liuba tăcu iar o vreme.

— Fă cum îți poruncește inima, Egor. De ce mă-ntrebi dacă te cred ? Oricum ar fi, tu ai să faci tot cum te taie capul.

El își lăsă privirea în pămînt.

— N-aș vrea să te mint. Liuba, zise într-un tîrziu, cu hotărîre în glas. Toată viața mi-a fost silă de minciuni. Am mințit și eu, cum să nu, da' mi-a venit și mai greu după aceea. Cînd încep să mint, mi se face silă de mine. Și-mi vine să dau dracului viața asta a mea. Doar s-o fac mai cu veselie și dacă se poate la un pahar de votcă. De aceea nu vreau să te mint. Nu știu, Liuba. Poate mă-ntorc, poate nu mă mai întorc deloc.

— Îți mulțumesc, Egor. Barem mi-ai spus-o pe față.

— Tu ai un suflet bun ! exclamă el fără voie. Și îndată se mișcă agitat, ba mai rău : cuprins de

enervare. Of! Iar m-a apucat!... Oare de cîte ori oi fi rostit eu pîn-acum vorbele astea? Le-am terfelit de tot! Nu fac vorbele nici doi bani! Of, oameni, oameni!... Hai, Liuba, să ne înțelegem așa... Își lăsă ușor mîna pe brațul ei. Eu vreau să rămîn o vreme singur și să-mi întreb inima. Trebuie s-o fac, Liuba.

— Să faci cum crezi că-i mai bine. Eu nu-ți spun nimic. Dacă ai să pleci de tot, are să-mi pară rău. Tare rău. Poate-am să și plîng... Ochii Liubei se umpluseră și așa de lacrimi. Da' n-am să-ți port pică...

Egor se simți la capătul puterilor: nu suporta să vadă pe cineva plîngînd.

— Bun... Asta-i, Liuba, situația. Mai mult de-atît nu pot să-ți spun. Îmi vine și mie greu. Escuze mua...

Și iată-l străbătînd un cîmp larg, primăvăratic... Cîmpul nu era arat și de-abia răsăriseră pe el primele fire de iarbă. Egor mergea cu pași grăbiți. Hotărît. Ba chiar cu un fel de îndîrjire. La fel păși pînă atunci și prin viață: hotărît și cu îndîrjire. A mers, a mai căzut, iar a mers înainte. A mers astfel, ca și cînd numai acolo și-ar fi căutat ispășirea, în mersul acela necontenit, cînd nu stai o clipă locului, nici nu te uiți înapoi, de parcă ai putea astfel să pleci și din tine însuți.

Deodată, în urma lui — unul cîte unul, cine știe de unde iscați — începură să apară oameni. Se iveau întruna, pășindu-i pe urme, încercînd să-l ajungă. Cine să fi fost toți aceia? Păi nu erau decît prieteni și prietene de-ale lui. Aveau figuri șterse, buhăite, ochii le sclipeau a nerușinare. Tăceau cu

toţii. Tăcea şi Egor — tot mergea înainte. În urma lui, mulţimea creştea mereu... Au mers aşa multă vreme. Deodată Egor se opri în loc şi, fără să se uite înapoi, scuturâ înciudat din mînă şi rosti printre dinţi :

— Gata ! Ajungă-vă !

Întoarse capul. Nu mai venea spre el decît Molălăul. Zîmbea. Şi-şi ţinea mîna în buzunar. Egor strînse mai tare din dinţi şi-şi băgă şi el mîna în buzunar... Şi Molălăul pieri.

...Sta Egor nemişcat în mijlocul drumului şi se uita în zare : n-o veni oare vreun autobuz sau altă maşină, să-l ducă şi pe el pînă la oraş ?

Curînd se ivi în depărtare un camion încărcat.

În ziua aceea Liuba n-avu nici un spor la treabă... Se tot străduia să-şi biruiască amărăciunea şi nu putea. Îi mărturisi pe neaşteptate unei prietene de-ale ei, după ce isprăviră de muls vacile, după ce plecă maşina cu laptele, iar ele ieşiră amîndouă pe poarta grajdului :

— Ştii, Verka, mi s-a furişat în suflet omul ăsta ! O spuse şi se miră ea însăşi. Ei, ce zici de asta ? Toată ziua am stat cu inima strînsă, toată ziua.

— A plecat de tot ? Ce zicea ?

— Zicea că nici el nu ştie.

— Mai dă-l naibii. Nu te lega la cap. Auzi la el : nu ştie ! Asta-i om însurat, ascultă la mine. Nu ţi-a spus nimic ?

— Nu mi-a spus. Zicea că n-are pe nimeni.

— Minte ! Vino-ţi în fire. Primeşte-l pe Kolka înapoi şi staţi împreună cum aţi stat şi pîn-acum. Care-i ăla să nu-i placă băutura ? Uite şi-al meu : a

venit mai alaltăieri... Of, ticălosul!... Şi Verka, o muieruşcă vioaie, cu picioare cam scurtuţe, îi povesti în taină, căutînd să-i vorbească mai încet: A intrat în casă, iar eu, nici una, nici două, poc! şi i-am dat cu făcăleţu-n cap. M-am şi speriat, zău! Dimineaţa, cînd s-a sculat, zice: mă doare capul, m-oi fi lovit cine ştie pe unde. Da' eu de colo: să nu mai bei atîta! Şi Verka chicoti pe înfundate.

— Cum m-o fi pălit oare, aşa, dintr-o dată?! se miră Liubka, cu gîndul la ale ei.

— Ce spui? n-o înţelese Verka.

— Cum m-o fi pălit, zic, aşa, dintr-o dată? Că n-am stat cu el de vorbă... decît o zi. Cum vine asta? Oare aşa se-ntîmplă cu toţi?

— Da' el de ce-a fost închis?

— Pentru hoţie... Liuba se uită zăpăcită la cea de alături.

— Ai dat, soro, din lac în puţ! zise Verka. Unul beţiv, altul hoţ! Mai bine stai singură. Poate s-o ivi vreunul mai de Doamne-ajută. Că dacă s-o apuca ăsta iar de furat, ce-o să fie?

— Păi ce să fie? O să-l bage iar la zdup.

— Ce-ai, soro? Te-ai scrîntit de tot?

— Nici eu nu mai ştiu. M-oi fi scrîntit. Că mi-e şi silă de mine... Mi-e dor de el, pricepi tu? de parcă l-aş şti de cînd lumea. Şi nu-l ştiu decît de-o zi. Drept e că mi-a tot scris. Un an întreg.

— Aia n-au ce face acolo, d-aia scriu.

— Să fi văzut ce scrisori!...

— Zicea şi de dragoste?

— Nu... Aşa, despre viaţă. Pesemne c-a îndurat multe dracu ăsta împieliţat. Aşa frumos scria, că te înfiorai citind. Şi nici măcar nu ştiu: mi-o fi drag, mi-o fi milă de el? Mi-e dor de el, atîta ştiu.

Între timp, Egor, sosit la centrul raional, își vedea de treburile lui.

Întîi și întîi, avu grijă să se îmbrace cu mult șic.

Mergea acum pe-o ulicioară a orașului aceluia cu căscioare de lemn, pe-un trotuar tot de lemn, purta un costum nou-nouț, cravată, pălărie pe cap, mergea cu mîinile în buzunar.

Apoi intră la poștă. Scrise pe-un mandat telegrafic o adresă, notă cu litere suma de bani expediată și mai adăogă cîteva cuvinte în semn de salut. Înmînă fetei de la ghișeu mandatul completat, se sprijini de marginea ghișeului și începu să numere banii.

— „Banii îi va încasa Molălăul", citi fata cu glas tare. Molălăul e nume de familie?

Cîteva clipe Egor rămase în cumpănă. Apoi zise:

— Exact. E nume de familie.

— Și-atunci de ce-l scrieți cu literă mică? Ce nume!...

— Sînt altele și mai și, zise Egor. Aveam pe unul la trust de-i zicea Pistonov.

Fata se uită la el. Era foarte drăguță, avea niște ochi mari și un nas mititel, puțin turtit.

— Și ce-i cu asta? făcu ea.

— Ce să fie? Nimic. Așa-l chema pe el: Pistonov. Egor păstră o mină serioasă. Nu uita nici o clipă că poartă pălărie.

— E-un nume... ca toate altele.

— Aveți dreptate, se declară de acord Egor. Și deodată uită că poartă pălărie: zîmbi larg. Și se agită din nou. Spuneți-mi, vă rog, își vîrî el capul prin ghișeu, știți, eu sînt venit recent de la niște mine de aur și nu cunosc pe nimeni în orașul ăsta...

— Ei şi ? nu-l înţelesc fata.

— Spuneţi-mi, aveţi cumva un prieten ? o întrebă el de-a dreptul.

— Da' ce vă priveşte ? Fata cu năsucul turtit nu păru să fie foarte mirată, totuşi lăsă deoparte mandatul şi-acum îl privea lung pe Egor.

— Păi m-am gîndit că poate-am face amîndoi un turneu mai special prin urbea dumneavoastră.

— Ascultă, cetăţene !... ridică tonul fata. Te rog să nu fii mitocan. Ai venit să expediezi bani, expediază-i şi du-te sănătos.

Egor îşi trase capul din ghişeu. Se simţi jignit. Atunci de ce mai era nevoie să-şi lase treaba şi să-l privească ademenitor ? Căci aşa o văzuse adineaori, înainte de a se răsti la el : l-a privit lung şi ademenitor. La ce bun farafastîcurile astea ?

— Ca să vezi, nici una, nici două, te şi iau în coarne ! mormăi supărat. Auzi la dumneaei : „Cetăţene !.." Aşa mă vezi dumneata ? Ba să ştii că-ţi sînt tovarăş. Chiar prieten şi frate.

Fata îşi ridică din nou la el ochii mari, cenuşii.

— Lucrează, lucrează, zise Egor. Nu ştiţi decît să vă zgîiţi la oameni !

Fata pufni, supărată, şi se plecă peste formular.

— Şi-a mai pus şi pălărie !... nu se putu stăpîni să nu murmure, fără să se mai uite la Egor.

Chitanţa i-o dădu tot aşa, fără să mai ridice ochii. O puse pe marginea ghişeului şi-şi văzu de alte treburi. Pas de-o mai întrerupe din treburile ei.

— Nişte fîţe, astea-mi sînteţi ! se înfurie şi mai tare Egor, ieşind din clădirea poştei. Las' c-o să-mi dansaţi voi baletul lebedelor ! Ba chiar şi Cracoviana !... Porni spre restaurantul gării. Şi polca pe furate !... Se-ndîrjea tot mai tare. În ochi îi apăruse

sclipătul acela neliniştit, care dovedea că sufletul i se urnise din loc şi-acum îl izbea dureros în coşul pieptului. Ei, cum vă place treaba asta ! Nişte marionete ! Nişte... Scufiţe Roşii !... Las' c-am să vă-nvăţ eu... patinaj artistic ! Am să încing aici toată atmosfera ! Bordel am să fac aici !... Pînă la urmă, începu să înşire nişte vorbe cu totul fără sens : Tariam-pa-pam, tariam-papam ! Tariam-papam-papam-papam-papam...

Intrînd la restaurant, comandă o sticlă de şampanie, întinse ospătarului — un omuleţ cu mişcări de şopîrlă — o hîrtie de douăzeci şi cinci de ruble şi zise :

— Mulţumesc. Restul păstrează-l dumneata.

Pentru o clipă, ospătarul îşi pierdu cumpătul.

— Vă foarte mulţumesc. Vă foarte mulţumesc...

— Fleacuri, zise Egor. Şi-i făcu semn să stea jos, pe scaun. Ospătarul se aşeză. Uite care-i treaba, reluă Egor, cercetîndu-l atent cu privirea. Sînt venit de la nişte mine de aur şi-aş vrea să te-ntreb : n-am putea organiza pe-aici, pe undeva, un mic bordel ?

Ospătarul aruncă maşinal o privire în spate...

— Mă rog, am zis o vorbă cam vulgară... Sînt cam nervos, căci banii ăştia îmi ard buzunarul. Dădu la iveală un teanc de bancnote de cîte zece şi douăzeci şi cinci de ruble. Pricepi ? Vreau să le dau şi eu o-ntrebuinţare. Dumitale cum îţi spune, dacă nu te superi ?

Zărind teancul de bancnote, ospătarul se tulbură destul de tare, totuşi se strădui să-şi păstreze demnitatea. Ştia că unor persoane demne li se plăteşte mai mult.

— Serghei Mihailovici.

— Cum? Serghei Mihailovici? Ei bine, Serghei Mihailovici, vreau să petrec. Am stat cam mult acolo, în ţinuturile de la miazănoapte...

— Cred că mi-a venit o idee, zise Serghei Mihailovici, mimînd mai întîi o profundă concentrare. Unde-aţi tras, mă rog?

— Nicăieri. Abia am sosit în oraş.

— Eu zic că s-ar putea să organizăm ceva... Aşa, o mică agapă... în cinstea sosirii dumneavoastră...

— Da-da-da, se agită Egor. Un mic bordel. Un mic şi simpatic bordeliero... S-o facem lată, cu alte cuvinte. Nu-i aşa, Serghei Mihailovici? Ştii, mi-am zis din prima clipă că trebuie să fii un om simpatic. Uite cine-o să mă ajute, zic, să-mi fac praf gologanii.

Serghei Mihailovici rîse. Nu mai era un rîs prefăcut.

— Poftim? zise Egor. De ce rîzi, neică?

— O.K., făcu vesel ospătarul. F-am intseles.

Seara tîrziu, Egor sta tolănit pe-o canapea şi vorbea la telefon cu Liuba. În încăpere se mai afla şi Serghei Mihailovici şi intra din cînd în cînd, întrebîndu-l cîte ceva cu glas scăzut, o femeie cu nasul ascuţit şi cu un neg la tîmplă.

— Alo, Liubaşa!... strigă Egor în receptor. Zic, mai sînt încă la comisariatul militar! Păi ca să mă ia dînşii în evidenţă! Cum? E tîrziu? Păi aşa se stă aici, pînă tîrziu. Da, da, Egor îi făcu un semn ospătarului. Da, Liuba.

Serghei Mihailovici deschise uşa odăii, o trînti cu putere şi, trecînd pe lîngă Egor, strigă:

— Tovarăşe căpitan! Veniţi încoace, vă rog!

Egor se uită la el și dădu din cap, chipurile, bravo, te-ai descurcat bine, și continuă să vorbească. Cît despre ospătar, acesta se căzni pe muteşte să-i arate că se înecă de rîs.

— Ce pot să fac, Liubaşa ?! Cred c-am să și dorm aici. Da, da... Egor stătu îndelung să asculte, zicînd în răstimpuri doar cîte-un „da". Și zîmbi întruna, uitîndu-se fericit și mîndru la prefăcutul de Serghei Mihailovici. Ba chiar acoperi la un moment microfonul cu palma și-i spuse ospătarului : Cică-i pare rău. Mă aşteaptă.

— S-aştepte, s-aştepte mult și... vru să-i fie pe plac Serghei Mihailovici cel slugarnic, dar Egor îl opri dintr-o privire.

— Da, Liubuşka !... Vorbeşte, vorbeşte : îmi pare bine că-ți aud glasul. Ba chiar mă simt tulburat !...

— Ce i le zice, frăţioare ! şopti cu o fățarnică admirație ospătarul. Auzi, cică-i tulburat !... Și rîse din nou. Avea un rîs cam obraznic : horcăia întruna, rînjindu-și dinții mari și urîți. Egor îi promisese că-i va plăti bine pentru petrecerea proiectată, de aceea își ieşea din piele ca să-i fie pe plac.

— Unde am să înnoptez ? Păi pe-aici pe undeva, pe-o bancă... Vezi-ți de treabă ! Nu-i nimic, sînt obișnuit cu-aşa ceva. Să nu-ți faci griji ! Da, scumpa mea !... Micuța mea dragă !... Vorbele astea de la urmă le rosti cu atîta suflet, încît pînă și ospătarul își potoli rîsul prefăcut. La revedere, draga mea ! Te sărut, la revedere !... Da, da, înțeleg. La revedere.

Egor lăsă receptorul în furcă și timp de cîteva clipe îl privi pe ospătar cu o căutătură ciudată : se uită la el parcă fără să-l vadă. Ai fi zis că o mînă nevăzută a coborît să-l mîngîie pe obraz și obrazul lui își pierdu obișnuita expresie aspră, îndărătnică...

— M-da..., făcu apoi, revenindu-şi. Ia zi, suflet de birtaş... Începem dezmăţul ? Cum stăm ?

— E gata totul.

— Halat mi-aţi găsit ?

— Am găsit unul... A trebuit să ne ducem la un artist de pe-aici, unul mai bătrîn... Că altcineva n-are nimeni.

— Ia să-l văd. Egor îşi puse halatul: un halat lung, matlasat, ros pe alocuri. Se uită cum îi vine.

— Altul n-am găsit nicăieri, repetă Serghei Mihailovici.

— Să ştii că nu-i rău, îl lăudă Egor. Ei, şi-acum... Ce ţi-am spus eu ? Executarea !

Ospătarul ieşi din odaie.

Egor îşi aprinse o ţigară şi se tolăni iar pe canapea.

Ospătarul intră şi spuse ceremonios :

— Cei adunaţi pentru dezmăţ v-aşteaptă.

— Să mergem, zise Egor.

Ospătarul deschise larg uşa... Egor, îmbrăcat cu halatul, îşi propti bărbia-n piept şi, cu pas grăbit, porni precum Caligula, spre sala dezmăţului.

Se adunase, spre a participa la „dezmăţul" cu pricina, lume cam ciudată: mai mult oameni în vîrstă. Erau şi cîteva femei, toate însă uimitor de urîte şi avînd un aer jalnic, nefericit. Şedeau cu toţii în jurul mesei încărcate cu bunătăţi şi se uitau miraţi la Egor. O clipă, Egor îşi cam pierdu cumpătul, dar izbuti să n-arate pe faţă.

— Cam plouaţi, cam plouaţi ! zise el cu glas răsunător şi vesel. Se opri în capul mesei şi-i învălui cu privirea pe toţi.

— M-da, zise în ccle din urmă. Tragem astăzi un chefuleț să stea mîțu-n coadă. Ia! Turnați în pahare!

— Ascultă, preastimate, i se adresă unul din oaspeți, un om mai în vîrstă, aproape bătrîn. Lămurește-ne, rogu-te, pentru care prilej ne-am adunat aci? O fi vreo ocazie... sau ce altceva?

Cîteva clipe, Egor rămase pe gînduri.

— Ne-am adunat aici, zise el cu ochii la sticlele de șampanie înșirate pe masă și vorbind rar, cu glasul scăzut, de parcă s-ar fi aflat la o înmormîntare, ne-am adunat aici ca să... Brusc își săltă capul și-i învălui din nou pe toți cu privirea. Frații mei dragi, zise el cu emoție, adineaori s-a-ntîmplat ca inima să-mi tresară de duioșie. Îmi dau seama prea bine că vă doare-n cot de vorbele mele frumoase, totuși dați-mi voie să vi le zic pîn-la capăt. Egor vorbea pe un ton grav, energic, aproape solemn. Ba chiar se preumblă pe lîngă masă, atît cît avu loc s-o facă și se uită din nou la cei adunați. A sosit primăvara... reluă el. Curînd o să-nflorească toate florile... O să-nverzească mestecenii... Păru și mai tulburat. Tăcu din gură. În urechi îi mai suna și-acum glasul Liubei, făcîndu-l să-și piardă șirul vorbelor.

— Păi da, că mîine-poimîine ne pomenim și cu Rusaliile, zise cineva de la masă.

— Și uite-așa, îți vine să mergi și să tot mergi înainte, continuă Egor. Dai în cale de cîte-o poieniță, apoi de-o dumbravă, cobori pe urmă într-o vîlcea, auzi un pîrîiaș cum susură... Nu vă e clar ce vă spun? Păi asta pentru că vorbesc ca un fraier, mă rușinez chiar eu de vorbele mele! Egor se înfurie pe el însuși și începu să turuie, fără a mai

ține seama de nimic, cu un glas răsunător și plin de ciudă, ca și cînd ar fi avut în față o clică de potrivnici: Uite, dumneavoastră, cei de față, zise el, mă credeți cu toții un tîmpit care s-a apucat s-arunce pe fereastră trei sute de rublișoare. Să știți însă că astăzi am îndrăgit pe toată lumea. Mi s-a trezit astăzi o duioșie-n suflet ca la cea mai... ca la o vacă după ce-și fată vițelul. Chiar dacă nu ne-a reușit cheful, nu-i nimic. Ba dimpotrivă, îmi pare bine. Să vă fie clar însă că de tîmpit nu-s tîmpit! Și dacă o crede cineva că mă poate călca pe bătătură, fiindcă m-a văzut înduioșat, se-nșală amarnic. Oameni buni!... Hai să ne iubim unul pe altul! Cuvintele acestea Egor le rosti aproape strigînd. Și se bătu cu pumnul în piept. Oare de ce să ne tot hîrîim între noi? Doar știți prea bine ce ușor moare omul! Zău dacă vă-nțeleg... Egor mai făcu cîțiva pași prin dreptul mesei. Nu vă-nțeleg deloc. Refuz să vă-nțeleg! Și nici pe mine nu mă-nțeleg, căci nu visez noaptea decît valize și tarabe. Gata! N-aveți decît să plecați dumneavoastră la furat... Eu am să mă așez pe-o buturugă și-am să stau așa nouăzeci și nouă de ani. Glumesc, desigur. Căci mi-e milă de dumneavoastră. Și de mine mi-e milă. Dar dacă i s-o face altcuiva milă de mine, sau dacă m-o îndrăgi cineva, atunci... nu știu... atunci am să mă întristez și-o să-mi fie inima grea. Să știți că mi-e bine, chiar mă-nfior de bucurie, dar... mi-e teamă. Sînt cuprins de teamă! Ei, ce ziceți de asta?... rosti el fără veste, cu jumătate glas, și tăcu. Își plecă fruntea, rămase astfel cîteva clipe, apoi își privi cu blîndețe oaspeții și le zise: Haideți, puneți cu toții mîna pe sticle... Nu vă sfiiți.

Gata ? Acu' destupați-le — au la gît niște sîrmulițe — să le sară dopurile pînă-n tavan !

Toată lumea prinse grai, se foi pe scaune... În exclamațiile și spre mulțumirea tuturor se auziră pocnind sticlele destupate.

— Turnați mai repede în pahare ! strigă Egor. Să nu-i scadă gradele !

— Da, da, uite c-au și-nceput să-i scadă ! Dă-ncoa' paharul ! N-auzi, cumetre ? Dă paharul !

— Of, lua-te-ar !... Am turnat pe-alături.

— Zău ?

— Da, mă. Păcat de-așa bunătate.

— Veselă băuturica asta ! Clocotește, nu alta ! Parcă ar da în fermentație. O lasă pesemne să se-nvecheas că.

— Cred și eu ! De una ca asta au ei grijă !...

— Mă, ce mai fîsîie !...

— Dragii mei dragi ! zise Egor cu o neprefăcută duioșie și milă. Îmi pare atît de bine că v-ați înviorat, că v-a-nflorit zîmbetul pe buze. Șampania mea văd că v-a fost pe plac. Să știți că-mi sînteți dragi ! din ce în ce mai dragi !

Cei de la masă se sfiiră să-l privească pe Egor în față, atît de caraghios și nepotrivit îi sunară vorbele. Cînd reîncepuse să vorbească, tăcuseră cu toții, plecîndu-și ochii spre paharele de pe masă.

— Să bem ! reluă Egor.

Băură.

— Înc-o dată ! Turnați în pahare !

Din nou se iscă rumoare, se foiră din nou cu toții. Ciudat ospăț mai era și ăsta : totul ți se da pe gratis !

— Văleu, încă mai face spume !

— Ei nu chiar ca adineaori. Nu mai are putere.

— Da' la gust e cumva... Nu prea-mi dau seamă.

— Da, da, gustu-i cam nelămurit.

— Cum, cum ?

— La culoare-i ca pișatu' calului, da' la gust, parcă n-are nici un gust.

— Da' de ce mi se oprește-n gît ? Vi s-a mai oprit la careva ?

— Chiar așa. Parcă te-ar umfla pe dinăuntru.

— Exact ! Și-ți iese damful pe nas. Las' că-i bună.

— Îs gradele ei care te umflă.

— Care grade, cumetre ? Gaze ies din ea, nu grade.

— Gata. Cu șampania am terminat ! porunci Egor. Acu' să trecem la coniac.

— Da' unde ne grăbim, frățioare ?

— Vreau să-i zicem un cîntec.

— A-a, asta se poate !

— V-ați turnat coniacul în pahare ?

Își turnară și coniacul. Vrei, nu vrei, faci ce ți se poruncește.

— Doar cîte-o juma' de pahar ! Coniacul nu se bea mult dintr-o dată. Și să nu-mi spună careva că miroase a ploșniță, că-i dau cu sticla-n cap. Să bem !

Băură.

— Cîntecul ! porunci Egor.

— Stai să luăm și noi o gustare...

— Începe povestea, oftă Egor și se așeză pe scaun. Hai mîncați, mîncați. Nu se mai satură odată lumea asta. Tot ar mînca întruna...

Cîțiva dintre oaspeți — mai sfioși din fire — își puseră furculițele pe masă.

— Mîncați, mîncați ! Ce-aveți ?

— Ar trebui să iei și 'mneata o gustare. Altmintrelea te amețești repede.

— Nu mă ameţesc. Mîncaţi.

— Oh, fir-ai să fii ! se revoltă un ins chelbos. Păi cum vine asta : ne-ai chemat aici şi acu' ne scoţi ochii ! Eu, de exemplu, fără gustare nu-s bun de nimic : cît ai clipi ajung sub masă. Mai e asta distracţie pentru mine ? Şi cred că pentru nimeni nu-i distracţie.

— Păi tocmai d-aia : luaţi şi mîncaţi.

Între timp, dincolo, la ţară, părinţii Liubei o interogau din nou. Sărmana de ea trecea de la un timp din interogatoriu în interogatoriu.

— Păi cum vine asta ? Să nu se-nchidă noaptea comisariatu' ? Se poate ? tot încerca să se dumirească bătrîna.

Liuba nu mai ştia nici ea ce să creadă. Ba-i venea să creadă povestea cu comisariatul, ba nu-i venea. Totuşi vorbise ea însăşi cu Egor, îi auzise chiar ea glasul, auzise şi vorbele acelea ale lui. De fapt, mai continua şi acum, în gînd, convorbirea cu el : „Of, Egor, Egor, chiar că nu se plictiseşte omul cu unul ca tine. Oare ce-o fi în mintea ta, băiete ?"

— Liubka.

— Ce-i ?

— Ia zi, cum o fi cu comisariatu' ? Seara doar toate alea se-nchid, ce, tu nu ştii ?

— Dacă a zis el aşa... Pesemne că acolo nu se-nchide.

— Îţi toarnă unu ca ăsta la gogoşi, de zici ca el, pîn-la urmă.

— Ba eu gîndesc aşa, zise bătrînul. I-or fi spus ăia să se prezinte mîine la orele opt. Fix. Vorba ceea, ca la militărie. Şi s-o fi gîndit omu' că-i mai

bine să-nnopteze chiar acolo, la ei, decît să facă alt drum de dimineață.

— Păi tocmai asta zicea și el! exclamă, bucuroasă, Liuba. Am să dorm, zice, chiar aci, pe-o bancă...

— Ba eu știu că toate birăurile se-nchid noaptea, stărui bătrîna. Vedeți-vă de treabă. Cine-i ăla să-l lase acolo de unu' singur? Da' dacă pune mîna pe v-o ștampilă?

— Vai, mamă!...

Bătrînul se strîmbă și el, auzind o asemenea gugumănie.

— Ce naiba să facă cu ștampila?

— Zic și eu așa, c-a venit vorba! Auzi la dumneaei: „vai, mamă!" O vorbă nu poți să scoți în casa asta...

Cît despre Egor, acesta începuse a înjgheba corul „depravaților"!

— Eu și cu dumneata o să cîntăm melodia, îl înghionti el pe chelbos, iar ceilalți, cînd le-oi face semn, au să zică „bang-bang". Haidem.

Un clopot drag
Zvoni-n amurg...

Egor făcu un semn cu mîna, dar grupul „bang-bang" nu pricepu despre ce-i vorba.

— Ce-aveți, frate? Doar v-am spus: cînd vă fac semn, începeți și voi cu „bang-bang".

— Păi ne-ai făcut semn, da-i zici și 'mneatale.

— Dați-i drumul! Eu d-aia m-am pornit să scheaun, că parcă am și auzit bătînd clopotele la biserică. Mi s-a făcut dor de-acasă... Și-am înțînat

ușurel. Voi ziceți-i înainte: „ban-ng, ban-ng". Să nu vă pese de dorul meu, că treaba asta nici nu vă privește.

— E cum ar fi, de pildă, cînd stă omul la pușcărie, glăsui și ospătarul. Sau a căzut prizonier.

— Cînd cazi prizonier, nu te mai duci la biserică, zise unul din oaspeți.

— Ei ași! Aia doar or fi avînd și ei biserici. Nu așa cum le știm noi, da-s tot biserici și ele. Cu clopote. Este, Gheorghi?

— Mai lăsați-mă-n pace! Numa' de gură sînteți buni cu toții, se supără de-a binelea Egor. Cînd or începe ăștia să melițe, poți să-ți iei lumea-n cap. Și vorbesc, și vorbesc... Oare de ce v-oți fi înnebunind așa după vorbe? Ce-o fi cu limbariția asta?!

— S-o luăm de la-nceput. Nu-ți mai face, frățioare, inimă rea.

— Cum să nu-mi fac inimă rea? Vă spun una, iar voi... Haidem.

Un clopot drag
Zvoni-n amurg...

— Ban-ng, ba-ang, ba-a-ang! „traseră clopotele" cei de la masă, dar fiecare o făcu așa cum îl duse mintea. Se încurcară din nou și stricară totul.

Egor dădu din mînă a pagubă și ieși din odaie. În prag se mai opri o clipă și spuse cu amărăciune:

— Cîntați ce vreți. Să nu vă fie cu supărare, da' eu nu mai pot să rămîn cu voi. Stați și petreceți. Puteți să-l ziceți și pe ăla, al vostru, cu „trestiile" [1].

[1] „Foșnesc trestiile" — cunoscut cîntec rusesc de pahar.

Grupul „bang-bang" şi ceilalţi cîţi mai erau acolo tăcură stînjeniţi... Băutură însă şi tot soiul de mîncăruri alese se aflau pe masă din belşug, astfel că, deşi se cam necăjiră cu toţii, o făcură mai mult aşa, ca să se ştie cu conştiinţa împăcată.

— Oare ce-o fi cu el?

— Păi n-aţi putut nici un „bang-bang" să ziceţi ca lumea? îi mustră şi Serghei Mihailovici. Doar e o nimica toată.

— Aşa e. Am cam luat-o razna.

— Kirill e de vină... A pornit-o mărunt-mărunţel.

— Ba n-am pornit-o mărunţel deloc, se supără Kirill. Am cîntat normal, ca şi cînd ar fi bătut careva clopotul. Doar îmi dau seama şi eu că nu e cazul acolo s-o iei mărunţel. Doar clopotul ăla trebuie mai întîi să-l legeni ca să-nceapă să bată.

— Da' cine a-nceput să zică-n felul ăsta?

— Lăsaţi, ce rost mai are? Haideţi mai bine să petrecem, că doar aşa ne-a poruncit omul.

— Mă rog, dac-ai sta să te gîndeşti... n-am prea merita s-o facem, da' dacă o iei p-altă parte, poate că eu nu mă pricep să cînt... La ce bun să casc gura degeaba, dacă n-am avut pic de voce de cînd mă ştiu?

Cînd Serghei Mihailovici intră în încăperea alăturată, îl găsi pe Egor stînd bosumflat pe canapea.

— Iartă-ne şi 'mneatale, Gheorghi. N-a prea ieşit ca lumea... cu clopotele alea.

Egor nu-i răspunse... Apoi îl întrebă, izmenindu-se:

— Da' de ce-or fi toate aşa de urîte?

Ospătarul îşi pierdu o clipă cumpătul.

— Păi... cum să-ți zic... Alea frumoase îs toate măritate, au familie... Eu le-am adunat pe alea nemăritate, că doar așa mi-ai poruncit.

Egor mai rămase o vreme pe canapea. Și chipul începu din nou să i se lumineze. Pesemne că i se trezi în suflet o amintire îmbucurătoare.

— Ascultă, n-ai putea să-mi chemi un taxi?

— Ba da.

— Să mă ducă la Iasnoe. Plătesc cît poftește omul. Hai, treci la telefon. Egor se ridică, își dădu jos halatul, își puse haina și-și potrivi cravata.

— Da' ce cauți la Iasnoe?

— Am acolo un prieten. Și din nou începu să se plimbe, agitat, prin odaie. Să știi, Serghei, că am un suflet... parcă-i pus, naibii, pe ace. O să-mi joace într-o zi sufletul ăsta o festă. Cum dă de libertate, cum nu-și mai poate afla locul. Hai, sună, sună. Pe cîți i-ai adunat la ospățul nostru?

— Cinșpe-n cap. Cu noi, ăștialalți, șapteșpte. Da' de ce?

— Uite ici două sutare. Le dai la fiecare cîte zece ruble. Vouă vă opriți restul. Da' să nu mă minți. Că mai vin pe-aici și-am să aflu.

— Fii, Gheorghi, om serios!..

Și iată-l pe Egor gonind prin noaptea aceea cu lună plină de-a lungul drumului bine bătătorit, spre satul în care locuia Liuba.

„Oare ce-o fi cu mine, oare ce-o fi? se tot întreba el. Oare ce să am?" Agitația și emoția puseseră din nou stăpînire pe el. Nici nu mai ținea minte de cînd nu mai fusese tulburat astfel din pricina unei fuste.

— Ia zi, ce se mai aude pe la voi... în legătură cu viața de familie, vreau să zic ? îl întrebă el pe taximetrist. Ce noutăți mai scriu ăia ?

— Unde să scrie ? nu-l înțelese acesta.

— Păi așa, în general. Prin cărți.

— Prin cărți scrie de toate, zise, nemulțumit, taximetristul. În cărți totul e bine.

— Da-n viață ?

— În viață ? Ce, nu știi și dumneata cum e-n viață ?

— Rău, așa-i ?

— Depinde cui.

— Dumitale, de pildă.

Taximetristul dădu din umeri. Gestul fu foarte asemănător celui pe care îl făcuse șoferul ce-i vînduse lui Egor magnetofonul.

— Ce-aveți, bre, cu toții ? se minună Egor. Pe cuvînt, dragii mei, dacă vă-nțeleg. De ce ăți fi toți așa de acri ?

— Da' ce să fac ? Să chicotesc aci cu dumneata ? Să m-apuc să te distrez ?

— De ce să mă distrezi ? Distreaz-o pe nevasta dumitale. Ba chiar și asta trebuie s-o faci cu cap. Că te dai la ea, de exemplu, iar ea poate să-ți zică : „Fugi, mă, de-aci, că miroși a țap".

Taximetristul rîse.

— Ți-a spus vreuna așa ?

— Nu, că nici mie nu-mi place mirosul de țap. Ia hai să coborîm geamul oleacă.

Taximetristul îi aruncă lui Egor o privire, dar nu-i zise nimic.

Cît despre Egor, acesta reveni iar la gîndurile sale, pe care nu mai izbutea să și le adune. I se

învălmășise totul în cap. Și asta numai din cauza Liubei.

Ajunseră la casa mare, întunecată, a Baikalovilor. Egor îi plăti șoferului și mașina plecă. Iar el, brusc, își pierdu cumpătul. Sta în fața porții cu sticlele de coniac în brațe și nu mai știa ce să facă. Ocoli în cele din urmă casa, intră pe-o altă poartă în grădinița lui Petro, urcă treptele și bătu cu piciorul în ușă. Multă vreme domni liniștea, apoi scîrțîi o ușă dinăuntru, cineva — desculț, pesemne — se auzi umblînd în tindă, apoi glasul lui Petro se auzi întrebînd:

— Cine-i acolo?

— Eu sînt, Petro. Jorjik...

Ușa se deschise.

— Ce-ai pățit? întrebă, mirat, Petro. Te-au dat ăia afară?

— Ba nu... da' n-aș vrea să-i trezesc pe-ai tăi. Ia spune, tu ai băut vreodată „Remy-Martine"?

Petro nu-i răspunse, îl cercetă lung cu privirea.

— Ce-ai zis?

— Zic, „Remy-Martine" ai băut? Iacătă-l: douăzeci de ruble sticla. Ia hai la baie, să-i dăm acolo de fund.

— De ce la baie?

— Să nu stingherim pe nimeni.

— Vino la bucătărie. Stăm acolo...

— Nu e cazul. Nu mai trezi lumea din somn.

— Stai să mă-ncalț măcar... Să aduc și-o gustare.

— Nu-i nevoie. Buzunarele mi-s pline de ciocolată. Put a ciocolată mai dihai ca o studentă.

În încăperea băii, în universul acela strîmt și întunecos, se așternuse pe dușumea — în fața fe-

restrei — o pată de lumină. Cei doi mai aprinseră şi-un felinar şi se aşezară lîngă fereastră.

— De ce n-ai intrat, mă, în casă? nu izbutea să priceapă Petro.

— Nu ştiu. Vezi tu, Petro... începu Egor, dar tăcu, nu-şi mai sfîrşi vorba. Destupă o sticlă, o puse pe pervaz. Vezi coniacul ăsta. Douăzeci de ruble costă, fir-ar să fie! Ei, ce zici de asta?

Petro scoase din buzunarele pantalonilor săi bufanţi două pahare.

Tăcură o vreme.

— Nu ştiu ce să-ţi mai spun, Petro. Nici eu încă nu-mi dau seama prea bine de unele lucruri.

— Păi nu-mi spune nimic. Pune-n pahare dintr-ăsta, al tău, scumpul... Am băut şi eu aşa ceva în timpul războiului. În Germania. Ştiu că miroase a ploşniţă.

— Ba nu miroase a nici un fel de ploşniţă! exclamă Egor. Ploşniţa-i aia care miroase a coniac. Cine-o fi născocit că miroase coniacul a ploşniţă?

— Unu scump poate că nu miroase. Dar ălălaltu... normal, să ştii că miroase.

Noaptea era pe sfîrşite. Dar luna încă mai strălucea. Tot satul era învăluit într-o lumină verzuie, moartă. Şi plutea o adîncă linişte. Nu se-auzea lătrat de cîine, nici scîrţîit de poartă. O asemenea linişte se aşterne la ţară doar la revărsatul zorilor. La fel e şi în stepă, tot în faptul zilei, cînd în locurile joase se adună abia zărite trîmbe de ceaţă. Era linişte şi răcoare.

Şi deodată, prin liniştea aceea, răsună din clădirea joasă a băii:

Eu stau după gratii în temniţa grea...

Egor începuse primul să cînte. Petro îi ţinu isonul. Şi atît de frumos li se împletiră vocile, atît de limpede, cu atîta mişcătoare tristeţe:

Crescut printre ziduri, un vultur stingher,
Tovarăşul meu, aripa-şi zvîrlea,
Un hoit ciugulind cu pliscu-i de fier...

A doua zi de dimineaţă, Egor o petrecu pe Liuba pînă la fermă. Se luă după ea doar aşa, fără nici un scop, şi merseră împreună. Egor purta şi astăzi costumul acela, elegant, cravată şi pălărie. Era însă dus pe gînduri. Liuba se bucurase mult că el a venit s-o însoţească: se trezise astăzi cu o lumină în suflet. Dimineaţa era şi ea frumoasă: pătrunsă de răcoare, senină. Oricum, venise totuşi primăvara.

— De ce te-ai întristat, Egoruşka? îl întrebă Liuba.

— Aşa... făcu în doi peri Egor.

— Da-n baie ce-aţi căutat aseară? Liuba rîse. Nu v-a fost frică? Pe mine nu m-ai băga noaptea acolo, să mă tai.

Egor rămase mirat.

— De ce?

— Că sînt draci acolo! Înăuntru... Acolo îşi au ei sălaşul.

Egor o privi cu uimire şi duioşie... Şi o mîngîie uşor pe spate. Fără să vrea.

— Ai dreptate: să nu intri niciodată noaptea în baie. Că dracii ăia... îi ştiu eu prea bine!

— Cînd ai venit azi-noapte cu maşina, să ştii că te-am auzit. Ziceam că s-a abătut cucernicul de Kolenka.

— Care Kolenka ?
— Bărbatu-meu.
— Aşa ? Vine deseori pe-aici ?
— Vine, cum să nu.
— Şi ? Tu ce faci ?
— Intru în odaia din faţă şi stau acolo. Treaz n-a venit niciodată, iar cu votca-n nas nici nu vreau să-l văd. Cînd bea, se prosteşte de tot. Aşa silă-mi face, că-ncep să tremur.

Egor se învioră auzind vorbele ei tăioase, pătrunse de mînie. El nu putea suferi la oameni sărăcia duhului, toropeala. Poate tocmai de aceea îl dusese cărarea vieţii atît de într-o parte, că totdeauna, încă de tînăr, îi plăcuseră oamenii cu caractere bine conturate, poate uneori în linii frînte, dar desluşite, trase cu precizie.

— Da, da, se prefăcu el că o compătimeşte. Necaz mare cu beţivanii ăştia.

— Chiar aşa ! exclamă Liuba, nedîndu-şi seama de tonul lui adevărat. Şi ce necaz ! N-auzi decît înjurături şi ai parte numai de lacrimi.

— Situaţie tragică, ce mai... Ia te uită ! se miră el deodată. Ce de vaci !

— Asta-i ferma. Aici lucrez eu.

Zărind vacile, Egor păru că rămîne năuc.

— Ia te uită... vacile... se mărgini să repete. Pesemne că te-au văzut pe tine, aşa-i ? Uite-le cum se-agită. Se u-uită... Egor tăcu cîteva clipe... şi deodată îl luă gura pe dinainte : Să ştii că din toată copilăria mea doar de mama îmi aduc aminte şi de vaca noastră. Manka îi zicea vacii. Într-o primăvară, în aprilie, i-am dat drumul din ocol, să mai adune chiar ea cîte ceva de pe uliţă. Ştii, iarna cară lumea paie, toate alea, şi cînd se desprimăvă-

rează, paiele ies de sub omăt, ba mai stau agățate și de garduri... Bun... Și i-a străpuns cineva burta cu furca. O fi intrat la careva în ogradă, că unii mai aveau încă paie... Și-au înțepat-o. A venit acasă cu mațele atîrnînd.

Liuba se uită lung la Egor. Nemeșteșugita lui istorisire o uimise. Cît despre el, păru nemulțumit că istorisirea i-a scăpat fără voie. Se încruntase.

— Ce te uiți la mine ?

— Egoruşka...

— Lasă, zise Egor. Astea-s vorbe. Vorbele nu fac doi bani.

— De ce ? Sînt scorneli de-ale tale ?

— Ba nu. Da' tu nu sta să-i asculți prea mult pe oameni. Adică, ascultă-i, da' lasă vorbele să-ți treacă pe lîngă urechi. Că tu ești încrezătoare ca o... Egor se uită la ea și din nou, cu multă gingășie și cu o ușoară sfială, o mîngîie pe spate. Oare nu te-a mințit nimeni, niciodată ?

— Nu... Cine să mă mintă ?

— Hm. Egor rămase cu privirea ațintită spre ochii limpezi ai femeii. Apoi zîmbi în colțul gurii. Groaznic ! zise încet. Îi venea întruna să-și pună palma pe umărul ei. Și s-o privească.

— Ia te uită. Vine directorul sovhozului, zise deodată Liuba. Se învioră și începu să zîmbească, nici ea nu știa prea bine de ce.

Spre cei doi venea un bărbat voinic, încă destul de tînăr, cam de-o vîrstă cu Egor. Avea un mers hotărît, de gospodar și se uita curios la Liuba și la cel de lîngă ea : cine-o fi : soțul ei ? un prieten ?

— De ce te-or fi podidit zîmbetele ? o întrebă, nemulțumit, Egor.

— E un om cumsecade, cu simţ gospodăresc. Îl respectăm cu toţii. Bună dimineaţa, Dmitri Vladimirovici. Aţi fost pe la noi ?

— Pe la voi. Bună dimineaţa. Directorul îi scutură cu putere mîna lui Egor. Ne vin, cumva, forţe noi ?

— Dînsu-i şofer, Dmitri Vladimirovici, spuse, nu fără mîndrie, Liuba.

— Nu zău ? Foarte bine. Pot să-i dau pe loc o maşină. Carnet ai ?

— N-are încă nici buletin de identitate... Mîndria Liubei se ofili.

— Aşa ? Ziceam să te iau chiar acum cu mine. Pe şoferul meu l-au chemat, nu ştiu din ce pricină, la comisariatul militar. Şi mă tem că-i vorba de-o lipsă mai îndelungată.

— Egor !... se agită Liuba. Ce zici ? Ai să ne vezi şi ţinutul. Poate c-o să-ţi placă.

Tocmai această neprefăcută emoţie, ca şi vorbele ei naive despre frumuseţea ţinutului, îl îndemnară pe Egor să facă ceea ce, doar cu cîteva clipe în urmă, l-ar fi făcut să rîdă cu poftă.

— Să mergem, zise el.

Şi plecă împreună cu directorul.

— Egor ! îl strigă din urmă Liuba. Să mănînci undeva, la vreun bufet. Unde-ai să ajungi cu maşina... Spuneţi-i dumneavoastră unde, Dmitri Vladimirovici, că el încă nu ştie !

Dmitri Vladimirovici rîse.

Egor întoarse capul şi se uită o vreme la Liuba. Apoi se duse să-l ajungă pe director din urmă. Acesta rămăsese în loc, aşteptîndu-l.

— De pe unde eşti ? îl întrebă după aceea.

— Eu ? De pe-aici. Chiar din raionul ăsta. Din satul Listvianka.

— Listvianka ? N-avem aşa ceva.

— Cum aşa ? Ba trebuie să aveţi.

— N-avem. Îmi cunosc bine raionul.

— Curioasă treabă... Oare unde-o fi dispărut ? Lui Egor directorul nu-i plăcuse : arăta mulţumit, bine hrănit. Îi displăcuse mai ales faptul că avea aerul acela mulţumit. Egor nu-i putea suferi pe oamenii mulţumiţi. Ştiu că se află pe undeva pe-aici satul ăsta, repetă el, doar îl cunosc prea bine.

Directorul îl privi cu atenţie.

— M-da, zise el. O fi ars din temelii.

— Se poate, i-o întoarse Egor. Păcat. Era un sat frumos.

— Ei, ce zici : vii cu mine ?

— Vin. Doar aşa ne-a fost vorba. Dacă v-am înţeles bine.

Şi porniră amîndoi prin cîmpiile acelui sovhoz-gigant, sovhoz-milionar.

— De ce-ai luat-o pe tonul ăsta cu mine ? întrebă la un moment dat directorul.

— Cum adică ?

— Păi... văd c-o faci pe prostul. De ce ?

— Că nu-mi place cînd mă-ntreabă lumea întîi şi-ntîi de biografie. Biografia-i vorbărie, ţi-o poţi născoci oricînd.

— Cum aşa ? Cum poţi să-ţi născoceşti o biografie ?

— Cum ? Uite-aşa, bine. Eu, de pildă, n-am nici un fel de act la mine, afară de-o adeverinţă, pe-aici nu mă cunoaşte nimeni, aşa că v-aş putea înşira verzi şi uscate. Dacă vreţi să ştiţi, sînt fiu de procuror.

Directorul rîse. Nici lui nu-i plăcuse de Egor: părea stăpînit omul ăsta de-o îndîrjire prostească.

— Păi nu? Port cravată, pălărie pe cap... Egor se privi în oglinda retrovizoare. Nu arăt a fiu de procuror?

— Eu nu ți-am cerut acte. Ba chiar te-am pus la volan fără să ai măcar carnet de conducere. Dacă dăm de-un milițian, ce ne facem?

— Răspunderea-i a dumneavoastră.

Curînd ajunseră la o prisacă. Directorul sări ușor jos din mașină.

— Am aici de rezolvat o treabă. Dacă vrei, vino cu mine. E un moș la prisaca asta, te ospătează cu miere de albine...

— Nu. Vă mulțumesc. Egor coborî și el. Rămîn aici... să admir peisajul.

— Mă rog, zise directorul. Și plecă.

Egor începu să admire peisajul. Se uită prim-prejur, se apropie de un mesteacăn, îi netezi ușor trunchiul.

— Te-apucași să-ți faci strai verde, zîna mea? Un pic mai ai, un pic... Și gata ți-i straiul. Ți s-a urît să stai așa despuiată? Ian te uită la ea!... Las' că în curînd ai să fii și tu gătită.

Din căsuța de-alături ieși un moșneag.

— De ce nu intri-n casă? îi strigă lui Egor. Vino să bei un pahar de ceai.

— Îți mulțumesc, tataie. Nu vreau.

— Cum crezi. Moșul reintră în casă.

Curînd ieși de acolo directorul. Moșul îl conduse.

— Vino și 'mneata mai des pe la noi, îi zise cu bunăvoință. Că doar ți-e-n drum. Mereu te văd trecînd cu mașina.

— Mulțumesc, tataie, mulțumesc. Să mergem...

Plecară.

— Uite, vezi ?... zise directorul așezînd un pachet pe banchetă. E o substanță, propolis îi zice sau clei de albine.

— E leac împotriva ulcerului, așa-i ?

— Da. Ai fost bolnav și dumneata ? se întoarse spre Egor directorul.

— Nu. Am auzit doar.

— Da. S-a-mbolnăvit aici la noi un cetățean. Trebuie să-l ajutăm, că-i băiat bun.

— Spune lumea c-ar face bine la ulcer.

— Așa am auzit și eu.

În fața lor se iviră casele unui sat.

— Mă lași în fața clubului, zise directorul, și te duci la Sosnovka, e aci, la șapte kilometri. Îl aduci de acolo pe brigadierul Saveliev. Dacă nu-i acasă, întrebi unde-l poți găsi.

Egor dădu din cap.

Îl lăsă apoi pe director în dreptul clubului și plecă.

•

Spre clădirea clubului veneau sătenii: bărbați, femei, fete și flăcăi. Veneau și oameni mai în vîrstă. Avea să aibă loc o adunare. Directorul fu înconjurat de lume, le vorbea ceva, părea din nou foarte sigur pe sine și mulțumit.

Tinerii făcuseră un grup aparte. Se discuta și acolo cu aprindere. Izbucneau rîsete.

Bătrînii fumau în dreptul împrejmuirii.

Pe fațada clubului se zăreau placarde mari. Totul aducea a sărbătoare, o sărbătoare cu care lumea se obișnuise.

Clădirea clubului era nouă, construită de curînd : mai zăcea încă în preajma ei un morman de cărămizi şi se afla coşul metalic, plin de ciment uscat, al unei basculante.

Egor îl aduse la club pe brigadierul Saveliev şi porni să-l caute pe director. I se spuse că a şi intrat la club şi se află pe scenă, la masa prezidiului.

Egor trecu prin sala unde începuseră a se aşeza pe scaune muncitorii din sovhoz, urcă pe scenă şi veni din spate spre fotoliul în care şedea directorul. Acesta discuta cu un bărbat lat în umeri, scutura în faţa lui o hîrtie. Egor îi puse mîna pe braţ.

— Dmitri Vladimirovici...

— Poftim ? A, dumneata erai ? L-ai adus ? Bine, poţi să pleci.

— Ba nu... Egor îl luă pe director deoparte şi cînd ajunseră într-un loc unde nu puteau fi auziţi de alţii, îi spuse : Vă pricepeţi la condus maşina ?

— Mă pricep. Da' de ce ?

— Că eu nu mai pot. Mergeţi singur — simt că nu mai pot. Şi n-am altă ieşire, vă rog să mă credeţi.

— Da' ce ai ? Eşti bolnav ?

— Nu pot să vă mai duc cu maşina. Mă rog, oi fi un prost, un inconştient, un înapoiat... Un deţinut nenorocit... Da' nu pot. Am impresia că vă tot zîmbesc întruna. Mă duc mai bine să lucrez pe-o basculantă. Sau pe-un tractor. Da ? Te rog să nu te superi. Dumneata eşti un om cumsecade, dar... Na, că iar îmi vine rău. Plec. Şi Egor coborî grăbit de pe scenă. Şi în timp ce merse prin sală, se mustră pe el însuşi că-i spusese directorului atîtea vorbe. I-a meliţat gura ca o... Parcă şi-ar fi cerut iertare. Da'

de ce să-şi ceară iertare ? Să-i fi zis „nu pot", şi cu asta basta. Ei nu, a început-o cu explicaţii, cu despicatul firului în patru, cum că-i un tip înapoiat, inconştient... Ptiu ! Tare se mai necăji Egor. Aşa, încetîncet poţi să ajungi şi la slugărnicie. Să te uiţi în ochii omului ca să-i ghiceşti dorinţele... Ptiu ! Proastă treabă, proastă de tot.

Cît despre director, acesta se uită lung în urma lui Egor : nu prea înţelesese ce-a vrut să-i spună. Mai bine zis nu pricepuse nimic.

Egor porni spre casă, traversînd o pădurice.

Ieşi într-o poieniţă, trecu de poieniţa aceea, dădu de-o pădurice mai deasă, mai înaltă.

Pe urmă coborî într-o vîlcea : acolo susura un pîrăiaş. Egor i se opri în preajmă.

— Ei, ce zici de asta ?! exclamă el.

Stătu cît stătu acolo, apoi sări peste pîrăiaş şi urcă pe-un deluleţ...

Cînd colo, dădu cu ochii de-o pădurice de mesteceni. O întreagă familie de mesteceni îi ieşi fuga în întîmpinare şi rămase locului.

— Ia te uită ! făcu Egor.

Şi intră în pădurice.

Umblă o vreme printre mesteceni... Îşi scoase cravata, i-o puse unuia, mai alb şi mai zvelt. Văzu apoi lîngă el o buturugă mai înaltă şi-i puse pălăria pe care o purta pe cap. Merse mai încolo, se uită înapoi şi zîmbi.

— Fraieri ce sînteţi ! zise el. Şi merse mai departe. Şi multă vreme îşi mai întoarse capul, uitîndu-se la perechea aceea gătită. Zîmbea. Se simţea mai uşurat.

Sosit acasă, Egor umblă îndelung prin odaie, cufundat în gînduri. Își aprindea cîte-o țigară. Cînd și cînd, se apuca să fredoneze : „De ce vă plac, fetelor, flăcăii cei frumoși ?" Tăcea din nou, se oprea locului, se uita pe fereastră sau la peretele dinaintea lui... Și pornea din nou să străbată odaia. Pusese stăpînire pe el un fel de neastîmpăr. Părea că vrea să facă o treabă și nu se poate hotărî. La un moment dat părea să se hotărască... Și iar dădea înapoi. Arăta nervos.

— Nu te mai necăji, Egor, îi spuse tatăl Liubei, bătrînul. Umbla și el prin odaie, spre ușă și înapoi : răsucea o sfoară ca să facă din ea lesă pentru un pripon. Îi legase capătul de clanța ușii și acum o netezea cu o mănușă veche. Că-i bine să fii și tractorist. Ba chiar mai bine. Știi cît cîștigă ăștia acum ?

— Nu mă necăjesc deloc.

— Uite, oi face pripoanele astea... Cînd s-o mai încălzi oleacă, plecăm amîndoi la rîu să le punem acolo. Frumoasă treabă, să pui pripoane. Îmi place.

— Și mie. Mă prăpădesc după pusul pripoanelor.

— Da, da. Altora le place mai mult să dea cu năvodu'. Numai că năvodu' ăsta... o dată, că te pot prinde paznicii, și-apoi te canonești mult cu el : pînă-l desfaci, pînă îl bagi în apă — trece o groază de vreme.

— Da... Nici nu-ți vine să te apuci. „De ce vă plac, fetelor...". Da' ia spune-mi : Liuba cînd vine ?

Moșul se uită la ceas.

— Păi vine curînd. Acuși au început să predea laptele. Cum îl predau, cum vine. Tu, Egor, să n-o necăjești : că-i la noi cea mai mică, iar de mezin totdeauna ți-e mai milă ca deăilalți. Cînd te-or năpădi și pe tine plozii, ai să-ți amintești de vorbele

mele. Îi fată bună Liuba, cu suflet, numa' că n-a prea avut noroc... L-a găsit pe beţivanul ăla, de-abia a scăpat de el.

— Da, da... cu beţivanii ăştia îi necaz mare. Că uite... şi eu... i-aş băga pe toţi la zdup. Cîte cinci ani le-aş da la fiecare. Nu ? Ce zici ?

— La puşcărie nu e cazu' să-i bagi. Da' pe-un an de zile, se învioră moşul, pe-un an de zile, cu izolare severă, i-aş duce şi eu undeva. Pe toţi grămadă.

— Da' Petro cînd vine ?

— Petro ? Vine şi el uite-acuşi... Să stea beţivanii acolo şi să cugete.

— De stat, ar sta oricare, puse paie pe foc Egor. Ba să muncească.

— Ai dreptate. La tăiat de pădure.

— Ba în mină ! Că la pădure-i aer curat, acolo orice prost ar vrea să lucreze. La mină cu ei ! Sub pămînt !

În clipa aceea intră Liuba.

— Ia te uită ! zise ea. Credeam că abia la noapte vii acasă, cînd colo, ai şi sosit.

— N-a vrut să rămînă pe maşina directorului, zise bătrînul. Să nu-l certi. M-a lămurit de ce nu vrea : i se face rău pe maşinile astea, mici.

— Vino să-ţi zic o vorbă, i se adresă Egor Liubei. Şi o duse cu el în odaia din faţă. Părea că se hotărîse totuşi să facă ceea ce-şi pusese în gînd.

Tocmai atunci intră în curte Petro, la volanul basculantei sale, şi Egor o luă într-acolo. Nu mai apucă să stea de vorbă cu Liuba, să-i spună ce-anume îl frămîntă.

Liuba îl văzu discutînd îndelung cu Petro, apoi Egor îi făcu semn cu mîna şi ea coborî grăbită în

curte. Egor se urcă în cabina basculantei și se așează la volan.

— Plecați departe ? o întrebă pe Liuba, din fereastra casei, moșul, care văzuse și el că Petro i-a dat lui Egor mașina și că acesta, împreună cu fiică-sa, au de gînd să plece.

— Nu știu nici eu prea bine... are Egor treabă pe undeva, apucă să-i zică Liuba, mergînd spre basculantă.

— Liubka !... vru să-i mai zică ceva bătrînul, dar ea trînti portiera mașinii și nu-l mai auzi.

— Ce-o mai fi născocit oare Jorjik ăsta ? gîndi cu glas tare moșul. Of, ce zile păcătoase am apucat, frățioare : umbli tot cu frică, stai și-ntrebi pe toată lumea...

Și porni grăbit spre locuința lui Petro, să-l iscodească unde-i dusese Egor fata, și-n general, unde le-a trăsnit ăstora prin minte să plece ?

— Este pe-aici un sat de-i zice Sosnovka, îi vorbea Egor Liubei, în timp ce mașina prindea viteză. De aici sînt nouăsprezece kilometri.

— Îl știu.

— Stă acolo o bătrînică, de-i zice Kudeliha. Șade cu fata ei, numa' că fata îi este acum internată la spital.

— De unde-ai aflat toate astea ?

— Am aflat... Am trecut azi prin Sosnovka. Da' nu despre asta-i vorba. Vorba e că m-a rugat un prieten să mă duc pe la băbuța asta, s-o văd, s-o întreb ce-i mai fac copiii, or mai fi în viață sau nu.

— Da' la ce-i trebuie să știe ? Prietenului tău, vreau să zic ?

— Păi... E un fel de neam cu bătrîna. Îmi pare că-i e mătuşă. Numa' că noi o să facem cam aşa: ajungem acolo, tu intri la ea în casă... Ba nu, o să intrăm amîndoi, da' de întrebat, ai s-o întrebi numai tu.

— De ce?

— Întîi lasă-mă să te lămuresc, c-ai să mă-ntrebi la urmă! ridică tonul Egor. Fireşte, era omul cam nervos.

— Bine bine. Numai să nu te mai răsteşti la mine, Egor. Te rog. Uite, nu te mai întreb nimic. Vorbeşte.

— Cînd ar vedea că-i pune întrebări un bărbat, şi-ar da seama îndată c-a fost închis împreună cu fi... cu nepotul ei, vreau să spun. Şi-ar începe ea cu întrebările. Ori prietenul meu mi-a poruncit să nu-i suflu o vorbă cum că s-ar afla şi-acum la puşcărie. Uf! În fine. Poţi să-ţi scrîntească limba vorbind atîta. Măcar ai priceput cum se pune problema?

— Am priceput. Da' ce-mi dă mie dreptul să-i pun întrebări?

— Trebuie să născocim ceva. Că vii, de pildă, din partea sovietului sătesc... Ba nu. Din partea ălora... care-s cu pensiile.

— De la asigurările sociale?

— Da, da, de la asigurări. Lucrezi, chipurile, la asigurările sociale şi ai venit să verifici la faţa locului în ce condiţii trăiesc persoanele în etate. S-o întrebi şi de copii. Pe unde îi sînt copiii şi dacă primeşte de la ei vreo veste.

— Am înţeles. Fac totul aşa cum mi-ai spus.

— Să nu zici „hop"...

— Las' c-ai să vezi.

Egor tăcu. Era neobișnuit de grav și de concentrat. Zîmbi cu efort și spuse.

— Nu te supăra c-am să tac oleacă. Bine ?

Liuba își puse mîna pe brațul lui.

— Taci, taci... Fă cum știi, nu te mai întreb nimic.

— Și iartă-mă că adineaori m-am răstit la tine, adăugă el. Să știi că nici mie nu-mi place cînd se răstește cineva.

Egor mări viteza. Drumul ducea pe lîngă liziera unei păduri și roțile săltau peste bolovani și peste rădăcinile dezgolite. Cînd mașina sălta, Liuba se apuca de mînerul portierei. Egor, în schimb, privea drept înainte: gura îi era încleștată, ochii — mijiți.

O încăpere spațioasă într-o casă sătească. Un cuptor, laviță, dușumea de scînduri bine spălată. O masă simplă, cu tablia vopsită. În colțul din față, icoana sfîntului Neculai.

Bătrîna Kudeliha se uită îndelung, cu ochii ei sărmani, la Liuba, la Egor... Egor își pusese ochelari de soare.

— La ce ți-ai astupat, feciorule, ochii ? îl întrebă bătrîna. Oare vezi ceva prin ochelarii ăștia ?

Egor nu-i răspunse. Doar înălță din umeri.

— Și uite-așa, bunicuțo, mi-au spus să aflu de toate, zise Liuba.

Kudeliha se așeză pe-o laviță, își puse în poală mîinile uscate, cafenii.

— Păi ce să afli, fetico ? Primesc pe lună cîte douăzeci de ruble... Se uită de jos în sus la Liuba. Altceva, ce să mai fie ?

— Da' copiii unde-ți sînt ? Cîți copii ai avut ?

— Șase, draga mea, șase. Niura, fie-mea șade cu mine, iar alții trei, prin mai multe orașe... Kolea îi la Novosibirsk, mecanic de locomotivă. Mișa-i și el acolo, clădește case, iar Vera, altă fiică, îi în Extremu' Orient. S-a măritat acolo c-un militar. Deunăzi mi-au trimis o poză : îi acolo cu toată familia : am doi nepoți măricei, un băiat și-o fată.

Bătrîna tăcu, se șterse la gură cu capătul șorțului, dădu mărunțel din capul ei mic, ca de pasăre, oftă adînc. Avea pesemne și ea obiceiul să plece departe în gîndurile ei, căci o făcu și-acum, păru că nici nu-și mai vede oaspeții. Pe urmă își reveni, se uită la Liuba și spuse — doar așa, ca să nu tacă : doar nu-i frumos să taci cînd vine cineva care-ți poartă tot ție de grijă.

— Cam așa... Își duc și ei viața. Și tăcu din nou.

Egor ședea pe-un scaun, lîngă ușă. Părea că împietrise pe scaunul acela. Nu făcuse nici o mișcare cît vorbise bătrîna, doar se uitase la ea.

— Da' ceilalți doi ? întrebă Liuba.

— De ei, uite... nu mai știu nimic : or mai fi în viață, dragii de ei, ori s-or fi prăpădit de mult. Bătrînica moțăi din nou din capul ei uscățiv, încercă pesemne să se stăpînească și să nu plîngă, dar lacrimile îi picurară pe mîini și ea se grăbi să se șteargă la ochi cu șorțul.

— Nu mai știu. Pe timpul foametei au plecat în lume... Și nu mai știu de ei. Că doi băieți mai am, doi feciori... Despre ăștia nu mai știu nimic.

Se lăsă în odaie o liniște grea... Liuba nu mai știa ce să întrebe, i se făcuse milă de bătuță. Aruncă o privire spre Egor... Acesta ședea și-acum

ca o statuie și se uita țintă la Kudeliha. Chipul părea că-i împietrise și el. Liuba se înfioră.

— Bine, bunicuțo... Liuba uită că este venită „de la asigurările sociale", se apropie de bătrînă și, fără stînjeneală, cu multă simplitate și firesc, o îmbrățișă, mîngîind-o. Mai ai răbdare, zise, mai ai răbdare, nu mai plînge, poate c-o să le dai de urmă. Doar trebuie și ei căutați.

Bătrînica își șterse, supusă, lacrimile și moțăi iar din cap.

— Așa e, poate că le-oi da de urmă... Îți mulțumesc. Ești cumva de la țară? C-așa pari a fi.

— De la țară, de unde să fiu? Trebuie de cercetat pe unde ți-or fi feciorii...

Egor se ridică și ieși din odaie.

Străbătu încet tinda. Se opri lîngă ușa care da spre uliță, își trecu palma peste uscior, usciorul era neted și rece. Se sprijini cu fruntea de el și rămase neclintit. Stătu multă vreme așa, strîngînd cu atîta putere marginea aceea a ușii, încît i se albi mîna. Doamne, de-ar fi știut în viața asta, a lui, să plîngă, tot s-ar mai fi ușurat nițel. Dar nici o lacrimă nu-i picurase pînă atunci de sub gene, doar îi împietrea în asemenea împrejurări obrazul, iar mîinile îi strîngeau din răsputeri orice întîlnea în cale. Nimic altceva nu-l putea ajuta în asemenea clipe grele: nici tutunul, nici votca — de toate îi era greață. Îl durea și-acum inima, îl ustura, de parcă ar fi fost pusă pe foc. Începu să repete în gînd, ca pe-o rugăciune: „Gata! Ajungă-ți!"

Auzi apoi pașii Liubei prin casă, își dezlipi fruntea de uscior și coborî treptele joase de la intrare. Merse cu pași grăbiți prin curte, întorcînd capul spre ușa pe care abia ieșise. Arăta din nou

gînditor, concentrat. Umblă în jurul maşinii, îi lovi cu vîrful ghetei cauciucurile... Îşi scoase apoi ochelarii, se uită din nou spre casă.

Coborî şi Liuba treptele.

— Doamne, ce milă mi-a fost de ea, zise. Tocmai m-a trecut un junghi prin inimă.

— Să mergem, zise Egor.

Întoarse maşina... Aruncă o ultimă privire spre casă şi porni în viteză.

Tăceau. Liuba se gîndea la bătrînă, se întristase şi ea.

Trecură de marginea satului.

Egor opri maşina, îşi plecă capul peste volan şi strînse cu putere din pleoape.

— Ce-i cu tine, Egor? se înspăimîntă Liuba.

— Să stăm oleacă, zise el cu vocea schimbată. Mă-njunghie, ştii... şi pe mine inima. Asta-i mama, Liuba. Mama mea...

Liuba scoase o exclamaţie înăbuşită.

— Cum aşa, Egor? Păi de ce n-ai?...

— Nu-i momentul, zise el aproape cu ciudă. Mai lasă-mă, niţel... Că vine ea, vremea... N-a mai rămas mult.

— Care vreme, ce tot vorbeşti! Întoarce maşina!

— E prea devreme, n-auzi? strigă Egor. Barem să-mi crească părul oleacă... Să arăt şi cu a om. Brusc, porni maşina. I-am trimis nişte bani prin poştă, zise din nou. Mi-e teamă să nu se ducă cu ei la sovietul sătesc, să-ntrebe cine i-a trimis. Ar putea să nici nu-i ia. Du-te, rogu-te, mîine pe la ea şi... spune-i ceva. Născoceşte şi tu ceva. Că eu încă... Eu încă nu pot: mi-ar plesni inima. Nu pot. Pricepi?

— Ia opreşte, zise Liuba.

— De ce să opresc ?

— Opreşte.

Egor opri.

Liuba îl îmbrăţişă, la fel cum o îmbrăţişase adineaori pe bătrînă — fără stînjeneală, cu duioşie. Îi lipi capul de pieptul său.

— O, Doamne ! Doamne ! De ce-oţi fi voi aşa ? De ce mi-oţi fi voi atît de dragi ? Începu să plîngă. Ce să mă mai fac eu cu voi ?

Egor i se desprinse din braţe, tuşi de cîteva ori să scape de nodul ce i se oprise în gît, băgă maşina în viteză şi spuse cu o veselă îndîrjire :

— Nu-i nimic, Liubaşa ! O să fie totul în regulă ! Pe viaţa mea că o s-o duceţi bine cu mine. Să ştii că nu vorbesc aiurea !

Acasă, în curte, îi întîmpină Petro.

— Nu-şi găseşte locul, zise Liuba. O fi stat tot cu gîndul la maşină.

— Asta-i bună ! Doar i-am spus că...

Coborîră amîndoi din cabină. Petro le ieşi înainte.

— A venit ăla... al tău, zise el, parcă vorbind în silă, după cum îi era obiceiul.

— Kolka ? se miră, neplăcut impresionată, Liuba. Ia te uită, ticălosul ! Ce-o mai fi vrînd ? Sufletul mi-a scos milogul ăsta !...

— Mă duc să fac şi eu cunoştinţă cu el, zise Egor şi se uită la Petro. Petro dădu uşor din cap.

— Egor ! se înspăimîntă Liuba. O fi venit beat, o sări la bătaie. Nu te duce, Egor ! Şi Liuba vru să se repeadă după el, dar Petro o ţinu locului.

— Nu te teme, îi zise el. Hei, Egor...

Egor întoarse capul.

— Te mai pîndesc și alți trei — colo, în dosul gardului. Să știi.

Egor dădu din cap și intră în casă.

Liuba încerca acum din răsputeri să i se smulgă lui Petro din brațe, dar acesta o ținea strîns.

— Aștia o să-l bată ! țipă ea, aproape cu lacrimi în ochi. N-auzi ? Petro !

— Pe cine să bată ? zise calm Petro, cu vocea lui de bas. Pe Jorjik ? N-o să le vină prea la-ndemînă. Lasă-l să stea de vorbă cu ei... Că după aceea Kolea al tău n-are să mai calce pe aici. Să înțeleagă asta, o dată pentru totdeauna.

— A-a, zise Kolea, rînjind în silă. A venit stăpînu' ăl nou ? Se ridică de pe laviță. Eu să știi că sînt ăla vechiu'. Porni spre Egor. Ar cam trebui să stăm de vorbă... Se opri în fața lui Egor. Îm ? Ce zici ? Kolea nu era atît de beat, pe cît mahmur după beție. Era un tînăr înalt, destul de arătos, cu niște ochi albaștri, inteligenți.

Bătrînii se uitau cu teamă la cei doi „stăpîni" : la cel vechi și la cel nou.

Egor se hotărî să nu lungească vorba : îl înșfăcă pe Kolea de guler și-l trase afară din casă...

Îl scoase anevoie pe trepte și-i făcu vînt în curte.

Kolea căzu jos. Nu se așteptase să fie luat atît de repede.

— Dacă ai să mă calci, împuțitule, pe-aici... Să știi că ai venit astăzi pentru ultima oară, îi zise Egor de sus, de pe trepte. Apoi coborî încet.

Kolea sări în picioare... Și începu să se agite.

— Să mergem altundeva! Vino cu mine... Haide, haide... Cîine ce ești! Vino odată!

Ieșiră din curte. Egor merse în față, iar Kolea în spatele său. Kolea nu-și mai găsea astîmpăr. Chiar îl înghionti o dată pe Egor în spate. Acesta se uită înapoi și clătină mustrător din cap.

— Mergi, me-ergi, îi tot zicea Kolea cu glas tremurat.

Se iviră de după gard și cei trei inși despre care vorbise Petro.

— Nu aici, le zise cu hotărîre Egor. Să mergem mai departe!

Merseră mai departe. Egor se afla și acum în fața celorlalți.

— Ascultați, le zise el, oprindu-se. Mergeți alături de mine. Că se uită lumea la noi. Parcă m-ați duce la execuție.

— Haide, haide, repetă Kolea. Abia mai izbutea să se stăpînească.

Mai merseră o bucată de drum.

Ajungînd la un gard mai înalt, de unde nu mai puteau fi văzuți din uliță, Kolea își pierdu răbdarea și-i sări lui Egor în spate. Egor făcu o mișcare în lături și-i puse piedică. Kolea căzu, făcîndu-se iar de rușine. Sări atunci un altul. Egor îl lovi cu pumnul în burtă. Căzu și acesta. Văzînd cum stau lucrurile, ceilalți doi, care stăteau în picioare, își cam pierdură cumpătul. Kolea, în schimb, sări în picioare și dădu fuga la gardul de alături să smulgă din el un par.

— Cîine spurcat ce ești!... hîrîia el cu glasul înecat de ură. Smulse un par și se repezi furios spre Egor.

De multe ori avusese Egor prilejul să se convingă că în asemenea ocazii omul izbuteşte totuşi să nu-şi piardă mintea. Totdeauna, chiar în clipa aceea înfiorător de scurtă, mai are timpul să se gîndească la ce i s-ar putea întîmpla. Şi dacă totuşi omoară, înseamnă că a vrut cu tot dinadinsul să omoare. Fără voie, nu omoară decît arareori.

Egor sta cu mîinile în buzunare, se uita la Kolea. Kolea dădu cu ochii de privirea lui calmă — de un calm deosebit, ameninţător.

— N-ai să apuci să dai, zise Egor. Tăcu, apoi adăugă pe un ton de compătimire: Auzi, Kolea?

— Ce mă tot ameninţi? Ce mă tot ameninţi? mai încercă s-o ţină pe-a lui Kolea. Ai un cuţit în buzunar? Scoate-l, scoate-l afară!

— Să bei mai puţin, prostuţule, zise Egor pe tonul lui dinainte. Parul l-ai smuls, da' mîna-ţi tremură. Să nu mai vii în casa asta, auzi?

Se răsuci în călcîie şi porni înapoi. Auzi cum unul din cei patru încearcă să se ia după el. Ceilalţi însă îl ţinură în loc.

— Dă-l naibii! Ţi-aprinzi paie-n cap. E un şmecher de la oraş! Punem noi altcîndva mîna pe el.

Egor nu se opri, nici măcar nu întoarse capul.

...Şi iată că a tras Egor prin cîmp cea dintîi brazdă din viaţa lui.

Opri tractorul, sări jos, merse de-a lungul brazdei, mirîndu-se el însuşi: o fi asta isprava lui? Dădu cu piciorul într-un bolovan de pămînt, pufni pe nări:

— Hm! Bravo, Jorjik! Ia te uită ce-ai putut să faci! Păi aşa poţi s-ajungi şi fruntaş în muncă!

Ocoli cu privirea întinderea stepei, trase în plămîni izul de pămînt, reavăn, primăvăratic şi, pentru o clipă, închise ochii. Stătu aşa.

Copil fiind, îi plăcea să asculte cum vuiesc stîlpii de telegraf. Îşi lipea urechea de cîte unul, închidea ochii şi asculta... Simţămîntul era tulburător. Egor îl ţinu minte şi mai tîrziu: părea că nu-i un vuiet pămîntean, părea venit de cine ştie unde. Dacă închideai ochii şi căutai să-l asculţi cu mai multă luare-aminte, vuietul acela gros, puternic, părea că-ţi trece în trup, că-ţi răsună undeva, în cap, în piept, nici tu nu-ţi puteai da seama unde anume. Năştea şi-o spaimă vuietul acela, dar şi dorinţa să-l mai asculţi o dată. Ciudat lucru: doar trăise destui ani pe lume, trecuse prin multe, dar de amintit nu-şi amintea bine decît numai de aceste cîteva lucruri: de Manka, vaca lor de-acasă, şi cum ei, copiii, împreună cu mama lor, cărau în spate trunchiuri de mesteceni, cu care să încingă cuptorul. Păstra mereu în el acele amintiri dragi şi, cînd trecea prin clipe mai grele, îşi aducea aminte de satul lui depărtat, de pădurea de mesteceni de pe malul fluviului, de fluviul însuşi... Nu-şi uşura inima, doar încerca o adîncă părere de rău şi-o adîncă tristeţe, şi-un altfel de fior îi trecea atunci prin inimă: o durere şi dulce, şi amară. Şi iată acum, cînd ogorul pe care sta era învăluit într-o pace adîncă şi strălucea sus soarele, iar el, Egor, îşi putea opri aici goana continuă de pînă atunci, el nu izbutea totuşi să priceapă: cum adică să se oprească, să-şi găsească liniştea? Oare era cu putinţă? Îl încerca presimţirea că toate astea n-au să ţină multă vreme.

Ocoli încă o dată cu privirea cîmpul dinaintea lui. Uite, şi de cîmpul ăsta are să-i pară rău. „Oare

ce fel de pocitanie oi fi ? gîndi el. Oare nu știu să trăiesc și eu ca tot omul ? La naiba ! Trebuie să trăiesc din plin. Mi-e bine oare ? Mi-e bine. Atunci, să mă bucur de viață." Oftă adînc.

— O sută patruzeci de ani poți trăi cu un aer ca ăsta, zise apoi cu glas tare. Și abia atunci zări în marginea cîmpului un pîlc de mesteceni. Se duse într-acolo.

— Tii ! frumoasele mele !... Ia te uită la ele cum stau : s-au oploșit acolo, în margine, și stau. Ei, vi s-a împlinit dorința ? V-ați pus strai verde, așa-i ? Mîngîie trunchiul unui mesteacăn. Măi, măi, ce v-ați mai gătit ! Ca niște mirese v-ați gătit, iubitele mele ! Și nu spuneți nimic. Să mă fi chemat și pe mine, nu așa : v-ați gătit și tăceți mîlc. Bine, bine, acu' văd și eu ce mîndre-mi sînteți ! Gata, vă las, că trebuie să mă apuc de arat. Sînt pe-aci, pe aproape. Am să mai vin pe la voi. Se depărtă de mesteceni, se mai uită o dată la ei și rîse : Ia te uită ce mai mîndrețe ! Porni apoi spre tractor.

Merse vorbind întruna cu glas tare, după cum îi era obiceiul.

— ...Că așa, stînd cu voi de vorbă, nu mai ajung eu fruntaș. Asta e, dacă vreți să știți. Vouă ce vă pasă, vouă vă e totuna, da' eu trebuie musai să ajung fruntaș. Ați priceput ? Și începu să cînte :

Călina-i roșie,
E pîrguită,
Firea crăiutului
Am deslușit-o,
Am deslușit-o,
Ah, cum e, cum e !...

Cîntînd astfel, se urcă din nou în cabină şi-şi porni namila de oţel de-a lungul ogorului. Cînta mereu, dar, curînd, vuietul motorului şi zăngănitul şenilelor îi acoperiră cîntarea.

Seara, cinară cu toţii împreună : bătrînii, Liuba şi Egor.

Din difuzor răsunau tot felul de cîntece frumoase, le ascultau tustrei.

Deodată uşa se deschise şi în prag apăru un oaspete neaşteptat. Era flăcăul cel înalt, care se înspăimîntase atunci, seara, în timpul raziei.

Egor îşi pierdu pentru o clipă cumpătul.

— O-o ! spuse el. Ce mai oaspete ! Şezi, Vasea.

— Şura mi-e numele, îl corectă oaspetele, zîmbind.

— Aşa e, Şura. Uit mereu. Îţi tot încurc numele cu al lui Vasea acela, îl ţii minte ? Era unul, înalt, îl aveam noi plutonier. Egor îi dădu înainte cu gura, venindu-şi între timp în fire : nou-venitul era pe drept cuvînt un oaspete neaşteptat. Eu cu Şura am făcut serviciul militar împreună, îi lămuri el pe ceilalţi. La un general. Şezi, Şura, să cinăm împreună.

— Şedeţi, şedeţi, îl invită şi bătrîna.

Bătrînul chiar se dădu mai deoparte, să-i facă loc pe laviţă.

— Şezi.

— Ba nu, nu pot. Sînt cu un taxi. Mă aşteaptă la poartă. Vreau, Gheorghi, să-ţi spun două vorbe. Şi să-ţi dau ceva...

— Şezi, mă, şi cinează ! făcu Egor cu îndărătnicie. Las' că maşina o să te aştepte.

— Ba nu... zise Șura, uitîndu-se la ceas. Trebuie să prind și trenul...

Egor se ridică de la masă. Și tot continuă să flecărească, nelăsîndu-l pe Șura să zică ceva nelalocul lui. Egor, cel care nu suferea vorbele goale, putea uneori să flecărească astfel, să-i dea înainte cu gura, pînă cînd îi zăpăcea cu totul pe cei din jurul său. Uneori o făcea și atunci cînd se pierdea cu firea.

— Ia zi, te-ai mai întîlnit cu vreun prieten de-al nostru ? Ehei, ce zile frumoase au fost alea !... Viața de militar o văd uneori și-n vis. Hai să mergem. Ceea ce ai să-mi dai, pesemne c-a rămas afară, în mașină. Mergem, mergem, să văd ce pachet îmi trimite generalul. Vrei să-ți dau și-o recipisă ? Chiar cu taxi ai venit aici ? Ori cu diligența ? Haidem...

Ieșiră.

Bătrînul tăcu o vreme... Și-n mintea lui lipsită de gînduri rele nu-i veni decît această idee :

— Oare cîte parale or fi cheltuind ăștia pe taxiuri : de la oraș și înapoi ? Cît se plătește pe kilometru ?

— Nu știu, zise cu gîndul aiurea Liuba. Zece copeici, îmi pare. Simțea că oaspetele acela nu venise cu gînduri bune.

— Zece copeici ? Zece copeici, ori treizeci și șase de kilometri... Cît face ?

— Cît să facă ? Treizeci și șase de copeici, zise bătrîna.

— Nu zău ? făcu moșul. Ba să știi că zece kilometri înseamnă o rublă-n cap. Iar treizeci și șase de kilometri fac... trei ruble șaizeci. Trei șaizeci și cu trei șaizeci fac șapte douăzeci. Șapte rublișoare și douăzeci de copeici doar ca să vii de la oraș și

să pleci înapoi. Altcîndva pentru şapte ruble şi douăzeci de copeici munceam o lună de zile...

Liuba îşi pierdu răbdarea, se ridică şi ea de la masă.

— Ce-or fi făcînd ei acolo? zise, ieşind din odaie.

...Ajunse în tindă. Uşa care da afară era deschisă. Răsuna de acolo glasul lui Egor şi glasul celuilalt. Liuba rămase în loc.

— Aşa să-i spui. Pricepi? zicea cu asprime şi cu ciudă Egor. Ţine minte şi spune-i întocmai.

— Am să-i spun. Deşi tu-l ştii cum e?

— Îl ştiu. Numai că mă ştie şi el pe mine. Banii i-a primit?

— I-a primit.

— Şi cu asta, basta. Nu vă mai sînt dator cu nimic. Dacă mai veniţi aici după mine, ridic asupra voastră tot satul. Egor rise scurt. Aşa că nu vă sfătuiesc.

— Ascultă, Gore... Numai să nu te înfurii pe mine. Trebuie să fac, totuşi, ceea ce mi s-a poruncit. Dacă n-are bani, mi s-a spus, să-i dai tu. Poftim.

Şi omul pesemne că-i întinse lui Egor nişte bani. Acesta, pesemne că-i luă, dar după aceea lovi cu ei omul peste obraz: o dată, şi încă o dată, şi a treia oară. Şi-i zise cu glas scăzut, printre dinţi:

— Coteiule... Mucosule... Ţi-ai dat seama cum trebuie să procedezi, aşa-i?

Liuba făcu zgomot, doborînd ceva în tindă. Ieşi, grăbită, pe trepte.

Şura sta în poziţie de drepţi, alb la faţă...

Egor îi întinse banii şi-i zise cu acelaşi glas scăzut, acum uşor răguşit:

— Na. La revedere, Șura. Transmite-le salutări! Și să nu uiți ce ți-am spus.

— N-am să uit, spuse Șura. Aruncă o ultimă privire spre Egor — o privire încărcată de ură, ca o promisiune de răzbunare. Și se duse spre mașină.

— Asta-i situația, zise Egor. Și se așează pe-o treaptă. Urmări cu privirea taximetrul care întorcea pe uliță... Apoi se uită la Liuba.

Liuba se oprise în spatele lui.

— Egor... zise ea.

— Nu-mi spune nimic. Sînt treburile mele din trecut. Datorii vechii, cum s-ar spune. Aștia n-au să mai calce pe-aici.

— Egor, mi-e frică, mărturisi ea.

— Poftim? se miră Egor.

— Am auzit că la voi... dacă pleacă vreunul de la ei, atunci...

— Vezi-ți de treabă, i-o tăie Egor. Și mai zise o dată: Vezi-ți de treabă. Șezi colea, lîngă mine. Și să nu mai vorbim niciodată despre asta. Șezi. Egor o trase de mînă. De ce stai în spatele meu? Nu se cade. Nu știi că nu-i politicos?

Liuba se așeză.

— Ei? o întrebă vesel Egor. Ce te-ai mohorît așa, dimineața mea însorită? Hai, mai bine, să-i zicem o cîntare!

— Doamne! De-asta îmi arde mie?

Egor n-o luă în seamă.

— Hai să te-nvăț... Știu un cîntec frumos. Și începu să cînte:

Călina-i roșie,
E pîrguită...

— Îl știu și eu ! zise Liuba.

— Zău ? Zi-l și tu atunci. Haide.

Călina...

— Egor, rosti pe un ton de implorare Liuba. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu : ăștia n-au să-ți facă nimic ?

Egor strînse din dinți și nu-i răspunse.

— Nu te supăra, Egoruşka. De ce te superi ? Și Liuba începu să plîngă. Cum de nu mă poți înțelege : mi-am așteptat atît de mult fericirea, iar ăstora odată le vine ceva în cap și... Oare chiar m-a blestemat careva ? Oare nu mă pot bucura și eu de viață !

Egor o îmbrățișă și-i șterse lacrimile.

— Tu mă crezi pe mine ?

— Mă crezi, mă crezi... Da' de spus, nu vrei să-mi spui nimic. Vorbește-mi pe șleau, Egor... Zău că n-am să mă înspăimînt... Poate-ar fi mai bine să plecăm de-aici ?...

— O-o ! urlă Egor. Păi așa nu mai ajung eu fruntaș în muncă ! În felul ăsta n-am să ajung fruntaș niciodată ! Liuba, eu nu pot îndura să văd pe cineva plîngînd. Nu pot ! Ai milă de mine, Liuba !

— Bine, bine. Da' totul o să fie cum trebuie ?

— Totul, zise răspicat Egor. Îți jur pe ce vrei... pe ce am eu mai scump. Hai să zicem cîntecul ăsta. Și începu chiar el :

Călina-i roșie-e-e,
E pîrguită...

Liuba îi ţinu isonul, izbuti s-o facă atît de bine, atît de frumos. Pentru o clipă, uită cele petrecute, se liniști.

Firea crăiuţului
Am deslușit-o,
Am deslușit-o,
Ah, cum e !... Cată :
Odată-l vezi
La altă poartă.

De după gard se uita la ei, ironic, Petro.

— Scrieţi-mi şi mie cuvintele, le zise.

— Of, Petro, se supără Liuba. Ne-ai tulburat cîntecul.

— Auzi, Egor ? Cine-a fost ăla cu maşina ?

— Un amic de-al meu. Nu vrei să încingem baia ?

— Cum să nu. Vino, mai întîi, să-ţi zic ceva...

Egor se duse la gard. Petro i se plecă la ureche şi începu să-i vorbească cu glas scăzut.

— Petro ! strigă Liuba. Ştiu foarte bine ce-i spui ! Întîi să faceţi baie.

— L-am rugat să-mi verifice un jiclor, zise Petro.

— Doar mă uit niţel la jiclorul ăla, şi gata, zise Egor. Pesemne că trebuie curăţat.

— Vă dau eu jiclor ! Mai întîi faceţi baie, zise cu asprime Liuba şi intră în casă. Parcă se mai liniştise, totuşi în suflet i se cuibărise teama. O teamă ce nu piere cu una, cu două : femeile care iubesc ştiu asta prea bine.

Egor sări gardul.

— Brandy ăsta i-o băutură scîrnavă, zise el. Mie-mi place ori şampanie, ori „Remy-Martine".

— Gustă-l mai întîi.

— Crezi că n-am gustat așa ceva ? Mie îmi place și whisky cu sifon...

Conversînd astfel, merseră spre baie.

Acum, cîmpul pe care îl arase Egor începu să fie însămînțat. Tot Egor semăna boabele. Mai bine zis, conducea tractorul, iar în spatele lui, pe treapta semănătorii, pe care stă de obicei cîte cineva, urmărind ca boabele să cadă uniform, se afla o tînără c-o lopățică în mînă.

Veni și Petro cu basculanta lui, căreia i se puseseră acum niște obloane : aduse o nouă încărcătură de boabe. Le răsturnă în cutia semănătorii. Stătu nițel de vorbă cu Egor.

— La prînz vii acasă sau iei masa aici ? îl întrebă.

— Mănînc aici.

— Că te-aș duce în sat, tot mă duc într-acolo.

— Ba nu, mi-am luat de toate... Da' tu de ce te duci acasă ?

— A cam început carburatorul să-mi tușească. Chiar că o avea ceva jiclorul ăla.

Rîseră amîndoi, gîndindu-se la „jiclorul" pe care zilele trecute îl „curățiseră" amîndoi la baie.

— Am unul acasă, l-am pus la păstrare.

— Poate vrei să mă uit și eu să văd de ce o fi tușind ?

— De ce să-ți pierzi timpul ? Jicloru-i de vină. Îmi tot face de mult necazuri, da' mi-a părut rău să-l arunc. Acu' nu mai am ce-i face : îl schimb cu ăla nou.

— Cum crezi, zise Egor și se urcă iar în cabina tractorului. Petro plecă să ducă boabe spre alte semănători.

Tractorul vui și el și porni mai departe.

...Egor își luă ochii de la tabloul de bord, se uită înainte, și chiar acolo, înaintea lui, în dreptul pîlcului de mesteceni din marginea ogorului, zări o „Volgă", iar lîngă ea — trei bărbați, stînd în picioare. Egor își încordă privirea și... îi recunoscu. Erau Molălăul, Buldogul și încă unul, înalt. Dincolo, în mașină se afla Lucienne. Ședea pe bancheta din față, portiera era deschisă și, cu toate că obrazul nu i se vedea, Egor o recunoscu după fustă și după picioare. Bărbații stăteau în dreptul mașinii și așteptau ca tractorul să se apropie.

Nimic nu se schimbase în lume. Acecași zi luminoasă scălda în raze ogorul, pădurice de lîngă ogor sta înfrunzită, proaspătă după ploaia ce se abătuse cu o zi înainte. Mirosea a pămînt, mireasma lui era atît de pătrunzătoare și densă, încît îți aducea o ușoară ameteală. Pămîntul își adunase toată puterea lui primăvăratică, toate sevele lui vii, spre a da naștere unei vieți noi. Și dunga albăstrie, din zare, a pădurii, și norul alb, pufos, de deasupra ei, și soarele din înaltul cerului, toate acestea erau și ele viața însăși, o viață care se revărsa din belșug, n-avea grijă de nimic și nu se temea de nimeni.

Egor reduse abia simțit viteza tractorului. Se aplecă, găsi o cheie de piulițe, nu prea mare, una mai potrivită, și și-o vîrî în buzunarul pantalonilor. Trase cu coada ochiului să-și dea seama dacă nu i se vede de sub haină. Nu i se vedea.

Ajungînd în preajma „Volgăi", Egor frînă și opri motorul.

— Galia, du-te la masă, îi spuse ajutoarei sale.

— Păi abia am pus boabele în semănătoare, nu-l pricepu fata.

— Nu-i nimic, du-te. Mi-au venit, uite, niște tovarăși... de la comitetul sindical. Trebuie să stau de vorbă cu dînșii.

Galia porni spre vagonetul, care se zărea în depărtare, al brigăzii. Mergînd într-acolo, întoarse de vreo trei ori capul spre „Volgă", spre Egor.

Egor trase și el cu coada ochiului spre cîmpul dinaintea lui... Alte două tractoare cu semănători se tîrau de cealaltă parte. Zumzetul lor egal părea că nu tulbură cîtuși de puțin liniștea acelei luminoase și imense zile de primăvară.

Egor coborî și merse spre „Volgă".

Molălăul începu să zîmbească, zărindu-l încă de departe.

— Ce murdar e! exclamă, zîmbind. Îl vezi, Lucienne?

Lucienne coborî din mașină. Se uită cu o privire gravă spre Egor. Nu zîmbea deloc.

Egor mergea greoi pe ogorul arat... Se uita la musafirii săi... Nu zîmbea nici el.

De zîmbit, zîmbea doar Molălăul.

— Zău că nu l-aș fi recunoscut! continua el să se distreze. Să-l fi întîlnit altundeva, nu-l recunoșteam.

— Să nu te atingi de el, Molălăule, rosti deodată Lucienne, cu o voce ușor răgușită și-l pironi cu un aer poruncitor, ba chiar cu ură.

Molălăul, dimpotrivă, tresări cu un fel de bucurie răutăcioasă.

— Lucienne!... Ce tot spui acolo? Ba el să nu se atingă de mine. Chiar să-i spui treaba asta. Că m-o pocni odată cu pumnul lui cucernic peste căpățîna asta, a mea, păcătoasă...

— Să nu te atingi de el, jigodie! nu-şi mai putu ţine firea Lucienne. În curînd ai să crăpi şi tu, şi-atunci de ce...

— Gura! făcu Molălăul. Şi zîmbetul îi pieri de pe buze. În clipa aceea se văzu limpede — i se citi în ochi — că neputinciosul său spirit de răzbunare turbase, că asupra acestui ins nu mai putea avea efect nici un cuvînt al dreptăţii. Că de nu va avea pe cine să muşte, îşi va muşca, precum şarpele, propria lui coadă. Să taci, că vă pun acuşi, unul lîngă altul, mai zise el. Îmbrăţişaţi. Mă mai aleg cu un articol: pentru profanarea cadavrelor, da' mi-e totuna.

— Te rog, zise Lucienne după un moment de tăcere, te rog — nu te atinge de el. Nouă şi aşa ne vine curînd sfîrşitul, lasă-l măcar pe el să trăiască. Să are pămîntul, dacă-i place.

— Nouă să ne vină sfîrşitul, iar el să are pămîntul! Molălăul zîmbi, arătîndu-şi dinţii putrezi. Păi unde-i dreptatea? Ce, n-a făcut şi el destule?

— El a ieşit din joc... Are adeverinţa aceea.

— Ba n-a ieşit. Molălăul se uită din nou la Egor. Încă e pe drum.

Egor mai mergea şi-acum spre el. Cizmele i se înfundau adînc în pămîntul moale.

— Pînă şi mersul i s-a schimbat, zise Molălăul cu admiraţie. Are un mers de om al muncii.

— De proletar, zise prostănacul de Buldog.

— Ba de ţăran, cum o să fie de proletar.

— Păi şi ţăranii-s tot proletari.

— Ascultă, Buldogule. Tu ai patru clase şi două nări. Citeşte „Murzilka"[1] şi răsuflă pe nas. Salut, Gore, îl întîmpină el pe Egor.

---

[1] Revistă sovietică pentru copii.

— Şi altceva ce v-au mai spus? îşi întreba Liuba, speriată, părinţii.

— N-au mai spus nimic... Le-am zis eu cum s-ajungă acolo, răspunse bătrînul.

— La Egor?

— Da.

— Vai, mamă! ţipă Liuba. Şi ieşi în fugă din casă.

Tocmai atunci intra în curte, cu basculanta lui, Petro.

Liuba îi făcu semn să oprească, să nu mai intre. Petro opri maşina...

Liuba sări grăbită în cabină... îi spuse ceva lui Petro. Basculanta se dădu înapoi, făcu un ocol şi porni în viteză, uruind, săltînd peste gropile din drum.

— Petea, frăţiorul meu drag, mai repede, mai repede! Doamne, îmi zicea mie inima... Din ochii Liubei picurau lacrimi. Nu şi le ştergea. Nici nu le băga de seamă.

— Las' că ajungem la timp, îi zise Petro. Doar adineaori am stat cu el de vorbă...

— Chiar acum au trecut pe-aici... de i-au întrebat pe-ai noştri. Acum or fi acolo. Mai repede, Petea!...

Petro îşi îndemna din răsputeri bidiviul metalic.

Grupul care stătuse în dreptul „Volgăi" porni spre pîlcul de mesteceni. Femeia rămase în dreptul maşinii. Ba chiar se sui în ea şi închise toate portierele.

Grupul nu ajunse însă la mesteceni: se opri cu cîţiva paşi mai încoace. Cei patru stătură pesemne să discute între ei. Pe urmă, doi dintre membrii

grupului se duseră înapoi, spre mașină. Ceilalți doi — Egor și Molălăul — intrară in pădurice și, treptat, dispărură din vedere.

...Între timp, departe, în zare, se ivi basculanta lui Petro. Cei doi de lîngă „Volga" se uitară într-acolo. Dîndu-și seama că basculanta vine spre ei, strigară ceva celor din pădurice. De acolo, ieși însă, în fugă, un singur om, Molălăul, vîrîndu-și ceva în buzunar. Zări și el basculanta și fugi spre „Volgă". „Volga" se smulse din loc și se depărtă, luînd tot mai mult viteză.

...Basculanta ajunse în dreptul păduricii.

Liuba sări din cabină și se repezi spre mesteceni.

Spre ea venea încet Egor, ținîndu-se cu mîna de pîntece. Cu cealaltă mînă se sprijinea de mesteceni. Pe trunchiurile mestecenilor rămîneau pete de un roșu-aprins.

Dîndu-și seama că Egor e rănit, Petro sări în cabină și se luă după „Volgă". Dar „Volga" era acum prea departe. Petro întoarse basculanta.

Liuba, repezindu-se, îl sprijini pe Egor.

— Am să te mînjesc toată, zise Egor, crispat de durere.

— Taci, nu vorbi nimic. Liuba, femeie voinică, îl luă în brațe. Egor încercă să protesteze, dar durerea spori, și el închise ochii.

În clipa aceea, veni în fugă și Petro, îl luă cu grijă din brațele Liubei și-l duse spre basculantă.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, zise cu vocea lui groasă. Astea-s fleacuri... Pe front băgau și baioneta în oameni, de le ieșea prin spate, și tot rămîneau în viață. Trece o săptămînă și te văd sărind prin curte.

Egor clătină din cap și oftă: durerea îl mai lăsase.

— Aici e vorba de-un glonte, zise el.

Petro aruncă o privire peste chipul lui albit, strînse din maxilare şi nu mai zise nimic. Doar îşi iuţi paşii.

Liuba se sui prima în cabină. Îl luă pe Egor din braţele lui Petro. Şi-l culcă pe genunchi, capul lui şi-l lipi de piept. Petro urni cu băgare de seamă basculanta din loc.

— Mai rabdă niţel, Egoruşka... dragul meu. Acuşi ajungem la spital...

— Nu mai plînge, o rugă cu glas stins Egor, fără să deschidă ochii.

— Nu plîng.

— Ba plîngi. Îmi picură pe obraz. Nu trebuie.

— N-am să mai plîng, n-am să mai plîng.

Petro sucea întruna de volan, străduindu-se ca maşina să nu-l zguduie pe Egor. Basculanta însă continua să salte, iar Egor îşi strîmba chipul de durere, ba chiar gemu de vreo două ori.

— Petea... zise Liuba.

— Păi, mă străduiesc şi eu. Da' nici prea încet nu e cazul... Trebuie să ajungem mai degrabă.

— Opreşte, zise Egor.

— De ce, Egor ? Trebuie să ne grăbim.

— Nu... gata. Daţi-mă jos.

Îl coborîră din cabină, îl culcară jos, pe-un jerseu.

— Liuba, rosti Egor, căutînd-o cu ochii larg deschişi undeva, în cer — zăcea culcat pe spate. Liuba...

— Aici sînt, Egoruşka, aici...

— Banii... rosti cu greutate Egor. Îs la mine în haină... Să-i împarţi cu mama. De sub pleoapa coborîtă, îi lunecă o lacrimă, tremură o clipă în

dreptul urechii şi se rostogoli, căzu jos, în iarbă. Egor muri.

Şi stătu el astfel, ţăranul acela rus, întins pe ţarină, aproape de casa în care se născuse... Zăcu astfel, cu obrazul lipit de pămînt, de parcă ar fi ascultat ceva, pe care doar el putea să-l audă. Tot astfel îşi lipea el obrazul, în copilăric, de lemnul stîlpilor acelora de telegraf...

Liuba se prăvăli peste pieptul lui; bocea încet, cu deznădejde.

Petro stătea în dreptul lor, plîngea şi el. Plîngea în tăcere.

Pe urmă ridică fruntea, îşi şterse lacrimile cu mîneca.

— Păi cum vine asta?! spuse el dintr-o răsuflare şi-n glas i se simţi toată înfricoşătoarea lui forţă. Aia chiar aşa să plece?! Ocoli trupul lui Egor şi pe Liuba şi, fără să se mai uite în urmă, alergă greoi spre basculantă.

Basculanta scoase un vuiet şi porni de-a dreptul peste cîmp, fără să mai iasă în drum. Petro cunoştea bine toate şoselele şi drumurile din preajmă şi abia acum îşi dădu seama că poate să-i iasă „Volgăi" în calc: croind-o cu basculanta pe-o scurtătură. „Volga" avea de ocolit liziera pădurii care se întrezărea de-aici ca o dungă dreaptă, albastră... Prin pădurea aceea însă, trecea un drum de iarnă, folosit de tractoarele care scoteau din desiş arborii doborîţi. Acum, după ploaie, făgaşul acoperit de crengi rupte era chiar mai de nădejde pentru basculantă decît drumul celălalt... „Volga", fireşte, n-avea ce să caute pe acolo. De unde să cunoască cei din „Volgă" încotro duce drumul acela de iarnă?

...Şi Petro îi tăie, într-adevăr, calea.

Basculanta ţîşni din pădure înainte ca frumoasa aceea de culoare bej să treacă pe acolo. Se văzu dintr-o dată că ea nu mai are nici o scăpare: de întors, era prea tîrziu să mai poată întoarce, căci basculanta gonea direct spre ea, de trecut pe lîngă basculantă iar îi era cu neputinţă, căci drumul era mult prea îngust... De cotit... De-o parte se înălţa pădurea, de cealaltă — pămîntul ţelinos, pîrloagă mustind de apă în urma ploii ce căzuse în ajun şi pe unde o maşinuţă ca aceea nu putea să răzbată. Celor din maşină nu le mai rămînea decît s-o ia peste pîrloagă, spre a încerca să ocolească basculanta şi să iasă din nou în drum. „Volga" părăsi drumul bătătorit şi dintr-o dată începu să se legene, cu viteză scăzută, deşi roţile i se învîrteau, patinînd şi stîrnind un vîjîit asurzitor. Acolo o şi ajunse Petro. Cei din „Volgă" nici n-apucară să sară jos... Basculanta cea truditoare se repezi la ea ca un taur înfuriat, o izbi dintr-o parte, o răsturnă şi i se opri deasupra.

Petro coborî din cabină...

De pe cîmp, dinspre tractoare, veneau în fugă spre ei oameni care văzuseră totul...

Pînă la al treilea cîntat al cocoşilor

Poveste despre Ivan-prostovan, cum a plecat el peste nouă mări şi nouă ţări să prindă la minte

Odată, la o bibliotecă, pe înserat, cam pe la orele şase, s-a iscat o discuţie între mai multe personaje ale literaturii clasice ruse. Încă fiind bibliotecara acolo, începuseră, de sus, de pe rafturile lor, să se tot uite, preocupate, la ea: stăteau cu toate în aşteptare. Spre sfîrşitul zilei de lucru, bibliotecara se apucă să discute cu cineva la telefon. Vorbi însă într-un fel cam ciudat: personajele o ascultară cu luare-aminte, dar nu pricepură mai nimic. Rămaseră mirate nevoie-mare.

— Ba nu, zicea bibliotecara. Cred că s-ar face varză. Ăla-i un fazan... Mai bine te fac o pînză. Vrei? Nu, dragă, doar ţi-am spus că-i fazan. Întîi te fac o pînză, pe urmă mergem amîndouă la Vladik... Ştiu, tu, că-i bou, da' vede măcar un „Grundig"... Vine şi Pinguinul, mai vine şi... măgarul ălălalt. Ştiu, tu, că-s fazani şi ăştia, da' ne uşchim şi noi mai devreme. Da, da, te ascult...

— Nu pricep nimic, rosti un ins cu joben — poate Oneghin, poate Ceaţki — la urechea vecinului său, un moşier cu mişcări greoaie, după toate aparenţele, Oblomov. Oblomov zîmbi:

— S-or fi ducînd şi ele la grădina zoologică.

— Bine, da' de ce-i vorba numai despre fazani?

— Mai ştii: o fi vreo ironie. Fata-i drăguţă, aşa-i?

Înjobenatul se strîmbă:

— *Vulgarité.*

— Voi, ăştia, nu staţi cu gîndul decît la franţuzoaice, zise cu mustrare în glas Oblomov. Ba mie-mi

place. Invenţia asta a lor, cu picioruşele, nu-i rea deloc. Aşa-i ?

— Prea e... nu ştiu cum... zise un domn cam morocănos, de bună seamă un personaj cehovian. Poartă totuşi prea scurt. Nu se face.

Oblomov rise molcom.

— Da' dumneata de ce te uiţi acolo ? Nu te mai uita şi gata.

— După mine, n-au decît, se fîstîci personajul cehovian. Să fie sănătoase. Mă întreb numai de ce au început-o de la picioare.

— Ce să-nceapă ? nu-l pricepu Oblomov.

— Păi, renaşterea asta.

— Da' de unde o face toată lumea ? îl întrebă, rîzînd, Oblomov. N-o ia, fîrtate, de la picioare ?

— Dumneata văd că ţi-ai păstrat năravul, ripostă cu un dispreţ prost mascat Morocănosul.

Oblomov slobozi iar un rîs molcom.

— Tomi ! Tomi ! Ascultă tu ! răcnea bibliotecara. Ascultă tu ! Păi ăsta-i fazan ! Cum? Cine are maşină ? El ? Vorbeşti serios ? Bibliotecara tăcu multă vreme, ascultînd. Da' în ce ştiinţe ? întrebă într-un tîrziu, cu glasul pe jumătate. Aiurea ! Atunci să ştii că fazan sînt eu...

Amarnic se mai întristă bibliotecara... Puse receptorul în furcă, şezu nemişcată o vreme, apoi se ridică şi plecă acasă. Şi-i puse bibliotecii lacăt la uşă.

În clipa următoare, toate personajele săriră jos de pe raftu rile lor, puseră mîna pe scaune.

— Repejor, repejor ! îi îndemna un ins cu figură de contopist şi cu capul chelbos. Să continuăm. Cine mai doreşte să ia cuvîntul în legătură cu Ivan-prostovan ? Am însă o rugăminte : să nu vă repetaţi. Şi să vorbiţi cît mai concis. Azi va tre-

bui să luăm o hotărîre definitivă. Cine se înscrie la cuvînt ?

— Eu, dacă-mi daţi voie. Era vocea Sărmanei Liza.

— Poftește, Liza, îi spuse chelul.

— Mă trag şi eu tot din ţărani, începu Sărmana Liza. Doar ştiţi cu toţii cît sînt de sărmană...

— Ştim, ştim ! se agitară ceilalţi. N-o mai lungi.

— Şi mi-e ruşine, continuă cu elan Sărmana Liza, că Ivan-prostovan se află aici, printre noi. Cît vreţi să-l mai răbdăm ?! Pînă cînd să ne tot compromită ?

— Afară cu Ivan-prostovan ! strigă cineva.

— Linişte ! rosti cu severitate Chelul cu chip de conţopist. Ce propui, Liza ?

— Propun să-şi facă rost de-o patalama cum că-i băiat deştept, zise Liza.

Cei de faţă aprobară zgomotos.

— Aşa e !

— Să ne-aducă patalamaua ! Ori să-şi ia tălpăşiţa !

— Da' repeziţi mai sînteţi, fraţilor, se auzi glasul uriaşului Ilia Muromeţ [1]. Mai şedea şi-acum pe raftul său, căci nu se putea ridica de jos. Aţi şi sărit cu gura !... Cine vreţi să-i dea o hîrtie ca asta ? De vorbit, vă e lesne să vorbiţi...

— Cum cine ? Înţeleptul. Cel care conducea şedinţa lovi supărat în masă. Şi-apoi, Ilia, eu nu ţi-am dat cuvîntul !

— Nici nu te-am rugat, strînse din umeri voinicul. Şi nici n-am de gînd să te rog. Mai închide-ţi

[1] Personaj din bîlinele ruseşti, care, potrivit legendei, a fost în tinereţe olog.

pliscul, acolo, că te pun cît ai clipi să bei cerneală. Şi să mesteci sugativă. Şobolan de arhivă ce eşti!

— Iar au început ăştia, făcu pe un ton nemulţumit Oblomov. Tu, Ilia, nu ştii decît să te iei la harţă. Ce rău vezi în propunerea Lizei? Să se ducă frumuşel băiatul şi să ne aducă pataiamaua. Că mi-e şi mie nu ştiu cum să stau cu el alături. Prea miroase a obiele... Şi-apoi, cred că nici alţii n-ar...

— Gura! tună Ilia. Vezi doamne, îi e lui nu ştiu cum. Da' dacă-ţi dau acuşa cu ghioaga peste scăfîrlie, cum o să-ţi fie? Că te pot ajunge şi de-aici, de pe poliţă.

Şi-atunci, un alt ins, după toate aparenţele, unul de prisos [1], zise:

— Iacătă şi gîlceava.

— Cum? nu-l înţelese Conţopistul.

— Zic că se iscă gîlceavă, repetă Omul de prisos. O să pierim, naibii, cu toţii.

— Cum? Cine-o să piară? îl întrebă Ilia. Nu sesizase primejdia de care vorbea Omul de prisos. Mai tacă-ţi şi ţie gura, husarule. Să nu te altoiesc şi pe tine...

— Cer satisfacţie! sări în sus Omul de prisos.

— Potoleşte-te, îi zise Conţopistul. Ce tot bîigui acolo?

— Cer satisfacţie: ologul ăsta m-a jignit.

— Şezi, îi zise şi Oblomov. Acu' trebuie să ne gîndim ce-i de făcut cu Ivan.

Şi cu toţii căzură pe gînduri.

---

[1] Referire la tipul inadaptabilului („omul de prisos"), frecvent întîlnit în literatura rusă a sec. XIX (Oneghin, Peciorin, Rudin etc.).

Ivan-prostovan şedea într-un colţ şi-şi tot răsucea poala sumanului, închipuind un fel de ureche.

— Gîndiţi-vă, gîndiţi-vă, mormăi el. S-au găsit deştepţii !.. Doctori în ştiinţe !

— Nu fi obraznic, Ivane, îi zise Conţopistul. Noi ne frămîntăm creierii pentru tine şi tu îţi iei nasul la purtare. Zi, mai bine, cum vezi treaba cu patalamaua aceea. Poate că te duci totuşi şi-o aduci.

— Cine să mi-o deie ?

— Înţeleptul. Doar trebuie făcut ceva. Aş înclina şi eu să...

— Ba eu n-aş înclina deloc ! se repezi iar Ilia. Cică ar înclina dumnealui ! N-ai decît ! Să nu te duci nicăieri, Ivane. Auzi vorbă : să aducă patalama ! Cine-a născocit treaba asta ? Liza ? Ce te-a apucat, fato ?

— Nu m-a apucat nimic ! exclamă Sărmana Liza. Dacă tu stai locului, nemişcat, la fel să stea şi alţii ? Să ştii că n-o să-ţi meargă, nene Ilia, cu propaganda asta stătătoare ! Mă alătur propunerii antevorbitorului : trebuie făcut ceva. Şi mai spuse o dată cu glas răsunător şi cu multă convingere : Trebuie făcut ceva !

Şi cu toţii căzură iar pe gînduri.

Cît despre Ilia, acesta îşi încruntă sprincenele.

— Auzi la ea : „propagandă stătătoare", mormăi el. Numai gărgăuni are-n cap fata asta. Ce soi de propagandă o mai fi şi asta ?

— Aia de care-ai auzit ! sări la el cu gura Oblomov. Una, stătătoare. „Ce soi de propagandă ?", îl îngînă el. Mai taci şi tu din gură. Bineînţeles, prieteni, că trebuie să facem ceva. Mai întîi însă trebuie să ne dumirim cam ce anume ar fi de făcut.

— Şi totuşi eu cer satisfacţie ! îşi aminti că a fost jignit Omul de prisos. Îl provoc pe guralivul ăsta (către Ilia) la duel.

— Taci ! răcni la el Conţopistul. Aici facem treabă ori ne ţinem de dueluri ? De-ajuns cu prostiile. Şi-aşa li s-a făcut la atîţia de petrecanie... Trebuie să facem treabă, nu să alergăm cu pistoalele prin hăţişuri.

Toată lumea se agită, răsunară strigăte de aprobare.

— Eu aş interzice, în general, toate duelurile ! făcu, palid la chip, Lenski.

— Laşule, îi zise Oneghin.

— Cum ai zis ?

— Că eşti laş.

— Da' tu ce-i fi, mă rog ? Nu eşti decît un trîntor. Un măsluitor ! Un desfrînat ! Un cinic !

— Hai pe Volga cu toţii ! răcni deodată un ataman viteaz. Gloată, la probă !

— Gura ! se înfurie Conţopistul. Ţi-arăt eu „gloată". Acuşi te bag în dulap : n-ai decît să răcneşti acolo cît vrei. Vă mai întreb o dată : ce facem ?

— Vino colea, la mine, Atamane, îl chemă Ilia pe cazac. Ţi-oi spune ceva şilea.

— Băgaţi de seamă, le zise Conţopistul, dacă vă apucaţi de nu ştiu ce uneltiri, să ştiţi că... vă zboară capetele. V-aţi găsit şi voi genii din popor.

— O vorbă nu poţi să scoţi ! făcu supărat şi cu amărăciune în glas Ilia. Ce aveţi, fraţilor ? Parc-aţi fi niscaiva duhăi, zău aşa : orice-ar zice omu' tot nu-i bine.

— Şi v-aş ruga să nu vă daţi aere cum că numai voi aţi fi din popor, îi se adresă cu dispreţ Oneghin. Fie-vă ştiut că reprezentăm şi noi poporul.

— Să-i vezi acuși cum o să-și mai sfîșie la piept cămășile, glăsui un personaj mărunt, un fel de Akaki Akakievici gogolian. Cum o să-și mai rupă mînecile cu dinții.

— De ce să-mi rup mînecile? rosti cu o nepreîăcută mirare atamanul cazacilor. Mai bine te pun pe tine pe-o unghie și te strivesc ca pe-un purice.

— Gata gîlceava, zise cu tristețe Omul de prisos. Acu n-o să mai facem nimic. Ba o să ne și prăpădim cu toții.

— Hai pe Volga! răcni din nou Atamanul. Măcar să petrecem oleacă.

— Șezi! îi zise, supărat, Oblomov. Petrecărețule... Numai la petreceri vă stă gîndul. Trebuie să facem treabă, nu să ne ținem de petreceri.

— Aha-a-a! făcu deodată, cu un glas amenințător Atamanul. Iatăcă pe cine cătam eu de-o viață! Iacătă pe cine voiam eu să pun laba! Și-și trase cu șuier sabia din teacă. Iacătă al cui sînge l-oi face acuși să curgă!..

Toată lumea sări în picioare.

Akaki Akakievici zbură ca o pasăre sus, pe raftul său. Îngrozită, Sărmana Liza se lăsă spre dușumea și-și acoperi fața cu poala sarafanului. Oneghin își încărcă febril pistolul de duelgiu, iar Ilia Muromeț izbucni în rîs:

— Aha, ați băgat-o pe mînecă?! strigă el. Draci împielițați ce-mi sînteți! Ați băgat-o pe mînecă?!

Oblomov încercă să se apere cu un scaun de sabia cazacului și-i strigă cît îl ținu gura:

— Întreabă-i, frățioare, pe istoricii literari! Întreabă-i!... Eu am fost om cumsecade! Nu-s decît un trîntor fără pereche!... Da' n-am făcut rău nimănui!

— Om vedea, zise cazacul, om vedea cît ești tu de cumsecade. Pe ăi cumsecade sabia mea nu-i taie.

Conțopistul încercă să-i aţină calea cazacului, dar acesta ridică la el sabia şi Conţopistul sări înapoi.

— Dă-n ei, cazacule! răcnea Ilia. Varsă sînge spurcat!

Dumnezeu ştie ce s-ar mai fi întîmplat acolo, dacă n-ar fi fost de faţă Akaki Akakievici. Cînd fu zarva mai mare, el sări brusc în picioare şi strigă:

— Închis pentru inventar!

Şi toată lumea încremeni... Îşi veniră cu toţii în fire. Cazacul îşi vîrî sabia în teacă, Oblomov se şterse pe faţă cu batista. Liza se ridică de jos şi-şi rîndui, ruşinată, sarafanul.

— Netoţilor, spuse încet, cu amărăciune, Conţopistul. Parcă poţi face o treabă cu alde voi, ăştia? Îţi mulţumesc, Akaki. Mie uite că nu mi-a trecut prin minte să închid şandramaua pentru inventar.

— Ascultă, Ilia, tu n-ai avea nişte băuturică la tine? îl întrebă pe Muromeţ Atamanul.

— De un' să am? zise acesta. Doar ştii că nu-s băutor.

— Mi-e inima grea, mormăi Cazacul. O să mă canonesc al naibii...

— Ia mai potoleşte-te... zise Conţopistul. A-nceput, vezi doamne, să-şi fluture sabia. Să continuăm, prieteni. Ce ziceai, Liza, mai adineaori?

— Am propus să-l trimitem pe Ivan la Înţelept acasă, făcu Liza cu glas răsunător şi cu multă convingere. Să-i dea Înţeleptul o patalama. Iar de nu se va întoarce pînă la al treilea cîntat al cocoşilor, să-l... ştiu şi eu... să-l izgonim dintre noi.

— Şi un' să se ducă? întrebă cu tristeţe Ilia Muromeţ.

— La anticariat, făcu Liza cu glas tăios.

— E cam aspră propunerea, observă cineva.

— Ba nu-i aspră deloc, zise tot atît de tăios Conţopistul. Nu-i aspră cîtuşi de puţin. Altfel nici că se poate. Ivane...

— Au ? făcu Ivan. Şi se ridică în picioare.

— Găteşte-te de drum.

Ivan se uită la Ilia.

Ilia îşi plecă ochii şi nu zise nimic. Cazacul tăcu şi el, doar că-şi strîmbă chipul a durere şi-şi plimbă ochii peste rafturi şi peste masă : pesemne că tot mai nădăjduia să găsească o sticloanţă cu rachiu.

— Du-te, Vanea, rosti încet Ilia. N-ai ce-i face. Trebuie să te duci. Nu-i vezi cît sînt cu toţii de... învăţaţi ? Du-te şi ţine minte : nici în foc n-ai să pieri, nici în apă n-ai să te îneci... În rest nu mai garantez.

— Vrei să-ţi dau sabia asta a mea ? îi propuse lui Ivan Cazacul.

— La ce-mi trebuie ? îi răspunse acesta.

— Du-te, Ivane, repetă Ilia. Du-te fără teamă. Am să fiu cu gîndul la tine... Cînd ăi fi în primejdie, am să strig : „Vanea, ia aminte !"

— Cum ai să afli că l-a ajuns primejdia ? îl întrebă Cazacul.

— Aşa bine. O să-mi zică mie inima. Şi-o să-mi deslueşească şi el glasul.

Ivan ieşi în mijlocul încăperii şi le făcu tuturor o plecăciune adîncă. Îşi adună apoi mai strîns poalele sumanului şi se duse spre uşă.

— De-o fi să pier pe undeva, să nu mă pomeniţi de rău, le zise din prag celorlalţi.

— Domnul să te aibă-n pază, dădu glas Oblomov. Poate scapi cu viaţă.

— De te-ntorci cu patalama, îi spuse, tulburată, Liza, să ştii că te iau de bărbat.

— Ce naiba să fac cu tine ? spuse cu grosolănie Ivan. Mai bine-mi găsesc v-o crăiasă...

— Lasă, Ivane, dădu Ilia din mînă a pagubă. Nu te lega la cap cu ăştia. Că nu-i nici unul mai breaz ca ea. La ce-ţi trebuie ţie patalamaua asta ? i se adresă el Lizei ? Văd că nu-ţi mai găseşti astîmpăr. Un' să plece băiatul în toiul nopţii ? Şi nici nu poţi şti : i-o da înţeleptul vostru patalama, au ba ? O fi şezînd şi el acolo şi...

— Fără patalama nu se poate, nene Ilia, îi spuse cu hotărîre Liza. Iar ţie, Ivane, să ştii că am să-ţi aduc aminte într-o zi că m-ai refuzat. Ţi-o plătesc eu, n-avea grijă.

— Du-te, Ivane, du-te, zise Conţopistul. Că-i tîrziu şi trebuie să te-ntorci la timp.

— Rămîneţi cu bine, zise Ivan şi ieşi pe uşă.

Şi porni Ivan cale lungă, să-i ajungă.

Era întuneric beznă... Merse el cît merse şi-ajunse la o margine de pădure. Nu mai ştiu pe unde s-o ia, se-aşează pe-o buturugă şi se întristă amarnic.

— O, sărmanul de mine, îşi zise. Am să pier cu zile. Pe unde s-o fi aciuind, oare, înţeleptul ăsta ? De mi-ar veni careva în ajutor.

În ajutor însă nu-i veni nimeni.

Şezu cît şezu el acolo şi-ntr-un tîrziu porni mai departe. Mai merse o bucată de drum şi, deodată, zări în depărtare o luminiţă. Ducîndu-se într-acolo, dădu curînd de-o căscioară. În jurul căscioarei zăceau mormane de cărămizi, ţigle şi alte materiale de construcţie.

— E careva p-acasă ? strigă Ivan.

Şi-atunci ieşi din căscioară însăşi Baba Cloanţa. Se uită la Ivan şi-l întrebă :

— Cine-i fi tu ? Şi-ncotro te duci ?

— Sînt Ivan-prostovan şi mă duc la înţelept să-mi dea o patalama, îi răspunse Ivan. Da' nu ştiu pe unde să-l caut.

— La ce-ţi trebuie patalamaua asta ?

— Habar n-am... M-au trimis alţii să le-o aduc.

— Aşa ? făcu Baba Cloanţa. Atunci pofteşte în casă... Să-ţi tragi şi tu sufletul. Ai fi flămînzit, aşa-i ?

— Cam aşa ceva, zise Ivan.

— Haide, intră.

Şi Ivan intră.

Era o căscioară ca toate altele, n-avea nimic deosebit. Un cuptor mare, o masă, două paturi...

— Cine mai şade cu tine ? întrebă Ivan.

— Fiică-mea. Ascultă, Ivane, zise Baba Cloanţa, ce fel de prost eşti tu ? Chiar unul prost de tot ?

— Cum adică ? nu se dumiri Ivan.

— Adică eşti prost de-a binelea, ori ţi-a zis lumea aşa, la vreo supărare ? Cum îi zic şi eu lui fie-mea, cîteodată : fă, da' proastă mai eşti ! Ori ea nu-i proastă deloc. Am o fiică deşteaptă nevoie-mare. Poate s-a întîmplat şi cu tine aceeaşi poveste : s-o fi obişnuit, adică, lumea să-ţi zică „prostovan", deşi tu n-ai fi prost, ci doar aşa... niţel mai credul. Ce zici ?

— Nu pricep încotro baţi.

— Păi uite, te văd după ochi că nu eşti prost, ci doar o ţîră mai credul. Că nici nu te-am văzut bine şi mi-am zis : „îi înzestrat cu talent flăcăul ăsta !" Ţi-e scris pe frunte că ai talent. Îţi dai,

oarc, seama de talentele astea ale tale? Sau ai ajuns să crezi şi tu că eşti prost?

— N-am ajuns să cred nimic! făcu supărat Ivan. Cum aş putea să cred că sînt prost?

— Păi eu ce ţi-am zis? Ca să vezi ce poate lumea să născocească? Ia spune-mi, te pricepi să clădeşti o casă?

— Cum să nu? Am clădit destule cu-alde tătîne-meu şi cu fraţiorii mei... Da' de ce mă-ntrebi?

— Ştii, aş vrea să-mi ridic şi eu o vilişoară. Materialele le-am adus, da' de clădit, n-are cine să mi-o clădească. N-ai vrea să faci tu o încercare?

— Păi eu trebuie să-mi fac rost de patalamaua aia.

— La ce-ţi trebuie, mă, aşa ceva! strigă înciudată Baba Cloanţa. Uite, ai să-mi ridici vilişoara asta, are s-o vadă lumea — că-mi vin aici tot soiul de oaspeţi — şi, văzînd-o, pac! o să mă-ntrebe: ia spune-ne şi nouă: cine ţi-a clădit-o? Păi, Ivan mi-a clădit-o... Pricepi? S-ar duce vestea prin toată pădurea.

— Da' cu patalamaua ce fac? o ţinu Ivan pe-a lui. Aia nici că mă mai primesc înapoi fără aşa ceva.

— Mare scofală!

— Păi cum? Eu ce mă fac?

— Rămîi fochist la vilişoara asta... Cînd ăi clădi-o, să-ţi faci şi ţie o cămăruţă la subsol... Călduricâ, linişte, nici-o bătaie de cap... Cînd s-or plictisi sus oaspeţii mei, or coborî la tine: hai la Ivan, să ne zică poveşti. Şi tu să le povesteşti cîte-n lună şi-n soare... Tot felul de bazaconii. O să am chiar eu grijă de asta. Şi-am să-ţi zic: Ivanuşka...

— Hoaşcă bătrînă, zise Ivan. Ia te uită la ea ce plasă mi-a gătit! Cică o să-mi zică Ivanuşka. Şi eu

să-mi frîng grumazul pentru tine, aşa-i ? Da p-asta n-o vrei, cotoroanţo !

— Aşa, care va să zică ? rosti cu ameninţare în glas Baba Cloanţa. Abia acu' îmi dau seama cu cine am de a face. Simulantule ! Pierde-vară ce eşti ! Huliganule ! Ştii ce facem noi cu alde ăştia ca tine ? îi pîrpălim ! Hei, care sînteţi acolo ? Baba Cloanţa bătu de trei ori din palme. Străjeri ! Puneţi mîna pe prostovanul ăsta şi legaţi-l de mîini şi de picioare. L-om pune şi pe dumnealui la pîrpălac.

Străjerii, patru zdrahoni cu fruntea lată, se repeziră la Ivan, îl legară zdravăn şi-l culcară pe-o laviţă.

— Te-ntreb pentru ultima oară, mai făcu o încercare Baba Cloanţa, te-apuci să-mi clădeşti vilişoara, au ba ?

— Fii blestemată ! spuse cu mîndrie în glas Ivan. Sperietoare de ciori ce eşti... Nu vezi că-ţi creşte păr în nas ?

— La cuptor cu el ! ţipă baba. Şi tropăi din picioare. Ticălosule ! Mocofanule !

— Mocofancă eşti tu ! răcni, la rîndul lui, Ivan. Viperă ! Îţi creşte păr şi pe limbă !... Trîntoriţo !

— Azvîrliţi-l în foc ! răcni baba cît o ţinură bojocii. În fo-oc !

Străjerii îl înşfăcară pe Ivan şi se-apucară să-l vîre prin gura cuptorului.

— Of, răstocitu-te-am, drăguţo, în cerdac ! începu să cînte în gura mare Ivan. Dăruitu-mi-ai hăinuţă de şiac. Hop, hop tirdapupia ! Mie nu mi-e dat, hoaşco, să pier în foc ! Aşa că n-am nici o teamă !

Nici nu-l băgară bine străjerii în cuptor, că afară, în ogradă, se auzi un clinchet de zurgălăi.

— Vine fiică-mea ! se bucură Baba Cloanţa şi se uită pe fereastră. O-o, ba e chiar cu logodnicul îm-

preună. O să aibă parte, drăguții de ei, de-o cină strașnică!

Străjerii se bucurară la rîndul lor, porniră să sară în sus, să bată din palme.

— Vine Balaurul cu trei capete, vine Balaurul cu trei capete! strigară cu toții. Măi, ce-o să mai bem! Măi, ce-o să mai petrecem!

Pe ușă intră fiica Babei Cloanța, pocită și ea la chip, iar la nas c-o mustață cît toate zilele.

— Phu, phu, zise ea. Miroase a suflet de rus. Cine-o fi p-aici?

— Îs bucatele pentru cină, zise Baba Cloanța. Și rîse răgușit: hă, hă, hă!

— Ce-ai, bre, se supără fata. Rîde ca o... Te-ntreb cine-i în casă.

— Cin' să fie? Ivan-prostovan. L-am pus la fript.

— Ei, nu? se miră cu bucurie fata. Vai, ce surpriză!

— Închipuie-ți că nu vrea să ne fie pădurea mai frumoasă. A refuzat, parazitul, să-mi clădească vilișoara.

Fata se aplecă și se uită pe gura cuptorului. Îndată răsună dinăuntru parcă un hohot de rîs, parcă unul de plîns.

— Văleu, nu mai po-ot!... răcni Ivan de acolo. Să știți că mor de rîs, nu de para focului!...

— Ce-o fi cu el? întrebă supărată fiica Babei Cloanța. Veni și aceasta să se uite în cuptor. Ce-o fi pățit?

— Da' ce face? Rîde?

— Tu, ăla! Ce te-a apucat?

— Văleu, mor de rîs! răcnea întruna Ivan. Văleu, nu mai pot!

— Zăbăucule! făcu fata. Ce ai?

— Mustața !... Mustața aia a ta !... Văleu, Doamne, multe minunății mai sînt pe lume ! Cum o să te poți culca, bre, cu alde bărbatu-tău ? Doar auzii că te măriți...

— Ca toată lumea... Da' de ce ? nu-l pricepu fata. Nu-l pricepu, totuși intră la idei.

— Păi așa, cu mustață ?

— Ce-are mustața ? Nu mă-mpiedică cu nimic. Dimpotrivă, m-ajută să adulmec mai bine.

— Pe tine nu te-o fi împiedicînd... Da' pe bărbatu-tău ? După ce te-i mărita, adică...

— Ce să fie cu bărbatu-meu ? Unde bați, prostovane ? Ce-ai cu bărbatu-meu ? se sperie de-a binelea fata.

— Păi cum ? Te-o săruta pe-ntuneric și s-o gîndi : „Cine dracu o fi cu mine-n pat : parcă-i soldat, da' nu-i soldat ; parcă-i muiere, da' nu-i muiere ?" Și i-o trece dragostea cît ai clipi. Unde s-a mai auzit să aibă muierea mustață ? Ce ți-e și cu zgripțuroaicele astea ? Habar n-au de nimic. Doar n-o să trăiască ăla c-o mustăcioasă ca tine. Ba cînd l-or apuca dracii, hop ! și te-o scurta de cap. Că-i știu eu pe balaurii ăștia.

Baba Cloanța și fie-sa căzură pe gînduri.

— Haide, ieși de-acolo, zise într-un tîrziu fata.

Ivan-prostovan ieși din cuptor, se scutură pe haine.

— Că bine m-am mai încălzit...

— Și ce sfat ne-ai da ? îl întrebă Baba Cloanța. Privitor la mustața asta ?

— Ce sfat să vă dau ? Dacă vrea fie-ta s-o ducă bine în căsnicie, să-și dea mustața jos.

— Da' cum s-o facă ?

— Păi dacă v-oi spune, o să mă băgați iar în cuptor.

— N-o să te băgăm, iubițelule, zise cu glas mieros fiica Babei Cloanța. Te-om lăsa să te duci unde ți-o pofti inimioara. Numai să mă scapi de mustața asta.

Și-atunci Ivan începu să se tîrguiască și să tragă de timp, cam așa cum ar face un instalator din ziua de azi, cînd l-ai chema să-ți repare grupul sanitar.

— Să știi că nu-i o treabă ușoară, zise el. Mai întîi trebuie să fac o alifie.

— Păi fă-o !

— „Fă-o !" Da' la Înțelept cînd mă mai duc ? Că pînă or cînta cocoșii a treia oară, trebuie să mă și întorc.

— Stai să ne-nțelegem, zise Baba Cloanța. Ascultă ici, la mine. Facem așa : tu-i dai jos mustața, iar eu îți aduc mătura mea și-ntr-o clipită ai să ajungi drept la Înțelept acasă. Te-nvoiești ?

Ivan căzu pe gînduri.

— Hai, n-o mai lungi ! îi zise cu neliniște în glas fata cea mustăcioasă. Că uite-acuși vine și Balaurul.

Se neliniști atunci și Ivan :

— Nu zău ? Păi cînd o intra ăsta pe ușă...

— Ce-o să facă ?

— O să mă-nghită cu opinci cu tot.

— S-ar putea, zise fata. Oare ce-i de făcut ?

— Am să-i spun eu că-mi ești nepot, găsi o ieșire Baba Cloanța. Înțelegi ?

— S-a făcut, zise Ivan. Atunci, fiți atente la mine : alifia asta a mea îi cu efect întîrziat.

— Cum adică ? întrebă nedumerită fata.

— Întîi și-ntîi te ung cu ea pe obraz. Îți pun adică o mască. Pricepi ? Pe urmă îmi iau zborul la

înțelept acasă, iar tu între timp stai cu masca pe față...

— Și dacă ai să mă tragi pe sfoară ? deveni bănuitoare fata. Ce zici de asta, măicuță ?

— Să-ncerce numai s-o facă, zise Baba Cloanța. Să-ncerce dumnealui o treabă ca asta. Cînd s-o întoarce de-acolo, îl fac piftie.

— Hătui maica mă-si ! se supără Ivan (pare-se că avea de gînd, într-adevăr, să le tragă pe sfoară). Ce ființe și astea ! Te pun eu cu de-a sila să faci așa ceva ? Vrei să umbli mai departe cu mustața, n-ai decît. Încearcă omu' să le facă un bine și tot cle sar cu gura ! Ce sînt eu pentru voi ? Un fitecine ?

— Haide, n-o lua razna. Vorbește și tu mai lămurit...

— Nu, așa zău că nu se poate, îi dădu Ivan înainte cu gura. Pe cuvînt că nu se poate. Mor naibii de inimă. Ce ființe și astea ! Rămîi, fato, cu mustață ! Rămîi așa pîn-la adînci bătrînețe ! Parc-ai fi general, nu muiere ! Ptiu ! Da' cînd ăi face copii ?... Or întinde mînuța copilașii : „Ce-ai acolo, mămico ?" Da' cînd s-or face mai mărișori ? Toată puștimea de pe uliță și-o bate joc de ei : „Mama voastră-i cu mustață, mama voastră-i cu mustață !" Cum o să-i vină copilașului ? Ușor o să-i vină cînd o auzi așa ceva ? Nici o mamă să n-aibă mustață, numai a lui să fie cu mustață ? Ce-o să le zică el celorlalți ? N-o să poată, sărmanul, să le zică nimic. O să izbucnească în plîns și-o să plece acasă... la maică-sa, aia cu mustață...

— Ajunge ! zbieră fata Babei Cloanța. Mă-nvoiesc ! Ce-ți trebuie ca să faci alifia ?

— Păi nu-mi trebuie decît un pumn de găinaț, un pumn de baligă și-un pumn de lut. Îți pun masca asta pe obraz și...

— Pe tot obrazul ? Da' de răsuflat, pe unde am să răsuflu ?

— Nu, zău, așa nu se poate ! începu din nou Ivan. Ce ființe or mai fi și astea, că nu mai înțeleg nimic !...

— Gata ! răcni fata. N-are voie omu' să pună o-ntrebare...

— N-are voie ! răcni la rîndul lui și Ivan. Cînd un meșter își face planu', n-are voie nimeni să-i tulbure. Vă mai zic o dată : îmi trebuie niște găinaț, niște baligă și un pumn de lut. Masca o să aibă o răsuflătoarc. Cu asta, basta.

— Ați auzit ? li se adresă străjerilor Baba Cloanța. Un picior aici, altu-n grajd. Executarea !

Străjerii se repeziră să aducă cele trebuincioase.

În clipa următoare însă, în dreptul ferestrei deschise a încăperii, apăru Balaurul și-și vîrî înăuntru tustrele capetele. Zărindu-l pe Ivan, îl ațintì cu privirea. Cei din odaie rămaseră ca de piatră. După ce-l cercetă o vreme, Balaurul întrebă :

— Da' cu ăsta ce-i ?

— Mi-e nepoțel, Balaure, îi zice Ivanușka, se repezi cu gura Baba Cloanța. Ivanușka, dumnealui să știi că e nen-tu, Balaurul cu trei capete.

— Să trăiești, nene Balaure ! zise Ivan. Ce mai faci ?

Balaurul continuă să-l cerceteze cu privirea. Îl cercetă atîta vreme, încît pe Ivan îl apucară năbădăile.

— Hătui maica mă-si ! făcu el, supărat. Ce te holbezi aşa la mine ? N-ai auzit că-s nepotul dumncaei ? Am venit şi eu la tuşa Clonţoaia s-o întreb de sănătate. Ne-apucăm acum să ne-nfulecăm oaspeţii ? Bine, hai să ne-nfulecăm oaspeţii ! Iar cînd om avea copilaşi, să ne înfulecăm şi copilaşii ! Halal de viitor tată !...

Capetele Balaurului se uitară unul la celălalt.

— Obraznic, flăcăul, zise unul dintre ele.

— Prost, prost, da' nervos, observă cel de-al doilea.

Cît despre cel de-al treilea cap, acesta se exprimă scurt şi cuprinzător.

— *Languette,* zise el.

— Ţi-arăt eu ţie langhet ! explodă orbit de spaimă Ivan. Aşa langhet fac aici, să nu se vadă om cu om ! Unde mi-e, tuşico, paloşul fermecat ? Sări de pe laviţă şi începu să alerge prin odaie, prefăcîndu-se a căuta paloşul acela închipuit. Ai să vezi tu acuşi ce-ai să păţeşti ! Te-ai săturat de viaţă ?! Ivan răcnea la Balaur, dar nu se uita la el : te apuca spaima să te uiţi la căpăţînile acelea atît de calme. Ţi-arăt eu ţie, acuşica !

— Asta şi-a luat-o-n cap, zise capul dintîi.

— E nervos, observă cel de-al doilea. I-e frică.

Al treilea cap nu mai apucă să zică nimic. Ivan se opri în faţa Balaurului şi, la rîndul lui, îl măsură lung şi cu multă luare-aminte.

— Gaşpere ! îi zise el. Acuş te-nghit eu pe tine.

Şi-n clipa aceea răsună pentru întîia oară glasul lui Ilia Muromeţ.

— Vanea, ia aminte ! zise Ilia.

— Ce mai vrei şi 'mneatale ?! îşi ieşi Ivan din fire. „Vanea" în sus şi „Vanea" în jos ! Veşnic ne

e frică de cîte cineva, veşnic stăm cu spaima-n suflet. O face cîte-un ticălos pe... măreţu', iar tu-ncremeneşti de frică-n faţa lui. Nu mai vreau ! Ajunge ! M-am săturat ! Şi-ntr-adevăr, Ivan se aşează calm pe laviţă, îşi scoase fluierul din sîn şi se apucă să cînte. Poftim, înghite-mă, zise într-un tîrziu, luîndu-şi fluierul de la gură. Vrei să mă-nghiţi ? Înghite-mă. Scîrbă ce eşti ! Pe urmă du-te şi pupă-ţi logodnica aia cu mustăţi. Faceţi după aia şi nişte copii mustăcioşi şi defilaţi cu ei în pas de marş. Vezi doamne, vrea dumnealui să mă-nfricoşeze. Da' p-asta n-o vrei ?

— Dă-l naibii, Balaure, zise fata Babei Cloanţa. Nu-ţi pune mintea cu el.

— Păi nu vezi ce-şi permite ? zise capul dintîi. Nu vezi cum vorbeşte cu mine ?

— L-a apucat şi pe el disperarea. Nu ştie ce face !

— Ba ştiu ce fac, se împotrivi Ivan, lăsîndu-şi din nou fluierul. Eu ştiu tot. Uite-am să vă compun acuşica un marş... pentru viitorul vostru batalion...

— Taci, Ivanuşka, din gură, făcu Baba Cloanţa cu blîndeţe. Nu mai fi obraznic, nepoţelule. De ce vorbeşti aşa ?

— D-aia, că nu e cazul să mă ia dumnealui de fraier. A-nceput să-şi învîrtească, vezi doamne, ochii ăia în cap. Să şi-i învîrtească după ce-o avea un batalion de mustăcioşi lîngă el. Nu acuma.

— Asta s-a obrăznicit de tot ! strigă, aproape cu lacrimi în ochi, căpăţîna dintîi. Se poate una ca asta ?

— Plîngi, plîngi, îi zise cu asprime Ivan. Că noi o să rîdem. Pe sub mustaţă.

— Hai să n-o mai lungim, zise cca de-a doua căpățînă.

— Bineînțeles, îi ținu isonul Ivan. De ce s-o mai lungim ? Să n-o mai lungim deloc.

— O-o ! făcu uimită căpățîna a treia. Ce ziceți de el !

— Păi dar ! făcu iar, în bătaie de joc, Ivan. N-oți fi știut ce-i poate pielea lui Ivanuşka !... Ia hai, mai bine, să-i zicem o cîntare. Și se apucă să cînte iar, cît îl ținea gura :

Răstocitu-te-am, drăguțo,
În cerdac.
Dăruitu-mi-ai hăinuță
De șiac...

— Hai, Balaure, cu toții în cor :

Hop, hop, tirdapupia !

Apoi tăcu, isprăvindu-și cîntarea. În odaie se lăsă o liniște adîncă. O liniște care dură clipe lungi.

— Da' romanțe știi să cînți ? întrebă într-un tîrziu Balaurul.

— Ce fel de romanțe ?

— Din cele vechi.

— Cum să nu ?... Ai îndrăgit romanțele ? Bine, tataie, îți zic și dintr-alea, cîte vrei. Te-ngrop în romanțe. Cum ar fi asta, de pildă :

Haz-bulat cel viteaz,
Ți-e sălașul sărman,
Tot în aur și-atlaz
Te-oi încinge avan.

Ce zici? Straşnică romanţă, aşa-i? Ivan simţi o anume schimbare în felul de a fi al Balaurului. Se duse la una din căpăţînile lui şi-o bătu uşurel pe obraz: Mă... furiosule. Botoşelu' meu, botoşel!

— Nu te-ntinde, zise Balaurul. Că rămîi ciung.

Ivan îşi trase mîna.

— Ei, ei, zise el pe-un ton împăciuitor, aşa-i vorbeşti mătăluţă unui meşter? Acuş mă supăr şi nu mai cînt nimic.

— Ba ai să cînţi, zise căpăţîna Balaurului cea mîngîiată adineaori de Ivan. Că te scurtez de cap cît ai clipi.

Celelalte două căpăţîni izbucniră în rîs. Ivan slobozi şi el un rîs mărunţel, cam lipsit de veselie.

— Atunci chiar că n-am să mai cînt deloc. Cu ce-am să mai cînt?

— *Filet,* rosti deodată al treilea cap, cel care zisese mai adineaori *„languette"*. Era cel mai prost dintre capetele Balaurului.

— Tu nu stai decît cu gîndu' la crăpelniţă! se înfurie din nou Ivan. Numa' şi numa' cu gîndu' la crăpelniţă. Nesătulule!

— Haide, Ivanuşka, lasă fasoanele, îi zise Baba Cloanţa. Ia şi cîntă.

— Cîntă, îi spuse şi fata. Vezi doamne, l-a apucat vorbăria. Dacă ai ureche, cîntă.

— Hai, cîntă, întări capul dintîi. Cîntaţi şi voi.

— Cine să mai cînte? nu-l pricepu Baba Cloanţa. Noi?

— Voi. Cîntaţi cu el împreună.

— Poate-aş cînta numai eu? îndrăzni fata. Nu-i era cîtuşi de puţin pe plac să-i ţină isonul lui Ivan. Să cînt cu unu' ca ăsta... iartă-mă, rogu-te, dar...

— Trei, patru, o întrerupse, calm, Balaurul. Începeți.

Îți dau șa, armăsar,

glăsui Ivan. Baba Cloanța și fiică-sa îi ținură isonul :

Pușcă breazâ, hanger,
Și la rîndu-mi, în dar,
Soțioara ți-o cer.
Ești bătrîn și schilod,
O vei duce-n mormînt,
Al juneții izvod
Destrăma-vei cu-rînd.

Ochii rotunzi, inexpresivi, ai Balaurului se umeziră. Ca orice despot, lăcrima ușor.

— Mai departe, zise el încet.

Sub înalți chiparoși,

continuă Ivan,

Am vegheat amîndoi ;
Luna crini aburoși
Revărsa peste no-oi.

Îndată, repetă de unul singur, cu multă expresie :

Luna crini aburoși
Revărsa peste no-oi...

— Cum o duci tu, Ivane ? întrebă, mișcat, Balaurul.

— Nu pricep ? zise, cu mirare în glas, Ivan.

— **Ai casă bună ?**
— A-a. Păi acum locuiesc cu alţii, la o bibliotecă.
— Vrei să ai casa ta ?
— Nu. La ce-mi trebuie ?
— Atunci zi-i mai departe.

Mi s-a dat cu alint...

reluă Ivan,

Veşnic fi-va a me-a...

— De asta nu-i nevoie, zise Balaurul. Sări peste asta.
— Păi cum ? făcu mirat Ivan.
— Sări, îţi zic.
— Nu se poate, Balaure, zîmbi Ivan. Doar nu poţi scoate slova din cîntec [1].

Balaurul se uită tăcut la Ivan. Pluti din nou o tăcere care nu prevestea nimic bun.

— Fără asta cîntecul nu mai e cîntec ! reluă, enervîndu-se, Ivan. Pricepi ? Nu mai e.
— Ba este, zise Balaurul.
— Cum o să fie ? Spune-mi şi mie : cum poate să fie ?
— Foarte bine. Ba chiar o să sune mai frumos, mai laconic.
— Ia te uită de ce sînt ăştia în stare ! Uimit, Ivan îşi plesni palmele. Ce vor, aia fac ! Păi ăsta nu mai e cîntec, bre, nu mai e cîntec. Şi eu laconic, cum zici, n-am de gînd să cînt ! Pricepi ?
— Mă Ivanuşka, zise Baba Cloanţa, nu fi, mă, încăpăţînat.

---

[1] Cunoscută zicală rusească.

— Ia mai du-te d-aci ! se-nfurie rău de tot Ivan. Cîntați voi dacă vă e poftă. Că eu n-am să cînt. Vedea-v-aș pe toți cu mîinile pe piept ! Vă-nghit acuș unul după altul ! Cu mustățile voastre cu tot. Iar pe dovlecii ăia trei... am să-i pun la frigare...

— O, Doamne, de cîtă răbdare ai nevoie, oftă capul dintîi al Balaurului. Cîtă energie trebuie să consumi, cîți nervi să-ți faci... pînă să-i poți instrui pe alde ăștia. Nici tu educație, nici tu cultură...

— Despre „frigarea" aia, a zis-o bine, observă cel de-al treilea cap. Nu ?

— Ia ascultă, mă, la a cui mustață faci tu mereu aluzie ? i se adresă lui Ivan cea de-a doua căpățînă. Tot aud întruna : mustață, mustață... Despre a cui mustață e vorba ?

— Și a zîmbit iar flăcăiandrul pe sub mustața-i cum e spicul, recită un vers dintr-un cîntecel vesel capul dintîi. Zi, Ivane, cum e mai departe cu Hazbulat ăla ?

— Ea mi s-a dat, spuse răspicat Ivan.

Din nou se făcu liniște.

— Asta-i o imagine licențioasă, Ivane, zise capul dintîi. Asta-i non-estetică. Nu-ți dai seama ? Doar locuiești într-o bibliotecă și știu că aveți acolo niște băieți de ispravă. Cine ți-o fi împuiat capul cu chestiile astea sexuale ? Doar o ai în preajmă și pe Sărmana Liza... o fată fermecătoare, l-am cunoscut cîndva și pe taică-său. Ți-e cumva logodnică ?

— Cine ? Liza ? Numai de ea duceam lipsă.

— Păi cum ? Doar știu că te-așteaptă.

— N-are decît. Să mă aștepte mult și bine.

— M-da-a... Asta-i os tare, îți rupe dinții, zise cel de-al doilea cap. Cel de-al treilea, însă, care tot aducea vorba de mîncare, se grăbi să protesteze.

— Ba nu-i os deloc, zise el pe-un ton foarte serios. De unde os ? Ăsta-i *languette* toată ziua. Ba poate chiar frigăruie.

— Ia să vedem mai bine ce ne mai zice romanța noastră, își aduse aminte capul dintîi. Despre Haz-bulat, vitcazul.

— Ălălaltu' i-a făcut seama, zise cu tristețe Ivan.

— Cui i-a făcut seama ?

— Lui Haz-bulat.

— Da' cine era celălalt ?

— Păi... Ivan își încreți fruntea. Zice acolo că ibovnicu' ăla tînăr i-a tăiat lui Haz-bulat beregata. Că la sfîrșit, cîntecu' sună așa : „Capul lui cărunțit, îi zbură la pămînt".

— Uite, nici de asta nu-i nevoie. E o scenă de violență.

— Și-atunci cum să fie ?

Capul stătu să se gîndească.

— Cei doi se vor împăca, zise într-un tîrziu. Celălalt îi va dărui șaua și armăsarul și vor pleca amîndoi acasă. Pe ce raft te-ai aciuat tu la biblioteca aceea ?

— Pe ăl de mai sus... În preajma lui Ilia Muromeț și-a Atamanului de la Don.

— O-o ! se mirară toți cei de față.

— Acum pricep totul, zise capul dintîi, cel mai deștept, al Balaurului. Stînd lîngă proștii ăia s-a molipsit și el... Ia zi, cc treabă ai tu cu Înțeleptul ?

— Mă duc să-mi dea o patalama.

— Ce fel de patalama ?

— Cum că aș fi deștept.

Tustrele căpățînile Balaurului rîseră cu poftă. Baba Cloanța și fiică-sa chicotiră și ele.

— Da' de jucat știi să joci ? întrebă capul cel deștept.

— Știu, zise Ivan. Da' nu vreau.

— Eu zic că se pricepe și la clădit vilișoare, interveni Baba Cloanța. C-am atacat și tema asta...

— Liniște ! răcniră tustrele căpățînile. Doar n-am mai dat nimănui cuvîntul !

— Văleu, făcu în șoaptă Baba Cloanța. O vorbă n-ai voie să scoți în casa asta.

— N-ai voie ! răcni și fiică-sa. Și tot la Baba Cloanța. Că nu ești la bîlci !

— Hai, joacă, Vanea, zise încet și cu blîndețe capul cel mai deștept.

— Nu joc, se-ncăpățînă Ivan.

Capul medită cîteva clipe.

— Tu ai plecat să-ți scoți o patalama, nu-i așa ? zise el în cele din urmă.

— Mă rog. Oi fi plecat.

— Și în patalamaua aceea o să scrie : „Se adeverește de noi... că Ivan e om deștept." Nu ? Iar dedesubt va fi c-o ștampilă ?

— Și ce-i cu asta ?

— E că nici n-ai să ajungi acolo. Capul cel deștept se uită liniștit la Ivan. N-ai să capeți nici un fel de patalama.

— Cum adică n-am să ajung ? Dacă am plecat într-acolo, am să ajung.

— Aș ! Căpățîna continua să se uite la Ivan. N-ai să ajungi. Nici măcar n-ai să ieși de aici, din casă.

Ivan rămase nemișcat. Se afla în grea cumpănă. În cele din urmă, ridică mîna și anunță :

— „Tinda" !

— Trei, patru, zise căpățîna. Dați-i drumul.

Baba Cloanța și fiică-sa începură să cînte :

Ah ce tindă, ce mai tindă,
Tindă nouă mi-am durat...

Cîntau, punctînd ritmul cu bătăi din palme :

Tindă nouă, azi e nouă,
Toată e din lemn de brad...

Cît despre Ivan, acesta porni roată prin odaie, tropotind din opincuțe, dar... mîinile îi spînzurau fără vlagă, nici nu și le pusese în șolduri, nici nu-și înălțase fruntea și nici nu privea vulturește în jurul său.

— Da' de ce nu privești vulturește? îl întrebă capul Balaurului.

— Ba privesc, îi răspunse Ivan.

— Văd că te uiți în dușumea.

— Mai poate cădea și vulturul pe gînduri.

— La ce să se gîndească ?

— Păi cum să-și ducă traiul mai departe... Cum să-și crească vulturașii... Zău, ai milă de mine, Balaure, izbucni Ivan. Ce mai vrei de la mine ? Ajunge...

— Aha-a ! zise căpățîna cea deșteaptă. Uite-acum văd că ți-a venit mintea la cap. Că prea începuseși... să-ți dai aere. Fițăngăilor ! Pierde-vară ce sînteți ! Ce-ai vrut, mă, să-mi demonstrezi cu fandoselile tale ?

Ivan tăcea.

— Hai. Întoarce-te cu fața la ușă, porunci Balaurul.

Ivan se întoarse.

— La comanda mea, ai să zbori de-aici cu viteza sunetului.

— Treaba asta cu sunetu' îi cam prea de tot, Balaure, se împotrivi Ivan. N-am s-o pot duce la capăt.

— Te privește. Atenție... Trei, patru!

Ivan țîșni în zbor pe ușa căscioarei.

Cele trei capete ale Balaurului și, împreună cu ele, Baba Cloanța și fiică-sa, izbucniră în rîs.

— Hai, vino-ncoace, îi zise Balaurul logodnicii sale, am chef să te alint oleacă.

Și iar o porni Ivan prin desișul pădurii... Nu vedea înaintea lui nici un fel de drum, ci doar un hățaș îngust și șerpuit. Merse Ivan cît merse, se așeză în cele din urmă pe un trunchi doborît și se întristă amarnic.

— Un car de îngrășăminte parcă mi-au deșertat ăștia în suflet, zise el necăjit. Mi-e inima grea. O să-mi iasă pe nas povestea asta cu patalamaua...

Tocmai atunci ieși în poiană Ursul și-și făcu și el loc pe trunchiul doborît.

— Te văd cam supărat, băiete, îi zise lui Ivan. Ce-ai pățit?

— Păi cum să nu fiu supărat? spuse Ivan. Am tras și-o spaimă cumplită, a trebuit să și cînt, să și țopăi... Atît de grea mi-e inima, atît sînt de necăjit, că, dacă aș muri, nu mi-ar părea rău.

— Da' unde-ai avut de pătimit atîtea?

— M-a pus naiba să mă abat pe la Baba Cloanța.

— Ți-ai și găsit loc potrivit. Ce-ai căutat la ea?

— Am trecut pe-acolo în drumul meu.

— Da' încotro ai plecat?

— La Înțelept acasă.

— Ză-ău? făcu Ursul. Îi cam departe.

— Nu știi cumva pe unde s-o iau, ca s-ajung mai repede ?

— Habar n-am. De auzit despre el, am auzit, da' nu știu pe unde și-o avea sălașul. Află că mi-am părăsit și eu bîrlogul și-am plecat în lume.

— Te-a zgornit careva ?

— Ba nu m-a zgornit, da' nici... Ce mai turavura : am luat-o eu singur la sănătoasa. Să vezi : ici, nu prea departe, se află o mănăstire. Și de ani și ani își duceau viața acolo o seamă de călugări. Mă pripășisem și eu pe lîngă ei, îmi găseam de-ale gurii, că aveau ăia o sumedenie de prisăci prim-prejur. Da' uite că-ntr-o zi a dat peste monahi o năpastă : au pus ochii pe mănăstirea lor o liotă de draci. Nici nu știu de unde s-or fi iscat atîția. Au împrejmuit mănăstirea — că nu i-au lăsat schimnicii să intre înăuntru — și de atunci, cît îi ziulica de mare, pun să le cînte muzica, se-mbată, se scălîmbăie...

— Da' ce vor ăștia de la călugări ?

— Vor să intre în mănăstire. Numa' că-n poartă stau străjerii de veghe. Și dracii tot caută să-i ducă de nas : ba le trimit niște muieruște sulemenite, ba-i îndeamnă la băutură, încearcă, adică, în fel și chip să le ia mințile. Atîta zarvă au stîrnit prin ținut — să iei, să fugi. Îți stă mintea-n loc ce pot ăștia să facă. Mai ales că avîndu-i în preajmă, începi s-o iei și tu pe urmele lor. Eu, de pildă, m-am învățat cu tutunul... Ursul dădu la iveală un pachet de țigări și-și aprinse una. N-a mai fost chip de trăit, băiete. Am întors-o eu și pe față, și pe dos : nu, zic, trebuie s-o iau din loc, că altminteri mă-nvăț și cu băutura. Ori ajung, naibii, la circ. Că și așa m-am făcut criță de vreo două ori...

— Rău ai făcut.

— Cred şi eu. Pe Ursoaică am stîlcit-o în bătăi... Am răscolit toată pădurea să-l iau pe Leu la întrebări... Într-un cuvînt, m-am făcut de ruşine. Nu, zic, trebuie s-o iau din loc, că nu se mai poate. Şi, uite, am plecat...

— Oare n-or fi ştiind ăia pe unde şade înţeleptul ? întrebă Ivan.

— Cine să ştie ? Dracii ? Cum să nu ştie ? Aia, frăţioare, ştiu tot. Da' să nu-ţi bagi în cîrd cu ei, că s-a zis cu tine. Te-a luat gaia.

— Păi de ce ?

— Uite-aşa, că-ţi pierzi capu'. Dacă vrei să-ncerci, n-ai decît, numai că... Vezi şi tu, cască bine ochii. Că-s tare răi.

— Îs şi eu rău acuma... Mai rău ca un drac. Că m-a-ntors pe dos păcătosul ăla. M-a făcut una cu pămîntul.

— Cine, bre ?

— Balaurul cu trei capete.

— Te-a bătut ?

— Nu m-a bătut, da'... a fost mai rău ca o bătaie. M-a pus să cînt în faţa lui, să ţopăi... Ptiu ! Mai bine m-ar fi bătut.

— Te-a umilit, adică ?

— Păi ! Şi ce umilinţă ! De-abia, de-abia mă mai pot ţine-n frîu. Îmi vine să mă-ntorc din drum şi să le dau foc la casă. Ce zici : n-aş face bine ?

— Las-o baltă, zise Ursul. Nu-ţi aprinde paie-n cap. Doar ştii ce-i poate pielea Balaurului. Dihania dihanie rămîne. Fii cuminte şi vezi-ţi de drumul tău. Zi bodaproste c-ai scăpat cu viaţă. Şleahta lor tu n-o poţi înfrînge : te găsesc ăştia şi-n gaură de şarpe.

Tăcură amîndoi. Ursul mai trase un fum din ţigară, o aruncă jos, strivi mucul cu laba şi se ridică.

— Rămîi cu bine, băiete.

— Mergi sănătos, îi zise Ivan şi se ridică la rîndul lui de pe trunchiul prăvălit.

— Vezi să fii cu ochii în patru acolo, îi mai zise o dată Ursul. Dracii ăştia îs şi mai răi ca Balaurul. Ai să uiţi şi încotro ai plecat. De toate ai să uiţi. Aştia-s în stare de orice. Te-mbrobodesc cît ai clipi din ochi. Nici n-apuci să te dumireşti, că te şi prind în lesă.

— Nu-i nimic, zise Ivan. M-oi descurca eu. Oi scoate-o cumva la capăt. Trebuie odată să aflu unde şade Înţeleptul... Că pîn-acum numai de încurcături am avut parte. Şi cînd te gîndeşti că pîn-or cînta cocoşii a treia oară trebuie să mă şi întorc.

— Ei, dac-aşa stau lucrurile, ia-o, băiete, la picior. Te las cu bine.

— Umblă sănătos.

Şi se duseră fiecare în drumul lui.

Din bezna pădurii Ursul mai strigă o dată:

— Auzi cum cîntă muzica?

— N-aud nimic.

— Ia trage cu urechea... Cîntă *„Oci ciornîe"* [1]...

— Ba da. Acu' am auzit.

— Du-te într-acolo, că ei sînt, diavolii. Ia auzi-i cum mai cîntă! O, Doamne! oftă Ursul. Rîia pămîntului, fir-ar ei să fie! Rîie şi nimic mai mult. Nu mai vor să trăiască pe mlaştină, nu vor şi gata, vor să se bage în chilii.

Curînd văzu Ivan drept înaintea lui o poartă şi-un gard înalt. Sus, pe poartă, sta scris:

---

[1] Ochii negri.

„Pentru draci — intrarea interzisă."

În poartă stătea un străjer înalt c-o suliță în mîini și se uita cu luare-aminte primprejur.

Iar primprejur se vădea a fi un fel de balamuc ostenit, un fel de pauză după un sabat furtunos. Unii dintre diavoli, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor strîmți peste poate, băteau ușurel cu copitele un step lenevos, alții răsfoiau reviste cu poze, alții se apucaseră să joace cărți... Unul jongla cu niște țeste omenești. Alții doi învățau, mai deoparte, să stea cu capul in jos. Un grup mai măricel așternuse pe jos cîteva foi de jurnal, pusese deasupra niște gustări, mai multe sticle de coniac, iar acum închina întruna la păhărele, în fine, alții, patru la număr — trei chitariști și-o cîntăreață tinerică — stăteau chiar în dreptul străjerului: fata cînta cu multă măiestrie *„Oci ciornîe"*, iar chitariștii o acompaniau cu nu mai puțină îndemînare. Era tare frumușică zgripțuroaica: avea niște copite mici și frumoase și niște pantaloni pe picior, la fel de frumoși. Cu toate astea, paznicul se uita la ea foarte liniștit — nu era tulburat cîtuși de puțin. Ba chiar își zîmbea îngăduitor în barbă.

— Poftă bună! zise Ivan, oprindu-se în dreptul celor care închinau pahare.

Dracii îl măsurară din cap pînă-n picioare... Și-i întoarseră spatele.

— De ce, mă rog, nu mă poftiți la masă? îi întrebă cu asprime în glas Ivan.

Îl măsurară din nou din cap pînă-n picioare.

— Da' tu ce soi de prinț te-oi fi crezînd? îl întrebă un diavol burduhănos, cu coarne mari.

— Păi așa soi de prinț m-oi fi crezînd, c-am să intru acuș în voi ca-n varză. Oale și ulcele vă fac! Drepți!

Diavolii rămaseră cu gura căscată... Holbară ochii la Ivan.

— Ce, aveți urechile astupate ?! Ivan dădu cu piciorul în sticle. Dre-epți !!

Dracul cel burduhănos sări în picioare și se repezi la Ivan. Alții însă îl apucară de subțiori și-l traseră deoparte. Înaintea lui Ivan apăru un diavol foarte elegant, de vîrstă mijlocie și cu ochelari pe nas.

— Ce s-a-ntîmplat, amice ? făcu el, luîndu-l de braț. De ce facem gălăgie ? Îm ? Avem vreo bubiță pe undeva ? Sau ce ? Sau poate că sîntem indispuși ? Ce ne dorește nouă sufletelul ?

— O patalama, rosti înciudat Ivan.

Se apropiară de ei alți cîțiva draci... Alcătuiră un cerc în mijlocul căruia rămase Ivan, plin și-acum de ciudă.

— Continuați, vă rog, le strigă fetei și chitariștilor Elegantul. Ia spune-mi, Vanea, ce fel de patalama îți trebuie ? Cu privire la ce ?

— Că sînt deștept.

Diavolii se uitară unul la altul... Schimbară între ei cîteva cuvinte repezite, de neînțeles.

— Tipul e schizo, zise un drac. Ori e un aventurier.

— Nu prea pare, îl contrazise un altul. Și-o fi făcînd omul forme de angajare. De-o singură patalama ai nevoie, sau de mai multe ?

— De una singură.

— Da' ce să scrie în patalamaua aceea ? Că sînt patalamale de tot soiul... Caracterizări, atestate... Unele adeveresc că posezi ceva, altele că nu posezi, sînt dintr-alea cu „precum că", sînt cu „deoarece",

mai sînt şi cu „avînd în vedere că" sau „cu toate că". Pricepi ? Ţie de care ţi-au spus s-aduci ?

— Că sînt deştept.

— Nu-nţeleg. O fi vorba de vreo diplomă ?

— Ba nu. De-o dovadă.

— Bine, dar dintr-astea există sute. Sînt din cele cu „luînd în consideraţie", sînt cu „în pofida faptului că", sau cu...

— Vă fac, mă, oale şi ulcele, n-auziţi ? îşi pierdu răbdarea Ivan. Vă satur eu de glagorie. Sau m-apuc să cînt „Tatăl nostru".

— Calm, Vanea, calm, făcu îngrijorat Elegantul. De ce să facem scandal ? Noi îţi putem ticlui orice fel de dovadă, trebuie doar să ne dăm seama de care anume ai tu nevoie. Şi ţi-o ticluim cît ai zice peşte...

— Eu de dovezi măsluite n-am nevoie, spuse cu tărie Ivan. Mie-mi trebuie una dintr-alea pe care le-ntocmeşte Înţeleptul.

Şi-atunci dracii se agitară cu toţii.

— Auzi la el : îi trebuie numai dintr-alea pe care le întocmeşte Înţeleptul !

— O-o !...

— Chipurile, una măsluită nu-i convine. Ce suflet incoruptibil ! Curat Fra-Angelico !...

— Mitropolit, nu alta ! Vrea să ne cînte „Tatăl nostru". Da' „O coajă de pîine de mi-ar fi hrana" [1] n-ai vrea să ne cînţi ?

— Gura, dracilor ! Gura !... Eu vreau să ştiu ce poveste o fi aia cu oalele şi ulcelele. Nu vedeţi că ne ia de fraieri ? E un truc din cele mai primitive. Şi-apoi, cum să ne facă oale şi ulcele un înapoiat ca ăsta ?

---

[1] Cîntec rusesc de jale.

Mai veniră în preajmă şi alţi diavoli. Îl împresurară pe Ivan din toate părţile. Cu toţii căscau ochii la el şi dădeau din mîini.

— Ne-a răsturnat coniacul!

— E mitocan! Ce-nseamnă să ne facă oale şi ulcele? Ce-i cu chestia asta? O fi vreun şantaj?

— Cupa „Vulturului mare“ [1] să i-o turnăm pe gît!

— Daţi în el! Daţi în el!

Lucrurile ameninţau să ia o întorsătură neplăcută. Cercul din jurul lui Ivan se strîngea tot mai mult.

— Gura, împielitaţilor! Gura! strigă el la un moment dat. Şi ridică mîna în sus. Gura, împielitaţilor! Vă fac o propunere!

— Gura, fraţilor, spuse Elegantul. Omul vine c-o propunere. S-o ascultăm.

Ivan, Elegantul şi alţi cîţiva draci trecură mai deoparte şi începură să discute între ei. Ivan le spunea ceva cu jumătate glas, aruncînd în răstimpuri cîte-o privire spre străjerul din poarta mănăstirii. Ceilalţi se uitau şi ei, cînd şi cînd, într-acolo.

În dreptul străjerului, fata şi chitariştii continuau să facă „de cart“, doar că acum zgripţuroaica începuse să cînte cîntecelul ironic „Şi vrei să spui că eşti bărbat?“ Cînta schiţînd totodată paşi mărunţi de dans.

— Totuşi nu sînt prea convins, zise la un moment dat Elegantul. Deşi... Îm? Ce ziceţi?

---

[1] O cupă enormă pe care erau puşi s-o bea drept „pedeapsă“ curtenii lui Petru I, care a şi iniţiat acest obicei.

— Ar trebui verificat, dădură glas şi ceilalţi. Chestia nu-i lipsită de logică.

— Aşa e, s-o verificăm. Nu-i deloc lipsită de logică.

— Bine. Hai s-o verificăm, i se adresă Elegantul adjunctului său. Chestia, într-adevăr, nu-i lipsită de logică. Dacă ţine, atunci o să-i dăm lui Ivan ca însoţitor un drac de-al nostru şi ăla o să facă în aşa fel ca Ivan să fie primit de Înţelept în audienţă. Să ştii, băiete, că la Înţelept se ajunge foarte greu.

— Numai să fie o treabă cinstită, zise Ivan. Dacă Înţeleptul n-o să mă primească, atunci să ştiţi că-l iau pe dracul vostru... uite cu mîinile astea, şi...

— Gura, Ivane, zise Elegantul. Fără cuvinte de prisos. Totul o să fie O.K. Maestre, ai nevoie de ceva ? i se adresă el adjunctului.

— Da. De datele biografice ale străjerului, zise acesta. Adică, unde s-a născut, cine-i sînt părinţii... Şi pe urmă de încă o consultaţie din partea lui Ivan.

— Cartoteca, porunci laconic Elegantul.

Doi draci plecară în goană undeva, iar Elegantul îşi petrecu braţul pe după umerii lui Ivan şi începură amîndoi să se plimbe încolo şi încoace, discutînd între ei, cu glasul pe jumătate.

Cei doi draci reveniră cu datele. Unul dintre ei raportă :

— E din Siberia. Părinţii — ţărani.

Elegantul, Ivan şi maestrul ţinură o scurtă consfătuire.

— Precis ? întrebă la un moment dat Elegantul.

— Cum te văd şi mă vezi, răspunse Ivan. Să-mi plesnească buricu' !

— Maestre ?

— Mai sînt... două minute şi jumătate, răspunse maestrul, privindu-şi ceasul.

— Putem începe.

Maestrul şi, împreună cu el, alţi şase draci — trei de sex feminin şi încă trei de sex masculin — se aşezară pe iarbă în apropiere şi începură să-şi acordeze instrumentele. Curînd şi le acordară... Chiar atunci maestrul le făcu semn şi cei şase glăsuiră în cor :

Prin aspra Baikalului stepă,
Ce aur ascunde sub nea,
De traista grea şi de soartă
Strivit, un drumeţ şchiopăta.

Aici va trebui să ne întrerupem naraţiunea şi, atît cît ne va sta în putinţă, să ne cufundăm în lumea acestui cîntec. Era o lume fermecată, plină de omenie şi de tristeţe. Sunetele cîntecului, deloc stridente, însă, chiar de la început, viguroase şi pure, avură darul să te pătrundă pînă-n adîncul sufletului. Întregul sabat dimprejur păru că se depărtează undeva, spre zări neştiute ; diavolii, mai ales cei care cîntau, se prefăcură deodată în nişte fiinţe minunat de frumoase, inteligente şi bune ; păru că sensul adevărat al existenţei lor nu mai consta în petreceri dezmăţate şi în tărăboi, ci în dragoste şi milă.

Pe mal se opreşte drumeţul,
Îşi ia un caic de pescar
Şi despre sătucul lui zice
Un cîntec duios şi amar.

Ah, cum cîntau cei șase ! **Cum mai cîntau**, bestiile ! Străjerul își sprijini sulița de poartă și încremeni, ascultîndu-i. Ochii i se umplură de lacrimi, ba chiar păru năucit. Ai fi zis că nici nu mai știe pe ce lume se află.

Lăsînd și Baikalul în urmă,
Își vede măicuța în drum.
Ajuns-am ! Sînt bine tătuca
Și bunul meu frate, acum ?

Străjerul veni la cei ce cîntau, se așeză, își îngropă obrazul în palme și începu să se legene într-o parte și-n alta.

— M-mh ! zise el.

Iar pe poarta lăsată vraiște pătrunseră dracii.

Iar cîntecul curgea, îți sfîșia inima, nimicea deșertăciunea și mărunțișurile vieții, chema spre necuprinsul zării, spre libertate.

Și dracii intrau, intrau puhoi pe poarta lăsată vraiște.

Străjerului îi fu adusă o cupă uriașă... Fără a mai sta pe gînduri, o dădu peste cap, o izbi apoi de pămînt, își lăsă dintr-o mișcare capul în palme și zise iar :

— M-mh !

Tătîne-tu zace în groapă,
În recele umed mormînt.
Ți-e dus la Sibir frățiorul,
Din grele cătușe sunînd.

Străjerul își trase una cu pumnul peste genunchi, înălță fruntea și lacrimile îi șiroiră pe obraz.

Ți-e dus la Sibir frățiorul,
Din grele cătușe sunînd,

cîntă el cu o voce tremurată. Ah, viață, viață, oare în vis te-am visat ? Trăgeți-i, măi, o „Kamarinskaia" [1] ! Ducă-se totu' la naiba, arză-n foc să arză ! Aduceți votcă !

— Nu se poate, omule, nu se poate, îi zise cu viclenie maestrul. Că te-mbeți și uiți de toate.

— Cine, eu ?! răcni străjerul. Și-l înșfăcă pe maestru de piept. Care-i ăla care vrea să mă-nvețe minte ?! Tu, bărbosule ?! Păi te pun cu cracii la ceafă, putoare ! Oale și ulcele vă fac pe toți !

— De ce s-or fi înnebunind ăștia după oale și ulcele ? se miră Elegantul. Cînd unul zice că ne face oale și ulcele, cînd altul... Ce fel de oale ai mata în vedere, stimabile ? i se adresă el străjerului.

— Zît ! făcu străjerul. Ziceți, mă, „Kamarinskaia" !

— Cîntați-i „Kamarinskaia", le porunci muzicanților Elegantul.

— Votcă ! răcni străjerul.

— Votcă, repetă Elegantul.

— Poate că votcă n-ar trebui ? zise prefăcutul de maestru. O să-i facă rău.

— Ba trebuie ! Elegantul ridică tonul. O să-i facă bine.

— Prieten drag ! urlă străjerul. Vino să te pup !

— Vin ! dădu glas Elegantul. Să vezi acuși ce ne-mbătăm ! Și pe toți ăștia oale și ulcele îi facem ! Le arătăm noi !...

Ivan se uita mirat la dracii care-și făceau de lucru în jurul străjerului. Cel mai mult îl uimise Elegantul.

---

[1] Dans popular rusesc.

— Hei, ce te-ai îmbățoșat așa ? îi strigă în cele din urmă.

— Zît ! se oțărî Elegantul. Că te fac acuși numa' oale și ulcele...

— Cum, cum ? întrebă pe un ton amenințător Ivan. Și se ridică în picioare. Pe cine vrei să faci, mă, oale și ulcele ? Ia mai zi o dată.

— Da' tu la cine ridici coada ? i se adresă pe același ton namila aceea de străjer. La prietenul meu ? Vezi că acuși fac langhet din tine !

— Iar langhet ? făcu Ivan, rămînînd locului. Măi, fir-aș să fiu !...

— Ziceți, mă, odată „Kamarinskaia" aia ! se izmeni Elegantul. Să ne joace Ivan cu foc. Haide, Ivane, zi-i !

— Du-te, mă, la dracu ! se zborși Ivan. N-ai decît s-o joci tu... uite, cu prietenul tău împreună.

— Atunci nu-l mai trimit pe dracul nostru cu tine, zise Elegantul. Și-l ațintì cu răutate pe Ivan. Pricepi ? Ai să ajungi la Înțelept cînd mi-oi vedea cu ceafa. N-ai să mai ajungi acolo cît îi hăul !

— Fir-ai tu să fii de lepădătură a iadului ! gîfîi plin de mînie Ivan. Păi cum vine asta, mă ? Păi se poate ? N-ai în tine pic de rușine ? Așa ne-a fost vorba ? Păi eu am intrat, mă, în păcat : v-am învățat cum să pătrundeți în mănăstire !

— Pentru ultima dată te-ntreb : joci sau nu joci ?

— O, blesteme grele ! gemu Ivan. Ce-o fi cu asta, măiculiță, pe capul meu ? De ce-oi fi meritat eu chinul ăsta amarnic ?

— Ziceți, mă, „Kamarinskaia", le porunci muzicanților Elegantul. Dați-i drumul !

Chitariștii atacară „Kamarinskaia". Și Ivan porni roată, cu mîinile spînzurînd, tropotind mărunt din opincuțe. Juca și plîngea. Plîngea și juca.

— Of, patalama, patalama, exclamă el cu ciudă și amărăciune. Tare scump te plătesc eu pe tine! Nici că se poate mai scump! Of, patalama, patalama!..

Și iată, în sfîrșit, cancelaria înțeleptului. Ho-ho cancelarie! Așa cancelarie să tot stai să cauți. De n-ar fi fost dracul cu el, Ivan s-ar fi rătăcit pe-acolo fără doar și poate. A fost dracul grozav de binevenit. Umblară ei și așa destulă vreme de-a lungul a zeci și zeci de scări și coridoare, pînă ce ajunseră, în sfîrșit, la biroul înțeleptului.

— Eu te las aici, o clipă, îi zise lui Ivan diavolul, după ce intrară amîndoi în anticameră. Șezi uite colo, pe scaun. Mă-ntorc numaidecît. Și dispăru pe ușă.

Ivan se uită primprejur.

În anticameră se afla o tînără secretară, semănînd leit cu bibliotecara lui Ivan, doar că avea părul de altă culoare și-i zicea Milka. (Pe bibliotecară o chema Galka.) Secretara bătea la mașină și vorbea în același timp la două telefoane.

— Vai, păi asta-i o tută! zicea într-unul din receptoare, zîmbind cu viclenie. Nu-ți aduci aminte? Cînd am fost atunci la Morgunovi în vizită, se-mpopoțonase c-o rochie galbenă, de sclipea pe ea, nu alta. Ce-o fi vrut să simbolizeze: poate un snop de paie? Da' nici nu merită, dragule, să-ți bați capul! Nici nu merită să-ți bați capul!

Și îndată — în celălalt receptor:

— Nu-i în birou. Nu știu cînd rev... Și vă rog fără ton, fără ton. E a cincea oară cînd vă spun că lipsește. Nu știu.

— La ce oră ai ajuns, dragule, acolo? La unşpe? La marele ţanc? Foarte interesant!... Şi dumneaei a venit singură? S-o fi dat la tine, aşa-i?

— Adineaori v-am spus foarte cla... Şi vă rog fără ton, fără ton. Nu ştiu.

Ivan îşi aduse aminte că atunci cînd bibliotecara lor voia să afle dacă şeful prietenei sale e la birou, o întreba la telefon cam aşa: „ştabul tău e la coteţ?" Şi-o întrebă pe Milka la fel:

— Ia ascultă: la coteţ ţi-i ştabu'?

Milka îi aruncă o privire piezişă:

— 'Mneata ce doreşti?

— Păi vreau să ştiu cînd...

— În ce problemă?

— Îmi trebuieşte o patalama cum că...

— Luni, şi miercuri, nouă, unşpe.

— Păi eu... Ivan voia să spună că patalamaua îi trebuie pînă la cel de-al treilea cîntat al cocoşilor.

Milka însă turui din nou:

— Luni şi miercuri, de la ora nouă, la unşpe. Eşti greu de cap?

— Asta chiar că-i tută, îşi zise Ivan lui însuşi, cu glas tare. Se ridică de pe scaun şi se plimbă, în voie, prin anticameră. Aş zice chiar că-i o pupăză. Vorba Galkăi noastre: „o fleică fără sare", „o făzăniţă corcită c-un Grundig". Fii atentă, i se adresă el secretarei, îţi pun o-ntrebare cheie: ai ajuns să aştepţi peţitori? Şi-ţi răspund tot eu: da, îi aştepţi. Să-ţi pice, vorba ceea, la marele ţanc. Ivan începuse să ia avînt. Da' ia uită-te la tine, puicuţo: unde ţi-s, mă rog, bujorii din obrăjori? În halu' ăsta vrei tu să te măriţi? Ia întreabă-mă şi tu pe mine — că mie doar mi-e scris să umblu

veşnic după însurătoare — ia pune-mi şi tu întrebarea : m-aş însura cu tine ?

— Te-ai însura cu mine ?

— Ba ! spuse cu tărie Ivan.

Milka izbucni în rîs şi bătu din palme.

— Vai, mai vreau ! strigă ea. Mai vreau ! Hai, te rog !

Ivan nu-nţelese ce mai vrea fata.

— Mai fă aşa frumos cum ai făcut.

— Aha, se dumiri Ivan. 'Mneata crezi că eu aş fi v-un muţunache ? C-aş fi, aşa, un Vanea cu opinci ? Vorba 'mneatale, unu' greu de cap ? Ei află, scumpo, că eu îs mai înţelept ca voi. Îs mai profund, mai aproape de popor. Eu exprim năzuinţe, da' voi ce exprimaţi ? Pe dracu exprimaţi ! Sînteţi nişte gaiţe, nişte sărace cu duhul. Eu am o esenţă în mine, da' voi ? Numa' dans şi cîrpe. Şi tot dumneata-mi vorbeşti din vîrfu' buzelor ? Păi cînd m-oi supăra, cînd oi lua o ghioagă !...

Milka rîse iar cu hohote.

— Vai ce frumos faci ! Mai vreau !

— Băgaţi de seamă c-o păţiţi cu mine ! răcni Ivan. O păţiţi ! Nu mă întărîtaţi, că v-arăt eu vouă !...

Chiar atunci năvăli în anticameră dracul care plecase mai adineaori. Pătrunse înăuntru şi-l auzi pe Ivan urlînd la secretară.

— Vai, vai, vai, făcu el înspăimîntat şi începu să-l împingă spre colţul încăperii. Ce-i cu tine, bre ? Cin-ţi-a dat voie la cuvînt ? Of, of, of ! Nu poţi să lipseşti şi tu o clipă. A citit dumnealui cam prea multe prefeţe, o lămuri el pe secretară. Şezi, rogu-te, şi taci din gură, că intrăm mintenaş în audienţă. Acuşi vine şi dumnealui... Să ştii că am aranjat totul : o să intrăm primii.

Nici n-apucă diavolul să-şi sfîrşească vorba, că în anticameră intră glonţ un ins mititel, cu părul alb. „O fi însuşi Înţeleptul !" îşi zise Ivan.

— Prostii, prostii, prostii, spuse repezit bătrînul, străbătînd cu paşi mărunţi încăperea. Vasilisa[1] n-a fost niciodată în ţinutul Donului.

Dracul îşi plecă respectuos capul.

— Poftim. Intraţi, zise Înţeleptul, fără a se adresa cuiva anume. Şi dispăru pe uşa cabinetului.

— Haidem, îi făcu dracul semn lui Ivan. Vezi să nu te bagi şi acolo cu prefeţele tale. Ce-o zice dumnealui, să zici şi tu la fel.

!

Înţeleptul alerga de colo, colo, prin cabinet. Cum se zice în popor, tuna şi fulgera.

— De unde ?! De unde-au scornit dumnealor treaba asta ? întreba el pe cineva nevăzut şi-şi scutura pumnii. De unde ?!

— Cin-te-a necăjit, tataie ? îl întrebă Ivan cu compătimire în glas.

Înţeleptul se opri înaintea celor doi vizitatori.

— Ei ? adresă el cu glas sever dracului o întrebare de neînţeles. L-aţi tras pe sfoară pe Ivan ?

— De ce puneţi în felul ăsta problema ? zise pe-un ton evaziv diavolul. De fapt ne propusesem mai demult să...

— Ce anume ? Ce-aţi căutat voi la mănăstire ? Care vă e scopul ?

— Lichidarea primitivismului, spuse cu fermitate dracul.

Înţeleptul îl ameninţă cu degetul.

---

[1] Personaj din basmele populare ruseşti.

— Vă faceţi de cap ! Că doar cu baza teoretică sînteţi în pom !...

— Ei nu, să vorbim serios... zîmbi diavolul la ameninţarea deloc de temut a bătrînului. Îţi face greaţă să te şi uiţi la ei. Numai la anteriile lor dacă ne-am gîndi şi-ar fi destul.

— Vreţi să umble cu jantilici ca ale voastre ?

— De ce să umble cu jantilici ? Nimeni nu le cere aşa ceva. Dar aţi putea afirma cu mîna pe inimă că n-au rămas în mod iremediabil în urma vieţii ? O să-mi spuneţi că mă refer la modă. Ei bine, da : mă refer la modă ! Căci dacă toate corpurile cereşti îşi urmează orbitele lor prin spaţiu, dumnealor, strict vorbind, nu prea şi-o urmează...

— Nu. Aici nu cred că e cazul să ne referim la modă, vorbi grav şi cu însufleţire bătrînul. Aici e cazul să vorbim despre o posibilă influenţă a tendinţelor satano-extremiste asupra unor norme recunoscute ale moralei...

— Desigur ! exclamă diavolul, privindu-l cu admiraţie pe înţelept. Şi, desigur, despre o posibilă influenţă pozitivă !...

— Orice fenomen, continuă fără să-l audă bătrînul, include în el două funcţii : funcţia motoare şi funcţia inhibitoare. Totul constă în gradul de excitaţie al fiecăreia din aceste funcţii. Dacă un excitant din afară ajunge la funcţia motoare, tot fenomenul face un salt şi avansează ; dacă excitantul ajunge la funcţia inhibitoare, fenomenul, ca să zic aşa, se ghemuieşte şi se retrage în el însuşi. Înţeleptul îi privi pe cei doi. De obicei, lumea nu înţelege acest mecanism...

— Păi cum ? Doar e o chestie foarte clară, zise dracul.

— Iar eu repet întruna, zise Înțeleptul, țineți seama de existența acestor două funcții. Atenție la funcții ! Atenție la funcții ! Căci fiecare fenomen posedă, ca să zic așa, două capete : unul zice „da", celălalt zice „nu".

— Eu am văzut un fenomen cu trei capete... încercă să intre în vorbă Ivan, dar ceilalți nu-l băgară în seamă.

— Lovind unul din capete, auzim „da" ; lovindu-l pe celălalt, auzim „nu". Înțeleptul își săltă brusc mîna în sus și-l ațintì cu degetul pe diavol. Voi pe care din ele l-ați lovit ?

— L-am lovit pe cel care zice „da", răspunse fără ezitare dracul.

Bătrînul lăsă mîna în jos.

— Luînd în considerație posibilitățile potențiale ale capetelor în cauză, reiese că acel cap care spune „da" e mai rezistent. Așadar, e de așteptat ca întreg fenomenul să facă un salt și să avanseze. Poți să pleci. Și vedeți ce faceți cu teoria !... Bătrînul îl amenință iar pe diavol cu degetul. V-ați cam lăsat pe tînjală. Băgați de seamă ! Vin la voi și vă rup urechile !...

Diavolul, dînd repede din cap și zîmbind larg, se dădu înapoi, spre ușă. O deschise cu dosul și, arborînd același zîmbet cuceritor, se strecură afară.

Ivan, rămas în cabinet, mai stătu o clipă nemișcat, apoi căzu în genunchi în fața Înțeleptului.

— Tataie ! exclamă el cu deznădejde în glas. Mare păcat am săvîrșit ! Eu am fost acela care i-am învățat pe necurați să intre-n mănăstire...

— Nu zău ?... Da-ntîi scoală-te, scoală-te în picioare, porunci Înțeleptul. Mie treburile astea nu-mi plac. Ridică-te.

Ivan se ridică.

— Ei, ia spune. Cum i-ai învățat ? îl întrebă, zîmbind, bătrînul.

— Păi le-am zis să-i cînte străjerului ăluia de la poartă un cîntec de-al lui. I-au mai cîntat și pîn-atunci de toate, însă omu' s-a ținut tare. Și-atunci le-am zis : cîntați-i, mă, unul de la el de-acasă, din ținutul lui de baștină... Și i-au cîntat...

— Ce i-au cîntat ?

— *„Balada Siberiei"*.

Bătrînul rîse.

— Hoțomanilor ! exclamă el. Și-au cîntat frumos ?

— Atît de frumos, atît de dulce, c-am simțit și eu un nod în gît.

— Da' tu știi să cînți ? îl întrebă repede înțeleptul.

— Mă mai pricep și eu... Oleacă...

— Da' de jucat, joci ?

— Da' de ce mă-ntrebi ? zise cu bănuială în glas Ivan.

— Păi să vezi... Bătrînelul intră într-o vizibilă agitație. Să-ți spun o treabă ! Am să te iau cu mine într-un loc. Ah, Vanea ! Dac-ai ști ce ostenit mă simt uneori ! Atît de ostenit, încît m-apucă groaza c-am să cad din picioare și n-am să mă mai scol. Și bagă de seamă că nu încordarea-i de vină, ci ideile. Ideile care mă copleșesc.

În clipa aceea intră pe ușă Milka, secretara. Ținea în mîini o hîrtie.

— Raportez, glăsui ea. Vulcanul „Dzidra" e gata să erupă.

— Aha ! făcu bătrînul şi se apucă iar să alerge prin cabinet. Şi cum se manifestă ? Au loc şocuri seismice ?

— Exact : şocuri, temperatură ridicată în interiorul craterului, zgomote subterane.

— Aici putem face analogie cu o femeie gravidă, îşi stimulă ideile bătrînul. Să luăm şocurile... Dincolo există şocuri ? Există. Apoi temperatura din crater... Păi irascibilitatea femeii gravide, pofta ei de a sta la taclale, nu sînt altceva decît creşterea temperaturii din crater. Este ? Şi-acum zgomotele... Bătrînul puse frînă ideilor sale şi-şi îndreptă arătătorul spre Milka. Ia spune-mi, care este definiţia zgomotului ?

Milka nu ştia.

— Ce este zgomotul ? îl aţinti bătrînul şi pe Ivan.

— Zgomotul ?... Ivan rîse. Păi zgomote sînt de tot soiul... Dacă, de pildă, îl face Ilia, e una, iar dacă îl face Sărmana Liza, e...

— Vulgarizezi, vulgarizezi, îl întrerupse bătrînul. Zgomotul este o vibraţie a aerului.

— Păi cînd l-o pune Ilia să vibreze !... exclamă Ivan. Se fac geamurile ţăndări !

— Vezi că-ţi rup urechile ! răcni bătrînelul. Ivan tăcu. Zgomotul să ştii că nu-i numai o vibraţie mecanică, ci şi una... interioară. Există zgomote pe care urechea omenească nici nu le poate percepe...

— Urechea nu, da'... nu izbuti să tacă Ivan, însă bătrînelul îl opri cu o privire severă.

— Chiar vrei să te iau de urechi ?

— Nu mă lua, tataie, zise Ivan. N-am să mai fac.

— Să continuăm. Deci, toţi cei trei factori ai importantei noastre analogii sînt de faţă. Conclu-

zia ? Concluzia : să erupă. Bătrînelul îşi aţinti cu arătătorul secretara. Chiar aşa să şi notezi.

Milka, secretara, se execută. Şi ieşi pe uşă.

— Sînt ostenit, Vanea, băiete, reluă bătrînelul, ca şi cînd nu l-ar fi întrerupt nimeni. Atît sînt de ostenit, încît am uneori impresia că — gata, s-a isprăvit, n-am să mai pot pune nici o rezoluţie. Dar iată că vine cîte-un moment şi iar încep să le înşir. Cîte şapte sute, cîte opt sute de rezoluţii pe zi. Tocmai de-aceea îmi şi vine cîteodată... Bătrînelul scoase un rîs subţirel, strengăresc, îmi şi vine cîteodată să ciupesc... un ceas, două, de odihnă... sau mai ştiu eu ce altceva !... Şi-atunci iau o nouă decizie... decizia opt sute unu : pauză ! Se află pe-aici, prin apropiere, o crăiasă, de-i zice Nesmeiana [1]. Într-acolo o să ne şi repezim amîndoi.

În cabinet intră din nou Milka, secretara.

— Motanul siamez Tişka a sărit de la etajul opt.

— Şi-a murit ?

— A murit.

Bătrînelul căzu pe gînduri.

— Notează, porunci el apoi. Motanul Tişka şi-a pierdut răbdarea.

— Asta-i tot ? întrebă secretara.

— Tot. A cîta rezoluţie e pe ziua de astăzi ?

— A şapte sute patruzeci şi opta.

— Basta. Pauză.

Milka, secretara, dădu din cap. Şi ieşi pe uşă.

— Direcţia crăiasa, băiete ! exclamă, uşurat, înţeleptul. Să vezi acuşi ce-o s-o mai distrăm ! Să vezi ce-o s-o mai înveselim ! Păcătuim în felul ăsta, firește, păcătuim, dar... Îm ? Ce zici ?

---

[1] Crăiasa Nesmeiana — Crăiasa care nu rîde (personaj din basmele populare ruseşti).

— Ce să zic? Doar să mă pot întoarce acasă pînă or cînta cocoşii a treia oară. Că mai am de mers, slavă Domnului.

— Las' că ai timp. Şi zici că intrăm în păcat? Ai dreptate, ai dreptate. Nu se cuvine. Îi păcat mare, aşa-i?

— Ţi-am vorbit de alt păcat, tataie. I-am lăsat pe diavoli să intre în mănăstire, ăsta-i păcatu' meu. Şi ce păcat!

Bătrînelul medită din nou.

— Pe diavoli? M-da, zise el cam enigmatic. Totul însă nu-i chiar aşa de simplu, dragul meu, nu-i chiar aşa de simplu cum ţi se pare. Da' de motan ce zici? Îm? De siamezul ăla? Bîldîbîc, de la etajul opt! Ei, hai să mergem.

Nesmeiana simţea că plictiseala îi trezeşte în suflet o mie de simţăminte feroce.

Un timp, stătuse culcată fără să facă nimic. Stătuse cît stătuse şi deodată scoase un urlet.

— Mă spînzur! declară ea.

Primprejur se mai aflau o seamă de tineri: flăcăi şi fete. Stăteau şi ei culcaţi, în costume de baie, printre ficuşi, şi se bronzau la lămpile cu raze ultraviolete. La rîndul lor, se plictiseau de moarte.

— Mă spînzu-ur! răcni din nou Nesmeiana. Nu mai po-ot!

Tinerii îşi opriră tranzistoarele.

— N-ai decît, zise unul dintre ei. Să-ţi fie de bine.

— Du-te şi adă-mi o frînghie, îl rugă ea.

Tînărul cu pricina mai stătu o vreme culcat, apoi se ridică alene în capul oaselor.

— Ai să mai vrei, pe urmă, şi-o scară? zise el. După aia să-ţi caut şi-un cîrlig? Mai bine îţi dau una peste bot.

— Las-o-n pace, i se adresară alţii. Las-o să se spînzure. Ne mai distrăm şi noi.

Una din fete se ridică şi aduse o frînghie. Flăcăul de adineaori aduse, la rîndul lui, o scară şi-o puse sub lustra din tavan.

— Dă jos lustra, îi sugeră cineva.

— N-ai decît s-o dai tu, se oţărî flăcăul.

Celălalt se ridică de jos şi se sui pe scară să desprindă lustra. Încetul cu încetul se puseră în mişcare cu toţii. Îşi găsiseră o ocupaţie.

— Frînghia trebuie unsă cu săpun.

— M-da, cam aşa se obişnuieşte... Da' unde-i săpunul?

Se duseră să caute un săpun.

— Aţi găsit, mă, săpunul?

— Am găsit, da-i de rufe... Merge?

— Cum să nu meargă? Ia smuciţi de frînghie. N-o să se rupă?

— Cît tragi la cîntar, Alka? (Alka îi zicea Nesmeianei.) Cîte chile ai?

— Optzeci.

— Nu se rupe. Da-ţi-o cu săpun.

Săpunită frînghia, îi făcură un laţ la capăt, o legară cu celălalt de cîrligul din tavan. Se dădură jos de pe scară.

— Haide, Alka.

Alka-Nesmeiana se ridică alene... trase un căscat şi se căţără pe scară. Ajunse sus.

— Rosteşte-ţi ultimul cuvînt, îi sugeră cineva.

— Vai, da' nu e cazul! protestară ceilalţi.

— Nu mai e cazul, Alka. Nu-l mai rosti.

— Chiar că asta ne mai lipsea!

— Taci, Alka, din gură! Lasă vorbele. Mai bine cîntă-ne ceva.

— N-am de gînd nici să cînt şi nici să vorbesc, zise Alka.

— Ei bravo. Pune-atunci mîna pe frînghie.

Alka îşi puse laţul de gît. Stătu aşa cîteva clipe.

— Dă-i un picior la scară.

Alka însă se aşeză fără veste pe treapta de sus şi scoase iar un urlet.

— Mă plictiseşte şi treaba asta-a ! făcu ca pe un ton cîntător, sau poate, dimpotrivă, pe-un ton plîngăreţ.

Ceilalţi o aprobară.

— Are dreptate.

— Nu-i nimic nou : s-a mai văzut de-o mie de ori.

— Şi-i şi o chestie patologică !

— Naturalism sută la sută !

Chiar atunci intrară pe uşă înţeleptul împreună cu Ivan.

— Ei poftim : uită-te la dumnealor, făcu bătrînelul, chicotind şi frecîndu-şi palmele. Mor cu toţii de plictiseală. Nu-i aşa, copii ? li se adresă el celor din jur. Aţi încercat, fireşte, toate mijloacele ca să scăpaţi de plictiseală şi n-aţi ajuns la nici un rezultat. Este ? Ce zici, Nesmeianuşka ?

— Mi-ai promis data trecută c-ai să născoceşti ceva, se izmeni ea din vîrful scării.

— Şi-am născocit ! exclamă vesel bătrînelul. Ţi-am promis şi-am născocit ! Dumneavoastră, domnii mei, căutînd o aşa-zisă veselie, aţi uitat cu totul de popor. Şi totuşi poporul n-a cunoscut niciodată plictiseala. Poporul a rîs ! A ştiut să rîdă ! Au existat momente în istorie cînd poporul a alungat cu ajutorul rîsului oştiri întregi de pe pămîntul patriei. Oştirile împresurau zidurile cetăţilor, iar de după ziduri izbucneau deodată uriaşe hohote de rîs.

Dușmanii își pierdeau cumpătul și o luau la sănătoasa. Trebuie să studiați istoria, dragii mei. Căci, mă rog... sîntem oameni subțiri, spirituali, dar... propria noastră istorie nu ne-o cunoaștem. Ce zici, Nesmeianuşka, am sau n-am dreptate ?

— Da' ce zici c-ai născocit ? îl întrebă crăiasa.

— Ce-am născocit ? Păi m-am întors cu fața la popor ! rosti, nu fără patos, bătrînelul. Cu fața la popor, porumbițo ! Ia spune-mi, Vanea, ce vrei să le cîntăm ?

— Mie mi-e nu știu cum, zise Ivan, cînd îi văd pe ăștia în pielea goală. Măcar să-și pună ceva pe ei.

Tinerii însă nu-l băgară în seamă, iar bătrînelul chicoti cu îngăduință, vrînd să arate că nici el nu-i încîntat de asemenea concepții medievale despre pudoare.

— Vanea, să știi că... Mă rog, să zicem că asta nu ne privește. Treaba noastră e să cîntăm și să jucăm ? Ia aduceți o balalaică.

Fu adusă o balalaică.

Ivan o prinse în mîini. Zdrăngăni la ea, acordînd-o... Ieși apoi pe ușă... Și deodată năvăli în odaie — cu chiote și fluierături — zicînd în gura mare o „ceastuşkă" [1]

Ah, scumpa mea,
Legănata mea,
Umblă și își leagănă...

— O-o ! făcură cu deznădejde în glas tinerii, laolaltă cu Nesmeiana. Asta ne mai lipsea ! Isprăviți odată...

— Las-o moartă, Vanea.

---

[1] Strigătură populară rusească.

— M-da, făcu bătrînelul. Cum ziceau negustorii, „marfa asta n-are cătare". Să-ncercăm altceva. Un joc să vă-nnebunească! Zi-i, Vanea!

— Ia mai du-te la dracu! se înfurie Ivan. Ce sînt eu pentru tine? Paiață? Doar îi vezi că nu se veselește nici unul. Și nici mie nu-mi arde de-așa ceva.

— Zău? Da' cu patalamaua cum rămîne? întrebă pe-un ton amenințător bătrînul. Îm? Cu patalamaua aceea, la care rîvnești atîta? Doar trebuie s-o și meriți?

— Ai întors-o, tataie? Frumos îți șade, n-am ce zice.

— Păi cum? Ai uitat cum ne-a fost înțelegerea?

— Nu-i vezi că nu fac pic de haz? Măcar să fi făcut cîtuși de cît, dar așa... Mi-e și rușine, pe cuvînt.

— Lasă omul în pace, îi zise bătrînelului Nesmeiana.

— Haide, întocmește-mi patalamaua, reluă iritat Ivan. Că și așa am pierdut atîta vreme. Mi-e că nici n-am să ajung la timp. Cocoșii au cîntat prima oară hă-hăt de cînd!... Acuș-or cînta și-a doua oară, iar pînă or da glas și-a treia oară, trebuie să fiu acasă. Te gîndești cîtă cale mai am de făcut?

Bătrînelul însă ținea morțiș să-nveselească tineretul. Și se hotărî să recurgă la un procedeu foarte urît: își puse în gînd, adică, să-l facă pe Ivan de rîs. Atît de mult dorea păcătosul acela bătrîn să-i facă în voie „crăiesei" sale, atît de tare îl apucaseră năbădăile. Iar pe lîngă asta, îl întărîtase și ideea că nu izbutește deloc să înveselească turma aceia de berbeci plictisiți.

— Patalamaua? întrebă el, făcînd-o pe prostul. Care patalama?

— Bună ziua! exclamă Ivan. De cîte ori să ţi-o spun?

— Am uitat. Mai zi o dată.

— Cum că sînt deştept

— A! „îşi aminti" bătrînelul, încercînd în continuare să atragă tineretul în această distracţie atît de urîtă. Da, da, îmi aduc aminte. Ai nevoie de-o patalama cum că eşti deştept! Bine, dar cum aş putea eu să-ţi dau o asemenea patalama? Ia spune

— Păi, n-ai ştampila la 'mneatale?

— Ba da, am ştampilă. Da' de unde pot să ştiu dacă eşti deştept sau prost? Eu să-ţi dau patalamaua cum că eşti deştept, iar tu, în realitate, să fii prostul proştilor? Cum o să se numească treaba asta? O să se numească fals în acte publice. Şi eu nu mă pot preta la aşa ceva. Ca să-ţi dau totuşi o patalama, va trebui să-mi răspunzi mai întîi la trei întrebări. Izbuteşti s-o faci — iţi dau patalamaua, nu izbuteşti — treaba matale.

— Fie şi aşa, zise fără chef Ivan. Deşi în toate prefeţele stă scris că nu sînt prost cîtuşi de puţin.

— Prefeţele sînt scrise de... Ştii de către cine sînt scrise prefeţele?

— Asta ce-o fi? Prima dumitale întrebare?

— Nu, nu. Asta încă nu-i o întrebare. Asta-i doar aşa, o remarcă... Prima mea întrebare este următoarea: ce-a spus Adam cînd Dumnezeu i-a scos o coastă şi-a creat-o pe Eva? Ce i-a spus în clipa aceea Adam lui Dumnezeu? Bătrînelul zîmbi şi trase cu ochiul la „crăiasa" lui şi la ceilalţi tineri din jur: încerca să-şi dea seama cam cum i-a fost primită ideea cu întrebările. În ceea ce-l priveşte pe el însuşi, părea foarte mulţumit. Ei, ia spune. Cam ce i-a spus Adam lui Dumnezeu?

— Nu-i nici asta o treabă amuzantă, făcu deodată Nesmeiana. E un banc tîmpit. O glumă nesărată.

— Așa e. Numai copiii de la grădiniță fac bancuri dintr-astea, glăsuiră și ceilalți.

— Chiar că-i idioțenie. Ce-o fi spus ăla? „Tu ai creat-o, tu să și trăiești cu ea"?

Bătrînelul rîse mieros și-l împunse cu arătătorul pe cel care vorbise.

— Ești foarte aproape de adevăr, tinere!... Foarte aproape.

— Ar fi putut să-i zică și altceva, mai cu haz.

— Stați nițel... Stați nițel... se agită bătrînelul. Să vedem ce-o să ne spună Ivan. Ia zi, Ivane, ce-a spus, oare, Adam?

— Da' pot să-ți pun și eu o întrebare? zise fără veste Ivan. Că după aceea..

— Nu, nu. Mai întîi răspunde-mi ce-a zis...

— Ba nu, lasă-l să-ți pună el întrebarea, îl întrerupse Nesmeiana. Zi-i, Vanea.

— Păi ce-ntrebare ar putea el să-mi pună? Cît costă un sac de ovăz în tîrg?

— Întreabă-l, Vanea. Întreabă-l, Vanea. Vanea, întreabă-l. Întrea-abă-l, Vanea!

— Ei, ei! Ați început să vă cam prostiți. Bine, Vanea, întreabă-mă.

— Spune-mi, rogu-te, din ce pricină ai 'mneatale o coastă în plus? Și Ivan, imitîndu-l pe bătrînel, îl ațintì cu arătătorul.

— Cum adică o coastă în plus? își pierdu acesta cumpătul.

— Nici un „cum adică". Răspunde-i la întrebare, se vădi brusc interesată Nesmeiana. Și de ce, mă rog, nu mi-ai spus pîn-acum treaba asta?

— Interesant, interesant, intervenirăși ceilalți. O coastă în plus ? Curioasă treabă !

— Care va să zică, de-aici i se trage înțelepciunea !

— Vai cc interesant !

— Arată-ne-o și nouă ! Te rugăm !

Tinerii începură să-l împresoare.

— Stați, stați, făcu, speriat, bătrînelul. Păi se poate ? Ce fel de glume sînt astea ? Vă luați după ce zice prostovanul ?

Tinerii însă strîngeau tot mai mult cercul în jurul lui. Unii îl apucaseră de haină, alții îl trăgeau de pantaloni. Nu mai era vorba de-o glumă : se vedea cît de colo că-și puseseră în gînd să-l dezbrace cu totul.

— Auzi dumneata : să nici nu pomenești de-o asemenea însușire ! Păi se poate ?

— Țineți, mă', haina, țineți haina ! E cam greu să dai de coasta aia !

— Isprăviți odată ! răcni bătrînelul, încercînd din răsputeri să scape de cei ce l luaseră în primire, dar nefăcînd prin asta decît să-i întărîte și mai tare. Nu vă mai bateți joc ! Aici nu-i nimic de rîs, nu vă dați seama ? Nu-i cituși de puțin o chestie umoristică. A făcut Ivan o glumă, iar voi... Spune-le, Ivane, c-ai glumit !

— Cred c-am și dat de ea !... Cămașa mă mai împiedică, mormăia unul din tineri, voinic cît un munte, sucindu-l pe bătrînel pe-o parte și pe alta. Uite-l că poartă și maiou. Ba nu, ăsta nu-i maiou. Sînt lenjuri dintr-alea călduroase. Sintetice. Medicale. Țineți, mă, cămașa...

Înțeleptul fu dezbrăcat de haină și de pantaloni... Apoi și de cămașă. Nu mai rămaseră pe el decît lenjurile acelea groase.

— Asta-i huliganism! răcnea el întruna. N-aveți pic de umor! Cînd rîde omul? Rîde atunci cînd unui fenomen îi sînt denaturate atît scopul, cît și mijloacele prin care el se realizează. Cînd are loc, adică, o deviere de la normă...

Flăcăul cel cît un munte îl bătu ușurel peste pîntecul rotunjor.

— Păi asta ce-i? Nu-i o deviere?

— Ia mîna! urlă bătrînelul. Tîmpiților! Idioți ce sînteți!... Habar n-aveți de ceea ce înseamnă o treabă hazlie!... Cretinilor! Trîntorilor!

Tocmai atunci însă cineva se apucă să-l gîdile. Bătrînelul nu-și putu stăpîni rîsul, se strădui din nou să scape din încercuire, dar turma aceea de tăurași și vițele era de neclintit.

— De ce ai încercat mătăluță să ne ascunzi povestea asta cu coasta? Îm? Ia spune.

— Care coastă, frate? Văleu, ha-ha-ha! Ce fel de coastă? Ha-ha-ha!... Vai, nu mai pot!... Păi nu vedeți că... Ha-ha-ha! Nu vedeți că... Ha-ha-ha!...

— Lăsați-l, mă, să vorbească.

— Nu vedeți că sînteți niște primitivi? Asta-i umor din epoca de piatră! E o tîmpenie totul, începînd cu coasta mea și terminînd cu strădania voastră... Ha-ha-ha! O-o-o! În clipa următoare, bătrînelul nu se mai putu abține și... trase un pîrț. Un pîrț din acela, bătrînesc, leșinat, de care el însuși se înfricoșă, tresărind și ghemuindu-se fîstîcit. Cît despre tineri, aceștia — mai-mai să-și dea duhul. Acum le venise lor rîndul să rîdă. Dar ce rîs! Se ținură de burtă, se tăvăliră pe jos. Nesmeiana se clătina primejdios în vîrful scării, voia să coboare de acolo, dar de-atîta rîs nu izbutea să facă nici o mișcare. Ivan se cățără pe trepte și-o prinse

în braţe. Coborî şi-o culcă alături de ceilalţi — să rîdă în voie. Cît despre el, se-apucă să caute pantalonii bătrînului, îi găsi şi-ncepu să-i scotocească prin buzunare. Găsi în cele din urmă ceea ce căuta : ştampila. Şi puse mîna pe ea.

— Voi distraţi-vă mai departe, le zise celor din jur, că eu am plecat.

— De ce-mi iei ştampila ? îi zise cu glas jalnic bătrînelul. Stai să-ţi întocmesc patalamaua.

— Ba nu. De-acu-ncolo am să întocmesc eu patalamale, tataie. La toţi de-a rîndul... Şi porni spre uşă. Rămîneţi cu bine.

— Asta se cheamă înşelăciune, Ivane, zise înţeleptul. Se cheamă act de violenţă.

— Ba deloc. Ivan făcu şi el un gest plin de emfază. Act de violenţă-i atunci cînd îi tragi cuiva una peste bot.

— Vezi că acuşi emit o rezoluţie ! îl ameninţă bătrînul. Vă arăt eu vouă, tuturor !

— Nu ţine, tataie ! strigă cineva din grupul celor tineri. N-ai decît s-o emiţi.

— Ah, iubitule ! înălţă braţele a implorare Nesmeiana. Emite-o, rogu-te ! Arată-ne ce poţi !

— Bine. Emit următoarea decizie ! făcu pe-un ton solemn înţeleptul. Humorul în cauză al colectivului de proşti în cauză se consideră a fi banal, inoportun şi animalic, şi-n consecinţă i se ia dreptul de a se mai exprima calitatea denumită în continuare : haz. Punct. Totodată, micuţa mea scăpare survenită inopinat se consideră a fi nulă şi neavenită...

Şi izbucni fără veste o muzică de vis... Răsună şi un cor de glasuri însufleţite. Părea un cor în

mișcare, cîntăreții fiind prinși, ai zice, într-un joc săltăreț.

O cîntare dntr-aia, diavolească :

Aliluia — hop !
Una-două — hop !
Lugu-lugu.
Lugu-lugu.
Aliluia-a !
Aliluia-a !

Ne-om lua, pornind cu zor
Peste blîndul cel popor,
Șerlac fain.
Șerlac fain.
Aliluia-a !
Aliluia-a !

Hai noroc,
Cu ranga — poc !
Sub un gard,
Sub un ocol,
Ne-om distra.
Ne-om distra.
Aliluia-a !
Aliluia-a !

De unde o fi răsunînd muzica asta de vis ? Unde-or fi cei ce se pricep să se bucure astfel ? Ehehei ! Păi la mănăstire, frățioare ! Sînt diavolii. I-au dat afară de-acolo pe toți călugării, și-acum se veselesc în voie.

Cînd Ivan al nostru ajunse din nou în dreptul sihăstriei, trecuse demult de miezul nopții. Deasu-

pra pădurii, aproape de tot, spînzura luna. În poartă mănăstirii sta acum de strajă un diavol. Cît despre călugări, aceştia se căţăraseră în vîrful gardului şi se uitau ce se petrece în sihăstrie. Dezlănţuirea diavolilor era tocmai în toi: alcătuiseră o procesiune şi înaintau ţopăind şi cîntînd cît îi ţinea gura. Cîntarea lor răsuna pînă hăt, departe.

Lui Ivan i se făcu milă de călugări. Venind însă mai aproape, îi văzu că dau din umeri în ritmul muzicii diavoleşti. Ba chiar tropotesc uşurel şi din picioare. Numai cîţiva din ei — mai ales cei mai vîrstnici — şedeau jos, pe pămînt, şi clătinau cu amărăciune din cap... Dar şi aici se vădea o treabă ciudată: deşi clătinau din cap a tristeţe, totuşi o făceau şi ei în ritmul cîntării. Ba chiar însuşi Ivan stătu cît stătu în loc, iar apoi, aproape fără să vrea, începu şi el să dea din umeri şi să tropăie dintr-un picior, parcă ar fi fost, vorba ceea, cuprins de mîncărime.

Dar iată că ţipetele şi cîntecele din cuprinsul mănăstirii se potoliră: pesemne că diavolii osteniseră şi se opriseră să mai răsufle. Călugării se dădură şi ei jos de pe gard... Cînd, deodată, ieşi dintr-un şanţ fostul străjer al mănăstirii şi, mort de beat ce era, se duse să-şi ia în primire postul de adineaori.

— Marş potaie! îi zise diavolului din poartă. Cum ai ajuns aici?

Diavolul-străjer zîmbi cu îngăduinţă.

— Hai, du-te, nene, du-te şi te culcă. Ia-o din loc.

— Cu-um?! făcu uluit monahul. Cu ce drept m-alungi, nemernicule? Cin-te-a adus aici?

— Du-te şi te culcă, îţi zic. După ce te-i trezi, îţi spun cu ce drepturi ai. Pleacă, n-auzi?

Călugărul încercă să se repeadă spre diavol, dar acesta îl împunse, destul de hotărît, cu sulița.

— Pleacă, ți-am spus ! Se-mbată ăștia și fac pe nebunii... N-auzi că n-ai voie să te apropii ! Citește colo ce scrie în instrucțiune: nu se permite accesul nimănui, decît la zece metri distanță de poartă.

— Fir-ai tu să fii de pocitanie ! se apucă să înjure călugărul. Fir-ai tu să fii de lepădătură căprească ! Bine, bine... Las' că mi-oi veni eu în fire ! Ți-oi arăta eu ție instrucțiune ! Te spînzur pe tine de poartă, în locul ei !

— Nici să te exprimi în halul ăsta nu-i voie, îi zise cu severitate diavolul. Că te-nhați acuș și te bag unde știu eu, să te exprimi acolo cît poftești. Se exprimă dumnealui !... Las' că ți-oi exprima eu cîteva, cu asta pe spinare... Pleacă d-aici pînă nu te-am... Pleacă, n-auzi ?! Velniță ambulantă ce ești ! Pleacă !

— Măi, Agathanghele ! îl strigară pe călugăr ceilalți monahi. Pleacă, mă, de acolo. Că cine știe ce mai pățești. Pleacă, să nu dai de belea.

Agathanghel porni, clătinîndu-se, către ai săi. Și-ncepu să cînte din nou cu glasul lui ca din butoi :

Prin aspra Baikalului stepă,
Ce aur ascunde sub nea,
De traistă grea și de soartă
Strivit, un drumeț șchiopăta...

Dracul-străjer chicoti, petrecîndu-l cu privirea.

— Auzi la el : Agathanghel... murmură, amuzat. Ce nume ! Mai bine i-ar fi zis „Agavinus". Sau și mai pe șleau : „Vermut" !

— Ce-ați pățit, fraților ? li se adresă Ivan călugărilor, venind în dreptul lor. V-au dat ăștia afară ?

— Ne-au dat afară, oftă unul cu barbă căruntă. Da' dac-ai ști cum ne-au dat !... Numa-n bătăi și-n batjocură. De gulerul sutanei luîndu-ne.

— Năpastă, năpastă mare a dat peste noi, oftă un altul. Nemaivăzută năpastă. Nemaipomenită.

— Trebuie s-o îndurăm, dădu glas un bătrînel ce-abia se mai ținea pe picioare, și-și suflă anevoie nasul. Să ne-ntărim sufletele și să răbdăm.

— Ce să rabzi, tataie ?! strigă Ivan. Ce să rabzi ?! Trebuie făcut ceva !

— Ești tînăr, flăcăule, îl potoliră ceilalți. D-aia faci gură. Cînd ăi fi mai mare n-ai să mai crîcnești. Ce poți să le faci ? Ia spune. Nu vezi ce mai putere-s ?

— Ne-a pedepsit Domnul pentru păcatele noastre.

— Așa e, așa e. Trebuie să răbdăm.

— O să răbdăm.

Ivan, plin de ciudă, își arse una cu pumnul peste genunchi.

— Unde mi-a fost capu' ăla tîmpit ?! Unde mi-a fost ?! Eu îs de vină, fraților, eu îs de vină ! Eu v-am adus năpasta pe cap. Al meu e păcatu'.

— Ei haide, haide, încercară călugării să-l împace. Vino-ți în fire. Ia te uită cum s-a necăjit, sărmanul. Fii, mă, băiat cuminte.

— O-of ! continuă să-și facă sînge rău Ivan. Ba chiar se porni să plîngă. Ca să vezi ce mi-am luat asupră-mi... la un singur drum ce-am făcut ! Greu mă mai apasă păcatu' !

— Ei, haide, lasă... Nu te mai canoni... Ce poți să mai faci ? Răbdare, dragule, răbdare.

Chiar atunci ieși pe poartă dracul cel elegant și li se adresă monahilor :

— Ascultați la mine, fîrtați. E rost de-un ciubuc. Care vrea să cîștige niște bănuți ?

— Cum ai zis ? Da' despre ce-i vorba ? se treziră călugării din amorțire. Care-i treaba ?

— Aveți acolo pe pereți o seamă de portrete. Se-nșiră pe trei rînduri...

— Alea-s icoane, bre.

— Poftim ?

— Sînt sfinții noștri, nu portrete !

— Mă rog, trebuie zugrăvite altele. Că astea-s depășite.

Schimnicii rămaseră descumpăniți.

— Și pe cine să zugrăvim în locul lor? întrebă cu glas stins cel mai bătrîn dintre călugări.

— Pe noi.

De astă dată tăcură cu toții. Și rămaseră așa multă vreme.

— Mînia cerului ! glăsui deodată monahul cel bătrîn. Asta ni-i pedeapsa, fraților.

— Ei, ce ziceți ? îi îndemnă Elegantul. Se află niscaiva meșteri printre voi ? Că vă dăm pentru asta o sumă frumușică. Tot n-aveți ce face...

— Pe ei ! răcni fără veste un călugăr. Și alți cîțiva săriră în picioare. Și se repeziră cu toții spre diavol, dar acesta intră la iuțeală pe poartă și se tupilă în spatele străjerului. Iar ăstuia îi veniră în ajutor alți diavoli, și-și întinseră înainte sulițele. Călugării se opriră.

— Sînteți totuși cam prea.. grosolani, le zise Elegantul, din spatele sulițașilor. Niște prost crescuți. N-aveți cei șapte ani de-acasă. Sînteți niște înapoiați. De-a dreptul sălbatici. Nu-i nimic, vă găsim noi ac de cojoc. Se întoarse apoi și plecă de-acolo. Și nici nu plecă bine, că-n interiorul mănăstirii izbucni din nou o muzică asurzitoare... Și se-auzi un dupăit

sonor de copite peste-un caldarîm de piatră: se apucase, pasămite, întreaga drăcărime să bată un step colectiv în mijlocul piaţetei.

Ivan se luă cu mîinile de cap şi se înfundă în pădure.

Merse el iarăşi cale lungă să-i ajungă prin pădurea aceea, dar din urmă îl tot ajungea în zbor, se tot ţinea scai de el, îi tot biciuia urechile muzica aceea blestemată, chiotele acelea diavoleşti. Mergea Ivan şi lacrimile îi curgeau şiroaie, atît de multă amărăciune adunase în inimă, atît de multă silă...

Curînd se aşează din nou pe trunchiul prăvălit, pe care mai şezuse o dată.

Se aşcză şi căzu pe gînduri.

Ieşi din pădure Ursul şi veni lîngă el.

— Ei, ai fost acolo ? îl întrebă el.

— Am fost, oftă Ivan. Mai bine nu m-aş fi dus...

— De ce ? Nu ţi-au eliberat patalamaua ?

Ivan nu făcu decît să dea din mînă a pagubă. Nu mai era în stare să povestească nimic.

Ursul trase cu urechea la muzica ce răsuna din depărtare... Şi pricepu totul. Fără să i-o mai spună Ivan.

— Aia de-acolo... zise el. Tot mai joacă ?

— Da' ştii unde joacă ? În mănăstire.

— Ei, nu vorbi ! făcu, uimit, Ursul. Au izbutit să intre ?

— Păi.

— Amin ! zise Ursul cu amărăciune. Acu' nu mai am încotro : trebuie s-o iau din loc. Ştiam eu că aşa o să fie.

Tăcură.

— Ascultă, băiete, reluă Ursul, tu hălăduieşti, vorba ceea, la un pas de oraş. Ia zi-mi şi mie: ce condiţii or fi la circ?

— Nu sînt rele. Drept e că nu cunosc treaba asta prea bine, da' umblă zvonu' că nu-s tocmai rele.

— Aş fi curios să ştiu cum stau ăia cu alimentaţia. De cîte ori pe zi or servi masa?

— Habar n-am. Vrei să te duci la circ?

— Păi ce să fac? Vreau, nu vreau — trebuie. În altă parte un' să mă duc?

— M-da, oftă Ivan. Ca să vezi...

— Se destrăbălează rău? întrebă Ursul aprinzîndu-şi o ţigară. Ăia din mănăstire, adică.

— Păi ce vrei să facă? Să caşte gura?

— Aşa e... Doar nu pentru asta s-au străduit atîta. Să-i vezi acu' ce-o să-şi facă de cap! Ptiu! fir-ar sufletu' mîne-si să fie!... Pe Urs îl podidi tusea. O tuse lungă, hîrîită. Te pomeneşti că nu m-or primi nici acolo. La circ, vreau să zic. M-or respinge naibii. Mi-au ajuns bojocii ca două cîrpe. Altcîndva trăgeam un pumn în fundu' sticlei — scoteam cîte-un dop cît oiştea carului. Acu' am fugărit o vacă... cho, cho, choh... nici o verstă n-am făcut şi mi-a ieşit limba de-un cot. Iar la circ o trebui poate să ridic şi haltere?...

— Acolo o să trebuiască să faci sluj, zise Ivan.

— De ce, adică? nu-l înţelese Ursul.

— Păi cum? N-ai ştiut? Acolo numai ăia capătă hrană, care se pricep să facă sluj. Orice căţelandru o ştie...

— Da' ce interes or avea ăia de-i hrănesc?

— Asta n-o mai ştiu.

Ursul căzu pe gînduri. Rămase gînditor multă vreme.

— Of, of ! făcu în cele din urmă.

— Da' familie ai ? îl întrebă Ivan.

— Care familie ?!... exclamă cu durere în glas Ursul. Pe toţi i-am pus pe fugă. M-am îmbătat, am început să fac scandal şi şi-au luat, sărmanii, lumea-n cap. Nici nu ştiu pe unde-or mai fi. Tăcu din nou o vreme. Apoi sări în sus şi răcni de răsună pădurea :

— Paştele şi grijania ! Mă-mbăt iar, iau o hulubă şi mă duc să fac praf mănăstirea !

— Ce-ai cu mănăstirea ?

— Păi nu s-au băgat diavolii înăuntru ?

— Nu, nene Ursule... să nu faci una ca asta... Şi-apoi, nici n-o să te lase diavolii să intri.

Ursul se aşeză din nou şi-şi aprinse, cu labele tremurînde, o altă ţigară.

— Eşti băutor ? îl întrebă pe Ivan.

— Nu, nu sînt.

— Foarte rău, făcu, înciudat, Ursul. Ţi-ai mai uşura şi tu inima. Vrei să te-nvăţ ?

— Nu vreau, zise cu hotărîre Ivan. Am încercat o dată, da-i amară.

— Ce să fie ?

— Votca.

Ursul izbucni într-un rîs cu hohote... Şi-i trase lui Ivan un ghiont în spate.

— Mă copilandrule, mă !... Curat copilandru, zău aşa ! Haide, bre, să te-nvăţ.

— Nu vreau. Ivan se ridică de pe trunchiul prăvălit. Hai c-am plecat. Uite-acuş or oînta cocoşii ăia. Rămîi cu bine.

— Mergi sănătos, îi zise Ursul.

Şi se duseră fiecare într-ale lui.

Curînd ajunse Ivan și la căsuța Babei Cloanța. Era gata să-și urmeze drumul mai departe, cînd auzi că-l strigă cineva :

— Ivanușka ! Ivanușka ! nu vrei să ne dai nici bună ziua ?

Se uită Ivan primprejur — nu zări pe nimeni.

— Sînt aici, sînt aici, răsună din nou glasul. M-a-ncuiat în umblătoare.

Și-ntr-adevăr, văzu Ivan o latrină, iar la ușa latrinei — un lacăt cît toate zilele. Glasul cu pricina venea chiar din latrina aceea.

— Cine-i acolo ? întrebă Ivan.

— Sînt eu, fata Babei Cloanța... Nu-ți mai amintești : aia, cu mustăți.

— Ba mi-amintesc. Da' de ce stai acolo ? Cin' te-a încuiat ?

— Scoate-mă de-aici, Ivanușka... Descuie lacătul. Cheia vezi că-i sub prețul ăla mic din cerdac. Ia-o de-acolo și deschide-mi ușa. Cînd oi ieși de-aci, ți-oi povesti tot.

Ivan găsi cheia și descuie lacătul. Fiica cea mustăcioasă a Babei Cloanța ieși glonț din umblătoare și-ncepu să șuiere și să scuipe :

— Așa, care va să zică, se poartă astăzi lumea cu logodnicile ?! Bine, balaure ! Am să te răsplătesc eu pentru asta ! Ai să mă ții tu minte !...

— Balauru' te-a vîrît acolo ?

— Păi cine altul ? Ptiu, fir-ar el să fie ! Lasă, lasă... scăfîrlie la cub ce ești ! Am să născocesc și eu un bulău pentru tine, scîrnăvie !

— Da' pentru ce te-a închis ?

— Întreabă-l pe el ! Îmi face, chipurile, educație. A ajuns mare colonel : să mă bage pe mine la bulău ! N-ai voie să scoți o vorbă ! Minte de găină ce-i ! Fata Babei Cloanța se uită deodată

ţintă la Ivan. Ascultă, Ivane, zise ea, n-ai vrea tu să-mi fii ibovnic ? Îm ?

O clipă, Ivan rămase buimac, totuşi, fără să vrea, o măsură cu privirea pe logodnica aceea mustăcioasă : o fi fost ea mustăcioasă, dar din celelalte le avea din belşug, ba chiar îi prisoseau : şi pieptul, şi toate celelalte. Şi-apoi mustaţa... parcă ala era mustaţă ? O dungă negricioasă pe buza de sus, nici măcar nu era mustaţă sadea, ci doar aşa, o urmă...

— N-am prea înţeles ce vrei... făcu Ivan cu glas tărăgănat. Nu ştiu cum, da' eu... nu-s prea... n-am prea...

— Vanea, ia aminte ! răsună deodată glasul lui Ilia Muromeţ. Ia aminte, Vanea !

— Iar începe povestea ! se-ncruntă Ivan. Iar ne legăm de Vanea !

— Care poveste ? Cine se leagă ? nu-l pricepu fata Babei Cloanţa. N-auzise, pasămite, glasul lui Ilia, căci nici nu-i era dat să-l audă. Ai zice că nu poţi să-ţi mai tragi răsuflarea de cîte muieri te vor de ibovnic.

— Ba nu, zise Ivan. N-o lua aşa. Voiam să zic că... treaba e... că eu...

— Ce te tot cîcîi, mă, atîta ? Stă şi se cîcîie ! Vrei — bine, nu — la revedere. Că-mi găsesc altu' la iuţeală.

— Da' cu Baba Cloanţa ce facem ?

— A plecat călare pe mătură la nişte neamuri. Iar balauru' e dus la război.

— Haidem, se hotărî Ivan. Că mai am o juma' de ceas la îndemînă. Ne-om giugiuli şi noi oleacă.

Intrară în casă... Ivan îşi lepădă opincuţele şi se trînti în pat.

— Am ostenit, zise el. Is frînt de osteneală. Pe unde numai n-am umblat! Cîte treburi ruşinoase nu mi-a fost dat să văd şi să îndur!...

— Păi dar! Nu e ca şi cum ai sta în vîrful cuptorului. Ce vrei să-ţi pregătesc: o salată sau nişte ochiuri?

— Dă-mi să-mbuc ceva la iuţeală... Că uite-acuş se face ziuă.

— Las' că ai timp. Iţi fac nişte ochiuri, că eşti venit de la drum, să te saturi şi tu mai bine. Fata Babei Cloanţa încinse focul sub pirostriile din vatră, puse pe pirostrii o tigaie.

— O las să se mai încingă... Hai acu' şi mă pupă. Cum te pricepi tu mai bine? Şi fata Babei Cloanţa se prăvăli peste Ivan şi începură amîndoi să se joace şi să se giugiulească. O-a, da' nu te pricepi deloc. Şi ţi-ai mai scos şi opincile!

— Cine nu se pricepe? sări în sus Ivan. Eu? Păi cînd m-oi dezlănţui acuş, ai să... Ţine-mă de mînă! De mînă ţine-mă! De-a mea, bre, nu de-a ta. Să nu se zgîlţîie. S-a făcut? Acu' ţine-mă de ailaltă!... Mă ţii?

— Te ţin! Şi-acu'?

— Dă-i drumu-u! răcni Ivan.

— Stai oleacă: s-o fi încins tigaia aia de tot, zise fata Babei Cloanţa. Ia te uită la el ce poate! Da' un copilaş îmi faci?

— Da' de ce să nu-ţi fac! se voinici de-a binelea Ivan. Şi doi, dacă vrei. Numa' să te pricepi cum să umbli cu ei. Doar ştii prea bine cîtă bătaie de cap îţi fac ăştia micii.

— Am şi-nvăţat cum să-i înfăş, se lăudă fata Babei Cloanţa. Vrei să-ţi arăt şi ţie? Pun acuş ouăle-n tigaie şi-ţi arăt.

Ivan rîse:

— Să te vedem.

— Îi vedea mintenaș. Fata Babei Cloanța puse din nou tigaia cu ochiuri pe foc și reveni la Ivan. Hai, culcă-te-n pat.

— Păi de ce ?

— Să te-nfăș chiar pe tine. Culcă-te.

Ivan se culcă... Și fata Babei Cloanța începu să-l înfeșe în cearșafuri.

— Frumușclu' meu, îi zicea ea, mititelu' meu. Feciorașu' mamii. Ia rîzi oleacă la mămițica ta. Ia să vedem cum știe băiatu' să rîdă. Ia hai...

— U-a-a, u-a-a, chirăi Ivan. Vau păpică, vau păpică-ă !

— Așa ? Vrea băiatu' păpică ? Vrea feciorașu' păpică ? Las' c-ăi dăm acuși... îi dăm de toate. Ia rîzi oleacă la mămițica.

Ivan rîse din nou la „mămițica".

— Uite-așa-a ! Și Fata Babei Cloanța se duse din nou în cămară.

Nici nu ieși însă bine afară, că pe fereastra odăii, aflată chiar deasupra patului, pătrunseră din nou cele trei capete ale Balaurului. Și începeniră, rămînînd cu ochii la Ivan, care zăcea, înfășat, în vîrful patului. Rămaseră așa multă vreme. Ivan închise ochii, cuprins de groază.

— Ututu ! rosti cu duioșie Balaurul. Țucurelule !... De ce nu rîzi la tăticu' ? La mămica rîzi, da' la tăticu nu rîzi ? Ia rîzi oleacă... Ia hai !

— Nu mi-e a rîde, glăsui Ivan.

— A-a ! Te pomenești c-ai pățit ceva ? Așa-i, țucurelule ?

— Eu zic că da, recunoscu Ivan.

— Mămico ! strigă Balaurul. Hai că ți-a făcut caca puișorul.

Fata Babei Cloanța scăpă din mîini tigaia cu ochiurile... Rămase înmărmurită. Tăcea.

— Ce-i cu voi? Nu vă bucurați? V-a venit tăticu' acasă și vă găsește plouați? Balaurul zîmbea cu cîteșitrei capetele. Nu vă e drag de tăticu'? Nu vă e drag, pesemne, nu vă e drag de el... Îl disprețuiți. Să știți atunci că tăticu' o să vă pape. O să vă hăpăie tăticu'. Cu osișoare cu tot! Balaurul nu mai zîmbea deloc. Cu mustăcioară cu tot! Cu căcălică cu tot! A dat strechea în voi? tună el deodată, în cor. V-ați dedat la voluptăți? La jocuri rușinoase? Dați reprezentații?... Am să-nghit tot bîlciul ăsta, cît ai clipi!

— Ascultă, Balaure, zise Ivan, pierzîndu-și aproape orice speranță, știi c-am făcut rost de ștampilă?... În loc de patalama, am făcut rost de-ntreaga ștampilă. Asta... e o treabă... nu? Așa că nu mai face gît! Nu mai face gît! Glasul lui Ivan — poate din pricina spaimei — începu să prindă încet-încet tărie și înălțime. Ce-ai de răcnești în halul ăsta? Vezi doamne, o să ne hăpăie!... O să ne pape! Na, mă, ștampila, o vezi? Uite-o ici, în pantaloni! Cască ochii dacă nu mă crezi. Cînd te-oi ștampila acuș pe tustrele căpățînile, ai să te saturi tu...

Balaurul rînji și vărsă foc pe una din guri. Flăcările se abătură peste Ivan. Ivan se potoli... Doar mai adăogă, cu glasul pe jumătate:

— Nu te juca, bre, cu focul. Astea-s glume nesărate.

Fata Babei Cloanța căzu în genunchi înaintea Balaurului.

— O, mult iubitul meu, strigă ea, fii bun și mă ascultă! Să știi că ți l-am pregătit pentru dejun. Am vrut să-ți fac o surpriză. M-am gîndit: o veni

Balaurul acasă, iar eu oi avea pentru el ceva gustos... ceva călduț... chiar în cearșaful ăsta...

— Ce bestii ! rămase uimit Ivan. Ăștia te-nghit pe nemestecate și tot ei zic că așa trebuie, că așa e rînduit. Mă, ce pereche s-a adunat ! Ptiu !... Înghite-mă, nesătulule ! Înghite-mă, n-o lungi ! Blestemu' meu pe capu ' vostru !...

Dar abia se pregăti Balaurul să-l hăpăie pe Ivan, abia își căscă tustrele gurile, că-n casă năvăli ca o furtună. Atamanul cel de pe raftul bibliotecii.

— Ai cam dat de dracu, pezevenghiule ! răcni el la Ivan. Ai încurcat-o ! Te-au legat ăștia fedeleș !

Balaurul tresări, își înălță căpățînile.

— Ăs-sta cine-o mai fi ? șuieră el.

— Hai în poiană, îi strigă Atamanul, trăgîndu-și din teacă nelipsita lui săbiuță. Că ne-o fi mai la îndemînă să ne batem. Apoi se uită din nou la Ivan. Și-și încruntă sprîncenele a mustrare. Parcă te-ar duce ăștia plocon cuiva, băgat în legăturică, zise el. Cum de-ai ajuns în halu' ăsta ?

— Am greșit, Atamane... Lui Ivan îi era rușine să se uite în ochii cazacului. Am făcut-o de oaie... Scapă-mă, rogu-te, de năpastă.

— Bine. Fii liniștit, zise Atamanul. Le-am venit eu de hac și altora, mai dihai ca ăsta... Îi zbor mintenaș tustrele căpățînile. Haidem... ăsta... cum îți zice... Haidem, Balaure, să ne răfuim. Mă, da' urît mai ești, neică !...

— Ia te uită ce dejun mă așteaptă ! exclamă Balaurul. Din trei feluri de bucate ! Să mergem..

Și se duseră să se lupte.

Curînd răsunară din poiană izbituri grele și strigăte scurte, nedeslușite. Era o luptă pe viață și pe moarte. Se cutremura pămîntul.

Ivan şi fata Babei Cloanţa rămaseră nemişcaţi, în aşteptare.

— Ce-o fi vrut el să zică, dădu glas fata Babei Cloanţa, pomenind de alea trei feluri de bucate? Oare nu mi-o fi dat crezare?

Ivan nu-i răspunse. Trăgea cu urechea la zgomotul luptei.

— Să ştii că nu m-a crezut, dădu din cap fata Babei Cloanţa. Înseamnă că mă-nghite şi pe mine. În chip de felu' trei...

Ivan nu zise nimic.

Femeia tăcu şi ea o vreme.

— Da' de cazacu' ăsta ce zici? făcu ea pe un ton mieros. Viteaz bărbat! Cine crezi că biruie?

Ivan tăcea.

— Eu ţin cu cazacu'. Da' tu?

— O-o! gemu Ivan. Am să mor. O să-mi plesnească inima.

— Ce, ţi-e rău? îl întrebă ea cu compătimire. Stai aşa, să te desfăş. Veni la Ivan ca să-l scoată din faşă, dar se opri şi rămase gînditoare. Ba nu, să mai aşteptăm oleacă. Naiba ştie cum s-o alege cu ăştia. Să mai aşteptăm.

— Omoară-mă, rogu-te! strigă iar Ivan. Bagă cuţitu-n mine... Nu mai pot îndura canonul ăsta.

— Stai binişor, să mai aşteptăm niţel, zise femeia. Să nu ne pripim. Totu-i acu' să nu dăm greş.

Brusc, în poiană se făcu linişte. Ivan şi fata Babei Cloanţa încremeniră cu sufletul la gură...

Uşa se deschise şi-n odaie intră Atamanul. Se clătina pe picioare.

— Voinic, tauru'! zise el. De-abia l-am dovedit. Da' muierea pe unde-o fi?... Aha, uite-o colo! Ei, ce facem, frumoaso? Să te trimit şi pe tine după drăguţu' tău? Jigodie ce eşti!

— Ho, ho, ho ! dădu din mîini fata Babei Cloanța. Ce mi-e și cu cazacii ăștia ! Una-două, să te ia de beregată. Află și tu mai întîi ce s-a petrecut p-acilea.

— Că nu vă știu eu cîte parale faceți ? Atamanul îl scoase pe Ivan din față, apoi se întoarse din nou către femeie. Ei, ce s-a petrecut ?

— Păi dumnealui a fost cît pe ce să mă siluiască ! Atîta-i de nerușinat, atîta-i de nerușinat !... Te-oi giugiuli, zice, să-ți pierzi și mințile... Și te mai las și grea, zice, să-i fac Balaurului în necaz. Atîta-i de aprig, atîta-i de aprig, că te frige, nu alta ! Și Fata Babei Cloanța chicoti necuviincios. Zici că-i pălălaie, nu alta !

Atamanul se uită mirat la Ivan.

— Ivane !...

— 'Mneata îți pleci urechea la ce-ți spune asta ? exclamă Ivan cu amărăciune. Chiar c-ar trebui să-i facem de petrecanie, da' nu-mi vine să mă mai încarc de-un păcat. Și-așa am făcut... destule. Da' măcar să-și vadă, naibii, de treabă !

— O fi el aprig, nimic de zis, reluă femeia, ca și cînd n-ar fi auzit cele spuse de Ivan, da' bărbat mai aprig ca tine, cazacule, nici c-am mai văzut.

— Ți-e pe plac, care va să zică, bărbatu' aprig ? o întrebă Atamanul, zîmbind cu subînțeles. Și-și răsuci mustața.

— Lasă-te, nene, păgubaș, zise Ivan. Că iar dăm de bucluc. Nu sta s-o asculți pe vipera asta.

— De ce, bre, să dăm de bucluc ? O facem, vorba ceea, prizonieră...

— Hai să plecăm, Atamane, că-i tîrziu. Acuș om auzi cocoșii cîntînd.

— Tu ia-o din loc, zise Atamanul, că te-oi ajunge din urmă. Mai rămîn nițel cu muierușca asta, să...

— Ba nu, zise cu hotărîre Ivan. Fără tinc, nu mă mişc de-aici. Ce-o să zică Ilia ?

— Of-f ! se necăji cazacul. Bine, mă... Bine. Să nu-l supărăm pe Ilia. Ne-om mai întîlni noi, frumoaso ! Ia te uită la ea ce mustăcioasă e ! Ne-om război noi într-o zi... mustaţă la mustaţă ! Atamanul rîse zgomotos. Haidem, Vanea. Şi să-i mulţumeşti lui Ilia : el a fost cel ce-a simţit că te afli în primejdie. Şi doar te-a prevenit omu', de ce nu i-ai ascultat povaţa ?

— Păi... nu ne vezi ce aprigi sîntem ?... Ai dreptate : nu i-am ascultat-o...

Şi Ivan, împreună cu Atamanul, ieşiră pe uşă.

Iar fata Babei Cloanţa mai stătu multă vreme pe laviţă, dusă pe gînduri.

— Ce-oi fi eu acuma ? zise ea, în cele din urmă, cu glas tare. Nu-s nici văduvă, nici nevastă. Trebuie să-mi caut şi eu un bărbat.

Cei de la bibliotecă îi întîmpinară pe Ivan şi pe cazacul de la Don cu multă zarvă şi veselie.

— Slavă Domnului c-aţi venit sănătoşi !

— Da' ştiu că ne-ai speriat, Ivane. Ne-ai băgat spaimă-n oase !

— Vanea ! îl chemă la ea Sărmana Liza. M-auzi, Vanea ?!

— Stai, fato, nu te repezi, îi zise Ilia. Stai să aflăm mai întîi ce-a făcut Vanea p-acolo pe unde a umblat. Ţi-ai făcut rost, mă, de patalama ?

— Ba chiar de ştampilă, zise Ivan. Uite-o. Şi le dădu celorlalţi ştampila pe care o adusese.

Toată lumea se uită la ea cu mirare. O suciră, o-nvîrtiră, o cercetară cu luare-aminte... Ştampila trecu din mînă în mînă. Ultimul la care ajunse fu

Ilia. O suci şi el în mîini multă vreme... Apoi îi întrebă pe ceilalţi.

— Şi-acu' ?... Cc facem cu ea ?

Nimeni nu ştiu ce să-i răspundă.

— Şi de ce-a trebuit să trimitem omu' la dracu'n praznic ? mai puse el o întrebare.

Nici de data asta nu găsi nimeni vreun răspuns potrivit, numai Sărmana Liza, Sărmana Liza cea progresistă, încercă să ia cuvîntul :

— Cum poţi vorbi aşa, nene Ilia ?...

— Cum pot vorbi aşa ? o întrerupse el cu asprime. Uite, vorbesc şi eu. V-am întrebat : de ce-a trebuit să trimitem omu' la dracu-n praznic ? Ştampila — uite-o colea... Şi mai departe ?

Asta n-o mai ştiu nici Sărmana Liza.

— Haide, Vanea, aşază-te la locu' tău şi stai acolo, îi zise Ilia. Că acuşi om auzi cîntatu' cocoşilor.

— Cam n-ar trebui să şedem, Ilia ! sări deodată cu gura Ivan. N-ar trebui să şedem deloc.

— Păi de ce ? se miră Ilia. Apucă-te atunci şi joacă. Ce sari aşa, în sus ! Ia te uită la el... cum e, de cînd s-a întors acasă.

— Cum sînt ? nu se astîmpără Ivan. Păi uite-aşa m-am întors : vinovat de toate celea. Parcă mai pot şedea locului !

— Păi tocmai d-aia, băiete, zise calm Ilia. Şezi acolo şi cugetă.

— Hai pe Volga cu toţii ! sări cu gura şi celălalt călător, Atamanul. Îşi smulse cuşma din cap şi dădu cu ea de duşumea. Ce să mai şedem ?! Gloată...

Dar nu mai izbuti să-şi sfîrşească chemarea lui : „Gloată, la probă !" De pe uliţă se auzi glasul de fanfară al cocoşilor : era cel de-al treilea cîntat al lor.

Toată lumea se repezi spre rafturile bibliotecii şi încremeni acolo.

— Cuşma ! răcni Atamanul. Mi-am lăsat cuşma pe duşumea !

— Gura ! făcu Ilia. Nu mişcă nimeni. Om lua-o mai tîrziu de-acolo... Acu' nu se mai poate.

Tocmai atunci scîrţîi o cheie în broasca uşii... Intră în încăpere tuşica Maşa, îngrijtoarea. Intră şi se apucă să facă curat.

— Ia te uită, o cuşmă..., zise ea, ridicînd-o de jos. Ce fel de cuşmă o mai fi şi asta ?! Ciudat mai arată... Aruncă o privire spre rafturile cu cărţi. A cui o fi, oare ?

Personajele însă şedeau nemişcate, tăceau mîlc... Şedea nemişcat şi Atamanul, nu încerca să arate că-i a lui cuşma.

Tuşica Maşa o puse pe birou şi-şi văzu de treabă.

Aici a ajuns la sfîrşit şi povestea noastră. Poate c-o mai veni cîndva şi-o altă noapte... Poate că s-o mai petrece acolo cîte ceva... Dar aceea va fi o altă poveste. Iar povestea asta a luat sfîrşit.

SUMAR

Cuvînt înainte . . 5
Ciuntul 15
Un şofer de elită . . 30
Suflete neîntinate . . 56
Vilbrochenele . . . 65
Grinka Maliughin . 82
Microscopul . . 100
Stepan Razin . . . 114
Dragostea lui Stiopka . 125
Gînduri 136
Ploaie în zori de zi 145
Într-o zi de toamnă 154
Cosmosul, sistemul nervos şi o halcă de slănină 169
Vanea, tu aici? . . 184
Venin de şarpe . 195
Cizmuliţele . . 209
Vanka Tepleaşin . 221
Ofensa . . . 232
Se ofileşte... 244
La taifas sub clar de lună 253
Ginere-meu a furat un camion de lemne . 271
L-a pus în cofă 291
Artificiu oratoric 304
Un om tare 314

Bilet pentru a doua reprezentație . . . 324
S-a împotmolit 336
Mille pardons, madame! 344
Cred! 356
Cum a zburat iepurașul 370
Călina roșie 393
Pînă la al treilea cîntat al cocoșilor . . 506

Din aceeaşi literatură

AU APĂRUT:

RAFAEL ARAMIAN
SUB ZIDURILE ORAŞULUI MORT

IURI BONDAREV
LIMANUL

RASUL GAMZATOV
CARTEA IUBIRII. POEZII

IVAN HRIHURKO
CANALUL

ALEXEI MALÎŞEV
CANTONUL NR. XIII

B. PASTERNAK, V. KAVERIN,
M. SLONIMSKI
MEMORII

G. V. PLEHANOV
STUDII DE ESTETICĂ

VALENTIN RASPUTIN
TRĂIEŞTE ŞI ÎA AMINTE

GHEORGHI VLADIMOV
TREI MINUTE DE TĂCERE

* * *

KALEVIPOEG

VOR APĂREA:

AIMÉ BEEKMAN
TĂLĂNGILE STINSE

KONSTANTIN FEDIN
ORAȘE ȘI ANI

VALENTIN KATAEV
CORNUL FERMECAT AL LUI OBERON

VLADIMIR SOLOUHIN
SENTINȚA

DEMNA ȘENGHELAIA
SANAVARDO

A. ȘI GH. WEINER
EU, ANCHETATORUL...

În aceeași colecție

AU APĂRUT :

Marcel Brion — Am străbătut munții
Willa Cather — Cazul din Grover Station
Ștefan Heym — Relatare despre regele David
Françoise Mallet-Joris — Minciunile
André Malraux — Oglinda de la hotarul ceții. Lazăr
C. Mc.Cullers — Ceasornic fără minutare
Harry Mulisch — Diamantul
Iris Murdoch — Visul lui Bruno
Vladimír Paral — Tînărul și balena albă
William Saroyan — O zi din după-amiaza lumii
Felix Antoine Savard — Menaud, omul pădurii
Olga Scheinpflugová — Carantina
Michel Tournier — Vineri sau limburile Pacificului
Christa Wolf — Unter den Linden
Virginia Woolf — Între acte
Yves Gandon — Destinație necunoscută

VOR APĂREA:

Alejo Carpentier — Concert baroc
Herman Teirlinck — Rolanda
Karel Čapek — Destinul unui compozitor
William Golding — A doua moarte a lui Christopher Martin
Graham Greene — Miezul lucrurilor
Ferny Besson — Treptele negre
Henri Bosco — Mătușa Martine
Romain Gary — Clar de femeie
Gunther de Bruyn — Premiul literar
Christa Wolf — Despre Christa T.
Gabrielle D'Annunzio — Povestiri din Pescara
Cesare Pavese — Plaja. Vara frumoasă
Leonardo Sciascia — Marea de culoarea vinului
G. Hernady — Fortăreața
Ryszard Klys — Ucideți oaia neagră
Zofia Nałkowska — Dragostea Teresei Hennert
Dolores Medio — Noi, cei din familia Ribeiro
Kurt Vonnegut Jr. — Fii binecuvîntat, domnule Rosewater

Lector: AUREL BUICIUC
Tehnoredactor: VICTOR MAȘEK

*

Tiraj: 25.140 ex. broșate. Bun de tipar: 16.03.1979.
Coli tipar: 18,50.

*

Tiparul executat sub comanda nr. 2642
la Intreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918"
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97,
București, Republica Socialistă România.

Lei 15

321

GLOBUS

EDITURA UNIVERS

Vasili Şukşin

UN ŞOFER DE ELITĂ

Fenomen al vieţii culturale sovietice, Vasili Şukşin se naşte în 1929, în satul Srostki din Munţii Altai, într-o familie de ţărani. De la 14 ani peregrinează prin ţară, îmbrăţişînd diverse meserii. Întors acasă, termină şcoala medie, cursul seral; este apoi profesor şi director la aceeaşi şcoală. În 1954 — student al Institutului de teatru şi cinematografie din Moscova, clasa celebrului cineast Mihail Romm. Debutează ca actor în 1957, iar ca prozator, în 1959. De numele său sînt legate filmele: Trăieşte undeva un flăcău **(1964),** Fiul şi fratele vostru **(1966),** Pe malul lacului şi Oameni ciudaţi **(1971),** Străinul Liubavinilor **(1972),** De-ale vieţii **(1973),** Calina roşie **(1974) ş.a., majoritatea distinse cu premii naţionale şi internaţionale; volumele de proză scurtă:** Oameni de la ţară **(1963),** Acolo departe **(1968),** Consătenii **(1970),** Caractere **(1973); romanele:** Liubavinii **(1965)** şi Am venit să vă dau libertate **(1971); piesa** Oameni energici **(1974). În toamna anului 1974, în timpul interpretării unui rol din filmul** Ei au luptat pentru patrie, **moare subit în apogeul carierei sale de excepţie.**